

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Seninle Bir Yolculuk

JESSICA
JOYCE

Seninle Bir Yolculuk

Amazon'da 2023 yılının *En İyi Romantik Kitapları* arasında yer aldı!

Noelle Shephard'ın büyükannesi ve liseden beri düşman olduğu Theo Spencer'ın büyükbabası yıllar önce yarım kalan bir aşk yaşamıştır. Noelle ve Theo ise bu aşkla ilgili gizli kalanları öğrenmek ve onların tamamlayamadıkları balayı yolculuğuna çıkmak için bir araya gelmek zorunda kalır.

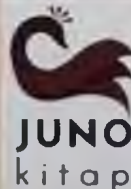
Noelle, yakın zaman önce ölen çok sevdiği büyükannesinin yasını tutarken, yıllar önce ona yazılmış bir aşk mektubunu ve bunu yazan adamla birlikte çekildikleri fotoğrafı keşfeder. Bu gizemli adamı bulmak için çektiği video TikTok'ta viral olur. Beklenmedik anda bu adamın torunundan cevap alır; bu kişi, lisedeki en büyük düşmanı, Theo Spencer'ın ta kendisidir.

Noelle, Theo'nun sinir bozucu başarılarının—ya da çekici gülüşünün—onun büyükbabasıyla tanışarak kendi büyükannesinin sırlarını öğrenmesine engel olmasına izin vermemeye karardır. Noelle, büyükannesinin sevdiği adamla planladığı ancak gerçekleştiremediği balayı yolculuğuna çıkmaya karar verir. Ancak Theo'nun büyükbabası Paul da ona eşlik etmek ister ve Theo'nun da onlara katılmasında ısrar eder.

Yolculuk boyunca aralarındaki gerginlik artar... ta ki Noelle, Theo'nun ilişkilerinin başlamadan önce bitmesine neden olabilecek bir sır sakladığını keşfedene kadar.

Çevirmen: Esra Yüksel

ISBN 978-625-94421-7-4

9 786259 442174

Yetişkin okurlar içindir.

@juno_kitap

KDV'den muafır

Juno Kitap - 7

SENİNLE BİR YOLCULUK

Jessica Joyce

Orijinal Adı: **You, With a View**

Çeviren: Esra Yüksel

Düzeltilti: Aylin Boz

Yayına hazırlayan: Nazlıcan Kabataş

1. Baskı: İstanbul, 2024

ISBN: 978-625-94421-7-4

Copyright © 2023 by Jessica Joyce

Cover design: Anna Kuptsova

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Juno Kitap'a aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP

Astoria Kempinski, Büyükdere Cad. No:127

A Blok, D: A1305 Şişli/İstanbul

info@junokitap.com

Tel: 0530 464 07 50

Düzenleme

Ny.Ozlem

ZM

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.

My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28

Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

Seninle Bir Yolculuk

JESSICA JOYCE

Çeviren: Esra Yüksel

*Büyükanneçim,
bu kitabı yazarken benimle olduğunu hep hissettirdin.
Seni çok seviyorum, hem de hiç olmadığı kadar çok...*

Bir

UYANDIĞIMDA İKİ MİLYON GÖRÜNTÜLEME VARDI.

Başta ne olduğunu anlamadım. Uykudan gözlerimi açamıyordum. El yordamıyla komodinin üstündeki telefonumu ararken karton bardaklardan, yiyecek ambalajlarından ve dudak parlaticılarından oluşan bir dizi engeli aşmam gerekti. Tek amacım saate bakmaktı.

Ya da değildi. Kapalı panjurların arasından sızan gün ışığının göz kapaklarımı delecek kadar keskin olduğu düşünülürse saat çok geçti.

Parmaklarımı şarj aletinin kablosuna geçirdiğim gibi telefonumu kendime doğru çekmeye başladım. Tabii bunu yaparken komodinin üstünde duran eşyaların bowling lobutu misali devrilip yere düşmesine neden oldum.

Her neyse. Gelecekteki Noelle bu dağınıklığın icabına bakardı nasıl olsa.

Bin bir çabam sonuç verdi ve telefonumu nihayet elime alabildim. Ekran açıldığı an uyku mahmuru gözlerime saatten ziyade TikTok bildirimleri takıldı. O kadar çok vardı ki... Dahası gözlerimi kırptırdıkça çığ gibi büyümeye devam ediyorlardı. Artış oranı inanılmazdı; yüzde beş, yüzde on yedi, yüzde kırk iki.

“Neler oluyor!” diye haykırdım boğuk sesimle.

Sonra hatırladım: Videom!

Uyku sersemi olduğum için telefonu düzgün tutmuyordum ve olan oldu. Telefonum birden elimden kayıp yüzümün tam ortasına düştü.

Acıyla inledim. Tam o esnada odanın kapısı hızla açıldı. Yaşlı gözlerime rağmen gelen kişinin silüetini seçebildim, anemdi. “Noelle, neler oluyor?”

Bu bir tür durum komedisi olsaydı, sahnenin donacağı yer tam da burası olurdu. Kamera Noelle’de, yani bende; yirmi sekiz yaşında bir kadın çocukluk yatağında dönerken tuhaf bir iPhone kazası geçirip kör oluyor. Hem de ne için? Gençlere yönelik bir sosyal medya uygulamasında viral olan videosuna bakmak için.

O an oracıkta ölmek için neler vermezdim. Fakat güçlü bir merak duygusu bu arzumun önüne geçti. Acaba yüklediğim videoyu kaç kişi izlemişti? Bunu düşününce kalbim duracak gibi oldu. Hatta... Belki de *o kişi* bile izlemiş olabilirdi.

Doğrulup yatağımda oturdum. Bir yandan fena halde sızlayan orbital kemiğime bastırıyor, diğer yandan yine telefonumu arıyordum. Kapı eşiğinde duran annem şaşkın gözlerle içeriye bakıyordu. Annem şık bir takım yerine tam bir bisikletçi gibi giyindiğine göre bugün günlerden cumartesi olmalıydı.

“İyi misin?” Benimkiler gibi kahverengi olan gözleri odanın köşesindeki bisiklete kaydı. Duvardaki neon tabelada da MÜKEMMEL OL! yazıyordu.

Annemin o tabelanın ışığını açmak için can attığını görebiliyordum. Oysa benim içimden o lanet şeyi sökülüp parçalamak geliyordu. Keşke bunu yapabilseydim. Sevmediği bir işten kovulup ailesinin yanına taşınmak zorunda kalan bir yetişkinseniz eğer, isteyeceğiniz son şey her sabah aşırı iyimserlik içeren mesajlarla dolu bir odada uyanmaktır.

“Sorun yok anne, iyiyim,” deyip iç geçirdim. Şiddetli bir baş ağrısının yaklaştığını hissedebiliyordum. “Sadece telefonu yüzüme düşürdüm.”

“Çok üzüldüm tatlım. Hey! Madem kalktın, hızlıca birkaç tur atayım diyorum.”

Annem bunları tek nefeste söyledi. Ben daha durumu idrak bile edememişken o elinde tuttuğu özel ve aşırı gürültülü ayakkabılarıyla bisikletine binmişti bile. Geçtiğimiz dört ay boyunca kaç kez o tuhaf ayakkabıların parke zeminde çıkardığı takırtılar yüzünden uyandım bilmiyorum, zaten saymak da imkânsız. Gerçi bu konuda onu suçlayamam. Çocukken kaldığım odayı spor salonu olarak kullanması, daha doğrusu iki bin dolarlık bisikleti için bir tür mabet yapması gayet normal. Sonuçta bu eve tekrar taşınacağım kimin aklına gelirdi ki.

“Keyfine bak.” Yorganın altına girip TikTok hesabıma baktım. Kalbim deli gibi atıyordu.

İşte! Bir hafta kadar önce yüklediğim son videonun izlenme sayısı tam iki milyon üç yüz bindi. Dört yüz binden fazla beğeni ve altı yüz küsur yorum vardı.

Vay canına...

Bu nasıl olabilirdi ki! Dün akşam saat dokuzda yatmadan önce baktığımda seksen beğeni gibi çok cüzi bir rakam vardı. Daha fenası videonun altında bir tane bile yorum yoktu.

Başta beklentilerim çok düşüktü aslında, zaten öyle de olmalıydı. Geçtiğimiz eylül ayında birden aklıma esti ve bir hevesle hesap açtım. Fotoğrafçılıkla ilgili diğer hesapların yükseliş trendinde olduğunu görünce de ufaktan kendi çektiğim fotoğrafları yüklemeye başladım. Fakat kimsenin umurunda olmadı desem yeridir.

Ama bazen bir umut tohumu bile yeter, öyle değil mi? En azından büyükannem göz kırparak bana hep bunu söylerdi.

Bana verdiği öğütlerin hepsini zihnimin ve kalbimin bir köşesinde saklıyorum. Ne zaman ihtiyacım olsa yanımda olur ve bana en doğru şeyi söylerdi. En azından o ölene dek bu hep böyle olmuştu. Artık onu kaybettiğim için öğüt sandığımdakilerle idare etmek durumundayım. Kendimi bildim bileli büyükannem hep yanımdaydı, hayatımın demirbaşığıydı âdeta. İyi veya kötü her ne yaşarsam yaşayayım soluğu hemen onun yanında alırdım. Aile büyüklerinden birinin insanın en iyi arkadaşı olması pek alışıldık bir durum sayılmaz biliyorum. Ama en iyi arkadaş tabirini öğrendiğim andan beri büyükannemi hep “en iyi arkadaşım” olarak gördüm diyebilirim.

Hıçkırıklara boğulmadan fotoğraflarına bakabilmeyi ancak iki ay sonra başardım. Doğum günümde bıraktığı bir sesli mesaj vardı ama üzerinden altı ay geçmesine rağmen hâlâ açıp dinleyemiyorum.

Ama bu video –yani an itibarıyla milyonlarca izlenen– hem bir aşk mektubu hem de evrene bir soruydu. Ya da bir tür ricaydı.

Büyükannenizin yirmi yaşındayken gizli bir aşığı olduğunu öğrenmek çok tuhaf bir his, insan elinde olmadan meraklanıp daha fazlasını bilmek istiyor. Bir gün büyükannenizin garajının tozlu bir köşesine atılmış bir kutu, içinde de çok eski bir zarf buluyor ve bu gerçeği öğreniyorsunuz. Sayısız soru kasırğa olup zihninizi altüst ediyor. Ama bu soruların muhatabı artık bu dünyada olmadığına göre insan kaçınılmaz olarak başka çareler, alternatif yollar arıyor.

Doğal olarak soluğu babamın yanında aldım. Ona annesinin romantik geçmişine dair bir şey bilip bilmediğini sordum. Konuyu hiç açmadan üstü kapalı sorular sormaya özen gösterdim. Çünkü malum ilişki hakkında bir bilgisi yoksa, bu onu çok üzebilirdi. Ne de olsa o da annesini kaybetmişti. Yani acısı en az benimki kadar taze sayılırdı.

“Annem için sadece babam, babam için de sadece annem vardı. Bu hep böyleydi. Hatta annem sürekli babamın, hayatının aşkı olduğunu söylerdi,” dedi babam.

Annesiyle babasının ilişkisi babam için hep bir gurur kaynağı olmuştu. Ebeveynlerinin aşkına şahit olmak beklentilerini arşa çıkarmış ve babamı umutsuz bir romantığe dönüştürmüştü. Ama hayat bu beklentileri düşürmeyi bilmişti. Onların aşkı öyle bir seviyeci idi ki ailemizde şöyle bir şaka yapıları: *Büyükannemle büyükbabam Joe’nunki gibi olmayacaksa ben ona aşk demem. Hiç almayayım.*

Sessizliğimi gören babamın gözleri merakla, belki de kuşkuyla kısıldı. “Durup dururken neden böyle bir şey sordun?”

Büyükannemin başka bir adamla çekilmiş fotoğrafı kot pantolonumun arka cebinde tehlikeli madde misali alev alev yanarken ben, “Ah, şey, hiç...” diye geveledim.

Yani bu aşamada babamı devre dışı bıraktım. Ondan bir şey öğrenemediysem diğer aile üyelerimden de bir şey çıkmazdı. Dahası kesin babama söylerlerdi.

Aynı derecede işe yaramaz ve geliştirici olabileceğini öğrenecek kadar çok vakit geçirdim TikTok’ta. Gecenin ikisinde, yavan dans rutinleriyle harmanlanmış kavuşma videolarını izleyip az ağlamadım. Islak yastığım şahit her birine. Sonra aklıma bu fikir geldi. Eğer öğrendiğim bu yeni bilgiyi yeterince ilgi çekici hale getirip yüklersem belki biri görebilirdi. Belki de gerçeği *bilen* biri vardı ve ben bir ihtimal o kişiye ulaşabilirdim.

Belki de o kişi ya da kişiler büyükannemin fotoğraf koleksiyonu ya da altmış yıldan uzun bir süredir sakladığı aşk mektubu hakkında bir şey biliyorlardı. Belki de fotoğraflardaki o yakışıklı –dalgacı saçları, hoş bir gamzesi olan– adamı tanıyan biri vardı. Büyükannemin güzel el yazısıyla fotoğrafların arkasına yazdıklarına bakılırsa adı Paul’dü ve fotoğraflar 1956 ve 1957 yıllarında çekilmişti.

Büyükbabam Joe ile 1959 yılında evlenmişti. Çok tutkulu ve fırtınalı bir aşkları vardı. Büyükbabam aşk hikâyelerini bana anlatmayı öyle severdi ki neredeyse her detayını ezberlemiştim. Fakat bugüne dek Paul'den bir kez bile bahsetmemiş olması, fotoğraftaki adamın adının hiç geçmemesi çok garipti. Büyükbabamla ikimizin sık sık oynadığı özel bir oyun vardı, *Bana Bir Sırrını Söyle* adında. Ben ona sırlarımı anlatırdım, o da kendi sırlarını bana anlatırdı.

En azından ben öyle olduğunu sanıyordum.

Aradığım cevabın orada olup olmadığını görmek için yorumlara bakmalıydım. Ama öncesinde, kafamı toplayıp bunu yapmaya hazır hale gelene dek videoyu tekrar izlemeye karar verdim.

Ekranı parmağımla dokundum ve video oynamaya başladı. Kalplere işleyebilmek amacıyla arka fona Lord Huron grubunun bir parçasını koymuştum. Birer birer elimde tuttuğum fotoğrafların altında da eklediğim metin yer alıyordu. Kenardan görünen başparmağımdaki nane rengi, ucuz görünümlü oje de siyah beyaz görüntülerle tam bir kontrast oluşturuyordu.

Büyükbabamın yüzünde bir parça keder vardı, gençlik dönemindeki yüzü benimkine o kadar benziyordu ki. Yüz hatlarımız birebir aynıydı, bizi yan yana gören çoğu insan sürekli bu yorumu yapardı. Yaklaşık elli yıl arayla doğan ikizler... Çok farklı zamanlarda dünyaya gelen ruh eşleri...

İlk fotoğrafta, büyükbabam ve Paul tanımadığım bir evin önünde duruyordu. Ekranın altında da şöyle yazıyordu: Yakın zamanda büyükbabamı kaybettim. Ölümünden sonra bu fotoğrafları buldum. Biri büyükbabam, diğeri de hiç tanımadığım bir adam.

Bir diğer fotoğrafta ikisi kumsaldalar, büyükbabam yüzünde hınzır ve flörtöz bir gülümsemeyle Paul'e bakıyor: An

itibarıyla tek bildiğim adamın adının Paul olduğu ve birbirlerini Glenlake, California'dan tanıdıkları, sene 1956 civarı.

Sıradaki fotoğrafta birbirlerine sarılmışlar, büyükannem gözlerini kapayıp başını Paul'ün göğsüne yaslamış: Büyükannemin adı Kathleen, sanırım bu fotoğraflarda yirmi yaşında.

Son fotoğrafta Paul bir piknik masasında oturuyor, çenesini eline dayamış. Kameraya öyle bir bakıyor ki objektifin arkasında kimin olduğunu tahmin etmek güç değil: Belki çok düşük bir ihtimal ama... Fotoğraftaki adamı tanıyorsanız eğer, lütfen benimle iletişime geçin. Büyükannem ondan hiç söz etmemişti. Ama belli ki onun için önemli biriymiş. Hikâyelerini öğrenmeyi gerçekten çok istiyorum.

Fotoğrafların bariz bir ortak noktası vardı; bütün fotoğraflarda birbirlerine bakıyor ve gülümsüyorlardı. Hep kol kola ya da sarılmış haldeydiler. Pek çok karede büyükannem Paul'e büyük bir aşkla bakıyor, resmen gözlerinden kalpler fışkırıyordu.

Belli ki Paul'ün kalbi de büyükanneme aitti. Fotoğraflara bakıp aralarındaki aşkı anlamamak için aptal olmak lazımdı. Gerçi bu fotoğrafları görmeseydim bile yine de bunu anlayabilirdim çünkü yazdığı mektupta hislerini açıkça ifade ediyordu.

Annemin hâlâ bisiklet sürdüğünden emin olmak adına yorganı bir süreliğine kaldırdım. Kan ter içinde kalmıştı ve pürdikkat önündeki monitöre bakmaya devam ediyordu. Öyle bir konsantre olmuştu ki varlığımla yokluğum onun için birdi.

Harika! Diğer yastığımın altına sakladığım mektubu çıkardım ve başparmağımla kırıkan kısımlarını düzelttim.

1 Temmuz 1957

Çok Sevgili Kat,

Neden kaçamayacağımızı anlıyorum. Gerçekten. Ben sadece senin iyi olmanı istiyorum.

İlişkimiz nasıl sonlanırsa sonlansın hiçbir şey seni sonsuza kadar sevmeme engel olamaz. Seni hayatımın sonuna kadar seveceğim. Hoş, bunu duymak seni üzer mi, yoksa mutlu mu eder bilemiyorum. Senden tek isteğim birbirimize verdiğimiz sözü hiç aklından çıkarmaman: Birlikte geçirdiğimiz zamanları hiç unutma ve bizi hep mutlulukla an.

Her şeyin düzeleceği konusunda sana söz vermiştim, hatırladın mı? Emin ol ki öyle de olacak.

*Her zaman senin ve seninle,
Paul*

Şunu net bir şekilde söyleyebilirdim ki bu hayatta kimse beni böyle sevmemişti. Madem birbirlerini bu kadar çok seviyorlardı, büyükannem Paul'den neden ayrılmıştı ki?

Yüklediğim videoya sesimi ya da yüzümü koymamıştım. Kullanıcı adım bile anonimdi, *kullanıcı* kelimesi ve rasgele birkaç rakamdan oluşan bir kombinasyon. Ama şimdi büyükannemin ve Paul'ün yüzü sanal ortamdaydı ve iki milyon üç yüz bin kişi tarafından görülmüştü. Ama ben kendimi kesinlikle kötü hissetmiyordum. Ortada bir gerçek vardı: Büyükannem bu adamı sevmişti ve artık hayatta olmadığı için bu konuda ona bir şey soramazdım. Maalesef bu sırrı bana anlatamazdı.

Ama bir şansım vardı. Eğer Paul hâlâ hayattaysa, büyükannem yerine gerçeği bana o anlatabilirdi. Yani ben öyle olmasını umuyordum.

Mektubu katlayıp eski yerine geri koydum ve sırtüstü uzandım. Tam yorumlara bakmak için hamle yapmışım ki yine aynı şey oldu.

Yorgan birden çekildi ve ben o gün ikinci kez telefonu yüzümün ortasına düşürmeyi başardım.

Ellerimle yüzümü kapatırken, “Lanet olsun!” diye bağırdım. O sırada çırpıyan bacaklarım başka bir bedene çarptı.

“Sana lanet olsun!” diye haykırdı tanıdık bir ses. “Canımı acıttın!”

Annem hocasının sesini bastırarak, “Cody’nin talimatlarını duyamıyorum!” diye bağırdı. Lamaze yöntemiyle nefes alıp veriyordu.

Yüzümü açınca kardeşim Thomas’ın iki büküm yatağında olduğunu gördüm. Ellerini bacaklarının arasına sıkıştırmış, annem gibi Lamaze modunda nefes alıp veriyordu.

Bütün bu kargaşanın ortasında babam yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sarı kafasını kapımdan içeri uzattı. “Yumurta isteyen var mı? Şöyle leziz bir *Eggs Benny* yapayım diyorum. Thomas da burada olduğuna göre ailece güzel bir brunch yaparız diye düşündüm.”

Yorganımı Thomas’ın kafasının altından çekip tekrar bacaklarımın üstüne örttüm. “Herkes odamdan çıksa ne güzel olur. Hatırlarsanız pantolonum üzerimde değilken burada olmamanıza dair bir kuralım vardı.”

“İşim neredeyse bitti,” dedi annem nefes nefese. “Kişisel rekorumu kırmak üzereyim.”

Thomas inledi. Bildirimler peşi sıra ekranda belirince gözüm telefonuma kaydı. Bakmak için sabırsızlanıyordum. Fakat Shephard ailesinin bütün üyeleri odamdayken bunu yapamazdım, özellikle de olan bitenden tamamen habersiz oldukları düşünülürse.

Ekranın aydınlandığını gören Thomas toparlandı ve deniz yeşili gözleriyle keskin bir bakış fırlattı. Ona bakmak aynaya bakmak gibiydi; aynı bal sarısı saçlar, aynı koyu renk kaşlar. Sadece benim gözlerim daha çok kahveye çalıyordu. Tabii bir de aramızda on bir ay vardı.

Thomas çenesiyle telefonumu işaret etti. “Neler oluyor?”

Telefonu yüzüne çevirdim. “Hiç.”

“Tinder hesabın mı patladı Beans?” dedi Thomas sırtarak. “Aman ne güzel!”

Babam *Eggs Benedict* yapmak üzere mutfağa gidip gözden kayboldu. Annem de hem başarıyla biten sürüşünü hem de kişisel rekorunu kırmasını kutlamakla meşguldü. Ufak bir risk alıp iki elimin de orta parmağını kaldırıp Thomas’ın yüzüne tuttum.

Annem nefes nefese, “Siz ikiniz, kesin şunu!” dedi.

Thomas kıkırdayarak odadan çıktı. Kronik sırt ağrım olmasaydı eğer, tekrar on beş yaşıma döndüğüme dair yemin edebilirdim. Bu evde olmak ikimizde de bir tür regresyon yaratıyordu.

Annem bisikletinden indi. Yüzünde neşeli bir gülümseme vardı. Hemen arkasındaki MÜKEMMEL OL! yazısına döndü ve tabelanın ipini çekti. Tabelanın neon ışığını eğer gerçekten hak ettiğine inanıyorsa yakardı ve bugün de onlardan biriydi. Tabelanın pembe ışığında annemin yüzü daha da kırmızı görünüyordu.

Atkuyruğundan fırlayan saçları terden ıslanıp alnına ve boynuna yapışmıştı. Göz göze geldiğimiz an bana şefkat dolu, sıcacık bir bakış attı. Son zamanlarda bu tür anları çok sık yaşıyorduk.

“İyi misin?” diye sordu. Formalite icabı sormamıştı aslında ama cevabın hayır olduğunu ikimiz de biliyorduk.

Ben yine de olabildiğince rahat ve sakin bir tavır takındım ve “Evet,” dedim.

Annemin sessiz iç çekişi bana inanmadığının kanıtıydı. Yeterince adildi aslında. Sonuçta buna ben de inanmıyordum. “Tamam, saat on bir oldu. Belki artık yataktan çıkmak istersin.” Gerçekten de *mükemmel* olacak...

OKUNMAMIŞ YORUMLAR BRUNCH BOYUNCA ACİL durum sinyali gibi kulağımda çınladı. Babamın yaptığı *Eggs Benedict*’i resmen ağzıma tıktım, az kalsın boğuluyordum.

Şu an tam da ihtiyacım olan şey; Kanada pastırması yerken boğularak ölmek.

Aklımdan milyonlarca kez aynı şey geçti, telefonumu çıkarıp bakmamak için âdeta kendimle savaşıyordum. Ama bunu yapmak cevaplamaya henüz hazır olmadığım bir ton soruya davetiye çıkarmak demekti. Ailem sıradan bir günkü kadar gürültücüydü. Buraya tekrar taşınmak zorunda kaldığımdan beri aşırı koruyucu ebeveynlere dönüşmüşlerdi. Akılımı yitirmeme bir iş başvurusu reddi kadar uzak olduğumu düşünüp endişeleniyorlardı.

Kahvaltımı rekor sürede bitirdim. Çatalımı tabağa öyle bir bırakışım vardı ki sanki benden başka kimsenin katılmadığı bir yumurta yeme yarışmasının galibiydim. “Doydum, görüşürüz.”

Ağzım tika basa dolu halde masadan kalkıyordum ki Thomas sandalye gıcirtısını bile bastıran bir ses tonuyla, “Neden? Bir planın mı var?” diye sordu.

“Niye sordun? Ne fark eder ki?” diye cevap verdim.

Thomas tek kaşını kaldırdı. “Daha yeni geldim ve sen şimdiden beni yalnız mı bırakıyorsun?”

“Mas, ne zaman Sadie’nin başka bir planı olsa ve sen o plana dahil olmasan şehirden sıvışıp buraya geliyorsun. Birkaç gün içinde seni tekrar göreceğimden eminim.”

“*Sıvışmıyorum*,” diye homurdandı. Uzun süredir kız arkadaşısı olan kişinin adı geçince yumuşayan yüz ifadesi gözüm-den kaçmadı elbette. Bu arada bahsi geçen kişi aynı zamanda benim en yakın arkadaşımdı. Kucağında tuttuğu dergiyi çıkarıp belirli bir sayfayı açarken Thomas’ın yüzündeki yumuşak ifadenin yerini salt haylazlık dolu başka bir ifade aldı. “Bunu konuşacak vaktimiz olmadı,” dedi.

“Ne yani, *Maxim* dergisinin hâlâ yayınlanması ve senin de hâlâ ona abone...”

Tam olarak neye baktığımı anlayınca jeton düştü, dergiyi Thomas’ın elinden hızla çekip aldım.

Thomas sırtarak arkasına yaslandı. “Seninki orada, Theo Spencer. Forbes’un 30 Yaşın Altındaki 30 Önemli İnsan listesine girmiş.”

Homurdandım. “*Benimki* mi? Lise boyunca ona hayran olan sendin. O benim için sadece bir baş belasıydı. Hem de bunu bile isteye yapıyordu.”

Thomas ukala bir tavırla, “Böyle söyleyerek kendini kandırmaya devam et,” dedi.

Thomas’ı ve dergideki resimde Theo’yu çevreleyen iki adamı görmezden gelerek ona, yıllardır beni sinirlendiren yüze baktım. Dalgalı siyah saçlar, nadiren de yapsa gülümse-diğinde ortaya çıkan derin bir gamze, kendini beğenmişlikle hareket eden sert kaşların gölgelediği derin mavi gözler. En azından onu son gördüğümde, yani yıllar önce böyleydi.

Lisedeyken ikimiz de Başarılı Olma Olasılığı En Yüksek Kişiler oylamasında en çok oyu alanlardandık. Fakat üniversiteye gittikten sonra yollarımız dramatik bir biçimde farklılaştı.

Yani öyle olduğu çok barizdi. Sonuçta adam şu an *Forbes*’ta yer alıyordu, bense üstümde Sünger Bob pijamasıyla oturuyordum. Hangisi daha sinir bozucu bilmiyordum, son başarısı mı yoksa hâlâ çok çekici olması mı?

“Aferin ona,” dedim. Fakat annemin kaşlarını kaldırmasına bakılırsa bunu *canı cehenneme* der gibi bir ses tonuyla söylemiş olmalıydım. Dergiyi Thomas’a fırlattım. Yüzüne çarpınca zafer kazanmış bir komutan gibi gülümsedi.

Yemek için teşekkür etmek amacıyla babamın zımpara kâğıdı gibi yanağına bir öpücük kondururken Thomas’ın homurtusu odada yankılanıyordu.

Durumdan rahatsız olmuş ve sinirlenmişim. Bir hışımla arka bahçeye çıktım ve bahçenin en uzak köşesindeki hamağa gittim. Orada kimse tarafından rahatsız edilmeden yorumlara dilediğim gibi bakabilirdim.

Theo’yu, mükemmel yüzünü ve ultra zenginliğini unutmaya çalışarak uygulamayı açtım.

Büyük resme bakılırsa, bunların hiçbirisi önemli değildi. Harika bir çocukluk geçirmiştım. Beni seven bir ailem, büyükannem ve büyükbabam vardı. Aile büyükleri benim, Thomas’ın ve kuzenlerimizin üzerine titrerdi. Onların gözünde dünya demek biz demektı. Büyükbabam Joe şen kahkahalar atan, çok tatlı bir adamdı. Sırf beni tekrar gülümsetebilmek için alt dudağımı çekiştirir, somurtuyormuş gibi numara yapardı. Büyükannemin gençken başka bir adamı sevmesi teknik açıdan benim hayatımdaki hiçbir şeyi değıştirmezdı.

Ama artık büyükannem yoktu ve ben onun hikâyesini öğrenmek için can atıyordum. Öyle bir aşktan sonra nihai mutluluğa giden yolu bulmayı başarmıştı. Ama nasıl?

Nihai mutluluk nedir, neye benzer, ona nasıl ulaşılır hiçbir fikrim yoktu. Hatta öyle bir şey var mı ondan bile emin değildim. Bana sarılıp her şeyin düzeleceğini söyleyen büyükannemin artık hayatta olmaması ve Başarılı Olma Olasılığı En Yüksek Kişilerin izlediği doğru rotadan fazlasıyla uzaklaşmış olmam gerçeği de nihai mutluluğu bulacağıma dair öz

güvenimi ve umudumu ciddi anlamda azaltmıştı. Keşke büyükanнем bana *bir şeyler* söyleyebilseydi.

Yaklaşık iki bin yorum vardı ve en popüler olanlar en üstteydi. Gözlerimle önce ilk beş yorumu hızlıca taradım. Bir ölüm-kalım meselesinin cevabını bulmaya çalışan biri gibi çaresizdim.

O sırada iki şey oldu.

Birincisi; üç kelime uzunluğundaki bir yorumu görünce nefesim kesildi.

İkincisi; Thomas birdenbire ortaya çıktı ve “SENİ YAKALADIM,” diye bağırdı.

Boş bulunup öyle bir çığlık attım ve sıçradım ki hamak sallanıp beni çimlerin üzerine attı.

Fakat yere kapaklanmadan bir salise önce malum yorumu görebildim ve okuduğum şey beni düşmekten beter etti, resmen yere çakıldım.

Kullanıcı34035872: o benim büyükbabam

İki

“BUNU GERÇEKTEN YAPTIN MI?”

B Yatağımın kenarına, Thomas’ın yanına oturdum. Dışarıda yaşanan kargaşadan sonra neler olduğunu öğrenmek istedi. Bunun üzerine üst kata çıktık, böylelikle ona her şeyi en başından itibaren özel olarak anlatabildim. O an elimde bir sürü eski fotoğraf tutuyordum, Paul’ün mektubu da açık halde yorganımın üzerinde duruyordu.

“Beşinci kez söylüyorum, evet yaptım.”

Thomas başını telefonumdan uzaklaştırırken kaşlarını hafifçe kaldırdı. “Öncelikle bunun üretim değeri inanılmaz.”

İç çektim.

Sonra uzanıp kafamın üstünde tutmaya çalıştığım donmuş bezelye torbasını düzeltti. “Ciddiyim, bu harika Beans. O şirket seni kovarak sana büyük bir iyilik yapmış.” Başını yana eğerek telefonun ekranına birkaç kez dokundu. “Ama ikimiz de biliyoruz ki gerçek yeteneklerini kullanmıyorsun.”

Thomas’ın iyi niyetli girişimini göz ardı ederek elini ittim. Fotoğrafçılık sonsuza dek ikinci planda kalmalıydı. “Çok az insanın gerçek yeteneği temel veri girişinde yatıyor. Eğer yeteneklerim sahiden orada olsaydı, senden zamanda geriye

gitmeni ve büyükbabamın havuzunda beni boğmak üzere olduğun ana geri dönüp başladığın işi bitirmeni isterdim.”

Thomas savunmaya geçerek, “Sadece yedi yaşındaydım,” dedi. “Hem o bir kazaydı.”

“Yeterince çaba sarf edersen her şeyin altında bir kasıt bulabilirsin,” dedim.

“Tamam, lütfen buraya odaklanalım.” Thomas ince, görünmez, altın bir halkayı çevirircesine burnuyla oynadı. “Büyükannemin sahiden de ikinci bir sevgilisi mi varmış?”

“O ikinci sevgili falan değil. Muhtemelen büyükbabamla tanışmadan önce onunla çıkmış ve belli ki onun için çok önemli biriymiş. Tanrı aşkına birlikte kaçacaklarmış! Bu mektuba bakılırsa büyükannem o adamın hayatının aşkıymış!”

Thomas mektubu elimden alıp hızlıca göz attı. Sonra başparmağını fotoğrafların üzerinde gezdirdi. Dikkatle onu izlediğim için yüz ifadesindeki değişiklikleri net olarak görebiliyordum; önce merak, sonra şaşkınlık, sonra çok daha yoğun bir duygu. Parmağıyla büyükannemin gülün yüzüne dokundu ve güçlkle yutkunarak fotoğrafları yatağa bıraktı. Sonra mektubu tekrar eline aldı. “Bunları nerede buldun?”

“Büyükannemin garajındaki kolilerden birindeydi. Babam bir sürü koli getirmişti hatırladın mı?”

“Ah, tabii ya, şu karıştırdığın koliler.”

Dirseğimle onu sertçe dürttüm. Ama o bana daha sert bir karşılık verdi ve başımın üstündeki bezelye torbasının elimden uçmasına neden oldu.

Gel gör ki Thomas çok da haksız sayılmazdı. Son birkaç ayımı o kutuları karıştırarak geçirmiştim. Büyükannemin vefatından sonra babamla üç amcam evini boşaltmış ve babam çok sayıda koliyi bizim eve getirmişti. O gün babam açısından hiç kolay değildi. Ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuş

ve evi boşaltma işlerini hallederken neredeyse hiç konuşmamıştı. Garaja koyduğundan beri de o kolilere elini bile sürmemişti.

Babası Joe'nun annesinin hayatının aşkı olduğu konusundaki sarsılmaz inancı bir yana, babamın buradaki mektubu ve fotoğrafları görmediğinden yine bu koliler sayesinde emin oldum. Çünkü mektup ve fotoğraflar büyük bir zarfın içindeydi ve kutulardan birinin en dibinde duruyordu. Hem de zarf *mühürlüydü*! Böyle bir şey kimin dikkatini çekmez ki? Sanırım arsız merakımı ondan almışım.

Belki ikimiz de bunu büyükannemden almışızdır. *Bana Bir Sırrını Söyle* adlı oyunumuz çok eskiye dayanıyordu, yani ben *sır* kelimesinin anlamını öğrendiğim andan itibaren oynuyorduk. Parayla ticaret yapar gibi sır değiş tokuşu yapıyorduk ama aramızda hep bir eşitlik söz konusuydu. Başta benim sırlarım küçük ve önemsiz şeylerdi, ben büyüdükçe onlar da büyüdü. İlişkilerimden, kaygılarımdan, okuldaki sıkıntılarımdan bahsediyordum. Sonra bunların yerini yetişkin olmanın sorumluluğu, kafa karıştırıcı yanları, hayal kırıklıkları ve benim tüm bunlara uyum sağlama mücadelem aldı. Lafın kısası büyükannem hayatımda olan her şeyi bilen kişiydi. O benim sırdaşım, yaşayan günlüğümdü.

Ben büyüyüp de bir yetişkin olduktan sonra oyunumuz daha da ciddileşip derinleşti. Bu sebeple Paul'ün adının mutlaka gündeme gelmesini beklerdim. Ne de olsa vakti zamanında büyükbabam Joe'yla aralarında bazı sorunlar olduğunu bilen tek kişiydim. Seksenli yıllarda evlilikleri zor bir dönemden geçmiş. O kadar ki taraflardan biri evle ilgili ufak tefek işleri halletme bahanesiyle arabaya atlayıp biraz uzaklaşmayı tercih edermiş. Büyükannem benim ilişkilerimle ilgili sıradan veya ilginç *her ayrıntıyı* biliyordu. Peki, neden benim bu adamın varlığından haberim yoktu? Özel olarak

bana anlatmamayı mı tercih etti? Yoksa hikâyenin kendisinde onu sessiz kalmaya iten bir şey mi vardı? Nedeni her ne olursa olsun, bu durumu çok geç öğrenmek benim açımdan acı vericiydi. Sanki büyükannemin bu yaptığı oyunumuzun kurallarını hiçe saymaktı. Bu küçük çaplı da olsa bir ihanetti.

Sessizliğinin özel bir nedeni varsa eğer, bunu muhakkak öğrenmeliydim.

Thomas'ın elinden telefonumu aldım ve kalbimin sinekkuşu gibi atmasına neden olan yorumu buldum.

o benim büyükbabam.

Onun altında onlarca yanıt vardı; AMAN TANRIM, YOK ARTIK, GERÇEKTEN Mİ? gibi onlarca tepki cümlesi şelale olup akıyordu.

Milyon dolarlık soru şuydu: Şu an tam olarak ne oluyordu? Bunu yazan kişi pekâlâ yalan söylüyor olabilirdi. Belki de doğruyu söylüyordu ama bu durumda da Paul'ün benimle konuşmayı reddetmesi gibi bir ihtimal vardı. Belki de o günlere dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Belki de Kullanıcı34035872 geçmişle şimdiki zamanı ayırmakta zorlanıyordu, belki de Paul çoktan ölmüştü.

Thomas çenesini omzuma dayadı. “Ne yapacaksın?”

Sesi cevabı zaten biliyor gibi çıkmıştı çünkü beni iyi tanıyordu. Çünkü benim yerimde olsa o da aynı şeyi yapardı. Sinir bozucu derecede güzel gözleri ve kimi zaman onu ukalalığın eşiğine getiren keskin bakışları dışında neredeyse aynıydık. Dürtüsel bir yanımız, sınırları sonuna dek zorlayan rekabetçi bir ruhumuz, *sorun yok!* telkininde bulunan bir iç sesimiz ve aceleci kararlar kötü sonuçlar doğurduğunda bile bizi ayakta tutan, iflah olmaz bir iyimserliğimiz vardı.

Kullanıcının adına dokundum ve boş bir profille karşılaş-

tım. Ne bir gönderi vardı ne de takipçi.

“Biraz garip,” diye mırıldandı Thomas.

Mesaj gönderme sekmesine tıklarken aylar sonra ilk kez bir tür amaç duygusu hissettim.

Ve Paul’ün sözde torununa bir mesaj yazdım.

SADIE KARŞIMDAKİ KOLTUĞA KAYARAK OTURDU VE salatayı önüme itti. ben restoranın dışında bir masa kapmaya çalışırken o da salata sipariş etmişti. Güzel bir bahar günü olmasına rağmen tepemizdeki öğle güneşi biraz solgun görünüyordu.

Mutlulukla iç çekerek salatanın kapağını kaldırdım. “Sen bir meleksin Sadie Choi. Venmo üzerinden sana para gönderdim.”

Fakat tam adını sevgiyle söylemem bile umduğum dikkat dağıtma etkisini yaratmadı. Sadie bunu duyunca hemen kaşlarını çattı. “Venmo ödemelerin ve sinsi taktiklerin konusunda sana ne söyledim? Rica ediyorum her şeyi ödeyip durma. Bırak ısmarlamak istediğim şeylerin parasını ben ödeyeyim.”

Marul ve tavuktan bir lokma aldım, yanaklarım alev alev yanıyordu. “Yirmi dolarlık bir salatayla gelen acımayı vicdannen kabul edemem tamam mı?”

Büyük kalp şeklinde, beyaz güneş gözlükleri takıyor olmasına rağmen camların arkasındaki kahverengi gözlerinden yayılan yumuşaklığı ve şefkati hissedebiliyordum. “En iyi arkadaşlar arasında acıma diye bir şey olmaz. Sana bir şeyler ısmarlamayı seviyorum. Ayrıca hatırlarsan, iş görüşmenle ilgili güzel haberleri almak umuduyla bugün seni buraya ben davet ettim. Bu arada bil diye söylüyorum, Venmo’dan yaptığın ödemeyi reddedeceğim.”

“Tamam ben de *bil* diye söylüyorum, iş görüşmesi tam bir fiyaskoydu.” Karnıma ağırlar girmesine neden olan paniğimi yalancı çıkaracak bir şekilde gülümsedim. O toplantı odasında oturmak ve ruhumu boğacak kadar sıkıcı işleri tek tek sayan işe alım müdürünü dinlemek korkunçtu. Görüşme sırasında belki dört yüzüncü kez kendime aynı soruyu sordum. Ben neden başarılı bir yetişkin olmak denen kavramı bir türlü beceremiyordum?

Sadie çene hizasındaki düz, siyah saçlarından bir tutamı küpelerle süslü kulağının arkasına attı. “Sana bir şeyler ısmarlamam için bir neden daha.”

“İlla bana bir şey ısmarlamak istiyorsan, bana bol bol alkol al.”

Sadie tam cevap verecekti ki araya telefonumun sesi girdi. Başımı eğip hemen baktım. Nefesim kesildi, beklenti kan olup damarlarımda akıyordu. Bir TikTok mesaj bildirimiydi.

“Desene bir şey imdadına yetişti.”

“Kesinlikle.”

Paul’ün torunu olduğunu teyit ettiğim kişiyle neredeyse birkaç gündür yazışıyorduk. Her bildirim bende savaş-kaç tepkisini tetikliyordu. Mesajların yanı sıra bana bazı fotoğraflar da göndermişti. Fotoğraflardaki adam büyükannemin fotoğraflarındaki Paul’le eşleşiyordu.

Dün ona Paul’ün benimle konuşmayı isteyip istemeyeceğini sordum. Mesajı gönderdikten sonra çok korktum, karşılaştığım sessizlik de küstahça mı davrandım acaba diye kendimi sorgulamama neden oldu. Paul’ün torunu yazışmak isteyen biri için ideal bir arkadaş sayılmazdı. Cevapları hep kısa, öz ve kişiliğinden arındırılmıştı. Ama robot gibi bir tip olsa da ne yalan söyleyeyim hep çok çabuk dönüş yapıyordu.

Ta ki sonuncusuna dek... Ricamı yirmi altı saattir askıda bırakmıştı. O kadar çok beklemiştim ki şimdi cevabını açıp okumaya korkar olmuştum.

Thomas parmak uçlarında salınan plastik bir torbayla bize katılırken kendi kendime, “Topla kendini Noelle,” diye mırıldandım. Thomas ve Sadie, San Francisco şehir merkezinde çalışıyordu. Fakat Thomas haftada iki gün evden çalışıyordu. Şehirde yaşadığım –ve tabii çalıştığım– dönem sık sık buluşup öğle yemeği yer ya da bir yerde bir şeyler içerdik.

Thomas da yanımıza oturdu ve alnına düşen saçını arkaya attı. Hoş bu nafile bir çabaydı çünkü hem gür bir tutamdı hem de giderek uzuyordu. Yani yer çekimi ne yapıp edip onu tekrar alnına düşürmenin bir yolunu bulacaktı. Saçının o kısmıyla sörfçü çocukları andıran Thomas, “Hey, çocuklar, bu öğle yemeği kesinlikle günümün en güzel kısmı. İkinize de teşekkür ederim,” dedi. Sadie’ye sevecenlikle gülümsedikten sonra bana döndü. “Ve sen de buradasın.”

Gözlerimi devirdim. Teknik olarak Sadie önce Thomas’a aitti; üniversitede tanışmışlar ve hemen birbirlerine âşık olmuşlardı. Ama sonra Sadie’yle ben tanıştım. Çok iyi arkadaş olacağımızı daha ilk günden anladık. Thomas ve ben son beş yılımızı Sadie’nin ilgisi için birbirimizle yarışarak geçirdik diyebilirim. Bu yarışın ebedi kaybedeni olacağımı bilsem de denemekten hiç vazgeçmiyordum. Hatta sırf kardeşimi sinir etmek bile bana yetiyordu.

Thomas’ın öpücüğüne karşılık vermek için eğildikten sonra Sadie’nin dikkati yeniden benim üzerimde yoğunlaştı. Elindeki çatalı telefonuma doğru sallayarak, “Hadi, aç şu mesajı!” dedi.

Thomas plastik torbayı karıştırdıktan sonra içinden bir sandviç ve bir paket cips çıkardı. “Ne mesajı?”

“Paul’ün torunu ona cevap yazmış.”

“Teddy?” Kaşla göz arasında ağzını tıka basa cipsle doldurmuştu ve birden bütün cips parçaları havada yay çizerek etrafa saçıldı. Tek kelimeyle iğrençti.

Sadie'nin kaşları kalktı. "Teddy mi?"

Sadie'ye en başından itibaren bütün hikâyeyi anlatmıştım. Hatta sık sık mesaj atarak onu gelişmelerden de haberdar ediyordum. Fakat adamın adını ben de daha dün öğrenmiştim. Belki bunu öğrenerek bir adım daha atmak, belki büyükanemle ilgili bir sırrı daha açığa çıkarmanın eşiğinde olmak, belki de başka bir şey duygusal anlamda beni fena hırpalamıştı.

Bunun üzerine yürüyüşe çıkmıştım. Yoğun bir keder ne zaman ellerini boynuma dolasa ve beni boğmaya çalışsa hep bunu yapıyordum. Özellikle de bana büyükannemi hatırlatan yolları –dini bir ritüel gibi izlediğimiz rotaları– tercih ediyordum. Sayısız hatıra eşliğinde yürüdükçe düşünüyor, düşündükçe yürüyordum, ta ki yorgunluktan bitkin düşene dek. Sonra duygularım tavan yapıyor ve babamın göremeyeceği bir yerde bağıra bağıra ağlıyordum. Ağladığım zamanlarda kendi üzüntüsü sebebiyle babamın da gözlerinin dolduğunu görmek, benimle anında empati kurmasını izlemek kısa sürede dayanılmaz hale gelmişti. Bu yüzden kimi zaman saatlerce süren uzun yürüyüşler bir açıdan kaçışım, bir açıdan da akıl sağlığımı koruma çabamdı.

Tamalpais Dağı'nda yaklaşık on kilometrelik yürüyüşümü tamamladıktan sonra eve dönmüş ve anında kendimi yatağa atmıştım. Fiziksel, duygusal ve zihinsel açıdan o kadar yorgundum ki son durumla ilgili Sadie'yi bilgilendirmeyi bile unutmuştum.

Sadie ısrarla her bir detayı öğrenmek istiyor ve bunu önemsiyordu. Duyduğu andan itibaren bu hikâyeyi takıntı haline getirmişti. Şu anki şaşkınlığının nedeni de böyle bir gelişmeyi bu denli geç öğrenmesiydi.

Tam durumu toparlamak için bir şey söyleyecektim ki Thomas araya girip beni kurtardı. "Teddy; mesaj atan adamın

adı, yani adam öyle olduğunu iddia ediyor. Ama tam olarak bilemeyiz tabii, yalan da olabilir. Mesela Noelle ona uydurma bir isim söyledi.”

“Hayır söylemedim!” Kardeşime tüm bunları anlattığım için öyle pişmandım ki. “Ona adımın Elle olduğunu söyledim. Yani teknik açıdan yarı gerçek bir isim söylemiş oldum.”

“Teddy; tombul bebekler ve kısa boylu, yaşlı adamlar içindir,” dedi Thomas. “Eğer bu adam sahiden de Paul’ün torunuysa muhtemelen bizimle aynı yaşlarda. Bak, senin aksine o tamamen sahte bir isim söylemiş.”

Sadie, Thomas’ı usulca susturmak için koluna hafifçe dokundu. “Mesajı aç.”

Gözlerimi kısıp alaycı bir ses çıkaran Thomas’a baktım, sonra da uygulamayı açtım.

Dün gönderdiğim mesajı tekrar okudum:

Paul’ün videoyu görüp beğenmesine sevindim. Bu benim için çok anlamlı. Yani benimle konuşmaya sıcak bakıyor, öyle mi? Onunla en kısa zamanda görüşüp konuşmayı çok isterim. Paul’ü bilemiyorum ama Ben Körfez Bölgesi’nde yaşıyorum. Telefonla veya internet üzerinden görüntülü olarak konuşabiliriz. Ya da Paul her ne şekilde tercih ederse öyle.

Hemen altında da Teddy’nin cevabı yer alıyordu:

Biz de Körfez Bölgesi’ndeyiz. Büyükbabam seninle bizzat tanışmak istiyor. Şehirde buluşmaya sıcak bakar mısın? Ya da bunun için müsait olur musun? Eğer öyleyse, sana uygun olan gün ve saatleri belirtmen yeterli.

“Aman Tanrım...”

Yan masadaki müşteriler kafasını çevirip bize bakana dek bu son cümleyi bağırarak söylediğimi fark etmedim.

“Ne oldu?” diye bağırdı Sadie de.

“Burada yaşıyorlar. Yani Paul burada yaşıyor, torununun nerede yaşadığı kimin umurunda.” Telefonumu ters şekilde masaya koydum. Çok heyecanlanmıştım. “Benimle buluşmak istiyor.”

Sadie öne eğilerek, “Görüşmelisin,” dedi. Thomas’ın yüzücü omuzlarının yanında biraz ufak görünüyordu ama heyecanı ona bir on santim daha ekliyordu.

Thomas eşit derecede iddialı ve ilgisiz bir ses tonuyla, “Bu bir cinayet planı,” dedi.

“Ya da tam aksi,” dedi Sadie parmağını Thomas’ın yüzüne doğru tutarak. “Belki de hayatının aşkıyla tanışacak.”

“*Paul* mü?”

“Hayır, torunu.” Sadie bıkkın bir tavırla arkasına yaslandı. “Hadi ama, izlediğimiz romantik komedilerin hiçbirine dikkat etmedin mi?”

Thomas ona anlamlı bir bakış fırlattı. Ardından gözlerini kısa bir süreliğine bana çevirdi ve tekrar Sadie’ye baktı. “Bunu bana cidden soruyor musun?”

Sadie kızardı. Ben de kardeşimin kafasına top yaptığım peçeteyi attım. “İğrençsin. Hadi ama!”

Onlar tatlı tatlı atışmaya başlayınca dikkatimi başka yöne çevirdim.

Mesajı tekrar tekrar okurken midemin kasıldığını hissettim. Paul benimle görüşmek istiyordu, hem de yüz yüze. Olmasını istediğim şey tam da buydu aslında ama nedense bunun gerçekleşeceğini hiç beklemiyordum. Bu bir kez piyango bileti alıp da büyük ikramiyeyi kazanmak gibiydi; imkânsızmış gibi geliyor ama bir şansının olduğunu düşünerek yine de o bileti alıyorsun.

“Evet diyeceğim. Paul’le buluşacağım.”

Kimse cevap vermeyince kafamı telefondan kaldırıp baktım. Sadie yüzük taktığı eliyle ağzını kapamış, hoşnut bir şekilde gülümsüyordu. Thomas ise kuşkulu gözlerle beni izliyordu.

Cevabı yazarken parmaklarım ekranın üzerinde âdeta uçuyordu:

Dünya ne küçük! Paul'le tanışmayı çok isterim.

Ben hep müsaitim, ne zaman olursa –

Duraksadım, dudağımı ısırdım. Ben her an her saniye müsaittim ama bu kulağa pek de sağlıklı bir durum gibi gelmiyordu. Bunun farkındalığıyla üç kez nefes aldım ve yazmaya devam ettim.

– Bu cuma saat 10.00; pazar saat 14.00; pazartesi saat 10.00... Lütfen Paul için en uygun mekânı da bildir.

Sonraki yirmi dakika boyunca bir gözüm sürekli telefonumdaydı. Sadie ve Thomas konuyu bir süre daha tartıştı ama telefonumun bildirim sesi çalınca ikisi de anında suspus oldu.

Cuma saat 10.00'da. Columbus Caddesi'ndeki Reveille Cafe'de. Dışarıdaki masalardan birinde olacağız.

“Cuma büyük gün.” Derin bir nefes verdim, kalbim hâlâ deli gibi atıyordu. “Anlaşılan Teddy de orada olacak.”

Sadie koltuğuna gömüldü âdeta. “Tanrım, keşke ben de seninle gelebilseydim.”

Thomas da hayal kırıklığıyla, “İşe gitmem gerekmeseydi ben gelirdim,” dedi. Sonra endişeli bir ifadeyle çenesini ovuşturdu. “Etrafınızda hep insanlar olsun tamam mı?”

Thomas'a üstünkörü bir asker selamı verdikten sonra bakışlarım yine Teddy'nin mesajına kaydı.

Büyükannemin, *Bana Bir Sırrını Söyle* diye fısıldadığını duyar gibi oldum. Eski ve güzel günlerin hatırasıyla yüreğim burkuldu.

Yaşlı gözlerimi kırıştıtararak gökyüzüne baktım. Acaba büyükannem şu an neredeydi?

Galiba birisi bana senin sırlarından birini anlatacak.

O HAFTA RESMEN GEÇMEK BİLMEDİ. ANNEM BİSİKLET olayını denemem konusunda beni ikna etti. Dediğini yaptım ve otuz dakikalık bir Peloton dersine katıldım. Ama sonraki üç saat boyunca hastaneye gitmem gerekip gerekmediğine karar vermeye çalıştım.

O hafta bir de gönülsüzce iş aradım. Yetkin olduğum işler beni ateşleyecek türden şeyler değildi. Fotoğrafçılıkla ilgili işlere yanaşmak bile istemiyordum. Kira vermiyordum ama evin giderlerine katkıda bulunuyordum. Düzenli bir gelirim olmazsa cüzi miktardaki birikimim de çok geçmeden suyunu çekecekti. Tasarruf hesabımda büyükannemden kalan bir miras vardı. Fakat o parayı sadece ve sadece bana ilham veren bir şey için kullanmamı vasiyetinde bilhassa belirtmişti. Söylememe gerek yok gerçi ama tahmin edileceği üzere o paraya dokunmamıştım bile.

Elimi sürmediğim bir diğer şey de fotoğraf makinemdi. Şifonyerimden bana kötü kötü bakıyordu. Değil fotoğraf çekmek, altı aydır onu elime bile almamıştım.

Bir şey yapmalıydım. Ama kararsızlık ve korku beni öyle bir hapsedmişti ki donup kalmıştım. Dahası bu durum içten içe beni yiyip bitiriyordu.

Perşembe akşamı Thomas yemeğe geldi. Yemeği bahçede yedik. Annemle babam içeri girdikten saatler sonra bile biz bahçedeki masada oturmaya devam ettik ve ertesi günkü olası senaryoların üzerinden geçtik. Sohbetin yoğunluğu azalınca esnemeye başladım. Sürekli ovuşturduğum gözlerim de artık yatma vaktimin geldiğini söylüyordu.

“Hey, beni dinle,” dedi Thomas. “Çok fazla umutlanma tamam mı?”

Tam gerinirken duraksadım. “Ne demek istiyorsun?”

“Büyükanne mi özlediğini biliyorum.” Ses tonu dikkatliydi. Büyükanne min vefatı onu da derinden etkilemişti. Ama yasımızın şiddeti aynı değildi ve bunu o da biliyordu. “Sadece bu şeyin içindeki acıyı yok etmesini bekleme.”

“Beklemiyorum zaten.” Savunmacı ses tonum beni ele vermişti aslında ama Thomas bu konuyu fazla üstelemedi.

İç çekerek elini saçlarının arasından geçirdi. “Yarının nasıl geçtiğini bana mutlaka haber ver, olur mu?”

“Peki,” dedim. Thomas’ın şahin gözü kadar keskin gözlemi beni rahatsız etmişti. “İyi geceler.”

Gece yaptığımız konuşmanın ciddiyeti ona fazla gelmiş olmalı ki cuma sabahı uyandığımda Theo’nun *Forbes*’taki fotoğrafı yanımdaki yastığın üzerinden bana bakıyordu.

Mantıklı yanı *İğrenç* diyordu. Mantıksız yanı ise *Şirketinde Çalışanın Olayım* diye haykırıyordu.

Giyinirken aklımda hep bu sinir bozucu düşünceler vardı. Sessiz evimizin kapısını kilitleyip şehrin yolunu tuttum. İçimdeki monolog çok hızlıydı, öyle ki fonda tam gaz devam eden statik bir gürültüden farksızdı.

Arabayı park edip North Beach’in göbeğinden Columbus Caddesi’ne doğru yürümeye başladığımda içimdeki ses ancak sustu. Sanki Reveille görüş alanıma girer girmez bir düğmeye

basılmıştı. Siyah tuğlalı bina giderek daha da belirginleşiyor, ben giderek daha da yaklaşıyordum.

En iyisi önce bir kahve söylemek ve bir iki dakika durup sakinleşmekti. Ama kot ceketimin içindeki ellerim zangır zangır titriyordu. Bu durumdayken bir de kafein alırsam zirveyi görebilirdim. Belki de bu kısa süreli bir ruh haliydi, Paul'ü gördüğüm an beklenti temelli kaygılarım kendiliğinden geçecekti.

Kafeye girerken aklıma yine büyükannem geldi ve bir şeyi çok merak ettim. Acaba Paul'le tanıştığında ya da onun hayatının aşkı olduğunu anladığında büyükannemin de elleri böyle titremiş miydi? Ya da ona veda ederken. Çok büyük ve yoğun bir beklentinin içinde boğulacak gibi olmuş muydu?

Bahçe kapısına giden köşeyi dönerken zihnim bir düşünceden diğerine son hızla atlıyordu. Öyle dalgındım ki az kalsın onları gözden kaçıracaktım. Ama yanılmıyorsam –ki yanılmıyordum– en uçtaki masada oturan beyaz saçlı adam gerçekten Paul'dü, yaşlılık lekeleriyle dolu ellerini bir kahve kupasının etrafına dolamıştı. Gözleri bir ara karşısında oturan kişiden –geniş omuzlu, siyah saçlı, bana dönük olmadığı için yüzünü göremediğim– ayrılıp benimkilere baktı. Tam beni teğet geçti diyordum ki tekrar gözlerinin hedefi haline geldim. Üstelik bu kez o bir çift göz fal taşı gibi açılmıştı.

Bacaklarım titriyordu, kalbim zaten durma noktasındaydı. Onun yaşadığı şok beni de şoke etmişti. Tereddütle elimi kaldırdım ama tam o esnada Paul'ün karşısındaki adam dikkatimin dağılmasına neden oldu.

O geniş omuzlar dikleşti, düzeldi. Paul'ün torunu tek eliyle turkuaz rengi, metal sandalyeyi tutarak oturduğu yerden benim olduğum tarafa döndü.

İşte o an kalbim kelimenin tam anlamıyla durdu. Theo Spencer... *Forbes* dergisinin orta sayfasındaki yakışıklı, çekici ve çileden çıkarıcı adam an itibarıyla bana bakıyordu.

üç

“ŞAKA MI BU?”

İkimiz de aynı anda bunu söyledik. Tabii bu da başka bir şaka olmalıydı.

Theo ayağa kalktı. Tam olarak ne hissettiğimi kendi içimde analiz bile etmeden önce onunla ilgili her şeyi kaydedip listeledim. Eskitilmiş, düğmeli bir Levi’s kot; esintiyle şiirsel bir şekilde dalgalanan saçlar; kollarını hafif yukarı sıyırdığı, çok pahalı görünen, lacivert bir kazak. Lanet olsun! Kazağın dokusu o kadar kaliteli ve yumuşak görünüyordu ki yanağımı ona sürtmek istedim.

Hayır! İstemedim tabii ki. Tanrı aşkına *neler* oluyor!

Theo yavaş yavaş ilk şoku atlatırken, “Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordum.

Theo’nun gözleri vücudumu süzdü ama seksi anlamda değil. Sanki Kobe bifteği sipariş etmiş de onun yerine önüne McDonalds’s menüsü koyulmuş gibi. Kısa, kadife etek giydiğim için pişmandım ama en büyük pişmanlığım altına giydiğim Doc Martens botlardı. Onları liseden beri giyiyordum.

Theo’nun bakışları U dönüşü yapıp tekrar ayaklarıma yöneldi ve saniyesinde ağzının köşesi hafifçe büküldü. Bu kahrolası botları hatırladığını biliyordum.

“Demek hâlâ o ucube botları giyiyorsun, Shep?”

O ses... Nefret ettiğim o ses! Sanki kadife ters açıdan sür-tülmüştü. Dokusu omurgamdan yukarı doğru tırmanan bir karıncalanma hissine, derinliği ensemdeki tüylerin diken di-ken olmasına neden oluyordu. Mezuniyet günü sahnede nasıl oturduğum hâlâ aklımdaydı. O birincilik konuşmasını yapar-ken ben sırtını izliyordum.

“Burada ne yapıyorsun?” diye tekrar sordum.

Tek kaşı her zamanki gibi çok sert bir şekilde kalktı. “Sa-nırım bu yeterince bariz, öyle değil mi?”

Bunun doğru olmasını istemiyordum ama acı gerçek tam karşımda durmuş arsızca bana bakıyordu. Lisedeki ezeli raki-bim Paul’ün torunuydu ve bu gerçeğin farkında bile olmadan bütün hafta yazışmıştık.

Hangi güç onu tekrar hayatıma soktu ki? Şeytan mı? Ha-yır, bu pek anlamlı olmaz. Çünkü aynı güç Paul’ün de hayatı-ma girmesini sağlamıştı.

Bakışlarım istemsizce yukarı, mavi gökyüzüne kaydı.
Oradan neler yapıyorsun büyükanne?

O esnada biri boğazını temizledi. Theo ve ben sesin geldi-ği tarafa döndük. Paul ayağa kalkmak için masayı öne itiyor, Theo’nunkiler gibi koyu mavi gözleri de ikimiz arasında me-kik dokuyordu.

“Sanırım ikiniz tanışıyorsunuz?” diye sordu.

“Maalesef.” Sonra dehşetle tek elimi havaya kaldırdım. Bu doğru olsa bile, hakaret ettiğim kişi neticede onun toru-nuydu. “Ben... çok özür dilerim. Öyle demek istemedim.”

“Hayır, istedi,” dedi Theo.

Ona sert bir bakış fırlattım ve bu hamlem zamanda geri-ye gitmişiz gibi etkili oldu. Sınıfta, tenis kortunda (ikimiz de en iyi oyuncularından oluşan takımda oynuyorduk) ve partilerde sürekli birbirimize sataşırdık. Kaderin cilvesine

bakın ki ikimiz de aynı insanlarla arkadaş olmayı seviyorduk, bu yüzden de yollarımız sürekli kesişiyordu. Sözün kısası onu bakışlarımla öldürmek benim kas hafızama kazınmış bir şeydi. Tabii bunun karşılığında onun pis pis sırtması da aynı şekilde. Theo beni sinirlendirmeye bayılıyordu.

Ama şimdi ona bu zevki yaşatmayacaktım. İçinde bulunduğum durum her ne kadar tam tersini kanıtlsa da ben artık bir yetişkindim ve o beni istediği seviyeye çekemeyecekti. Onun yanağındaki gamzenin daha da belirginleşmesi ve benim yanaklarımın öfkeden alev alev yanması aksini söylese de durumu kontrol altında tutup sakın kalmak için kendi adıma elimden geleni yapacaktım.

“Bu gülümsemeyi bir süredir görmemiştim Teddy,” dedi Paul gülümseyerek. Theo gibi onun da yanağında gamzesi vardı.

Böylece Theo’nun yüzündeki bütün ifade kayboldu. “Ben bir kahve daha alacağım.” Çenesiyle beni göstererek, “Sen ne istiyorsun?” diye sordu.

“Hiçbir şey.” Şu an istediğim son şey kafeindi. Ya da Theo Spencer’a herhangi bir konuda borçlanmak.

Theo omuz silkti ve yürüyüp gitti. Paul ve ben bir süre arkasından baktıktan sonra birbirimize döndük.

“Bunun için üzgünüm. Bizim ufak çaplı bir şeyimiz var da... Geçmişimiz.”

“Evet, fark ettim,” dedi Paul. Sesi keyifli ve düşünceliydi. Elimi uzattım. Neyse ki artık titremiyordu. “Ben Noelle. Kathleen’in torunuyum.”

Paul elimi sıktı. Cildi hassas gibi görünüyordu ama tutuşu güçlüydü. “Ah, biliyorum tatlım. Tıpkı ona benziyorsun.”

Anında boğazım düğümlendi. “Teşekkür ederim.”

“Vefatını duyunca çok üzüldüm.”

Paul “vefat” kelimesini söylerken bir anlığına kekeleydi, sanki bilmediği bir dile ait bir sözcüktü. Bu sözcük benim ağzıma da yabancıydı aslında. Böylelikle aramızdaki ilk bağ kuruldu. Onun kalbinden benimkine uzanan incecik, görünmez bir hat çekildi.

Ben daha ağladığımı bile fark edememişken Paul bana bir mendil uzattı. Mendili alıp yanaklarıma bastırdım. Mendil eskiydi ve yumuşatıcı gibi kokuyordu. Mendilde öyle bir şey vardı ki göğüs kemiğimin ortasına bir yumruk yemiş gibi oldum. Büyükanne mi o kadar özlüyordum ki nefes bile alamıyordum.

Dirseğime dokunan nazik bir el beni sandalyeye doğru yönlendirdi. Sandalyeye oturdum, daha doğrusu âdeta üzerine yığıldım.

Yanaklarımı bir kez daha kurulayıp kanvas çantamı kucağıma koydum. “Nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

Paul elini kareli gömleğinin üzerinde gezdirdi. Yüzük parmağında altın bir alyans vardı. Belli ki o da mutluluğu bulmuştu.

“Neyi bilmek istiyorsun?”

Derin bir nefes verdim. “Her şeyi.”

Paul elini yanağına sürterek beni takdir eden gözlerle baktı. “Bu çok büyük ve zor bir talep Noelle.”

“Öyle mi? Hiçbir şey bilmiyorum ki. Ne kadar zaman çıktığınızı ya da nasıl tanıştığınızı bilmiyorum. Ya da *nerede* tanıştığınızı.”

Çantamdan büyükanne minin sakladığı fotoğrafları ve mektubu çıkardım. Sonra bunları masanın üzerinden Paul’e uzattım. Paul usulca onlara dokundu. Mektubu eline aldığı anda zamanda yolculuk yapıp o günlere gittiğini görür gibiydim. Mektubu dikkatle açtı.

Sonra kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Bunu saklamış mı?”

“Evet, mühürlü bir zarfın içinde buldum. Fotoğraflar da yanındaydı.”

“Diğerlerini de buldun mu?”

Hayır anlamında kafamı salladım. Paul mektubu masaya bırakırken öne eğilip, “Dahası da mı var?” diye sordum.

Paul iç çekti ve fotoğraflardan birini eline alıp baktı. “Ah evet. Birlikte olduğumuz dönem birbirimize mektup yazmayı çok severdik. Hatta eve döndüğünde ona çok sayıda mektup yazmıştım, gerçi onları saklamamasına pek şaşırmadım. Beni asıl şaşırtan bunu saklaması.”

“Eve döndüğünde mi?”

Paul başka bir fotoğrafı bana doğru çevirip kıkır kıkır güldü. Taş bir duvarın kenarına tünemişlerdi. Büyükanнем yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona yaslanmıştı, çekingen gözleri de yere bakıyordu. “Okulda tanıştık. Bu fotoğraf UCLA’de yani California Üniversitesinde çekildi.”

Kaşlarımı çattım. “Ama büyükanнем UCLA’e gitmedi ki. Hatta çocukları büyüyüp belirli bir yaşa gelene kadar üniversiteye bile gitmedi.”

Paul’ün yüzündeki neşeli ifadenin yerini az önceki hüznü aldı. “Gitti. Sadece bitirmedi.”

Paul fotoğrafları karıştırmaya devam ederken bir süreliğine arkama yaslandım. Bu da gün ışığına çıkan başka bir sırdı; tahmin ettiğimden çok daha büyük bir yapbozun küçük bir parçası.

Aniden masaya, tam önüme konulan bir soda şişesi beni dalıp gittiğim yerden çekip çıkardı. Gözlerimi kırıştıtararak önce şık soda şişesine sonra da yerine oturan Theo’ya baktım. Kot pantolonlu dizi kazara çıplak dizime çarptı. Ama bir saniye sonra oturuş pozisyonunu değiştirip aramıza biraz daha mesafe koydu.

“Bu da ne?”

Theo yakından bakmak için merakla öne eğildi. O kadar güzel kokuyordu ki bağırarak istiyordum. Sanırım parfümünde odun kokusu ve tatlı bir şeyin esansı vardı. “Shepard, hayatında ilk kez soda görmüyorsun herhalde. Lütfen beni sodayı tanıtmak zorunda bırakma.”

Gözlerim Paul’e kaydı. Gözlerinde garip bir neşeyle bizi izliyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve dilimin ucuna kadar gelen onlarca küfürün dışarı çıkmasına engel olmaya çalıştım.

“Teşekkürler,” diye geveledim. “Parasını ödeyeceğim.”

Theo ağzını tuhaf bir biçimde oynatarak, “Bir sodayla batmam merak etme,” dedi.

Haklıydı. Ne de olsa kendisi *Şimdi Nereye* adlı bir seyahat uygulamasının CFO’suydu*. Çok popüler olan bu uygulama kullanıcılarına kişiselleştirilmiş paketlerden her şey dahil kadar geniş bir yelpazede hizmet sunuyordu. Uçuşlar, konaklama yerleri, farklı deneyim önerileri... Kısacası seyahat etmek isteyen biri için yok yoktu. Tanrı biliyor ya ben bile sezon dışı fırsatlardan birinde dev bir indirim yakalayıp rezervasyonumu bu uygulama üzerinden yaptırmıştım. Bir keresinde Sadie, Thomas ve ben bedava denebilecek bir fiyata Tahoe’daki bir kulübede kalmıştık. Theo aynı zamanda şirketin kurucularındandı, bu fikri üniversiteden iki arkadaşıyla birlikte hayata geçirmişlerdi. Muhtemelen şu an para içinde yüzüyordu. Bir seferinde Theo’nun LinkedIn profiline bakmak gibi büyük bir hata yapmıştım, tabii profilini görüntülediğimden haberdar olacağını akıl edemedim. Etiketlendiği bir sürü makaleyi okudum. Ertesi gün bana öyle bir mesaj attı ki unutmam mümkün değil.

* Mali işler müdürü.. -e.n.

Özel bir şey mi arıyorsun? Yoksa bir *stalker* olarak öylesine bakınıyor muydun?

Profilimi silmemek için günlerce kendimle mücadele ettim ama yapamadım. Dahası ne zaman adı herhangi bir haberde falan geçse anında bana da bildirim geliyordu.

Çantamdan bir beş dolar çıkarıp masanın üzerinden ona uzattım. Ardından soda şişesini kenara itip bütün dikkatimi tekrar Paul'e verdim. "UCLA'ye gittiğini hiç bilmiyordum. O zaman siz Glenlake'te tanışmadınız mı?"

Paul masanın üzerine yayılmış hatıralara göz gezdirerek başını iki yana salladı. "İkinci sınıftayken ikimiz de sanat tarihi dersi alıyorduk. En başından beri benden nefret ediyordu. Kendini beğenmiş bir pislik olduğumu düşünüyordu ki sahiden de öyleydim." Paul bunu söylerken göz kırptı, ben de gülümsedim. Anlatış tarzı çok etkileyiciydi. "Ben de başta onun hakkında pek olumlu fikirlere sahip değildim. Ama şurası kesin ki hayatımda gördüğüm en güzel kızdı. Ayrıca çok da akıllıydı ve bunu göstermekten korkmuyordu. Biraz gözümü korkutmuştu galiba, bu yüzden ona karşı hep iğneleyiciydim."

"İğneleyici?"

"Yani sürekli olarak ona sataşıyor ve onu çileden çıkar-maya çalışıyordum," dedi Paul hınzırca sırıtarak. "Tabii o bu durumdan hiç hoşlanmıyordu."

Büyükannemin o halini gözümde canlandırınca güldüm. "Alingan biriydi."

Theo kapuçinosunu yudumlarken, "Kulağa tanıdık geliyor," diye mırıldandı.

Oturduğum yerde dönüp tek kaşımı kaldırdım. "Beni tanımlamak için kullanacağın kelime *alingan* mı yani?"

Theo masumane bir bakışla gözlerini kırıştırdı. Uzun ve kıvrık kirpikleriyle sol kaşının hemen altındaki minik çil birden dikkatimi dağıttı. “Ama ben çok ciddiylim.”

Sinirle nefes vererek tekrar Paul’e döndüm. “Üzgünüm, lütfen devam et.”

“Başlarda inişli çıkışlı bir ilişkimiz vardı. Sonra en yakın kız arkadaşlarından biri öğrenci demeğinden tanıdığım bir dostumla çıkmaya başladı ve ister istemez daha çok görüşmeye başladık. Benimle sosyalleşmek zorunda kaldıktan sonra ikimizin de Körfez Bölgesi’nden olduğunu keşfettik. Ben bu şehirde büyüdüm.” Paul parmağını fotoğraflardan birinin üzerinde gezdirdi. “Bağlantı kurmanın çok basit bir yoluydu aslında ama kısa sürede sevgiye dönüşen bir arkadaşlığın temelleri atılmış oldu. Zaten çok geçmeden biz de çıkmaya başladık.”

Paul’ün saçları rüzgârdan uçuşuyordu. Başka bir fotoğrafın üstünde dolaşan elleri ise leke ve kırıksıklıklarla doluydu. Yaşlanma belirtilerinin büyük bölümü bedeninde görülse de epey güçlü görünüyordu, en az on yaş daha genç gösteriyor diyebilirdim.

Büyükannem de onun gibiydi. O kadar *güçlüydü* ki öldüğü güne kadar hiç yerinde durmamıştı. Tennessee Vadisi’ne yürüyüşe gittiğimiz gün arabayı içine şeytan kaçmış gibi kullanıyordu. Ayrıca benimle düzenli olarak tenis oynar ve bana mağlubiyetlerin en ağırını tattırırdı, gerçi liseden sonra tenis benim için bir hobiden ibaret olmuştu.

Tüm bunlara rağmen büyükannem Şükran Günü’nden üç gün önce uykusunda öldü. Meşhur balkabaklı turtasının malzemeleri daha tezgâhın üstündeyken göçüp gitti. Belli ki başka planları vardı. Belli ki bu dünyadan göçüp gitmeye henüz hazır değildi. Ben de değildim.

Kıskançlık dalgası elektrik akımı gibi bütün varlığımı sardı. Damarlarımda hızla yayılan bir zehir gibi beni ele

geçirdi. Büyükbabasıyla karşılıklı oturup bir fincan kahve içebildiği için Theo'yu çok kıskandım. Maalesef ben büyükannemi bir daha hiç göremeyecektim. Bir anlığına içimde tuhaf bir his belirdi. Elinden tuttuğum gibi Paul'ü rehin almak, hikâyelerini en ince detayına kadar anlata- na dek onu tutsak etmek istedim. Büyükannemle ilgili her anekdotu dinlemek istiyordum. Alınganlığını; bir şeye gerçekten çok sevindiğinde ellerini çırpmasını; kapalı bir ortamdaysanız şayet, insanın kulaklarını çınlatan, gürültülü ve şen kahkahasını. Ve tabii henüz bilmediğim diğer pek çok şeyi.

Ellerimi Paul'ün hatıralarına dolamak ve bir havlu gibi sıkıkmak istiyordum. Böylelikle büyükanneme dair ne varsa hepsini tek bir hamlede ele geçirebilirdim.

“Ne oldu peki?” diye sordum. Kendimi tutamadım “Yani... Fotoğraflar, o mektup... Belli ki birbirinize çok âşıkmişsiniz. Neden ayrıldınız? Büyükannemin okulu bıraktığını söyledin. Neden bıraktı?”

Paul başını öne eğdi. Bana çok sert ama bir o kadar da nazik bir bakış fırlattı. “Her şeyi hemen şimdi öğrenmek için sabırsızlanıyorsun.”

“Hayır, hayır. Kesinlikle öyle değil.” Hayatımın buna bağlı olduğu hissiyle anında geri adım attım. Sırf çok ileri gittim diye Paul'ün konuşmayı bırakmasını istemiyordum.

Theo parmağını dizime bastırana dek zangır zangır titrediğimi fark etmemiştim bile. “Titriyorsun,” dedi Theo.

Theo'nun elini itip dokunduğu yeri ovuşturdum. Ardından avucumla kapattım ki Theo tüylerimin diken diken olduğunu göremesin.

“Sana hikâyeyi anlatmayı ben de istiyorum Noelle ama bu, bir günde olacak iş değil,” diye belirtti Paul.

Theo dik oturarak, “Büyükbaba...” diye söze girdi.

Paul'ün bakışları önce Theo'ya sonra da bana yöneldi. Sonra dudaklarında belli belirsiz, gizemli bir tebessüm belirdi. "Her şeyi öğrenmek istiyorsun. Ben de tüm sorularını cevaplayacağımı söylüyorum. Yalnız bunu yapmak için bana daha fazla zaman ayırmanı rica ediyorum."

"Elbette. Zamandan bol bir şeyim yok." *Lanet olsun!* Bu kesinlikle, başarılı bir insanın söyleyeceği türden bir şey değildi. "Yani evet. Mutlaka zaman ayırırım. Yeri ve zamanı söylemen yeterli."

"İzin ver de eve gittiğimde önce ajandamı bir kontrol edeyim," dedi Paul. "Önümüzdeki hafta için önceden planlanmış birkaç işim var, seni iki kez yormak istemem."

Theo, "Tanrı korusun ya arkadaşlarınızla bir araya gelip bütün öğleden sonra poker oynadığınız seanslardan birini kaçırrırsan," diye mırıldandı. Sesindeki şefkat ses tonuna yumuşak bir doku katıyordu.

"Merak etme çok yakında hepsi ölmüş olacak. Fırsatım oldukça onlarla vakit geçirmeye devam edeceğim," dedi Paul neşeli bir sesle. Sonra bana döndü. "Birbirimize telefon numaralarımızı verelim, böylece rahatça iletişim kurabiliriz."

"Kulağa harika geliyor." Paul'ün söylediği numarayı telefonuma kaydettim, sonra onu çaldırdım ki o da benimkini kaydedebilsin.

Theo benimle göz göze gelebilmek için hafifçe öne eğildi. "Lojistik işlerle ilgili sana mesaj atsam daha iyi olmaz mı?"

Ona ters bir bakış attım. "Hayır. Bundan sonrasını Paul ve ben aramızda halledebiliriz."

"Peki." Theo'nun telefonu gelen bir aramayla titreşmeye başladı. Hemen ekranı masaya gelecek şekilde ters çevirse de ben arayan kişinin adını görebilmiştım: Babam. Theo çok gerildi. Paul de kaşlarını çatarak torununun telefonuna baktı. Bir müddet sonra Theo derin bir nefes verdi. "Bugünlük

işimiz bitti mi? İşe dönmem lazım ama öncesinde birine be-dava eve bırakma hizmeti vermeliyim.”

Bunun bir sondan ziyade bir başlangıç olduğunu kendime hatırlatarak içimdeki hayal kırıklığını bastırmaya çalıştım. “*Forbes* 30 Yaşın Altındaki 30 Önemli İnsan listesindeki ki-şilere özgü işler mi?”

Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü an kendimi sonsuza dek yok etmek istedim. Bu, LinkedIn olayından on kat beter bir durumdu.

Fakat Theo’nun tepkisi pek de beklediğim gibi olmadı. Ne pişmiş kelle gibi sırttı ne de ukalaca bir laf etti. Ona bakmak güç düğmesine basılıp devre dışı kalan bir şeye bakmaktan farksızdı. O bir anda... kendini kapatmıştı sanki.

Theo masanın üzerinden telefonunu aldı. “Hoşça kal Shephard,” dedi boş bir ses ve bakışla. Ayağa kalkarken be-ton zemine sürten sandalyesi kulak tırmalayıcı bir ses çıkardı. Theo birkaç adım ötede turlamaya başladı.

Böyle bir durumdan nasıl bu kadar kolay kurtulduğumu ya da Theo’nun kışına ne tür bir şeyin girdiğini anlamama yete-cek kadar zamanım olmadı. Paul mektubu ve resimleri bana verdi. Ben hazinelerimizi çantama koyduktan sonra da elimi ellerinin arasına aldı.

“Beni bulmana çok sevindim Noelle,” dedi. Yüzün-de memnuniyet ve melankoli karışımı ciddi bir ifade vardı. “Umarım yeni doğan bu dostluğumuzdan ihtiyacın olan şeyi alırsın.”

Öyle duyulandım ki bir an için boğazım düğümlendi. “Umarım. Yakında konuşuruz.”

Paul ellerini kusursuz ütülenmiş pantolonunun cebine sok-tu ve Theo’ya doğru yürüdü. Theo’nun bakışları büyükbaba-sını aşip bana uzandı. Ne kadar olduğunu bilemediğim bir süre boyunca baktık. Göz temasını ilk kesen o oldu. Elini

büyükbabasının sırtına koyarak Paul'ün kaldırımıdaki hafif yokuşu inmesine yardımcı oldu.

Onlar gidince derin bir oh çektim. Aniden kendimi tükenmiş hissettim. Yine de rahatlamıştım ve keyifliydim. Öte yandan içimde azımsanamayacak bir korku da yok değildi hani. Öğreneceğim şeylerden, bu yeni bilgilerin büyükanemle ilgili kafamdaki köklü imajı nasıl etkileyeceğinden korkuyordum.

Son duyguyu zihnimin bir köşesine atıp çantamı omzuma astım. Artık arabama gitmeli ve eve dönüş yolculuğuma başlamalıyım.

Ama öncesinde süslü soda şişesini gizlice masadan aldım.

Dört

BİR SONRAKİ RANDEVUMUZ İÇİN İLK HAMLEYİ Paul'ün yapmasını beklemeye karar verdim. Fakat beklemek hiç benlik bir şey değildi. Hafta sonu biter bitmez beklemek ve sabretmek benim için tam bir işkence haline geldi.

Glenlake Lisesi yıllığıma bakmak için kendime bulabildiğim tek bahane bu oldu: Can sıkıntısı, huzursuzluk, telefonuma bakmamak için bir bahane. O günden beri aklımdan çıkmayan Theo'ya bakmakla falan bir ilgisi yoktu yani.

Tanrım! Dünyadaki milyarlarca insan arasında Paul'ün torunu o mu olmak zorundaydı? Yıllardır birkaç tesadüfi karşılaşma dışında onu neredeyse hiç görmemiştim. Ama şimdi hayatıma tekrar giriyordu, hem de bu şekilde. Bu sanki bir tür kaderdi ama iyi anlamda değil. Daha çok *Son Durak* filmindeki gibi bir şeydi.

İç çekerek kendimi yatağıma attım ve yıllığıma açtım.

Normalde lise yıllarımla ilgili anılarımı bastırmaya, o günleri pek anmamaya çalışırdım. Kötü ya da korkunç oldukları için değil, aksine en iyi ve en başarılı dönemim olduğu için.

Theo ve ben yıllığın neredeyse bütün bölümlerinde vardık ki bu gayet doğaldı. Sadece sınıfımızın en başarılı iki öğrencisi olduğumuz için değil, aynı zamanda dört sene boyunca

ikimiz de tenis oynamıştık. Theo bunun yanı sıra okulun futbol takımının gözde oyuncularındandı. Ben ders dışı etkinliklerin kraliçesiydim, gerçi onca aktivite içinde en sevdiğim hep fotoğrafçılıktı.

California Santa Barbara Üniversitesine girmek için resmen bir tarafımı yırttım. Fakat oraya gittikten sonra devasa bir göletin içindeki minicik bir balık olduğumu fark ettim. Öğretmenler ne adımı biliyordu ne de bunu umursuyordu. Zeki olmam kimsenin umurunda değildi. Çünkü onlar da zekiydi hatta bunu ispatlamak için sınıfta sözümü kesmekte bir sakınca görmüyorlardı. Ayrıca berbat bir oda arkadaşım vardı. Yalnızdım. İlk yıl not ortalamam da öz güvenime büyük bir darbe indirdi.

Okulda yolumu bulmaya çalışırken kim olduğum ve ne yapmak istediğim konusunda da belirli bir arayışa girdim. O zamana kadar benim için hep bir kaçış olan fotoğrafçılıkta bile tökezliyordum. Seçmeli fotoğrafçılık dersimde benden daha iyi olan en az on kişi vardı ve bu acı gerçek mükemmeliyetçilikle dolu ruhumdaki her bir parçayı örseliyordu. Emekleyerek de olsa mezuniyet adındaki bitiş çizgisini geçtim. Ancak bu süreçte ağır darbeler almış, yaralanmış ve inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğramıştım. Kendime atfettiğim her bir etiket artık kocaman bir yalanmış gibi geliyordu. Üniversite hayatı, devamında da önemli bir kariyer oluşturmak adına verdiğim onca mücadele de bunu doğrular nitelikteydi.

Bu sırada Theo ebeveynlerinin de mezun olduğu California Berkeley Üniversitesine gitmiş ve başarılı olmuştu. Ortak arkadaşlarımız bana onun hakkında güncel haberler vermeyi seviyorlardı; staj yaptığı yerler, Hong Kong'da geçirdiği sömestr, Goldman Sachs'ta girdiği havalı iş. Muhtemelen kolayca yığınla para kazanıyordu. Onun aksine ben üniversiteden güçlkle de olsa mezun olmuş biri olarak fotoğrafçılığı

ana gelir kaynağım yapmakta kararlıyım. Bunun üzerine, belki bir gün masa başı işimden kurtulurum umuduyla portre fotoğrafçılığı yapan birinin yanında asistanlık yapmaya başladım. Enzo adındaki bu kişi çok zeki olsa da tam bir piçti. Bir yıl boyunca hafta sonlarımı, üstü örtülü övgüler ve hararetli fırçalamalar arasında gidip gelen Enzo'ya feda ettim. Sonra bir gün, sırf bir düğündeki özel bir kareyi yakalayamadığım için kovuldum. Arkamdan avaz avaz, “Asla başaramayacaksın, senden hiçbir şey olmaz,” diye bağılıyordu. Muhtemelen o akşam düğünde hizmet veren catering firmasının çalışanlarının kulaklarında hâlâ bu cümleler çınılıyordu. Tanrı biliyor ya sesi de söyledikleri de benim kulaklarımdan hiç gitmedi.

İçten içe onun haklı olmasından korkuyordum. Bunu destekleyen onlarca kanıt vardı. Ailemin denemeye devam etmem konusundaki onca ısrarına rağmen, o günden sonra fotoğrafçılıkla ilgili arzularım ve hayallerim sönüp gitti. Fotoğraf çektim ama sadece kendim için. Yatağında yatarken kulağıma fısıldayan ses ne kendi sesimdi ne de büyükanneminki. Konuşan sadece Enzo'ydu. Sürekli olarak bana özel olmadığımı, asla başaramayacağımı söylüyordu. Ne yalan söyleyeyim ona inandım. Belki de hâlâ inanıyorum.

Bazı insanlar yılmıyor ve tırmanmaya devam ediyor. Bazıları da –benim gibi– hayatının zirvesini lisedeyken görüyor.

Theo ve benim portre fotoğraflarımızın olduğu sayfayı açtım, yan yanaydılar. Shepard ve Spencer; alfabetik cehennemde tuhaf bir eşleşme.

Fotoğrafta Theo'nun yüzü çok ciddi, vesikalık fotoğraflardaki gibiydi. Bu ifadeyi tanıyordum aslında, ne zaman görsem babasının da yüzü tıpkı böyleydi. Adamı bir kez olsun mutlu görmedim diyebilirim. Ayrıca babasının, Theo ve büyükbabası gibi gamzesi yoktu. Acaba gamzeli olmak genetik açıdan bir nesil atlayarak mı aktarılıyordu? Ne tuhaf!

Genel itibarıyla çok sinir bozucu olsa da itiraf etmeliyim ki Theo'nun gerçekten güzel bir gülümsemesi vardı.

Aniden aklımda bir düşünce belirdi, o kadar hızlı oldu ki bu kez önünü alamadım: *Keşke onun fotoğrafını çekebilseydim.* Kafamın içinde cuma gününden kalan hoş bir kare vardı. Theo büyükbabasını izliyor, normalde hep çatık olan o kaşlar sevgi ve şefkatle yumuşuyordu. Elimdeki hayali makinenin ağırlığını hissedebiliyordum. Sonra kayıp uzuv sendromu ya-sarcasına parmağım deklanşöre gitti ve...

Telefonum çaldı. Böylelikle dalıp gittiğim rahatsız edici düşlerden uyanıp kendime geldim. Yalnız ekranda arayan kişinin kim olduğunu görünce rahatsızlık hissim katlanarak arttı.

Boğazlanıyormuş gibi bir sesle, "Paul!" dedim.

"Merhaba tatlım," dedi Paul neşeyle. "Umarım kötü bir zamanda aramamışımdır."

Evin diğer bölümleri gibi sessiz olan odama şöyle bir baktım. Ailem önümüzdeki üç saat boyunca evde olmayacaktı. 'Kesinlikle hayır. İşlerim biraz yoğundu ama şu an müsaitim. Mükemmel zamanlama.' Sonra yetersiz ifademin altını bir parça gerçeyle doldurdum. "Aramana çok sevindim. Cuma günü seninle tanıştığıma gerçekten çok memnun oldum."

"Ben de canım, ben de. Teddy'mi tanıman beni çok memnun etti. Dünya çok küçük."

Fazla küçük... "Uzun zaman oldu ama... şey... onu tekrar görmek ilginçti. Lisedeyken çok hırslı biriydi. Şimdi bu denli başarılı olması beni hiç şaşırtmadı."

"Evet, öyle," dedi Paul ama sesindeki neşenin bir kısmı kaybolmuş gibiydi. "Bazen kendi iyiliğinin aksine biraz fazla hırslı ama... neyse birlikte bu konu üzerinde çalışıyoruz."

Bu kulağa çok şey geliyordu... Garip. "Tabii."

"Her neyse, aradım çünkü öğle yemeği yemek ve biraz sohbet etmek için belki evime gelirsin diye düşündüm."

Ayağa kalktım ve fena halde ağrıyan sırtım yüzünden yüzümü buruşturdum. Her şey bir yana bu evden en kısa zamanda taşınmalıydım, bu yataktan ancak böyle kurtulabilirdim. “Kulağa harika geliyor. Ne zaman?”

“Sana da uygunsa şayet yarın olsa iyi olur. Öğle saatinde gelebilir misin?”

“Tabii.” Aslında yürüyüşe çıkacaktım ama bunu... başka bir zaman da yapabilirdim. “Gelirken ikimize öğle yemeği alayım mı? Yakınlarda Thai yemekleri yapan süper bir mekân var, dilersen oraya uğrayabilirim.”

“Ah, hayır, hiç gerek yok. Öğle yemeğini ben hazırlayacağım. Sen gel yeter.”

“Anlaştık.” Annemin odaya koyduğu masadan bir kalem aldım.

Paul adresini söylemeye başladı. Yakınımda kâğıt falan olmadığı için bacağıma not ettim. Evi Novato'daydı ki orası Glenlake'in sadece on beş dakika kuzeyindeydi.

“Harika.” Tüyleri diken diken olan bacağımın üstündeki adrese öylece baktım. “Sabırsızlanıyorum.”

Telefonu kapattıktan sonra kafamın içinde onlarca soru belirdi. Bunca zamandır orada mı yaşıyordu? Eğer öyleyse, büyükannemin bundan haberi var mıydı? Paul o mektubu gönderdikten sonra hiç konuşmuşlar mıydı? Yoksa aralarında altmış yılı aşkın bir sessizlik mi hüküm sürmüştü?

Soruların ardı arkası kesilmiyor, her soru bir yenisini tetikliyordu. Acaba beni tatmin edecek bütün cevaplara ulaşmam ne kadar sürecekti? Galiba en çok da bunu merak ediyordum.

Tabii bir de cevapların yeterli olmaması durumunda neler olacağını?

PAUL, MEŞE AĞAÇLARININ GÖLGELEDİĞİ, SESSİZ BİR sokaktaki çiftlik tarzında, küçük bir evde yaşıyordu. Kal-dırımın kenarına yanaşıp bir dakikalığına arabanın içinde oturdum, sessizliği bozan tek şey hâlâ çalışan motorun ritmik uğultusuydu.

Nisan ayına göre mevsim normallerin üzerinde bir sıcaklık olduğu için bir elbise seçmiştim. Ama şimdi nedense üzerim-deki kıyafet fazla abartılı ve tuhaf geliyordu. İlk izlenimlere göre Paul bu hayatta tanıdığım en nazik insanlardan biriydi. Buna rağmen onu tekrar göreceğim için çok gergindim.

Fakat kalbimde gerginlik dışında bir duygu daha vardı. Göğsümün içinden Toyota Prius’umun soğuyan motorunun-kine benzer ritmik bir ses yükseliyordu. Büyükanne-min ve-fatıyla beraber aile büyüklerinin hepsini kaybetmiş olduk. Büyükbabam Joe bundan beş yıl önce hayata veda etmişti. Annemin ebeveynleri ise ben daha çocukken ölmüşlerdi. Ya-kın veya uzak gelecekteki hatıralarıma tanıklık edemeyecek bir nesil... Bana göre hepsini birden kaybetmek için henüz çok gençtim. Ama olan buydu ve bunu değiştiremezdim. Öte yandan şimdi hayatıma başka bir ailenin büyüğü, Paul gir-miştir. O da bir büyükbabaydı. Onun için acı verici olabilecek sorulara yanıt vermeye istekli biri olarak, beni son altı aydır bomboş olan bir yere davet ediyordu.

Belki de hayat böyle bir şeydi: bir şeye sahip olduğunu sanırken onun gerçekten senin olmadığını bilmek.

Umarım Theo ne kadar şanslı olduğunu biliyordur.

Emniyet kemerimi çözdüm, yolcu koltuğunda duran çan-tamı alıp omzuma astım ve garaj yolunda yürümeye başladım. Garaj yolunda park halinde olan iki araç vardı: Biri Hyundai SUV, diğeri ise hayatımda gördüğüm en güzel Ford Bronco.

“Vay be! Paul!” İçine bakmak için sürücü koltuğunun camına yanaştım. Üstü açılabilir araç çok seksi bir kiraz

kırmızısıydı, deri koltuklar da karamel rengiydi. Bardak tutucudaki su şişesi ve arka koltuğun zemininde duran toprak torbası dışında içerisi düzenli ve tertemizdi.

Gözlerimi kısarak önce arabanın içine, sonra da başımı eğerek her yerinde küçük çiçek desenleri olan elbiseme baktım. Bahçe ve doğa temasından esinlenilmiş bir kıyafet olduğu kesindi ama umarım Paul bu giysiyle beni çalıştırmazdı. Sanırım bitki yetiştirmek konusunda dünyadaki en beceriksiz insanlardan biri bendim.

Hayallerimin arabasına son bir kez baktıktan sonra ön kapıya doğru yürüdüm. Kapının önünde sıradan bir hoş geldiniz paspası vardı ama onun dışında veranda tamamen boştu. Kaşlarımı çatarak etrafa bakındım. Arka koltuğun zemininde duran toprak dolu torbaya bakılırsa Paul bahçe işlerinden anlayan bir adamdı. Öte yandan evin önünde daha yeni taşınılmış gibi bir hava vardı.

Neşeyle tıklattığım kapının Paul tarafından açılması birkaç dakika sürdü. Üzerinde çok şık bir hırka, ayağında Converse marka bembeyaz ayakkabılar, yüzünde de kocaman bir gülümseme vardı.

Girmeme izin vermek için bir adım geri çekildi. “Merhaba sevgili Noelle! Tam zamanında geldin, hadi içeri gel.”

Dakikalar önce garaj yolunda hissettiğim gerginlik onun sıcacık karşılamasıyla anında yok oldu. “Teşekkür ederim. Seni tekrar görmek çok güzel. Ben de az önce hayranlıkla Bronco’na bakıyordum.”

Paul’ün beyaz kaşları şaşkınlıkla hafif çatıldı ama sonra tekrar düzleşti. Cevabı biraz geç olsa da her zamanki gibi dostaneydi. İşleri iyice karıştırmak istemiyordu sanki. “Ah, evet. Aç mısın? Önce yemeğimizi yeriz diye düşündüm, sonra sana göstermek istediğim bazı şeyler var.”

“Kulağa harika geliyor,” dedim ve çantamı antredeki portmantoya astım.

Paul önden giderek beni salona yönlendirdi. Yüzyıl ortası tarzında ve muhteşem dekore edilmiş, aydınlık bir yerdi. Mimar olan babam buranın iç tasarımını görse kesin bayılırdı. Bu nasıl bir zevk böyle dercesine Paul’e şöyle bir bakıyordum ki gözüm çerçeveli fotoğraflarla dolu duvara takıldı.

Hayretten bir an tökezledim. Çıkardığım gürültüyü duyan Paul dönüp kocaman açılmış gözleriyle, “İyi misin?” diye sordu.

“Evet, iyiyim. Sadece bu fotoğraflar bir an için dikkatimi dağıttı.” Daha iyi görebilmek için bir adım yaklaştım. Her biri nefes kesiciydi. Öncelikle kompozisyon çarpıcıydı; doku kullanımı, renkler ya da renksizlik tercihi... Fotoğrafların her biri göğsümde ağrıya, işaret parmağımda kaşınmaya neden oluyordu.

Küçük Theo’nun siyah beyaz bir portre fotoğrafını gördüğüm an fotoğrafçının kim olduğunu anladım. Theo, Manhattan’a benzeyen bir yerdeki yerel bir dükkânın önündeydi. Elinde bir avuç dolusu şeker tutuyor ve sevinçle gülümsüyordu. Dizleri vücudunun diğer bölümlerine kıyasla daha yumrulu ve koyu görünüyordu, sanki derisinde çamur gibi bir şey vardı. Saçları şu ankiye göre daha kıvrıkcık ve çok daha gürdü. Elindeki şekerlerin tadını çıkarmak için can atan, kendi dünyasında mutlu bir çocuk.

Bu fotoğraf sevginin resmedilmiş haliydi. Küçük bir çocuğun avcunda duran basit ama çok güzel bir sevinç.

Paul’e döndüm. Elleri pantolonunun ceplerinde, başını hafif yana yatırmış halde beni izliyordu.

“Sen bir fotoğrafçısın.” Başını usulca sallayarak bunu onayladı. Heyecanlı kalbimin kaburgalarımın baskı yaptığını hissediyor, fotoğrafların güzelliğinde tekrar kaybolmak için can atıyordum. “İnanılmazsın.”

Paul küçük bir tebessümle, “Teşekkür ederim,” dedi. “Bu alanda kariyer yapabilecek kadar şanslı biriyim diyelim. Bunlar benim en sevdiklerimden bazıları ama hepsi değil.”

Parmağımla küçük Theo’yu gösterdim. “Neden bunu seçtiğini görebiliyorum.”

Paul bir adım yaklaştı. “Nasıl?”

“Yapının yanı sıra belli ki bu gülümsemenin özel olduğunu düşünmüşsün. Arka planın gölgelendirilmiş olmasına bakılırsa odak noktasının Theo olmasını istemişsin. Tam kafasının üstünde duran ‘AÇIK’ tabelasının ışığı da buradaki ifadesine göz kırıyor gibi.” Yanımda duran Paul’ün sessiz kaldığını görünce kendimi daha bilinçli ve güvenli hissetmeye başladım. “Demek istediğim Theo’yu tanıyorum, yani tanıyordum... Yani sanırım bu yüzden onu yorumlamak benim için çok daha kolay çünkü onun ne kadar ciddi olduğunu biliyorum. Fakat sizi hiç tanımayan biri de baksa, fotoğraftaki çocuğun çok sevdiği biri olduğunu kolayca anlardı.”

Paul hafifçe başını salladı, yılların yıprattığı yüzünden geçen ifadenin ne olduğunu tam anlayamadım. “Sen de mi fotoğrafçısın?” diye sordu.

“Hayır,” dedim anında. “Yani tam olarak değil. Bir dönem yakından ilgilendim diyelim. Lise ve üniversitede fotoğrafçılıkla ilgili bazı dersler aldım ama ciddi bir şey değil.”

Paul söylediklerime pek inanmamış gibi birkaç saniye bana baktı ki haksız da değildi. Sonuçta ona genel resmin sadece küçük bir kısmını göstermiştim.

Hayattaki önemli şeyleri bana hatırlatmayı kendine vazife edinen midem tehditkâr bir şekilde guruldadı.

“Öğle yemeğimizi yemek için neden dışarı çıkmıyoruz?” dedi Paul. “Karnını güzelce doyurduktan sonra bunlara dilediğin kadar bakabilirsin. Her birinin hikâyesini sana büyük bir memnuniyetle anlatırım.”

Hangi hikâyeyi duymak istediğimi ikimiz de gayet iyi biliyorduk aslında ama yine de sessizce başımı salladım.

Tam arka bahçeye açılan cam kapılardan dışarı çıkacaktık ki Paul birden bana döndü ve çok masum bir ifadeyle, “Ah, söylemeyi unuttum... Sanırım günleri karıştırmışım, yani öğle yemeğinde üç kişi olacağız,” dedi.

Paul kapıyı açıp arka verandaya çıkarken yıkıcı bir his kalbimin tam ortasına çöreklenmişti. Daha ne cevap vereceğimi bile bilemezken bahçede çıplak bir sırt gördüm, ayaklı bir bitki tarhının üzerine doğru eğilmişti.

“Teddy!” diye seslendi Paul. “Bak kim geldi.”

Theo’nun neler olduğuna dair yeni oluşan farkındalığını sırtının dikleşmesinden anladım. Omuzlarının arasındaki derin vadi spor şortunun beline kadar uzanıyor, hareket ettikçe de derinleşiyordu. İyice gerilen kasları, omzunun üzerinden bakarken kasıldı. Sonra bir müddet bana baktı. Üzerinde Oakland Athletics beyzbol takımının logosu olan bir şapka takıyordu. Siperliğin altında kalan yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum. Net olarak duyamadığım bir şekilde iç çekince omuzları kalktı. Sonra elindeki küçük bahçe küreğini haddinden fazla sert bir şekilde toprağa sapladı.

“Büyükbaba,” dedi sadece.

“Galiba günleri karıştırmışım,” dedi Paul. “Noelle’i öğle yemeği ve sohbet için davet etmiştim. Neden sen de biraz ara vermiyorsun? Birlikte yemek yeriz.” Ardından bana döndü. “Theo benim için sebze ekıyor.”

“Görüyorum,” diye mırıldandım. Bu sırada Theo ayağa kalktı, eldivenlerini çıkarıp öylece toprağın üzerine attı. Bize doğru dönünce o kadar keskin bir şekilde nefes aldım ki az kalsın kendi nefesimde boğulacaktım.

Paul hemen sırtımı sıvazladı. “İyi misin?”

Boğulmamak için çabalarken sadece, “Böcek,” diyebildim.

Tabii böyle demek istememiştim. Acaba Theo doğarken ne tür bir şeytani anlaşmaya imza atmıştı. Karakter anlamında çok sayıda defosu olsa da bedeninin özene bezene yaratıldığı belliydi.

Göğsü genişti, öğle güneşinin altında parlayan teni bal rengiydi. Vücudunu nasıl kullanmasını gayet iyi bilecek şekilde yaratılmıştı. Sanki pürüzsüz cildinin altındaki bütün kaslar ve tendonlar o nasıl arzu ederse öyle hareket edecek şekilde tasarlanmıştı. Ortam birden o kadar sıcak oldu, o kadar bunaldım ki oradan bir an evvel kaçmak ve kendimi atabileceğim buz gibi bir su kütlesi bulana dek koşmak istiyordum.

Adamın bu kadar harika görünmesi inanılır gibi değildi, bu düpedüz normal insanlara haksızlıktı. Ne yalan söyleyeyim çok rahatsız olmuşum.

Theo salına salına bize yaklaşıırken kollarımı göğsümde kavuşturup ona baktım. Sanki gözlerim mantıklı yanımla olan bağını tamamen koparmıştı. Mantıklı yanım *Theo'nun göğsü veya karın kasları veya göbek deliği dışında bir yere bak* diye haykırırsa da gözlerim bildiğini okumakta inat ediyordu. *Tanrı aşkına ne tür bir pisliğin çekici bir göbek deliği olurdu ki?* Gözlerim Theo'yu yiyip bitiriyor, mantıksız yanım bu aç bakışlarımın onun tarafından fark edilmesini zerre umursamıyordu. Theo'nun dudaklarında pis bir sırıtış belirdi.

Verandanın basamaklarından çıkarken, "Sana da aynı yalanı mı söyledi?" diye sordu.

"Hı-hı..." Boğazımı temizledim çünkü az önce çıkardığım ses teknik anlamda sadece bir homurtuydu. "Pusuya düşürüldük."

"Hep bu yaşlı beynim yüzünden," dedi Paul yine aynı ısrarla. Fakat yüzündeki gülümsemenin onu pek de desteklemediğini görebiliyordum.

Sonra dehşet verici bir düşünce bütün azgın fikirlerimin önüne geçti: Yoksa Paul, Theo'yla benim *aramızı mı yapmaya* çalışıyordu?

Taraflardan biri tamamen gönülsüzse o çöpçatanlık işi olmazdı. Yine de... Aman Tanrım! *Ben görsel bir varlığım, tişörtsüz bir üst beden kaynaklı uyaranlara daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.* Kırılma noktasına gelmem an meselesiydi ve bu felaket demekti.

Theo elini Paul'ün omzuna koyarak onu kendine doğru çekti. Sonra da "Ne yaptığını biliyorum," diye mırıldandı.

Paul onu duymazlıktan geldi ve solumuzdaki yemek masasını işaret etti. Masanın üstündeki cam kavanozun içinde bir demet sarı lale vardı, harika görünüyorlardı. "Yemekleri getireceğim, hemen dönerim. Hadi, siz oturun."

"Yardım ister misin?" diye sordum, biraz da çaresizlikten.

"Hayır, hayır!" Paul elini havada sallayarak koşar adım içeri girdi.

Derin ve temiz bir nefes alıp Theo'ya döndüm.

Tişörtü hâlâ üstünde değildi.

Ve ben hâlâ acayip etkileniyordum.

"Artık ağzını kapatabilirsin Shep," dedi, yine o arsız sırtışıyla.

Gözlerimi devirdim ve her türlü açlığın belirtilerini guruldayarak veren karnımın üzerinde elimi gezdirdim. "Bakıyorum çünkü omuzların daha şimdiden kıpkırmızı olmuş Spencer. Güneş kremi kullanmaman beni dehşete düşürdü. Güneş ışınlarının cildine neler yapabileceğine dair en ufak bir fikrin var mı acaba? Otuz yaşına gelince yetmiş yaşında gibi görüneceksin."

Theo küçük bir telaşla omzuna şöyle bir baktı ve "Birkaç saat önce sürmüştüm aslında," diye mırıldandı.

"Seksen dakikada bir kremi tazelemen gerekiyor." O bana soğuk bir bakış atarken ben ona tatlı tatlı gülümsedim.

Theo gözlerini gözlerimden ayırmadan masanın üstündeki güneş kremi şişesini aldı ve vücuduna sürmeye başladı.

Bir tür teste tabi tutuluyordum sanki. Bakışlarımı Theo'nun yüzüne sabitledim. Fakat Theo'nun avcunun yumuşak darbelerle cildine temas etmesi ve kremi sürdüğü sırada çıkan o yağlı ses en hayvani duygularımı tetikliyordu.

“Senin burada ne işin var?” diye sordum.

“Sebze ekiyorum.” Aslında *sebze ekiyorum akıllım* demek istemişti de söylemediği son kelimeyi ses tonuyla vurgulamıştı.

Aynı tonu kendi sesime de uyarlamaya çalışarak atağa geçtim. “Demek istediğim salı günü öğle vakti burada ne arıyorsun? Neden işte değilsin?”

Görüş alanımdaki eli havada hareket etti ve “Peki sen neden işte değilsin?” diyerek soruma soruyla karşılık verdi.

“Bugün evden çalışıyorum.” Yalan dilimin ucundan ipek gibi kayarak dışarı çıkmıştı.

Theo'nun yüz ifadesi bir tür farkındalıkla ciddileşti ve buna sırtışı da eşlik etti. “Ne biliyorsun? Belki ben de evden çalışıyorum.”

Benim söylediğim şeye o ne kadar inandıysa onun söylediği şeye ben de o kadar inanmıştım aslında. Ama konuyu üsteleyecek zamanım yoktu. Bu sırada Paul elinde yemek tepsisiyle içeri girdi.

“Öğle yemeği hazır!”

Sandalyeme oturmak için Theo'nun yanından geçerken, “Üzerine bir tişört giysen iyi edersin,” dedim.

Sırtarak eliyle karnını ovuşturdu. “Hayır, böyle iyiyim.” İçimden *kendi adına konuş* dedim.

Düzenleme
Ny.Ozlem

Beş

THEO YEMEK BOYUNCA ÜSTSÜZDÜ VE BU SON derece müstehcen bir durumdu. Ona bakmamak için o kadar çaba sarf ediyordum ki gerginlikten göz bebeklerim acıyordu.

Paul sandviçleri Marin County'nin en iyi restoranlarından birinden almıştı. Ev yapımı ekmeğin tadı ve çıtır çıtır dokusu mükemmeldi. Ekmeğin yarısı midemdeyse yarısı da kucağımdaydı. Ne zaman bir ısırık alsam kırıntılar kar taneleri gibi kucağıma düşüyordu. Sandviçimi bitirdikten sonra kucağımdaki kırıntıları da parmağımla toplamamak için resmen kendimle mücadele ettim.

Paul sayesinde yemek masasındaki sohbetimiz su gibi aktı. Önce bana işimin nasıl gittiğini (yalanıma devam ettim ve harika dedim), sonra boş zamanlarımda neler yaptığımı (*yürüyüş ve felaket kaydırmaları** münasip cevaplar olmadığı için bu soruya üstünkörü cevap verdim) ve son olarak da fotoğrafçılığa ne zaman ve nasıl ilgi duymaya başladığımı sordu.

İşte bu son soruda dürüst olabilirdim ve ona gerçeği anlattım. İlk kez on iki yaşındayken büyükannemin eski fotoğraf

* Orijinali *doomscroll* olan bu terim, sosyal medyada sürekli olarak olumsuz veya kötü haberlere bakma alışkanlığını tanımlar. -e.n.

makinesini elime almıştım, zaten rafta öylece durup tozlanıyordu.

Hatta Thomas onun için benimle epey bir kavga etti. Çok fazla yara bere alsam da neyse ki güreşimizden ben galip çıktım ve o makine benim oldu. Başlarda Thomas ona elini sürmesin diye yanımdan hiç ayırmıyordum ama çok geçmeden onu kullanmak bir tür tutku haline geldi. Hatta ona takıntı derecesinde bağlandım.

Paul bunu duyunca gülümsedi. “O duyguyu iyi bilirim. Madem yemeğini bitirdin, izin verirsen gidip bugün sana göstermek istediğim şeyi getireyim.”

“Tabii,” dedim heyecan ve merakla. Theo hafifçe ofladı. Güldü denemezdi, daha sert ve ham bir tepkiydi.

Paul eve girerek gözden kayboldu ve Theo’yla aramızda derin bir sessizlik oldu.

Sonunda Theo sessizliği bozup, “Eee, neden şu fotoğrafçılık işini tam zamanlı yapmıyorsun?” diye sordu.

Gözlerine baktım. Ekmek kırıntılarından biri göğsündeki kıllara takılı kalmıştı. İğrenç! Daha da iğrenç olan onu da parmağımla almak istememdi.

“Çünkü *bazı şeyleri* öylece yapamazsın,” dedim. “O kadar kolay değil.”

Theo’nun tek kaşı nehirden geçen bir gemiye izin veren bir köprü gibi yavaşça yukarı kalktı. “Eğer biri bir şeyi öylece yapacaksa, o kişi kesinlikle sensin Shepard. Seni tanıdığımdan beri sürekli bir şeyler yapıyorsun.”

“Çılgın Nike reklamlarındaki sloganlar gibi konuştun.” Arkama yaslandım, güneşin tadını çıkarmak için başımı yana yatırdım. “Yeterince paran varsa zamanını sevdiğin bir şeye harcamak çok kolaydır.”

“Tabii, ne demezsin.” Theo’ya dikkatle baktım, sesindeki buruk ton beni gerçekten şaşırtmıştı. Theo elini göğsünde

gezdirdi ve oradaki kırıntının yere düşmesine neden oldu (huzur içinde uyu sevgili kırıntı). Sonra da oturuş pozisyonunu değiştirdi. “Demek istediğim özellikle sen kafana koyduğun her şeyi yapabilirsin. Lisedeyken hep böyle biriydin. Fotoğrafçılık senin birincil odağındı. Denediğin her şeyde başarılı oldun. Benim kadar değil belki ama...”

Derin bir nefes aldım, göğsüm sıkıştıyordu. Yeniden Noelle’in o versiyonu olmak istiyordum ama ondan fersah fersah uzaktım. Sanki o eski Noelle artık bambaşka biriydi.

Theo son olarak, “Kısacası onu hâlâ sevdiğini görebiliyorum,” dedi.

Merakımı yok saymaya, onu öldürmeye çalışıyordum ama bu benim için nefes almamakla aynı şeydi. “Nasıl yani?”

“Bu konudan söz ederken gözlerinde beliren o dengesiz ve tutkulu bakış.”

“Sadece... Bana göre değil. Bir süre önce dersimi aldım.”

Theo’nun bakışları keskinleşti ama ben gözlerimi kaçırdım. O yüz, o omuzlar, o ten –ki yakından incelendiğinde gayet çilliydi– o karın... Onlara bakmamak için kendimi arka bahçeye attım. Onun sözlü veya sözsüz tespitlerinden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Bahçe küçük ama bakımlıydı. Çam ağacından yapılmış çitlerin boyu hizasında, çok sayıda ayaklı tarh vardı. Ağzı açık toprak torbaları üzerlerine sarkıyordu.

“Büyükbabanın evi çok güzel.” Tüp şeklinde, kırmızı çiçekleri olan, uzunca bir bitkinin üzerinde uçuşan bir sinekkuşu çarptı gözüme. Keşke botanik bilgim daha iyi olsaydı da bitkinin adını bilebilseydim. “Ne kadar zamandır burada yaşıyor?”

Theo şapkasını çıkarıp masanın üzerine fırlattı ve elini saçlarının arasından geçirdi. Şakakları terden sırılsıklamdı. Ama o kadar sıcak olmamalıydı. “Şubattan beri. Los Angeles’taydı

ama büyükannem geçtiğimiz sonbaharda öldü. Büyükbabam yalnızlık çekiyordu. Bu yüzden buraya taşınmasını sağladım.”

O acı sözcüğü duyduğum an kalbime dev bir acı çöktü. Gözümün önüne hemen Paul’ün parmağındaki alyans geldi. “Ben... çok üzıldüm. Yani büyükannen için.”

Theo huzursuzca kıpırdandı. “Teşekkür ederim. Tabii senin içinden geçtiğin süreçle aynı değil. Demek istediğim çok üzücü bir kayıp elbette ama o ve büyükbabam ben çocukken evlendiler. Yani büyükbabamla babamın annesi boşandıktan çok sonra. Üvey büyükannem ve annemin annesi hayatta ama onlarla çok yakın değilim. Yani büyükbabamla aramızdaki gibi bir ilişkimiz yok. Her neyse...”

“Keder kederdir. Bunu açıklamana ya da kategorize etmene gerek yok.”

“Yine de bazı kederler farklıdır,” dedi Theo bahçeye bakarak. “Bazılarında üzülürsün ama iyi olursun. Bazılarında da kahrolursun ve... Büyükbabam ölürse eğer, bilirsin işte...”

Theo bunu düşünmenin acısına bile dayanamayıp duraksadı. Eğer sözcüğüyle başlayan o cümle beraberinde önemli ve korkunç bir şeyi de çağrıştırıyordu: *ne zaman...* O an o ve Paul arasında büyükannemle benim aramdakine benzer bir bağ olduğunu hissettim. Hani şu ruh eşi olayı, iki insanın birbirine güçlü bir bağla bağlanması. Ölümü aşan, sonsuza uzanan güçlü bir bağ.

Bir an için Theo’dan soyağacını çizmesini istedim, içimden tabii. Farklı farklı konularda çok sayıda bilgi kırıntısına –az önce masada kucağıma serpilen kar taneleri gibi– sahiptim ama her bir kırıntı açlığını artırıyordu. Theo’nun tek çocuk olduğunu biliyordum. Oynadığı her bir tenis veya futbol maçından sonra babası onu bir kenara çeker, alçak ama çok etkili bir ses tonuyla onunla konuşurdu. Bu sırada annesi de ikisini izlerdi. Sanki adam

oğlundan da nadiren de olsa duruma müdahale eden karısından da hiç memnun değildi. Adamın ömürlük mutsuzluğunu hatırlayınca onun Paul gibi birinin genlerinden olmasına daha çok şaşırdım. Acaba babasında da Theo'da da olan o katılık büyükanneden miras kalan bir şey miydi? Ya da onun etkisiyle mi oluşmuştu?

Theo'yla ilgili şeyleri merak etmekten nefret ediyordum. Ta en başından beri bu hisle mücadele ediyordum ama ben bendim sonuçta. Bazı şeyleri merak eden ve öğrenmek için yanıp tutuşan biriydim. Bu yüzden başka sorular sormak için ağzımı açıyordum ki... Theo'nun başını salladığını görünce nefesim kesildi. Yüzündeki ifade kaşla göz arasında melankoliden alaycılığa dönüşmüştü.

"Sakın bunu ciddi ve rahatsız edici hale getirme."

"Hayır, kesinlikle. Duyguları diyorsun değil mi?" Şakadan öğürüyormuş gibi yaptım. "İğrenç."

Theo cevap vermeyince içimdeki küçük, minicik, hatta mikroskobik bir parça hayal kırıklığına uğradı. Konuşmaya başladığımızda damarlarımdaki kan da daha hızlı akmaya başladı. Ama bu kez neden sadece öfkeydi. Feci sinirlenmişim.

Theo ayağa kalktı, sandalyenin arkasına asılı bir tişörtü aldı. Tişörtü kafasından geçirirken porno yıldızları gibi görünüyordu. Bedenimin gerildiğini hissettim.

Kesin olan tek bir şey vardı: Onu hiçbir zaman çözemeyecektim. Zaten ne ben bunu yapmayı istiyordum ne de o bunu yapmama müsaade ederdi. Bu yüzden ben de kendi işime baktım ve kuşlar yiyebilsin diye kucığımdaki kırıntıları toprağın üstüne silkeledim.

BİRKAÇ DAKİKA SONRA PAUL KUÇAĞINDA BANKACI-
larınki gibi bir kutuyla çıkageldi.

Kutuyu masanın üstüne bırakırken istemsizce, “*Vay canına!*” dedim, ağzım açık kalmıştı. “Bir süre burada olacağız desene.”

Sağımdaki Theo iç çekti. Omzumun üstünden ona bayık bir bakış attım. Trabzanın yanında duruyor ama başka yöne bakıyordu. İnsani duyguların eşiğine gelen az önceki konuşmamızdan beri beni görmezden geliyordu. An itibariyle de telefonunun ekranına hunharca dokunup mesaj yazmakla meşguldü.

Paul, Theo’nun sandalyesini alıp yanıma çekti. “Bunların bir kısmı büyükannene ait. Ayrıldıktan –yani bulduğun o mektubu göndermemden– sonra birbirimizi sadece bir kez gördük ve saklamam için bana bazı şeyler verdi.”

“Saklamak derken tam olarak neyi kastediyorsun?”

Paul düşünceli bir edayla arkasına yaslandı ve *hımmmm* ’lamaya benzer bir ses çıkardı. Bahçedeki ve sokaktaki ağaçlara tüneyen kuşlar neşeyle cıvıldıyor, yakınlarda bir yerden çim biçme makinesinin sesi geliyordu.

Paul sonunda konuşmaya başladı. “Aklını kurcalayan çok sayıda soru olması ya da büyükannenin büyükbabanla evliliğinden önceki aşk hayatı hakkında pek bir şey bilmemen son derece normal. Ailesi ilişkimizi pek hoş karşılamadı. Okulu bırakırken de birlikte geçirdiğimiz zamana dair hatıraların hepsini yanma almadı.”

“Yani bunların hepsini onun için mi sakladın?”

Paul nazikçe, “Bizim için,” diye düzeltti. “İlişkimiz sona erdi evet ama düşmanca ayrılmadık. Yaşadığımız şeyin hep güzel bir hatıra olarak kalmasını ve o günleri iyi bir şekilde anmak istedik.”

“Ama büyükannem bunu bir sır olarak sakladı,” dedim. Bir yandan da kutudaki nesneleri çıkarmaya başlayan Paul’ü izliyordum.

Paul, “Hayır,” diyerek beni bir kez daha düzeltti. Sesi yumuşacık olsa da arkasında çelik gibi sağlam bir kararlılık vardı. “Birlikte istediğimiz, planladığımız, üzerine konuştuğumuz ya da hayalini kurduğumuz yaşam asla gerçekleşmeyecekti. Ailesine nasıl meydan okuduğunu hatırlatan eşyalarla dolu bir kutu saklamak Kathleen’in acısını artırmaktan ve kederli günlerini uzatmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Her şey bittikten sonra annesi, babası ve erkek kardeşi hikâyenin tamamını öğrendiler. Sanırım aynı şeyleri tekrar tekrar anlatmak ve anmak başlarda onun için çok acı vericiydi. Ama bir kez dünyaya geldikten sonra... Şey...” Paul bu noktada gülümsedi. “Hayat öyle veya böyle devam ediyor.”

Öfke veya acı görür müyüm acaba diye Paul’ün yüzünü inceledim. Fakat gördüğüm tek şey sevgi ve şefkatle karışık, geçen zamanın yumuşattığı bir nostaljiydi.

Bir cesaretle, “Ona yazdığın mektupta bir kaçıştan söz ediyorsun,” diye sordum.

“Evet, kaçma planları yapmıştık.”

“Ama bu hiç gerçekleşmedi. Ailesi yüzünden mi?”

“Aslında...” Paul duraksadı, düşünceli gözlerle gökyüzüne baktı. “Konu sadece o değil ama ailesi kuşkusuz aşmamız gereken en büyük engeldi.”

“Ailesi seni neden sevmedi?”

Paul güldü. “Nereden başlasam ki? Bir keresinde ailelerimizle berbat bir akşam yemeği yedik. O akşam herkes pek çok konudaki duruşunu net olarak ortaya koydu, buna Kat’le benim neden birlikte olmamamız gerektiği de dahil.”

“Diğer konular nelerdi?” diye sordu Theo.

“Şey, aperitifler yenirken annem kadınların iş hayatında daha etkin rol almasından dem vurmaya başladı. Kat’in ev hanımı olan annesi de annemin fikirleri karşısında şoke oldu. Zaten kızının üniversiteye gitmesi fikrine bile henüz tam

olarak alışmamıştı. Kızının en kısa sürede *MRS* ünvanını almasını istiyordu.” Paul bunun üzerine ikimize birden baktı. “Bu ifadeyi biliyor musun?”

Evet anlamında başımı salladım. “Bir koca bulup evlenmesini istediler.”

“Aynen. Sorun şu ki bulması beklenen o koca maalesef ben değildim.” Paul bunu söyledikten sonra hafifçe gülümsedi. “Ancak en aşılmaz konu başkaydı tabii. Ben ve babam Amerikan ordusunun uluslararası arenada aktif rol oynaması konusunda hiç lafımızı esirgemezdik. Hatta ben bir noktada Vietnam’da işler kızışırsa, vicdani retçi olacağımı söyleyecek kadar ileri gittim. Tabii bu, askeri kariyere sahip babası ve Kore’de Mor Kalp* madalyası alan erkek kardeşinin duymak isteyeceği türden bir beyan değildi.” Paul kafasını iki yana salladı. “Şimdi geçmişe bakıyorum da keşke bu konu gündeme geldiğinde dilimi tutmayı becerebilseydim. Kat siyasi hiçbir konu hakkında konuşmamam konusunda önceden beni tembihlemişti aslında. Ama öfkeme yenik düştüm işte. O akşam yemeğinde felakete giden yol net olarak göründü. Fakat Kat ve ben sonrasında hiç pes etmedik.”

“Anlıyorum.”

Onu gerçekten anlıyordum. Büyük büyükannem ve büyükbabamla ilgili anılarım çok bulanıktı. Ne de olsa onlar öldüğünde ben çok küçüktüm. Fakat büyük büyükbabamın çok ciddi ve eski kafalı bir adam olduğunu hatırlıyordum. Şükran Günü yemeklerinde üzerine çıkmamıza izin verse de zaman zaman benim dağınık saçlarıma veya Thomas’ın pembe tişörtlerine hayretle bakardı. Benim yumuşak kalpli ve ileri görüşlü babamın büyükbabasıyla karmaşık bir ilişkisi vardı. Büyükannemin de tabii. Ama sonuçta büyükannem babasını

* (İngilizce: Purple Heart), askerlik hizmeti sırasında yaralanan veya ölen kişilere verilen bir ABD askerî madalyasıdır. -e.n.

severdi ve ona çok bağılıydı, ayrıca –bunun ne denli yıkıcı olabileceğini daha yeni yeni anlasam da– babası da ona düşküdü.

En net hatırladığım çocukluk anılarımdan biri ben büyükannemin elini sıkarken onun babasının cenazesinde nasıl ağladığıydı.

Aklıma yine Paul’ün mektubu ve ayrılıkları konusunda yazdıkları geldi. Öğrendiğim son bilgiler ışığında bakınca ikisi için de çok üzülyordum. “Mektubunda onu sonsuza dek seveceğini yazmıştın.”

Paul başını salladı. “Sevdim, her zaman da seveceğim.” Paul önüme bir yığın fotoğraf koydu ama ben henüz hiçbirini elime almadım. “O benim ilk büyük aşkımdı. Ben de onun tabii. Ama büyükbaban da onun son büyük aşkıydı.”

“Peki senin son büyük aşkın kimdi?”

“Karım Vera. Geçen sonbaharda hayata veda etti ama birlikte harika bir yirmi üç yıl geçirdik.”

Elimi Paul’ün elinin üstüne koydum. “Kaybın için çok üzgünüm.”

Paul diğer eliyle elime yavaşça vurdu, mavi gözleri yaşlıydı. “Çok teşekkür ederim.”

Theo’nun diğer, biyolojik büyükannesiyle ilgili merakım içten içe beni yiyip bitiriyordu. Fakat o ve Paul’ün uzun zaman önce boşandığı gerçeği göz önüne alınırsa bu konuyla ilgili soru sormaya hakkım yoktu.

Theo karşımızdaki sandalyeye oturdu. Şapkası yine başındaydı ve hem gözlerini hem de onlardan geçen hisleri perdeliyordu. Birden o yüzde ve gözlerde hiç şaşkınlık belirtisi olmadığını fark ettim.

“Tüm bunları biliyor musun?” diye sordum.

“Çoğunu,” dedi.

“Evlilik mevzusunu da mı?”

Theo yine aynı tavırla, “Evet, büyük kısmını biliyorum sanırım.”

“Ama nasıl?”

Theo önce büyükbabasına sonra da gözlerini kısarak uzaklara baktı. “Kathleen ailemde hiçbir zaman sır olmadı.”

Dudağımı ısırdım. Daha çok soru sormak için can atsam da içimden bir his Theo’nun hassas bir noktasına temas ettiğimi söylüyordu. Omuzları çok gergindi, bir sonraki soruyu bekliyor gibi bir hali vardı. Sanki gelecek şeyi de o şeyin canını yakacağını da biliyordu.

İstediğim cevapların hepsini alana ya da bana cehenneme gitmemi söyleyene dek onu zorlayabilirdim. Tanrı şahit ki her bir ayrıntıyı öğrenmek istiyordum. Fakat çok da irdelemek istemediğim birtakım nedenlerden ötürü Theo’nun üzerine gitmemeye karar verdim. “Bakalım bu kutuda neler varmış!”

“Siz kutuyu karıştırın çocuklar,” dedi Paul yüzünde sıcak bir gülümsemeyle. Sanki girdiğimin farkında bile olmadığım bir tür testi başarıyla geçmiştim.

Paul’ün verdiği bir tomar fotoğrafa teker teker bakmaya başladım, Theo da başka bir yığını eline aldı. Dikkatim temel olarak ikiye ayrılmıştı. Birincisi elimdeki fotoğrafları sırasıyla incelemek, ikincisi de her bir fotoğrafı gözleriyle tarayıp özenle masanın üzerine koyan ve sıradakine geçen Theo’yu seyretmek. Ara ara dudaklarında hafif bir tebessüm oluşuyor, Paul ve ben de görebilelim diye elindeki fotoğrafı bize doğru çeviriyordu. Çoğu Paul’ün saçma sapan fotoğraflarıydı. Öte yandan Los Angeles’ta, UCLA kampüsünde veya yakın arkadaşlarıyla –fotoğraflara peş peşe baktıkça ben de yüzlerini tanımaya başlamıştım– çekilmiş çok hoş kareler de vardı.

Paul özellikle bir fotoğrafa takılı kaldığımı fark etti. Büyükannem bir öğrenci derneğinin önünde dikiliyordu. Bilek hizasında bacaklarını çaprazlamıştı ve yüzünde muzip bir

gülümseme vardı. Uzaktan bakan biri fotoğraftakinin ben olduğumu sanabilirdi. İkimizin de bacakları uzun ve düzgündü, gülümsemelerimiz geniş ve bir parça çarpıktı. Tıpkı benimki gibi büyükannemin de alt dudağı sol taraftaki köpek dişine takılıyordu. Mesela bu fotoğraftaki benim “en güzel günüm” adını verdiğim gülümsemeydi. Adım gibi biliyorum ki bu fotoğraf çekilirken çok ama çok mutluydu.

Fotoğrafçılığın gücü burada yatıyordu işte. O önemli anı yakalamak ve ömürlük olmasını sağlamak. Çok uzun yıllar önce çekilmiş bir fotoğrafa bakan birine o günü anlatmak ve yabancı bile olsa o kişiyi fotoğraftakilerle birlikte gülümsetmek.

Parlak fotoğraf kağıdına başparmağımla dokundum. Gözlerim yaşlı, boğazım düğüm düğümdü.

“Kat’e çok benziyorsun,” dedi Paul. Büyükannemle hatıralarımdan sıyrılmaya çalışarak ona göz kırptım. Paul başıyla fotoğrafı gösterdi ve “Aranızda inanılmaz bir benzerlik var,” dedi.

Masanın diğer tarafında oturan Theo’nun gözleri de yüzümü taradı.

“Sen ve Theo da öyle,” dedim. “Fotoğrafları ilk bulduğumda bunu fark etmemiş olmama inanamıyorum. O videoyu hazırlarken fotoğraflara o kadar çok baktım ki.”

Bu noktada Theo kaşını kaldırdı. Aradan yıllar geçse de bunun ne anlama geldiğini iyi biliyordum. *İşte şimdi tam bir pislik gibi konuşacağım* bakışıydı bu. “Yüzüm ilk günkü tazeliliğiyle hafızanda mıydı Shep? Yoksa her gece yatmadan önce LinkedIn profil resmime mi bakıyorsun?”

“Lütfen kendi fantezilerini bana yansıtma.”

Paul kıkır kıkır güldü, hatta Theo bile sırıtıyordu. Ve o lanet gamze yine belirdi.

Of! Bu adam kazanmadığında bile bir şekilde kazanıyordu.

Dikkatimi dağıtacak bir şey bulmak umuduyla yarı ayakta durarak kutuya baktım. İçinde çok sayıda eşya vardı; başka

fotoğraflar, bilet koçanları ve zamanla sararmış zarflar. Fakat gözüme çok daha ilginç bir şey çarptı. Özenle katlanıp bir yıllığın üzerine koyulmuş bir harita.

Çok değerli bir tarihi esermiş gibi onu çıkarttım ki bu kutdakilerin hepsi aslında öyleydi. “Bu nedir?”

Theo masanın karşısından, “Shepard her soru sorduğunda bir yudum içseydik, çoktan sarhoş olmuştuk,” diye mırıldandı.

Ona en masum gülümsememi gönderdim. “Ah, o oyunu oynarken seni izlemeye *bayılıyorum*. Tolerans eşiğinin ne kadar gülünç bir seviyede olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

Theo’nun yanaklarının pembeleşmesinden son derece memnun oldum. Bir akşam partideydik –birlikte değildik elbette, sadece aynı zamanda aynı ortamda bulunmak durumunda kaldığımız günlerden biriydi– ve Theo o partide *Mike’s Hard Lemonade* adlı, düşük alkollü bir içki içmişti. Sonra da çıktığı kızın ayakkabılarına kusmuştu. Kızın ayakkabılarını yıkamasına ben yardım etmişim çünkü ikisi de ayakta duramayacak kadar sarhoştı.

Theo hemen kendini topladı ve sesini alçaltarak atağa geçti. “Liseden sonra dayanıklılığım büyük oranda arttı.”

Durumu geçiştirmek için öylesine bir ses çıkardım. Şu an Theo’nun dayanıklılığını düşünmek istemiyordum.

Tanrı biliyor ya Theo ve ben günlerce böyle, yani sürekli atışarak devam edebilirdik. Fakat dikkatimi bölen başka bir şey daha vardı. Haritayı dikkatle açarken Washington, Idaho ve Montana eyaletlerinin üstündeki bir yazı gözüme takıldı.

Paul ve Kat’ın Balayı Seyahati

Alte

“BU NEDİR?”

B“Aman Tanrım!” diye mırıldandı Theo. Onu dikkatle izledim çünkü bakışlarının yazıda dolaştığını da yazıyı okuduktan sonra gözlerinin nasıl büyüdüğünü de kaçırmak istemiyordum. Theo bakışlarını hemen Paul’e çevirdi.

Zafer kazanmış bir sesle, “Demek sen de *her şeyi bilmiyormuşsun*,” dedim.

Theo beni duymazdan geldi, sadece büyükbabasına konsantre olmuştu. “Yani ikiniz bir balayı mı planladınız?”

Paul başıyla onayladı. “İlişkimiz bitmeden önce, yaz için bir yolculuk planlamıştık. Okul biter bitmez kaçacak ve kendi yolumuza bakacaktık. Bu Kat’ın plana eklediği bir şeydi ama ben de kafama koymuştum. Yaz boyunca ülkeyi bir uçtan öbür uca gezecek ve sonra geri dönüp Los Angeles’a yerleşecektik.”

Paul tüm bunları anlam veremediğim bir sevgiyle anlatıyordu. Hiç gerçekleşmeyen bu balayı programını düşündükçe benim bile içim sızlıyordu.

“Aslında bu bana anlattığın hikâyedeki ‘biz birbirimize deli gibi aşık gençleriz, hadi canımız ne istiyorsa onu yapalım’ gibi bir şeye pek benzemiyor. Yani öncesinde güzelce planlanmıştı.”

“Zamanımız kısıtlıydı Teddy,” dedi Paul. “Kat eve dönmek zorunda kalmadan önce her şeyi planlamak için sadece bir ayımız vardı –kaçış, balayı, sonrasında nasıl bir hayat kuracağımız– yani yorumunda haklılık payı var.”

Theo ve ben göz göze geldik. Merakla parlayan gözlerinin tadını bile çıkaramıyordum çünkü ben de aynı şeyi hissediyordum. Benden daha fazla şey biliyor olabilirdi ama an itibarıyla hikâyenin tamamını öğrenmek için can atıyorduk.

Theo eğilerek haritayı yakından inceledi. Batı yakasında bazı yerler daire içine alınmıştı: Yosemite, Zion Ulusal Parkı, Büyük Kanyon, Sedona ve diğerleri. Bir zamanlar büyükanneimin kalemiyle işaretlediği rotayı parmağımla takip ettim, haritadaki izleri ve teslimiyeti hissedebiliyordum.

Aniden bir esinti saçlarımı havalandırdı. Gözlerimi kapattım ve büyükanneimin parmaklarının enseimde gezindiğini hayal ettim, tıpkı çocukken beni uyuturken yaptığı gibi. Öldükten sonra insanların nereye gittiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ama yemin ederim ki bazen büyükannemi hissedebiliyordum. Şimdi de o anlardan biriydi.

Düşünce zihnimde o kadar hızlı belirdi ki sanki biri beynimin içine bağırmıştı: *Bu yolculuğa çık...*

Bakışlarım istemsizce gökyüzüne kaydı, belki de çekildi. Sonra oturduğum yerde kıpırdanıp tekrar haritadaki rotaya baktım. Merak ve huzursuzluk sarmaşıklar gibi kalbimin etrafına dolanıyordu. Büyükanneimin hiç gitmediği yollardan gitmek, hiç atmadığı adımları takip etmek nasıl olurdu acaba? Bir hayaleti mi kovalayacaktım? Yoksa kendimi ona hiç olmadığı kadar yakın mı hissedecektim?

“Sana sormak istediğim milyonlarca soru var,” diye itiraf ettim.

“Ben artık yaşlı bir adamım ve uzun hikâyeler anlatabilecek kadar dayanıklı değilim...” Paul bunu söyledikten sonra

hıncı bir ifadeyle gözlerini deviren Theo'ya baktı. Paul'ün yüzündeki gülümseme sinsi bir hal aldı ve bakışları Theo'yla benim aramda mekik dokudu. Sonra benim üzerimde sabitlendi. "Ama istediğin cevapları seve seve veririm. Korkarım bunun için bana biraz daha zaman ayırman gerek, tabii senin için de sorun olmazsa."

"Hayır, ne demek. Tabii ki zaman ayırırım. Cevapları almayı gerçekten çok istiyorum." Theo hüzün ve özlem dolu ses tonumu duyunca tek kaşını kaldırdı. Ama ben kendi sorularını sorması için Theo'ya fırsat vermeden sözüme devam ettim. "Geçen sefer söylediğin bir şeyi merak ediyorum aslında; hani başta pek de iyi anlaşılmadığınızı söylemiştin. Ama görünen o ki sonrasında birbirinize deli gibi âşık olmuşsunuz, hatta büyükannemin ailesinin onayı olmadan evlenmeyi bile düşünmüşsünüz. Tam olarak ne değişti?"

Paul güldü. "*Biz...* İlk izlenimlerin son izlenimleri mutlak surette belirlemediğini fark ettik. Birbirimizi gerçekten tanımayı isteyip de kalbimizi açtıktan sonra aşka düşmek kolay ve kaçınılmaz oldu."

Paul yine bir Theo'ya bir bana bakıp durdu. Ama biz sessiz bir anlaşma yapmışçasına bu durumu görmezden geldik.

"Bir de başka mektuplar da olduğundan bahsetmiştin?"

"Evet, daha önce de dediğim gibi birbirimize bir şeyler yazmayı çok seviyorduk. Çıkmaya başlamadan önce bile sınavta bana sırasıyla notlar yazardı."

O kadar sevindim ki canlandım âdeta. "O notlardan elinde var mı hiç? Görmeyi çok isterdim."

Theo mırıldanarak, "Neden? Not alabilmek için mi?" dedi.

Ben de altta kalmadım tabii. "Hayır, buna hiç ihtiyacım yok çünkü ben zaten söylemek istediklerimi doğrudan yüzüne söyledim," diye mırıldandım ve öyle bir sırttım ki Theo'nun

dudağı da şeytani bir şekilde kıvrıldı. Paul aramızda geçen bu konuşmayı duyduysa bile hiç tepki vermedi. “Bir bakayım.”

Paul kutunun içindekileri karıştırırken ben haritayı katladım. Masanın karşısındaki Theo da anlaşılmas bir ifadeyle bizi izliyordu. Bakışlarının uzunca bir süre üzerimde olduğunu hissedince oturduğum yerde huzursuzca kıpırdanmaya başladım. Acaba kırıntı mı kaldı diye yüzümü silerken Theo sırtıtmaya başladı.

“Ne?” dedim.

Theo başını sallarken ben de büyülenmiş halde dudaklarının kıvrılmasını izledim. Theo’nun cevabı “Sen...” oldu.

Zihnim tek bir alevle tutuşan maytap misali tek kelimedenden sayısız anlam çıkardı. *Ben ne?*

Ona ne demek istediğini sorma dürtüsü, beni altüst ettiğini bilmenin ona vereceği tatmini reddetmekle savaş halindeydi. Ben içimde bir savaş verirken o her şeyi yüzümden okuyordu. Sanki tüm bunlar yalnız onun bildiği bir dilde yüzüme yazılmıştı. Pis pis sırtımasından bunu anlayabiliyordum.

Zaman ve mesafe çoğu şeyi unutturur derler. Ama belli ki ben, Theo Spencer’in ağzının küçücük bir hareketiyle bütün sinirlerimi nasıl zıplattığını hâlâ unutamamıştım.

Vücudumda uyandırdığı harareti bastırmak için kendimi zorlayarak çenemi salladım. “Günün kalanı için ajandanda neler var bakalım? Daha çok sebze ekmek mi? Yoksa dirseklerine kadar toprağa batmış halde hıyar ve domates ekerken uzaktan CFO’luk yapmak mı?”

Theo cevap vermedi, zaten ben de ondan herhangi bir cevap beklemiyordum. Gülüşü silikleşti, bakışları beni aşır boşluğa kayd ve ben bir parça... pişmanlık mı? Hayır, kesinlikle. İşle ilgili bir tür yarası olduğunu yeni keşfetmiş olsam bile ona üzülecek değildim. Eminim *Forbes*’taki prestiji pek çok acısını dindiriyordu.

Paul neşeyle, “Ah, biraz kabak da vardı,” dedi ve bir tomar kâğıt çıkardı.

Sırf Theo’yu uyuz etmek için Paul’ün neşeli ses tonuna uydum. “Süper!” dediğimde Theo’nun homurdandığını duya-biliyordum.

“Birkaç ay içinde hasat etmeye başlarım, o zaman bize enfes bir salata yapacağım.”

“Kulağa harika geliyor.”

Tüm bunların gerçekten ne kadar güzel olduğunu düşününce boğazımı düğümlendi. Benim hiç bilmediğim bir yönden büyükannemi tanıyan birinin olması, bu kişinin bana sürekli “tatlım” demesi, kulağa müzik gibi gelen bir sesle konuşması. Benim olmasa da hayatımda bir büyükbabanın olması güzeldi.

Paul zafer kazanmışçasına bir kâğıt parçasını havaya kaldırdı ve uzattı. “Bir tane buldum!”

Theo oturduğu yerden fırladı, masanın etrafından dolaşıp yanıma oturdu. Ona ters ters baktım. “Bunu okumayı gerçekten istiyor musun?”

Theo omzunu kaldırdı. “Sonuçta bu benim ailem, öyle değil mi? Neden okumayayım?”

Benim düşünce sürecim kadar takıntılı olmasa da bir konuda haklıydı. Bu bizi birbirimize bağlayan bir bağdı, iyisiyle kötüsüyle...

İç çekerek bütün dikkatimi kâğıda verdim. Ama el yazısını gördüğüm an allak bullak oldum.

Büyükannemin el yazısını tekrar görmenin beni bu denli duygusallaştırmasını hiç beklemiyordum. Yıllar içinde örümcek ağı gibi bir hal almıştı ama bu hâlâ hayatım boyunca bana çok sayıda not yazan eldi. Her yıl doğum günü kartlarında beni ne kadar sevdiğini söylerdi. Yedinci sınıfta ilk kez regl olduğumda da bana bir tane (yanında da üstünde

kırmızı kreması olan, çok lezzetli bir çikolatalı pasta vardı) kart hazırlamıştı. Üçüncü sınıftayken tenis takımım bölge şampiyonluğunu kazandığında beni yine bu kartlardan biriyle tebrik etmişti. Büyükanнем beni sevdiğini gerek yazıyla gerekse sözlü olarak hep söylerdi. Bunu o kadar sık yapardı ki gecenin geç saatlerinde ve bulunduğum ortam gerçekten çok sessiz olduğunda hâlâ onun sesini duyar gibi oluyordum.

Maalesef bu kartların çoğunu saklamadım. Ölümünden sonra, yıllar içinde bizim ona verdiğimiz kartların hepsini saklama kutularının içinde bulduk. Bunu görünce hemen şehirdeki daireme döndüm. Ev arkadaşım hayretle beni izlerken acaba büyükanнемin bana verdiği kartları bulabilir miyim diye odamı altüst ettim. Sonunda sadece birkaç kart bulabildim ki şu an komodininin içinde duruyorlardı. O kartları sonsuza dek alacakmışım gibi düşünerek attığım her bir kart için şimdi çok pişmandım.

Şimdi elime geçen bu not pek çok açıdan hediye gibiydi. Buğulu gözlerimle Paul'e baktım. "Bugün olmak zorunda değil ama sana yazdığı her şeyi okuyabilir miyim? Onun el yazısı..." Güçlkle yutkundum. "Onu özlüyorum ve bunlar sayesinde sanki... sanki onu farklı bir açıdan tanıma imkânını yakalıyorum."

Fazla açık sözlü ve samimi bir açıklamaydı, özellikle de Theo yanı başımda otururken. Bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum ama şu an umurumda bile değildi. Hepsini, ona dair her şeyi istiyordum.

Paul her zamanki kibarlığıyla, "Elbette," dedi. "Onları sıralarım ki bir dahaki sefere kronolojik olarak okuyabilesin. Her birinin hikâyesini anlatmaktan da mutluluk duyarım."

Ona yaşlı gözlerle gülümsedim. "Harika olur."

Theo'nun dizi benimkine baskı uyguluyordu. "Hadi ama Shep, hemen okumaya başla. Bak ben senden çok öndeyim."

Oflayıp gözyaşlarımı sildim. “Bu bir yarışma değil Spencer.”
 “Hayatımız yarışarak geçmedi mi?”

Yüzüne baktım. İfadesi saniyesinde değişti, tanımlanamaz bir şeyden meydan okuyan bir sırtışa dönüştü.

Kendi kendime, “Çünkü sen hep o hale getirdin,” diye mırıldandım ve tekrar mektuba odaklandım.

Paul.

İnanılmazdı. Büyükannem tek bir kelime ile ölümcül bir küçümseme nasıl hayata geçirilir konulu bir ders verebilirdi.

İki haftadır aynı sınıftayız ve sen şimdiden baş belası gibi davranıyorsun. Sen nasıl adlandırıyorsun bilmiyorum ama dışarıda ağlamıyordum. Benim... Sadece gözlerim yaşırdı. Yaz tatili bitip de okula döndüğümde hep böyle oluyorum. Buraya gelmeyi iple çekiyorum, sonra evden ayrılıyorum ve...

Sana herhangi bir açıklama yapmak zorunda değilim. Ailemi özlüyorum ama iyiyim. İki haftaya kalmaz babam sık sık arayarak beni bunaltır ve aradaki mesafeye sevinir hale gelirim. Yani beni bir daha böyle göremeyeceksin.

Küçük bir tavsiye: Gerçekten ağlayan bir kadın görürsen eğer, şaşkın gözlerle bakmak o kişiye kendini iyi hissettirmek adına çok kötü bir strateji. Aklında bulunsun.

Kathleen

“Başta senden hoşlanmadığını söylerken şaka yapmıyormuşsun,” dedim gülerek.

Paul sırtıttı ve gamzesi tekrar belirdi. “Ama yine de bundan sadece haftalar sonra çıkmaya başladık.”

“Senin gibi çekici birine kim karşı koyabilir ki?”

Paul gülerek omzumu sıktı. “Şimdi biraz dinleneceğim ama lütfen benim yüzümden gitme. Teddy’nin yapacak bir sürü işi var, saatlerce sürer.”

Theo donuk bir sesle, “Aman ne güzel, bunu duyduğum iyi oldu,” dedi.

Bakışlarım bir saniyeliğine ona kaydı ama anında uzaklaştırmayı başardım. “Ben işe dönsem iyi olacak... yani evdeki işime, yani evden çalışmaya.” Konuştukça battığımı görünce gözlerimi kapatmak hatta oradan kaybolmak istedim. “Bugün zaman ayırıp da benimle konuştuğun için teşekkür ederim.”

Paul yüzünde kibar bir tebessümle elimi sıktı. Ona baktıkça Theo’ya dair çok şey görüyordum ama içinde uyanan duygular birbirinden çok farklıydı. “Bu hafta sonu buraya uğramaya çalış olur mu? Birlikte diğer mektupları karıştırırız.”

“Sana haber vereceğim.”

Theo yerinden kalktı. “Ne yani, şimdi bu... düzenli bir şeye mi dönüşecek?”

“Merak etme, ajandadaki karışıklığın tek seferlik bir şey olduğundan eminim. Bir daha sürpriz karşılaşmalar olmayacak.” Paul’e bakarak göz kırptım. “Öyle değil mi?”

Paul hemen şaşkın bir tavır takındı. “Ne olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim.”

“Hı hı, tabii canım.” Theo’nun kuşkulandığı belliydi ama daha fazla yorum yapmadı. Ayrıca Paul ve benim az önce yaptığımız planlardan pek de memnun olmadığı görülüyordu.

Theo’nun katılıp katılmaması umurumda değildi. Paul’ün bana ayıracağı her bir dakikaya taliptim çünkü bu aynı zamanda büyükannemle geçireceğim bir dakikam daha olacak anlamına geliyordu.

BENİMLE VAKİT GEÇİRMEMEYİ BARİZ BİR ALERJİSİ OL-masına rağmen (ki bu karşılıklıydı) Theo beni uğurlamak için dışarı çıktı. Ön kapıdan dışarı adımımızı atar atmaz Bronco'yu hatırladım.

Aracın önünde durup, "Vay canına! Bu senin araban mı?"

Tanrım ağzımdan çıkanları filtrelemek konusunda beynimi daha iyi eğitmem şarttı.

Theo evet anlamında başını salladı. "Bu Betty."

"Göz kamaştırıcı," dedim iç çekerek. Parmağımı boyanın üzerinde gezdirirken hayallere daldım. Betty'yle otobanda gittiğimi, ara ara yanımda uzanan okyanusa baktığımı, saçlarımın rüzgârda uçtuğunu, bütün kederimin ve kaygılarımın bedenimden çıkıp tuzlu havaya karıştığını gözümde canlandırdım.

"Öyle." Theo'nun ses tonu alçaktı ve yakından geliyordu. Kafamı çevirince tam dibimde olduğunu gördüm. Birden bakışları arabasına dokunduğum yere kaydı. Fakat o bakışların daha bir salise önce yüzümde olduğuna yemin edebilirdim.

Derin bir nefes verdim ve geç de olsa Theo'nun hâlâ konuştuğunu fark ettim.

"...*Şimdi Nereye* adlı uygulamadan para kazanmaya başladığımızda ilk bunu satın aldım. Anton ve Matias —diğer iki kurucu ortak— Bunu bilmeyen birine anlatır gibi söyledi, sanki onun aptal şirketiyle ilgili her bir lanet detayı bilmiyormuşum gibi. "Onlar ellerine geçen ilk parayı şehirdeki konutlarına yatırdı ama benim tek istediğim bu arabaydı." Theo umursamaz bir edayla omuz silkti ve avcunu bedeninin yan tarafında gezdirdi. Bu hareketi bir kadının kalçasına yaptığını hayal ettim, tatmine giden yolun yarısında kabaran bir özlem duygusuyla. "Doğru aracı bulmam birkaç ayımı aldı."

"Biliyor musun bu benim hayalimdeki araba." Aslında sevim arzu ettiğimden daha suçlayıcı bir tonda çıkmıştı. Fakat

Theo tek kaşını kaldırıncı ben de anında aynı şekilde cevap verdim. Bu adamda ne vardı bilmiyordum ama onu gördükçe kavga etmek, dövüşmek, savaşmak istiyordum. Sanki yoğun ve stabil duygulardan ibaret olmadığımı hatırlatacak, damarlarımdaki kanı alevlendirecek bir tetikleyiciye ya da varlığını dürtecek bir tür çiviye ihtiyaç duyuyordum.

“Yani bundan uzak durmam mı gerekiyordu?”

“Evet, klişe bir şeylerin peşinden gidebilirdin. Mesela bir Porsche veya Maserati. Ama bin dokuz yüz yetmiş...” Bir tahminle yola koyuldum.

Ve cevap anında geldi. Theo keyifli bir sesle, “Yetmiş yedi,” dedi.

“1977 model bir Ford Bronco, harika durumda ve kiraz rengi? Lütfen bana bir dakika ver. Ama bu çok... Çok spesifik.” Gözlerimi kısarak ona baktım, yarı şaka yarı ciddi bir bakıştı. “Yoksa lisedeyken sana bir keresinde bundan söz etmiş miydim? Buna sahip olarak benden sapkın bir tür intikam mı alıyorsun?”

“Satın aldığım zaman, seni tekrar göreceğim konusunda en ufak bir beklentim olmadığı düşünülürse, bu fazla hastalıklı bir yöntem olurdu.”

“Hımmm...”

“Büyük aşkın çok da sıra dışı ve özel sayılmaz Shep. Bronco'lara deli olan bir sürü insan var.”

“Her türlü bahse girerim ki Bronco Tutkunları gibi bir adı olan araba kulübün vardır. Seni inek,” dedim.

Theo şapkasını alnına itti, yüzüne vuran güneş gözlerini iyice aydınlattı. Göz bebeğinde mavi bir yıldız patlaması vardı, irisin derinliklerinde de gümüşü bir renk hakimdi. Gözleri, okyanusun yüzeyine yansıyan ay ışığı gibi büyüleyici görünüyordu. “Sırf istediğin bir şeyi satın aldım diye bana kızma.” O an kendi nefesimde boğulmamak için bile bütün

irademi kullanmak durumundaydım. Theo çok doğru bir noktaya değinmişti ama ben onun, bunu bilmesini istemiyordum. Tanrım! İstedğim *her şeye* sahipti: başarı, bolca takdir, belirli bir amaç doğrultusunda akan bir yaşam. Hatta bu araba...

Çantamı omzuma astım, kalbim son hız atıyordu. “Merak ediyorum da acaba bu küstah tavırların sana kimden geçmiş, melek büyükbabandan olmadığı kesin.”

Theo güldü ama bu kez gülüşünün altında mizahi bir duygu yoktu. “Bu, babamın hediyesi.” Söylediğini idrak edecek ya da ona bir cevap verecek fırsatım olmadı. Theo hemen arkasını döndü, iki parmağını omuz hizasına kaldırarak veda selamını verdi ve eve doğru yürüdü. “Hoşça kal Shepard.”

“Hoşça kal,” diye mırıldandım ve Theo’nun sinir bozucu güzellikteki poposuna son bir kez baktım. “Umarım bu son görüşmemiz olur.”

Yedi

“**H**ADI AMA DOSTUM! İNSANLARA İSTEDİKLERİ ŞEYİ vermelisin.”

Thomas’ın kafasının arkasından gelen güneş ışınlarından korunmak amacıyla gözlerimi kısarak baktım. “Neden bahsediyorsun?”

Diğer yanımda oturan Sadie, “TikTok hesabın coşmuş durumda. Thomas deli gibi videonu izliyor ve hesabına bakıyor.”

İç çekip gökyüzüne baktım. Thomas ve Sadie akşam yemeği için Glenlake’e gelmişti. Annemle babam bir yandan akşam yemeğini hazırlayıp bir yandan da aklı havada ergenler gibi mutfakta dans ederken biz de dışarı çıkıp biraz yürümeye karar vermiştik. Bir süre yürüdükten sonra mahalledeki parkta mola verdik ve an itibarıyla çimlerin üstünde yan yana uzanıyorduk. Thomas yüzüstü yatmış, kafasını kollarının üstüne dayamıştı. Sadie de sırtüstü vaziyette hemen yanımda yatıyordu ve parmaklarını benimkilere kenetlemişti.

Yanımda oldukları için çok mutluydum. Paul’ü ziyaret edişimin üstünden iki gün geçmişti. Öğrendiğim her şeyi onlara da aktarmıştım ama kafam hâlâ allak bullaktı.

“Bildirimleri kapatmak zorunda kaldım,” diyerek gerçeği itiraf ettim. “Telefonum çok ısınıyordu.”

Yanağını ön koluna dayayıp gözlerini bana diken Thomas, “İnsanlar son durumu öğrenmek istiyor,” dedi. “Adamı bulduğunu ve torununu da önceden tanıdığını onlara söylemelisin. Takipçilerden biri şöyle bir yorum yazmış: ‘Bize yeni bir bilgi vermezsen meraktan ölmem an meselesi.’ Çok merak ediyorlar Beans. Hadi ama!”

Sadie elimi sıkarken gülerек, “Bu benim hatam değil!” dedim. Dip dibe olduğumuz için Sadie’nin omzunun titrediğini hissedebiliyordum.

Thomas dirseklerinin üstünde doğruldu. “Bir altın madenin üstünde oturuyorsun. Adamın torununun, eski düşmanın olduğunu öğrendiklerinde insanlar çılgına dönecek. On beş yaşındaki çocukların kaçının böyle büyük bir takipçi kitlesine sahip olmak istediğinden haberin var mı? Böyle büyük bir fırsatı geri tepemezsin.”

“TikTok tek seferlik bir şeydi. Oradan istediğim şeyi aldım. Devam etmem için bir sebep yok, her ne kadar biri meraktan öleceğim diye beni tehdit etse de.” Duraksadım. “Gerçi bu konuda onu en iyi anlayanlardan biri sayılırım.”

Thomas birkaç saniye sessiz kaldı. “TikTok’u fotoğrafların için kullanmıyor muydun?”

Birden oraya koyduğum videolar gözümün önüne geldi. Hafta sonları gelişigüzel çektiğim bazı kareleri montajlayıp altına da bağımsız müzik döşemiştim. “Yani... Sanırım evet. Ama ciddi bir şey değildi.”

Thomas homurdandı. “İşte, zaten buradaki tema da bu değil mi?”

Sadie, “Mas,” diyerek onu yumuşak bir dille uyardı.

Başımı Thomas’a doğru çevirdim. “Ne demek istiyorsun?”

“Şunu demek istiyorum; yapmayı gerçekten çok sevdiğin bir şeyde başarısız olmaktan o kadar korkuyorsun ki o şey için neredeyse hiç çaba harcamıyorsun.”

“Bilmem hatırlar mısın ama ben bu söylediğini bizzat yaşadım. Yani yapmayı çok sevdiğim bir şeyde başarısız oldum zaten.”

Thomas, “Hayır, hayır,” diye ısrar etti. “Enzo pisliğin tekiydi ve senin hakkında fena halde yanılıyordu. Sen de gittin onun söylediği saçmalıklara inandın. Bak bir kez daha söylüyorum böyle bir fırsat insanın eline hayatta bir kez geçer. Devam etmelisin. Belki de bu sayede fotoğrafçılıkla ilgili çalışmaların daha çok dikkat çeker.”

Dudağımı kemirmeye başladım, kaburgalarımın altındaki kalbim umutla atıyordu. Kalbim beynim kadar sağduyulu değildi, bir coşku seline kapılmışçasına bildiğini okumak istiyordu. Ve ben onun önünü almakta zorlanıyordum.

Sadie alçak sesle, “Onlarla görüşmeye devam edeceksen, bunu mutlaka yapmalısın Noelle,” dedi. “Süreç içerisinde bütün olan biteni belgelemek güzel olabilir. Ne de olsa her şey böyle başladı, haksız mıyım?”

“Kesinlikle,” dedi Thomas. “Dinle beni, hem bunu yapmak fotoğrafçılık konusunda –bu arada bu fotoğraf işinde sahiden iyisin– öz güvenini tazeleyecek ve kendini daha da geliştireceksin.”

“İltifatların beni delirtiyor, lütfen şunu yapmayı kes.”

Thomas sözlerimin altında yatan *teşekkür ederim* mesajını alınca sırttı.

İnsanlar bunun içinde olmak istiyor muydu? İlk videodan sonra neler olup bittiğini sahiden umursuyorlar mıydı? Yol nereye çıkarsa çıksın bu yolculuğa benimle birlikte çıkmayı gerçekten istiyorlar mıydı?

“Ayrıca şu an yapacak daha önemli bir işin var mı? İşsizsin. Elinde zamandan bol bir şey yok. Yani bir... en doğrusu.”

“Aynı meseleye döndük yine,” diye mırıldandım.

Thomas ısrarla konuşmaya devam etti. “Dürüst olmam gerekirse bence büyükanne-
min planladığı o balayı seyahatine çıkmalı ve her şeyi kaydetmelisin. İnsanlar bayılacak, hem ücretsiz promosyon falan alırsın. Bu viral dalgayı devam ettirmelisin.”

Thomas’a bakarak gözlerimi kırıştırdım. Haritayı gördüğüm andan beri beynimde çınlayan o ses bir türlü susmuyordu. Bir an için acaba onu Thomas da duyuyor mu diye merak ettim.

Paul’dan öğrendiklerim beni çok etkilemişti; büyükanne-
min UCLA’ye gitmesi, kaçış planları... Ama ne yalan söyleyeyim aklıma en çok kazınan o harita olmuştu. Dün internet üzerinden iş başvurusu yapmak için oturduğum bilgisayarda birdenbire kendimi Google denen tavşan deliğinde buldum ve büyükanne-
min gezi rotasındaki her bir varış noktasını araştırmaya başladım. Sonra da oraları görüp o yerlerde yapacaklarımı hayal ettim. Hatta dün gece rüyamda bile bu geziyi gördüm. Zion’un sarı kırmızı kayalıklarının dibinde duruyordum. Büyükanne-
mi göremiyordum ama orada olduğunu hissediyordum. Tam yanımda duruyordu, elime dokunuşu esen yel gibi yumuşak ve ılıktı. Arkamızda bir dere akıyor, etrafımızda ada çayı rengi çalılar hışırdıyordu. Huzurun en yoğun halini yaşıyordum.

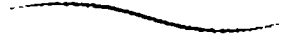
Uyandığımda neden bu rüyayı gördüğüm konusunda kendimi sorguladım. Hamster çarkından farksız hayatımdan sıkıldığım için mi, yoksa bu bir tür işaret ya da mesaj mıydı? Thomas’ın da aynı konuyu gündeme getirmesi ikinci ihtimali güçlendirmişti.

Tam bir cevap vermeye hazırlanıyordum ki Thomas'ın telefonu titredi.

“Yemek hazır.” Ayağa fırladı. Hemen ardından da elini uzatarak Sadie ve benim kalkmamıza yardım etti.

Sadie elini belime doladı ve beni kendine çekti. “Sen halledersin, bir çözüm bulacağına eminim.”

Sürekli aynı şeyi duyuyordum ama herhangi bir konuyu çözüme kavuşturma konusunda bir yıl öncesine kıyasla pek bir yol katetmemiştim. Hatta belki de beş yıl...

YEMEK ODASINA ADIM ATAR ATMAZ THOMAS, BABAMIN peynirli ve sarımsaklı ekmeğinin kokusuna odaklandı. “İşte bu!”

Thomas hevesle yerine geçerken, “Sakın bu sefer hepsini bitirme!” dedim. Sadie de Thomas'ın yanındaki sandalyede yerini aldı.

“Son seferinde sadece dört tane yedim.”

“Hayır, *sekiz* tane,” dedim ve elinde tabaklarla içeri giren babama baktım. Babam boştaki koluyla bana sıkıca sarıldı. “Onu neden böyle yaptınız ki? Resmen midesinde kocaman bir delik var.”

Babam yüzünde tatlı bir gülümsemeyle şakağıma küçük bir öpücük kondurdu. Ardından tabakları masanın üzerine koydu. Thomas ve ben her konuda didişebilir ve birbirimize her türlü saçmalığı söylerdik. Fakat babam hiçbir zaman araya girmezdi. “DNA tam bir saçmalık tatlım. Mas, dostum, midende biraz yer ayır olur mu? Senin için fazladan makarna yaptım.”

“Dünyanın en harika babası.” Thomas uzanıp babamın sırtına hafifçe vurdu. Bu sırada ben de annemin elindeki gümüş

çatal bıçak takımını alıp herkesin önüne koydum. Servisleri yerleştirme işim bittikten sonra annem saçlarımı karıştırdı ve kolunu belime doladı. İkimiz de aynı boydaydık, bir metre yetmiş santim. Beni kucağına alıp sıkıca sardığı, yanağımı göğsüne dayayıp kalp atışlarını dinlediğim zamanları çok öz-lüyordum.

“İkinizi de mükemmel yaptık,” dedi annem kendinden emin bir sesle. “Bu arada sen de mükemmelsin Sadie, ne de olsa sen de kızımız sayılırsın.”

Thomas, “Bu evlilikle ilgili bir tür alt metin,” diye mırıldanarak bir parça peynirli ekmek aldı. Sonra da o sırada gülen Sadie’ye bakıp göz kırptı. Evlenme teklifi kaçınılmazdı hatta Thomas’ın bize söylediğinden bile yakın denebilirdi.

Akşam yemeği olağan kaotik buluşmamızdı. Tabağımı ikinci kez doldurup her şeyi silip süpürdüğümde midemin tıka basa olduğunu ve gardımın düştüğünü hissettim.

Muhtemelen annem de bu halimi fark etmiş olsa gerek hemen atağa geçti. “Hey, Beans bu sabahki konuşmamızı bitirme şansımız olmadı.”

Yemek komasından çıkmaya çalışırken, “Bu sabah,” diye tekrarladım. Karşımda oturan Thomas çatalla dişlerini karıştırıyordu. Masanın ucunda, yani baş köşede oturan babam bir yandan birasını yudumluyor bir yandan da meraklı gözlerle annemle bana bakıyordu.

Annem arkasına yaslanarak, “İş arama süreci nasıl gidiyor?” diye sordu.

Tabii ya... Annem Peloton sürüşünü bitirdikten sonra MÜKEMMEL OL tabelasının önünde durup bana, “İş konusunda bir gelişme var mı?” diye sormuştu. Aslına bakılırsa bu evden gitmeyi annemden daha çok istiyordum, tabii bu annemin özel alanını işgal etmeye bir son vermekten ziyade kendi iyiliğim için olması gereken bir şeydi. Babam genellikle bu

konuya pek girmezdi. Duygusal durumuma uygun davranmayı tercih ederdi ki aynışmı ben de ona yapardım. Fakat olur da yeni bir iş bulursam kesin çok heyecanlanır hatta sevinçten ağlardı.

Ne yazık ki iş konusunda hiç yol alamamıştım. “Ah, tabii ya. Ama hayır konuşmamız bitmişti. Sana ‘Daha iyi olabilir-di,’ demiştim.”

Annem bir kaşını kaldırdı. “İş yerinden aradılar ve hemen gitmem gerekti.”

“Tamam işte.” Sandalyemde huzursuzca kıpırdandım. Verdiğim mücadelenin her bir ayrıntısı odadaki herkes tarafından bilinse de elimde olmadan yanaklarım alev alev yanmaya başladı. Masanın karşısında oturan Sadie bana en dostane ve destekleyici gülümsemesini gönderdi. Kötü haberlerin yılmaz bir taşıyıcısı olmak istemediğim için beyaz bir yalana başvurdum. “Birkaç şey üzerinde çalışıyorum. Bak, bu evden gitmemi istediğini biliyorum ama bana inan ki bunu yapmayı senden daha çok istiyorum.”

“Konu bu değil,” dedi babam. “Burada olman beni çok mutlu ediyor, özellikle de geçen senenin ne kadar acı bittiği düşünülürse.” İç çekerken babamın gözleri yaşardı ama yine de gülümsemeye çalıştı. “Fakat annen de ben de bu evin senin için güvenli bir liman, bir tür mola yeri olduğunun farkındayız. Hazır olduğunda tekrar kanatlarını açacak ve uçup gideceksin.”

Boğazım düğümlendi. Birinin sana çok inanması armağan gibi bir şeydi, hele ki senin kendine olan inancın epey dibe vurmuşken. “Teşekkür ederim. Sanırım tahmin ettiğimden daha zor. Burada bir, bilemedin iki ay kalıp giderim diye düşünüyordum.”

Annem peçetesini masaya koyarken, “Düşünüyordum da...” dedi. “Bizim şirkette senin niteliklerine uygun bir

pozisyon olabilir, hem insan kaynakları müdürünü de tanıyorum. Bana zgemiini verirsen ona iletir ve hakkında olumlu referans verebilirim.”

Thomas ataln usulca masaya bıraktı, gözlerini kıst ve dehetle anneme baktı. “Anne, hayır!”

Babamın da aynı şekilde kendisine baktğn gören annem pheyeye dt ve “Ne?” diye sordu.

“Bunun iyi bir fikir olduğnu sanmıyorum.” Utanç hissi yavaşça ve sıcak bir ateş gibi varlığma yayılıyordu. Tanrım ne yapıp edip hayatm tekrar düzene sokmalıydım. An itibarıyla dibin dibini görmüş olabilirdim.

“Ama neden? Harika bir irket ve çalışanlarına çok iyi imknlar sunuyor. Ayrıca ehirde. Alacağın maala eskiden olduğ gibi, bir ev arkadaşıyla birlikte bir daire tutabilirsin.”

Ellerimi havaya kaldırarak, “Seni çok seviyorum ve bu cömert teklifin için çok teşekkür ederim ...” diye söze girdim. “Ama iki nedenden ötürü bunu yapamam. Birincisi annemin bulduğ bir ie girersem kendimi en yakındaki ateş çukuruna atmam gerekir. İkincisi biz *asla* seninle aynı şirkette alıamayız.”

Annem büyük bir hakarete uğramıasına arkasına yaslandı. “Neden?”

“nk pozisyonum ve sorumluluklarım ne olursa olsun unvanım hep Marnie Shepard’ın Kızı olacak. Sen orada bir efsanesin. Sen satın alma bölümünün Oprah’ısın.” Annem bunu duyunca moral bulup dikleti. Aslında ben de tam annemin kızıydım; ikimiz de baarılarımızın insanlar tarafından dillendirilmesini seviyorduk. Annem büyük bir teknoloji şirketinde çok başarılı bir yönetici, saygın bir başkan yardımcısıydı. Herkes onu tanıyordu. “Teklifin için teşekkür ederim ama bunu kendim yaparsam çok daha anlamlı olacak.”

Annem i yerindeki etkili ses tonuyla, “Eee, ne yapıyorsun peki?” diye sordu.

“Marnie...” dedi babam.

Annem de ona hemen, “Grant...” diye karşılık verdi ve masada uzun süreli bir sessizlik yaşandı.

Thomas tenis maçı izler gibi bir onlara bir bana bakıyordu. Yanındaki Sadie de ağzını sessizce hareket ettirerek bana *yolculuk* kelimesini söylüyordu.

Birden aklıma harita geldi ve büyükannemin daire içine aldığı yerleri düşündüm.

Sözcükler ağzımdan uçarcasına çıktı. “Bir... bir şey var aslında.”

Annem tek kaşını kaldırdı. “Bir şey.”

“Bir şey?” diye tekrarladı babam, sesinde umut vardı.

Suçluluk duygusuna benzer bir şey içimi kemirse de onu bir kenara itmeye çalıştım. Masanın karşısındaki Thomas anında durumu anladı ve gülmemek için kendini zor tuttu. “Birkaç şey üstünde çalışıyorum demiştim ya... Bu da onlardan biri aslında. Bu şeyle ilgili... Fotoğrafçılıkla ilgili bir şey.” Keşke biri bana papağan gibi şey deyip durmak yerine doğru sözcüğü bulup kullanma yeteneği bahsedebilseydi. “Bu... Bir yolculuk. Şey... İki haftalık bir yolculuk. Batı Birleşik Devletleri boyunca.”

“Bir fotoğraf yolculuğu!” dedi babam. Birden gözleri parlamıştı. “Bu harika bir haber, Beans!”

“Masrafi karşılanıyor mu?” diye sordu annem.

Beynim bir cevap bulmaya çabaladı. “Hayır ama ileride ücretli iş imkânlarına dönüşme potansiyeli var.”

TikTok hesabımın viral olmasının üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti. Belki de Thomas haklıydı. Yolda da hikâyeyi anlatmaya devam edersem eğer insanlar beni takip etmeye devam edebilirdi. Ayrıca yolculuk boyunca fotoğraf çekebilir, bu fotoğraflara müzik ekleyerek hoş klipler oluşturabilir, ziyaret ettiğim yerler hakkında bilgi falan verebilirdim. İyi bir

iş çıkarılırsa eğer, bu tarz videoların izlenme sayılarının çok büyük rakamlara ulaşabildiği yadsınamaz bir gerçektir. Hem benim zaten halihazırda bir sürü takipçim vardı ve hepsi merakla yeni gönderilerimi bekliyordu. Sonunda, uzun zaman—büyükannem vefat etmeden— önce başladığım çevrimiçi mağazamla ilgili önemli bir adım atabilir, onu TikTok hesabımla ilişkilendirebilirdim.

Evet, tekrar deneyebilirdim.

Bunu yapmak kolay değildi elbette, ama tozlanmaya bıraktığım fotoğraf makinemi tekrar elime almak için bundan daha iyi bir neden olamazdı. Paul ve büyükannemin o yolculuğa hiç çıkamadığını bilmenin yarattığı huzursuzluk hissini bir türlü üzerimden atamıyordum. Belki Paul'den hikâyenin geri kalanını dinlemek ve o yolculuğa çıkmak yüreğime biraz olsun su serperdi. Belki büyükannemin bundan altmış küsur yıl önce planladığı o yollardan geçmek ona daha yakın olmamı sağlayacaktı. Belki de içimdeki tarifsiz acı biraz olsun dinecek, uzun zaman sonra ilk kez gerçekten bir şey *yapıyormuşum* gibi hissedecektim.

Gördüğüm rüyayı ve Zion'u düşündüm. Yanımda duran büyükannemin eli neredeyse elime değecekti.

Sözüme devam ettim ama artık daha kararlıydım. “Şey, çekeceğim fotoğrafların kalitesi değerlendirmeye tabi tutulacak.” Bunu söylerken aklımda TikTok'tan yorum yapan kişiler vardı. “Başarılı bulunursam eğer, karşıma harika fırsatlar çıkabilir.”

Babamın gözlerinin yaşardığını görünce içimdeki suçluluk duygusu daha da arttı. Ama artık geri dönüş yoktu.

“Bu bir grup yolculuğu mu?” diye sordu annem.

“Evet.” Bunu bir soru cümlesi gibi söylemiştim.

“Bana yalan mı söylüyorsun?” Annem tekrar arkasına yaslanırken siyah atkuyruğu sağa sola sallandı. Kolları bronzdu

ve Peloton sayesinde epey kaslıydı. Kafaya koyarsa gerçekleri ağzımdan almanın bir yolunu bulacak kadar güçlüydü.

“Hayır! Hem tek başıma çıkacağım bir yolculuk olsa ne olur, ben yirmi sekiz yaşındayım.” Önce anneme, sonra da yorgun bir ifadeyle beni izleyen babama baktım. Babamın sarı saçları ve iş kıyafetleri dağılmıştı. “Son zamanlarda Benjamin Button gibi takılıyor olabilirim ama hatırlatırım ki ben yetişkin bir kadıyım. Dört ay öncesine kadar tek başına yaşayan yetişkin bir kadın.”

Ciddi bir bakış attığım an annem ellerini havaya kaldırıp, “Biliyorum,” dedi. “Tamam, öylesin. Ben sadece bir kadının tek başına yolculuğa çıkma fikrinden pek hoşlanmıyorum, hele ki o kadın bedeninde benim kalbimi taşıyorsa.”

Birbirimize yılgın gözlerle baktık. “Bu konuyu konuştuğumuza bile inanmıyorum.”

“Lanet olsun! Ben de,” dedi annem. Bunu duyunca hepimiz şoke olduk ve kahkahalarla güldük. Annem normalde pek küfreden biri değildi ama küfrettiğinde sahiden etkili olurdu.

Babam masanın üstünden elini uzatarak, “Bu inanılmaz Noelle,” dedi. Uzanıp elini tuttum, parmaklarını parmaklarıma geçirip sıkarken yine kötü oldum, suçluluk duygusundan boğazım da sıkılıyormuş gibi hissettim. “Seninle gurur duyuyorum.”

“Teşekkür ederim,” diye geveledim. Hem umut doluydum hem de birinin ayakkabısının altına bulaşan pislikmişim gibi hissediyordum.

“Peki bu gezi ne zaman?” diye sordu annem.

“Birkaç hafta içinde.” Bunu tamamen bir tarafımdan uydurmuştum. Bu sürenin kendimi toplayıp yola koymak için ideal bir zaman dilimi olmasını umuyordum.

“Peki madem sana herhangi bir ücret ödemeyecekler, masrafları nasıl karşılayacaksın?”

“Büyükannemin bıraktığı mirasın bir kısmını kullanacağım.” Gerçekten önemli bir şeyde kullanmak için o parayı uzun zamandır bekletiyordum ve artık o an gelmişti. İçimden bir ses parayı bundan daha iyi bir amaç için kullanamayacağımı söylüyordu.

Babam ısıltılı gözlerle başını salladı. “Büyükannenin de çok hoşuna giderdi.”

Kafamı masaya koyup hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istiyordum. Paul’le ilgili gerçeği öğrenseydi eğer, babam ne yapardı? Bunu umursar mıydı? Yoksa kalbi mi kırılırdı? Büyükannemin bana hayatının bu kısmından söz etmediğini öğrendiğim zaman kendimi ihanete uğramış gibi hissetmişim, şimdi aynı şeyi ben de babama mı yaşıtıyordum?

Tanrım! Ne karmaşa ama! Kahrolası bir çıkmazda gibiydim. Yine de... Artık bir karar verdiğime göre, ne yapıp edip bu işin sonunu getirmeliydim.

“Pekâlâ,” dedi annem. Yüzündeki kuşkulu ifadenin yerini tedbirli bir iyimserlik almıştı. “Tamam git madem, bu senin için çok iyi olabilir, Noelle.”

Evet, olabilirdi. Ayrıca ne tür bir karmaşa olursa olsun bunu yapacaktım.

Sekiz

CUMARTESİ GÜNÜ PAUL'ÜN EVİNE GİDERKEN YANımda misafirler de götürdüm. Daha doğrusu haritayı ve Paul'ün göstereceği diğer şeyleri görmek isteyen Thomas ve Sadie de peşime takıldı. Neyse ki Paul üçümüzü birden erken öğle yemeğinde ağırlamayı kabul edecek kadar nazık bir adamdı.

Kendine özgü, parlak gülümsemesiyle kapıyı açtı ve bir adım kenara çekildi. “İçeri girin çocuklar. Masayı yine verandaya hazırladım.”

Thomas ve Sadie kendilerini tanıtırken Paul'e bakarak gülümsedim ama içimde fırtınalar kopuyordu. Bugün Paul'e planımdan söz edecektim ve nasıl bir tepki vereceği konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Arkamı dönüp oradan kaçarak uzaklaşmamak için resmen kendimle mücadele ettim. Gidemezdim çünkü büyükannemin mektuplarını görmek ve haritaya bir kez daha bakmak istiyordum. Belki haritanın fotoğrafını çeker ya da –en iyi senaryoda– yolculukta kullanmak amacıyla Paul'den ödünç alırdım. Ayrıca orijinal yolculuk planının detaylarını Paul'den öğrenmeliydim ki günlerimi ona göre ayarlayabileyim. Saat artık işliyordu. Tik tak tik tak...

Yapılacak işler listeme o kadar dalmıştım ki Paul ve Thomas'ın içeri girip ilerlediğini fark etmedim bile. Salona vardığımızda Thomas galeri duvarını işaret etti ve birden durdu. "Ziyaretine geldiği günden beri Noelle bunlardan söz ediyor. Söylediğine göre bunların hepsini sen çekmişsin."

"Evet, öyle. Serbest çalışıyordum, *National Geographic* ve sizlerin adını bile duymadığınız bazı yayımlar için çalıştım. Bir dönem dünyanın çok farklı yerlerine gittim."

"İş seyahatlerine ne zaman ara verdin ya da programının yoğunluğunu azalttın?" diye sordum.

Paul duvara baktı. "Theo doğduğunda. O benim tek torunum ve ona biraz düşkünüm." Paul'ün yüzündeki sevgi ve şefkati görünce içim titredi. "Üniversiteden itibaren Los Angeles'ta yaşadım. Oğlum Sam –Theo'nun babası– Theo üçüncü sınıftayken buraya taşındı. Theo'nun amcası Mark ve kocası da on yıl kadar önce Arizona'ya taşınmışlardı. Yani bir süreliğine sadece Vera ve ben kaldık."

Thomas hem şeytani hem de gururlu gözlerle bana bakıp gülümsedi. "Noelle de fotoğrafçı."

Paul bana bakarken ikilemde kaldım. Bir yanım abartmadan kabul et derken, diğeri tamamen reddet diyordu.

"Sezmiştim aslında ama bana öyle olmadığını söyledi."

Önümüzdeki fotoğrafı göstererek, "Senin yakınından bile geçemem," dedim. Nedenini anlamadığım bir şekilde ellerim yine Theo'nun çocukluk portresini işaret ediyordu, anında ellerimi çektim ve pantolonumun cebine soktum.

Sadie koluma girmişti ve beni hafifçe sarsıyordu. "Hayır, kendisi inanılmazdır."

Paul sempatik bir gülümsemeyle, "Demek yeteneklerini küçümsemiş," dedi. Sanki bunun kanayan yaram olduğunu biliyordu. Yutkundum. Başımı eğip Sadie'nin gökkuşağı gibi rengârenk tırnaklarına baktım. Güneşten mahrum kalmış

cildimin üzerinde olduklarından çok daha parlak ve cıvıl cıvıl görünüyorlardı.

“Doğru dedin.” Thomas ellerini ceplerine sokup topuklarının üzerinde öne arkaya sallanmaya başladı. “İşin komik yanı, lisedeyken iyi olduğu konuları anlata anlata bitiremezdi.”

“Daha da komik bir şey söyleyeyim, Teddy de lisedeki çok başarılı bir kızdan bahseder dururdu. Durumu çözmem biraz zaman aldı ama sonunda gerçeği anladım. Teddy, *Steph* gibi bir ismi dilinden hiç düşürmezdi ama geçen hafta seninle tanıştıktan sonra fark ettim ki sürekli bahsettiği kişi sendin ve sana *Shep* diye hitap ediyordu.”

Sanki kalbim yerinden çıkıp midemin içine düştü. “Çok pardon, ne? Lisedeyken benden mi bahsediyordu?”

Yanımda dikilen Sadie gizlemekte pek de başarılı olamadığı bir keyifle nefes verdi ve parmaklarını etime batırdı. Tüm bunların, beni hayatımın aşkıyla tanıştırmak isteyen kaderin bir planı olduğu fikrinden vazgeçecek gibi değildi.

Belki söz konusu başkası olsa ben de farklı davranırdım. Ama Theo’nun hayatımın aşkı olması –tamamını geçtim hayatımın sadece bir aylık döneminin aşkı olması– fikri bile beni deli ediyor, biri buz gibi parmaklarıyla omurgama dokunmuşçasına ürperiyordum.

“Evet, sahiden. Theo her yaz tatilini Vera ve benimle geçirirdi ve...”

Thomas araya girerek, “Vay be, bütün yazı mı?” diye sordu.

Paul başıyla onayladı. “Altı yaşından beri her yazı. Ebeveynleriyle yaptığım anlaşma böyleydi. Her yaz okul bittikten sonraki hafta gelir, okulların başlamasına bir hafta kala da dönerdi.”

“Çok uzun bir süre. Ailesinin böyle bir şeye izin vermesine şaşırdım,” dedim ve ne dediğimin farkına varır varmaz elimi kaldırdım. “Demek istediğim kesin çok güzel geçiyordur. Sadece evden ayrı kalmak için hayli uzun bir zaman dilimi.”

Paul, “Böylesi, herkes için en iyisiydi,” dedi ve bakışlarını tekrar Theo’nun fotoğrafına çevirdi.

Umurumda değilmiş gibi davransam da Theo’nun yaz tatilinde nereye gittiğini hep merak ederdim. Eğitim yılının yoğun temposu, en iyi –Theo’dan daha iyi– olacağım diye sarf ettiğim onca çaba ve enerjiden sonra yaz tatillerinde bir parça melankolik olur, yönümü bulamıyormuş gibi hissederdim. Hatta bazen hırslarımı yönlendireceğim bir şeyi (ya da birini) kaybettiğimi düşünüp tuhaf bir eksiklik duyardım.

Paul sohbetin dümenine geçerek beni dalıp gittiğim eski günlerden çıkardı. “Her neyse, dediğim gibi konuşmalarımızda adın sık sık geçiyordu. Sen de tenis oynadın değil mi?”

“Evet. Kız takımında teklerde bir numaraydım. Theo da erkek takımında öyleydi ama sen zaten bunu biliyorsundur.”

Paul başını salladı. “En büyük hayranıyım. Ama uzunca bir süre maçlarını izlemek için kuzeye gidemedim.”

Thomas, “Son sınıftayken bazıları hayır işleri için para toplamak amacıyla Theo ve Noelle arasında kıran kırana bir maç organize etmeye çalıştı,” dedi. “Ama müdür buna izin vermedi. Çünkü sonunda kan döküleceğini biliyordu.”

Thomas’a sert bir bakış fırlattım. “Resmi hikâye buydu ama işin aslı Theo kazanacağımdan korktu ve maçı iptal etsin diye Müdür Reyes’e para ödedi. Bana hâlâ teke tek bir maç borçlu.”

“Ben o maçı izlemek için para bile öderim,” dedi Thomas. “Tabii kan dökülme garantisi verildiği sürece.”

Sadık dostum Sadie, “Noelle onu paspas yapar ve sahayı onunla temizler. Ciddiyim. Kendisi tam bir canavardır.”

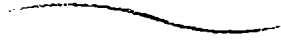
Paul gülerek kafasını salladı. “Çok eğlenceli bir maç olacağından eminim.” Sonra kolunu iki yana açarak kayar kapıyı gösterdi. “Şu anki maceramıza devam edelim mi? Sen ve Teddy yapacağınız maçı bir sonraki görüşmenizde konuşursunuz.”

Paul bir daha istenmeyen bir karşılaşma ya da “karışıklık” olmayacağı konusunda söz vermiş olmasına rağmen Theo’nun şu an burada olmamasına şaşırılmışım.

Bu kadar güzel bir cumartesi sabahında acaba ne yapıyor diye meraklanan beynime bir türlü engel olamıyordum. Hâlâ uyuyor muydu? Yalnız mıydı? Yoksa yatağın diğer tarafını ısıtan başka bir beden mi vardı?

Iyyy... Kes şunu Noelle.

Umursamaz ve rahat görünmeye çalışarak Paul’e gülümsedim ve Sadie’yi yanıma çektim. “Macera zamanı!”

THOMAS VE SADIE SIRTLARI EVE DÖNÜK ŞEKİLDE, KAPİYA YAKIN SANDALYELERE OTURDU. BİRBİRLERİNE YASLANMIŞLARDI VE BAŞLARINI ÖNE EĞMİŞ HALDE BENİM GEÇEN SEFER GÖRDÜĞÜM FOTOĞRAFLARA BAKIYORLARDI. PAUL DE BU SIRADA KUTUNUN DERİNLİKLERİNİ KARIŞTIRIYOR VE OKUYACAĞIMIZA SÖZ VERDİĞİ MEKTUPLARI ÇIKARMAK İÇİN BÜYÜK BİR UĞRAŞ VERİYORDU.

Bir yığın fotoğrafı karıştırırken harita konusunu nasıl gündeme getireceğimi bulmaya çalışıyordum. Planım... Benim planım... Diğer bir deyişle Paul’dan istemem gereken şey. Belki söylediğimi gayet makul karşılayacak ve “al bakalım, bol şanslar,” diyecekti. Belki de bunu tuhaf bulacak ve onaylamayacaktı. Peki, ikinci olasılık gerçekleşirse yine de gider miydim? Peki ya Paul bana hikâyenin kalanını yine de anlatırmıydı? Paul’ün onayı olmadan onların iptal olan balayı seyahatlerine gitmek bana nasıl hissettirecekti? Böylesi içime siner miydi? Tanrım, sanki her şey yeterince tuhaf değilmiş gibi farklı ihtimaller durumu daha da acayipleştiriyordu.

Sadie bana yandan yandan bakıp duruyor, sonra da gözlemini kasıtlı olarak Paul’e dikiyordu. Sakin olmasını söylemek

için gözlerimi kocaman açıp ona baktım ve mesajımı almasını umdum.

Terli parmaklarım çok hatıralarla dolu, yıpranmış bir zarfı sarıyordu; bilet koçanları, okul yıllarına ait eski ilanlar, Paul ve büyükannemin arasında gidip gelen bir not kâğıdı. Kâğıdı gösterdiğimde Paul yavaşça güldü.

“Çıkmaya başladıktan sonra bile sınıfta bana notlar yazmaya devam ediyordu.” Başparmağıyla buruşuk kâğıdı düzeltti. “Muhtemelen başarısız olayım diye dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu.”

“Şık bir taktik.” Keşke lisedeyken benim de aklıma böyle parlak bir fikir gelseydi, gerçi Theo’nun dikkatini neyle dağıtacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Cassidy Bowman’ın poposu olabilirdi mesela? Ona o kadar çok baktı ki.

Masanın altından uzanan bir ayak, bileğime vurdu. “Si...” Dilimin ucuna kadar küfrü öksürerek bastırdım.

Paul elini sırtıma koyarak, “İyi misin?” diye sordu.

“Evet,” dedim. Hemen ardından da en beklemediği anda onu öldüreceğimi anlatan bir bakışla Thomas’a baktım. Dudaklarını hareket ettirerek, “Yap artık,” dedi ama o haritadan bahsediyordu.

Paul’ün ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kalkınca gamzesi ortaya çıktı. “Yine mi böcek?”

O günü ve Theo’nun üstsüz bedenine nasıl tepki verdiğimi hatırlayınca yanaklarım alev aldı resmen. *Üstsüz Theo’yu düşünme zamanı değil!* “Evet, sanırım beni seviyorlar.”

Paul verandanın köşesinde duran mini buzdolabına doğru yürüdü. Görünen o ki Theo bu hafta epey yoğun çalışmıştı. Verandayı çevreleyen korkuluklara yeşil bitki ve çiçeklerle dolu bir sürü saksı asılmıştı. Hafta başında üzerinde çalışmaya başladığı ayaklı tarhların içi de artık nemli, siyah toprakla ve yeşilliklerle doluydu.

Tüm bu işleri yapmak bir günden fazla sürüyor olmalıydı, programı bu kadar esnek miydi? Bir CFO için fazla alışılmadık bir durumdu.

Paul hepimizin önüne bir şişe su koydu. Teşekkür ettikten sonra yeniden kendi sessizliğimize gömüldük. Bir iki dakika boyunca ortamdaki tek ses Paul'un kendi kendine mırıldanması ve mektupları karıştırırken çıkan kâğıt hışırtısıydı.

Thomas ve Sadie an itibarıyla direkt bana bakıyordu. Kalbim amaç, beklenti ve kaygıyla güm güm atıyordu.

Bakışlarımı Thomas'a kilitledim. Gözleri babamınkilerle aynı renkteydi ve o gözler beni izliyordu. Bu saçma planı ilk kez gündeme getirdiğim zaman babamın gözlerinde beliren bakışı hatırladım. O bakışta hem umut vardı hem de mutluluk. Sanki büyükannemin ölümüyle içine düştüğüm o simsiyah çukurdan kendimi çekip çıkarmanın bir yolunu bulduğuma memnun olmuştu.

O geziye gitmeyi isteyen tek kişi ben değildim. Yakınımdaki herkes benden bunu yapmamı bekliyor, bunu benim için istiyorlardı. Eğer yapacağım şey işe yaramazsa, başarısızlık haneme bir çizgi daha eklenecekti. Sanki ölümünden sonra büyükanneme ait yeni bir parça kazanmıştım da şimdi onu da kaybedecektim.

“Paul,” diye seslendim. Dudaklarımı yaladım ve kendimi hazırladım. Fakat dikkatim hâlâ kardeşimdeydi. Thomas başını salladı ama sadece bir kez. Onun da gözlerinde bir umut ışığı vardı.

“Evet?”

Ona döndüm. Paul'ün başına vuran güneşten korunmak için gözlerimi kıstım. “Şey, seninle bir konu hakkında konuşmak istiyordum da.”

Paul masanın başındaki sandalyesine yavaşça oturdu. Yüzünde anlayışlı ama endişeye meyilli bir ifade vardı. “Elbette Noelle. Konu nedir?”

“Konu harita. Daha doğrusu balayı seyahatiniz.”

Paul yavaşça, “Peki,” dedi.

Bir çırpıda söylemek için ağzımı açtım ama birden sözcükler boğazıma takıldı. Başarısız olmaktan o kadar korkar hale gelmiştim ki böyle önemli bir anda bile istediğim şeyin peşinden gidemiyordum. “Ona tekrar bakmam mümkün mü acaba?”

“Tabii.” Paul kutuyu kendine yaklaştırdı ve içine rahatça bakabilmek için yan yatırdı. Haritayı çıkarıp bana uzattı.

Thomas ve Sadie çeşitli fotoğraf ve hatıra eşyaları bir kenara çekti ki haritayı yayıp rahatça bakabileyim. İkisi de bir şey söylemedi ama haritanın üstündeki yazıda parmağını gezdirirken Thomas’ın ifadesi ciddileşip mahzunlaştı. Büyükannemin ölümünden bu yana o da payına düşenden fazla gözyaşı dökmüştü. Büyükannem ailemizin güneşi, hepimizin mutluluk kaynağıydı. Amcamlar ve aileleriyle olan bağlarımız da bunun en net kanıtıydı.

Öne eğildiği esnada Paul’ün sandalyesi gıcırdadı. Gözlerimin içine baktı. Theo’nun gözleriyle aynı renkte olsalar da Paul’ünkiler daha nazik ve duyguluydu. O duyguların göğsümün içinde yankılandığını hissettim. Paul keder ne demek iyi biliyordu ve şu an bana bunu gösteriyordu.

Avcumu haritanın üstüne bastırdım ve “Bu yolculuğa çıkmak istiyorum,” dedim.

Paul’ün kaşları önce şaşkınlıkla kalktı ama bir saniye içinde kendini topladı. “Aaa?”

Başımınla onayladım. “Bu haritayı ödünç almak isterim aslında. Fakat ondan ayrılamam dersin seni anlarım. O zaman da belki birkaç detayı not etmeme ya da bazı fotoğraflar çekmeme...”

“Alabilirsin Noelle,” dedi Paul nazik sesiyle.

“Aaa! Vay be! Teşekkür ederim,” diye kekeledim. “Rica etsem planlarınızı bana anlatır mısın? Burada daire içine

alınmış çok sayıda yer var ama yapmak istediğiniz özel aktiviteler falan var mıydı bilmek isterim. Bakarsın... belki onları ben yaparım.” Yutkundum. Duygusal yoğunluğun altında eziliyormuşum gibi soluksuz kaldım. Her şey göğsümün orta yerine çöreklenmişti sanki; rahatlama, dayanılmaz bir hüznün, umut. Farklı olsalar da hepsi ruhuma eşit oranda etki ediyordu. “Fotoğraf makinemi de yanıma alacağım. Belki senin çekmek isteyeceğin o fotoğrafların bazılarını ben çekerim. Senin kadar güzel çekemem elbette ama...” Çaresiz gözlerle omuz silktim. “Düşündüm de belki bunun bir yardımı olur. Pek çok şeyin fayda etmediği...neyse bir umut işte.”

Paul uzun bir müddet bana baktı, yüzümde başka bir harita varmışçasına gözleri dikkatle yüzümün her bir noktasını taradı. Kenetlediği parmakları masanın üzerinde duruyordu. Masanın üzerinden uzanıp ellerini avuçlarımin arasına almamak için kendimi zor tuttum. Lütfen bu isteğimi yürekten onayla ve beni güzel dileklerinle uğurla diye ona yalvarmak istiyordum. Lütfen gitmeden evvel bana bütün hikâyeni anlat diye ona yalvarmak istiyordum.

Nefesimi tuttum, kalbim hızla çarpıyordu. Bunun işe yaramasına ihtiyacım vardı hem kendim hem de yakınimdakiler için. Buna ihtiyacım vardı birbirine karışmış pek çok nedenden ötürü.

Paul uzanıp elimi ellerinin arasına aldı, sanki o şefkatli dokunuşa o an ne kadar muhtaç olduğumu anlamışçasına. Sonunda bana baktı ve şöyle dedi: “Daha iyi bir fikrim var. Az önce de söylediğim gibi haritayı alabilirsin ama beni de yanında götürmeni tercih ederim.”

Dokuz

ETRAF O KADAR SESSİZDİ Kİ KENDİ KALP ATIŞLARI-mı kulağımda duyabiliyordum. hatta o kadar sessizdi ki Thomas ve Sadie'nin şaşkın iç çekişleri kasırga etkisi yaratıyordu.

Bırak cevap vermeyi Paul'ün az önce teklif ettiği şeyi henüz idrak bile edememiştim. Aniden çarpılan bir kapı sesiyle dikkatim dağıldı. Birkaç saniye sonra da gölgeli bir figür fırtına gibi eserek salona girdi. Başı öne eğik, omuzları da dimdik ve gergindi.

Theo sineklikli kapıyı sertçe açtığı an kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

“Benden bu kadar! Artık onlarla işim bitti...” Başını telefonundan kaldırıp da benimle göz göze geldiği an yemin ederim ki ruhu bir anlığına bedenini terk etti. Topuğu kaydı ve popo üstü düşmemek için pervaza tutunmak zorunda kaldı. Telefonu da kalbinin üstüne bastırıyordu. “Tanrı aşkına! Sen... Burada ne yapıyorsun?”

Üçümüze birden baksa da sadece benimle konuştuğu çok belliydi.

Sadie oturduğu yerden dönüp baktı ve anında gözleri kocaman açıldı. Theo'nun fotoğraflarını ona daha önce

göstermiştim gerçi ama karşında kanlı canlı görmek insanda bin kat daha güçlü bir etki yaratıyordu. “*Vay anasını!*”

Thomas omzunun üstünden Theo’ya selam vererek, “Evet, bu evrensel bir tepki,” diye mırıldandı. “Hey, dostum.”

Theo elini saçlarının arasından geçirip kardeşime dalgın bir şekilde, “Selam,” dedi. Ardından boğazını temizledi ve bir süre bana baktıktan sonra Paul’e döndü. “Misafirin olduğunu bilmiyordum.”

“Dün akşam yemek yerken sana Noelle’i ağırlayacağımı söylemiştim,” dedi Paul. Yüz ifadesi endişe ve eğlence arasında gidip geliyordu. “Dikkatinin ben de olmadığını biliyorum. Bütün akşam kafanı o telefona gömmüştün.”

Theo derin bir nefes verdi. “Özür dilerim. Ben... Kafam dağınıktı.”

“İyi misin?” Paul’ün ses tonu son derece hassas ve dikkatliydi. Herhangi bir şey mi var acaba diye Theo’yu inceledim. Fiziksel açıdan her zamanki gibi acayip yakışıklıydı. Eski bir Levi’s kot ve bedenine yapışan gri bir tişört giymişti. Bunu yaptığı için onu kim suçlayabilirdi ki? Vücut hatları ortaya serilmeyi sonuna kadar hak edecek kadar düzgün ve biçimliydi.

Ona ne amaçla baktığımı hatırlamam yaklaşık üç saniyemi aldı. Kafamı sallayarak kendime gelmeye çalıştım.

Bir sorun vardı. Fiziksel olarak değil belki ama kesin bir terslik vardı. Bundan adım gibi emindim. Buraya ağzından ateş saçan bir ejderha gibi gelmişti ve şey diyordu...

Benden bu kadar! Artık onlarla işim bitti...

Onlar da kimdi?

Theo cevap verene dek bunu sesli olarak söylediğimi fark etmedim. “Bazen sorularımızı kendimize saklamayı bilmeliyiz.”

“Ben de ona sürekli bunu söylüyorum,” dedi Thomas.

“Sana soran olmadı,” diye tersledim Thomas’ı.

“*Sana da soran olmadı,*” dedi Theo ama sanki kızgın değildi. Hatta bir anlığına yanağındaki gamzenin görünüp kaybolduğunu fark ettim.

Büyük bir ilgiyle bizi izleyen Sadie’ye baktım ve “Sana söylemiştim,” dedim.

Düşmanca hislerimiz ve negatif elektriğimiz hakkında onunla en az üç saat konuşmuştum.

“Haklısın,” dedi Sadie başını sallayarak. “Ama... Yani...” Sadie çok yakın dostlar arasında geçerli olan bir işaret diliyle bana, *ama çok seksi*, dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. *Böyle bir kişilikle başa çıkamazsın.*

Sadie düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü. *Sahi mi? Bir geceliğine bile mi?*

Theo bir süre ikimize baktı sonra keskin bakışlarını direkt bana yöneltti. “Hakkımda konuşmayın.”

“Senin hakkında konuşmuyorduk,” diye yalan söyledim.

Thomas homurdandı.

Theo, “Daha sonra tekrar uğrarım,” deyip geri geri gitmeye başladı.

Paul ayağa kalktı. “Biraz konuşmak ister misin?”

“Hayır, hayır.” Theo telefonu tutan elini havaya kaldırdı ve ortalık 4 Temmuz kutlamalarındaki gökyüzü gibi aydınlandı. “Affedersin, bölmek istemedim.”

Birdenbire içimde davetsiz bir hayal kırıklığı filizlendi. Ama ben daha onu bastıramadan Paul, “Kal Teddy. Muhtemelen bunu duymak isteyeceksin,” dedi.

Theo’nun gece yarısı bakışları bana yöneldi. “Nedense bundan şüpheliyim.” Refleks olarak elim haritayı düzeltilti, Theo’nun ilgisi de doğal olarak oraya kaydı. Sonra tekrar bana baktı ve “Salı günü ona yeterince bakmadın mı?” dedi.

“Onu ödünç alıyorum.”

“Neden?”

Ona söylemek istemedim ama er ya da geç öğrenecekti, hele ki Paul de bana eşlik edecekse.

Tanrım, bu gerçekten oluyor muydu?

Başımı kaldırıp özgüvenli bir tavır takındım. “Çünkü ben bu yolculuğa çıkıyorum.”

Theo’nun alaycı sözler söylemesini bekliyordum ama ilk şaşkınlığını atlattıktan sonra yüzünde yumuşak bir ifade belirlediğini gördüm. “Anlıyorum.”

Paul, “Ben de,” dedi ve bana bakarak gülümsedi. “Eğer sakıncası yoksa, durum bu.”

“Pardon! Ne?”

İşte az önce beklediğim tepki buydu. Theo’nun yüz ifadesi hayrete ve rahatsızlığa dönüşmüştü.

Paul omuzlarını dikleştirdi. “Bunu konuşacak fırsatımız olmadı çünkü tam Noelle’e söylediğim sırada sen içeri girdin. Bu yolculukta ona eşlik etmek istiyorum.”

Theo ateş saçan gözlerle bana baktı sanki bu benim suçmuş gibi. Ellerimi havaya kaldırdım. “Bak neler olduğunu daha ben bile idrak edemedim. Bu yüzden öfkeli bakışlarını başka tarafa çevir.”

“Ne yani, sen şimdi büyükbabamı günlerce süreceksin ve bir sürü farklı güzergâhı olan bir yolculuğa peşinden sürüklüyor musun sürüklemiyor musun?”

Kollarımı kavuşturup ona baktım. “Ben *kimseyi* bir yere sürüklemiyorum. Daha demin, yani sen Hulk gibi paldır küldür buraya gelmeden önce Paul’e bu yolculuğa çıkacağımı ve haritayı ödünç almak istediğimi söyledim. O da bana eşlik etmek istediğini belirtti ki ben buna çok memnun olurum.” Paul’e bakıp gülümsedim, bu sayede teklifini seve seve kabul ettiğimi o da öğrenmiş oldu. Sonra katil bakışlarımı yeniden Theo’ya yönelttim. “Yalnız ben kimseyi hiçbir şeye

zorlamıyorum. Ben bunu kendim için yapıyorum. Eğer Paul de bana katılmak isterse, bu sadece onun kararı ve hakkı.”

Theo’nun dudakları seğirdi.

Parmağımı ona doğrulttum. “Gülme, şu an otoriter davranıyorum.”

“Hı hı. Maalesef bu konuda pek de başarılı sayılmazsın Shepard,” dedi Theo.

Thomas az kalsın içtiği suda boğulacaktı. Ona ters bir bakış fırlattım, Sadie de dirseğiyle onu dürttü. Fakat Theo’nun dikkati zaten bizde değildi. Kollarını kavuşturmuş büyükbaşına bakıyordu.

“Bunu yapmayı neden istiyorsun?” diye sordu. “Kathleen’le mi ilgili? Bazı dilekleri gerçekleştirmek gibi bir şey mi?”

Paul hayır anlamında kafasını salladı. “Kat ve ben hayatımızın o sayfasını çoktan kapattık. Oraya Noelle için gitmek istiyorum, olur da bazı soruları olur ya da yardıma ihtiyaç duyar diye. Aslına bakarsan hikâyenin tamamını ona yolculuk boyunca anlatmak arzusundayım.” Uzanıp elimi tutunca göz yaşlarına boğulmamak için kendimi zor tuttum. Tüm bunlar içimde karşı konulmaz bir sevinç ve keder karışımı bir duygu yoğunluğuna neden oluyordu. Masanın karşısında oturan Thomas bana sessiz ama çok anlayışlı bir bakış attı.

Verdiğim duygusal mücadele Theo’nun gözünden kaçmadı.

Paul daha kısık bir sesle anlatmaya devam etti. “Ayrıca Vera öldüğünden beri bir evden öbürüne gidip duruyorum Teddy. Dışarı çıkmak, dünyaya tekrar karışmak istiyorum, sadece kısa bir süreliğine...” Paul beklentiyle bana baktı.

“İki hafta,” dedim.

“İki haftalığına. Buna Noelle kadar benim de ihtiyacım var.” Sonra çok derin bir bakışla torununun gözlerine baktı. “Sanırım senin de... Yolculuğa çıkmak oldum olası sana iyi gelmiştir.”

Theo dudak bükerken kalbim resmen boğazımda atmaya başladı. Thomas ve Sadie fal taşı gibi açılmış gözleriyle masanın karşısından üçümüzü izliyordu. Göz göze geldiğimiz an Sadie'nin gözleri daha da büyüdü çünkü Paul'ün neyi ima ettiğini ikimiz de çok iyi biliyorduk.

Nasıl yani... Theo'nun da bizimle bu yolculuğa gelmesini mi istiyordu? "HAYIR!" diye çığlık atmamak için kendimle savaştım.

Theo derin sessizliğin orta yerine, "Buradan ayrılamam," dedi.

"Ama neden?" diye sordu Paul, o ana dek duyduğum en agresif ses tonuyla.

"Çünkü ben... nedenini biliyorsun işte." Theo garip bir hareketle bileğini işaret etti. "Ayrıca sen de gitmemelisin. Malum artık otuz yaşında değilsin."

Paul söylediği şeyi geçiştirmek istercesine elini salladı. "Sen de biliyorsun ki domuz gibiyim. Belki eskisine göre daha yavaşım ama yine de gayet rahat dolaşabiliyorum. Her gün yaklaşık beş kilometre yürüyorum ve babam yüz dört yaşına kadar yaşadı. Hemen şimdi bir doktoruma danışsam bana kesin git der." Elini havaya kaldırdı. "Lanet olsun, hatta belki kendi de gelmek ister. Yol boyunca harika golf sahaları var."

Theo derin bir iç çekti ve boştaki elini saçlarının arasından geçirdi. Sonra sinir bozucu bir hareketle saçlarının uçlarını tuttu.

Sonunda, "Şey, sanırım seni bundan vazgeçiremeyeceğim," dedi.

"Haklısın," dedi Paul ve bana döndü. "Senin için de sorun olmaz değil mi? Tek başına gitmek istersen seni anlarım."

Theo kaşlarını çattı. "Bu çok güvenli değil Shep."

"Teşekkür ederim, güvenlik konusunda annemden yeterince nutuk dinledim zaten. Ayrıca benim için fark etmez. Paul ve ben bu maceraya birlikte çıkacağız."

Theo çenesini ovuşturdu ve bir anlığına gözlerini kapattı. “Evet, iyi ki söyledin artık kendimi daha iyi hissediyorum. Ben...”

Telefonu çalınca başını eğip ekrana baktı. *Babam* yazısı ekranda acil bir uyarı sinyali gibi yanıyordu. Ekranda o ismi ve Theo’nun yüzünde oluşan ifadeyi görmek dejavu anıydı. Sanki yıllar önceki gibi lisenin otoparkındaydık ve ben babasının bağırmaktan on kat daha korkutucu bir şekilde, alçak sesle Theo’yu azarlamasını izliyordum.

“Tabii,” diye mırıldandı Theo. “Hemen dönerim.”

Theo içeri girip gözden kaybolduktan sonra torununun arkasından bakan Paul’e döndüm. Kaygılı yüz ifadesi ona baktığımı görüce nispeten yumuşadı.

“Bunu seninle yapacağım için çok heyecanlıyım.” Bunu söylediğim an duygular damarlarıma hücum etti, adrenalin gibi ama daha tatlı bir histi.

“Sana eşlik etmeme izin verdiğin için çok teşekkür ederim. Hikâyemizi anlatmak için bundan daha güzel bir fırsat olamaz.” Paul kutunun kenarına vurdu. “Bütün mektupları yanıma alacağım ihtiyaç duyduğun cevapların hepsini alana dek boşlukları dolduracağım.”

Kalbimdeki hisleri tarif edecek bir sözcük yoktu. Mutluluk değildi, ondan daha keskin ve daha güçlü bir duyguydu. Öte yandan en az onun kadar sıcak ve parlaktı. Duygu yoğunluğundan gözlerim yanıyordu. Aşk hikâyelerinin tamamını dinleyebilecektim. Sanki sırlarla ilgili küçük oyunumuzun daha geniş çaplı bir versiyonunu oynayacaktık. Ama bu kez oyun arkadaşım biricik büyükannem değildi.

Paul birden capcanlı bir sesle, “Ah! Madem sen seninkini getiriyorsun, ben de fotoğraf makinemi yanıma alacağım,” dedi.

“Süper. Fotoğraf gezisi gibi olacak.” Thomas manalı gözlerle bana baktı. *Yalanın böylesi...*

Paul'ün gözleri de bir şey anlatıyordu. Destekleyici bir parıltıya sahip gözlerine bakınca elimde olmadan büyükanemin de bana aynı şekilde baktığı günleri hatırladım. Sanki en azından denediğim için çok mutlu olmuştu. “Çalışmalarını görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Şey...” Gerginliğimi örtmek istercesine güldüm. Bu adam hayal bile edemeyeceğim kadar harika bir kariyere sahip, başarılı bir fotoğrafçıydı. “Büyük beklentilerin olmasın.”

Sadie kenetlediği ellerini çenesinin altına koydu ve sırtarak bana baktı. “Bu fikre bayıldım. Birlikte gitmenize çok sevindim.”

Elimi uzatıp küpelerimle oynamaya başladım, ne ironiktir ki küpelerim kamera şeklindeydi. İçeriden Theo'nun sesi geliyordu, yüksek sesle konuşuyordu ama ben tam olarak ne dediğini duyamıyordum. “Uzun zaman oldu. Epey bir paslandım yani bakalım...”

“Evren sana bir şey söylemeye çalışıyor,” dedi Sadie aynı ısrarcı tutumla. Sonra evin içinden gelen bir çarpma sesiyle yüzünü buruşturdu. “Kulak vermelisin.”

Homurdanarak, “Keşke mesajın ne olduğunu bilebilseydim,” dedim.

Sineklikli kapı gıcırdayarak açıldı ve Theo al al olmuş yanaklarıyla tam karşımızdaydı. “Ben de geliyorum.”

EVE DÖNÜŞ YOLUNDA ÇOK SESSİZDİM.

Thomas ve Sadie önde sohbet ediyordu ama Thomas'ın gözleri sürekli dikiz aynasındaydı, Sadie de ara ara elini arkaya uzatıp dizimi sıkıyordu.

Her şey çok hızlı olmuştu. Başta o yolculuğa tek başıma çıkıyordum, dakikalar sonra iki yol arkadaşım olmuştu. Mü-

tevazı Prius'uma iki kişi daha sığdırmam gerekecekti. Yine de olumlu bir yanı da yok değildi hani, bir açıdan bakınca aileme daha az yalan söylemiş olacaktım. Üç kişi, küçük de olsa bir grup demekti.

Fakat o kişilerden biri *Theo*'ydu.

Bu kararı öfkeyle vermişti. Bunu, telefonunu arka cebine koyarken ellerinin titremesinden anlamıştım. Bizi görüyor muydu, yoksa tamamen Paul'ün mutluluğuna mı odaklanmıştı emin değildim. Fakat Paul'ün yüzündeki tatlı gülümsemeyi ve gözlerindeki ışıltıyı gördüğüm an onun bu mutluluğunu mahvetmemeye karar verdim.

Büyükannemle iki haftalık bir yolculuğa çıkmak için yasa dışı şeyler bile yapardım. Yani her ne kadar Theo bütün sinir uçlarıma dokunsa da onu ve Paul'ü böyle büyük bir mutluktan mahrum etmeyecektim.

Kararı sorgulamaya yönelik tek girişimim Theo'ya, "İşten izin alabileceğinden emin misin?" diye sormak oldu.

Yüz ifadesi daha da tatsızlaştı ve gözleri fırtına habercisi bulutların rengine büründü. "Evet. Sorun olmaz."

Bu konuşmadan sonra biz de çok kalmadık zaten. Detaylarla ilgili haberleşiriz gibi bir şeyler gevelediğimi hayal meyal hatırlıyordum.

Thomas ve Sadie günün kalanını onlarla şehirde geçirmem için beni davet ettiler. Ama bu, kesinlikle yatağıma uzanıp boş boş tavana bakacağım günlerden biriydi. Bu nedenle onlarla vedalaşıp kendimi evin sessizliğine attıktan sonra tam olarak öyle yaptım. Annemle babam yine arkadaşlarıyla bir yere gitmişlerdi; eşi benzeri görülmemiş bir sosyal hayatları vardı.

Oflayarak kendimi yatağa attım ve gözlerimi kapattım.

Popomun altındaki telefonun titreşimiyle uyandığımda dışarıda hava kararmıştı.

Tanımadığım bir numara arıyordu. Normalde sesli mesaja düşmesini beklerdim ama uyku mahmuru beynim kontrolü ele alamadan parmağım yeşil tuşa basmış bulundu.

“Alo?”

“Uyuyor muydun?”

Theo’nun sesi yüz yüzeysen seksiydi ama telefonda tek kelimeyle ölümcüldü. Bu kadar uyuz bir adama böyle özellikler vererek durumu dengelediği için Tanrı’ya şükretsem yeriydi.

“Tamam, öncelikle, *merhaba*.” Doğrudum ve gözlerimi kırıştıtararak karanlık odama baktım. “İkincisi, numaramı nereden buldun?”

“Büyükbabamdan aldım.”

Paul bir hain... Bunu aklıma not etsem iyi olurdu. “Öyleyse üçüncü maddeye geçebiliriz: Neden beni arıyorsun? Söylemek istediğın her neyse mesaj atamaz mıydın? Ne biçim Y kuşağısın sen? Artık insanları aramaktan korkmamız gerekiyor.”

Theo’nun acı çeker gibi iç çekişi mevcut gerilimi tırmandırıyordu. “Tüm bunların senin için de uygun olup olmadığını sormak istedim. Demek istediğım oradayken pek bir şey söylemedin ki bu hiç senlik bir şey değil.”

Beni bu denli iyi tanınması benim açımdan biraz üzücüydü. “Ben... Şey... Şoke olmuşum. Paul’ün gelmek istemesi önemli bir durum ama senin de gelecek olman bambaşka...” Öfkem biraz olsun durulunca düşüncelerim netleşti. “Sen buna dahil değildin ki... Bu konuyla ilgilenmiyordun bile. Sahi sen bir şeyden falan mı kaçırıyorsun? Yoksa yollarda Paul’e göz kulak olabileceğım konusunda bana pek güvenmiyor musun? Arabayı yoldan çıkarıp uçurumdan aşağı sürmeye-yim diye bize refakat mı etmek istırıyorsun? O kadar beceriksiz olmadığım konusunda sana garanti verebilirim.”

Yüzümü buruşturarak durdum. *Sanırım bu biraz fazla açıklayıcı oldu Noelle.*

“Beceriksiz olduğunu falan düşünmüyorum,” dedi Theo. Sesinin tınısından mı, yoksa sözlerinin ardındaki çelik gibi iradedden mi bilmem ama ona gerçekten inandım.

“Peki, öyleyse neden?”

Theo tereddüt etti, kendini açıklamak konusunda bir parça gönülsüzdü. “Büyükbabam haklıydı. Birkaç haftalığına şehirden uzaklaşmam gerekiyor. Tatilin her türlüşünü unuttum denebilir. Çok uzun zaman oldu...”

“Ve sen şimdi, uzun zamandır çıkmadığın o tatile büyük-baban ve eski düşmanınla mı çıkmak istiyorsun?”

Theo güldü. Sesi daha az gergin, hatta bir parça daha yumuşaktı. “Bu, *Scooby-Doo*’nun maceralarından biri değil Shepard. Sen hiçbir zaman düşmanım olmadın...” Bunu dinlerken nefesimi tuttuğum için kendimden nefret ediyordum. “Daha çok motivasyon kaynağımdın.”

Bundan ne anlamam gerektiğinde dair hiçbir fikrim yoktu. Aıulağa çok şeytani geliyordu, tıpkı Theo’nun söylediği diğer her şey gibi. İltifat olmadığı kesindi ama Theo söylediği için böyleydi, başkası söylese bunu pekâlâ iltifat olarak kabul edebilirdim.

“Tamam, her neyse.” Ayağa kalktım, tutulan sırtımın acısı yüzünden sessizce inledim. “Bahamalar’daki adalara falan gidebilirdin ama sen bizimle yolculuğa çıkmak istedin. Bu arada rezervasyonlarla ilgili bütün işlemleri benim üstlenmem senin için sorun olur mu?”

“Bazı detayları birlikte halletsek daha iyi,” dedi Theo. “Zaten aramamın diğer nedeni de buydu.”

“Tamam.” Öfkeme rağmen bu kelimeyi söylemek benim için kolay olmadı. “Sana kalacağımız yerlerin linklerini falan atarım sen de bakıp uygun olup olmadığını söylersin.”

“Büyükbabam bana upuzun bir aktivite listesi verdi. Senin de görmek isteyeceğini varsayıyorum, yani bu işi yüz yüze halledelim.”

“Yüz yüze mi?”

“Evet, hani benim senin yüzünü, senin de benim yüzümü gördüğün buluşma şekli. Aynı ortamda bulunup konuşma üzerine dayalı.”

Kalbim Chihuahua ırkından küçük bir köpek gibi var gücüyle bağırp ortalığı ayağa kaldırmak istiyordu. “Senin yüzünü görmek istediğimi kim söyledi?”

“Buna alışman gerekecek.”

Zihnim çok önemli bir görselin taslağını çıkarmakla meşguldü: Theo’nun çenesinin geniş ve köşeli bir açısı, derin ve sorgulayan gözleri, her lafıma cevap veren ağzı... Ve o lanet gamzesi.

“Bir gecede halledebiliriz.” Sesi o kadar ikna edici ve yumuşaktı ki sanki konuşmuyor da şarkı söylüyordu. Bu, karanlığın tonuydu... Bu ses yatak odalarına aitti.

Tabii bunu o da biliyordu. Ben iç çekerken onun hattın diğer ucunda haince sırıttığını biliyordum. “Peki, madem öyle, neden senin evine gelmiyorum? Salı akşamı uyar mı? Her şeyi en kısa sürede ayarlamak istiyorum.”

“Ah!” Theo yaşadığı şaşkınlıktan olsa gerek bir süre sessiz kaldı. “Benim evime mi gelmek istiyorsun?”

Sonuçta o benim evime gelemezdi, ailemle tanışmak istemiyorsa tabii. Kafe ortamında buluşmak da alan ve zaman kısıtlaması anlamına geliyordu. “İnternete ve rahatça yayılabileceğimiz bir alana ihtiyacımız var.” Bunun kulağa nasıl geldiğini biraz geç anlayıp telaşla ekledim. “Yani notlarımızı, haritayı ve diğer şeyleri önümüze serebileceğimiz geniş bir alan.”

“Peki.” Theo’nun sesindeki rahatsızlık hissi beni memnun etti. “Olur. Sana adresimi mesaj atarım.” Kısa süreli bir sessizlik oldu. “Biftek sever misin?”

Midem arsızca guruldadı. “Evet, severim.”

“O halde yemeği ben yapacağım. Saat yedide burada ol.”

Theo cevap vermemi bile beklemeden telefonu kapattı. Hayretle telefonumun ekranına baktım.

Bu bir güç hamlesiydi. Son sözü söylemesinden de bunu yapmasının çok seksi olmasından da nefret ediyordum.

Theo Spencer’la iki hafta boyunca yollarda olacaktık. Tanrı ikimizin de yardımcısı olsun...

On

THEO ÇOK LÜKS BİR MAHALLE OLAN COLE VAL-
ley'de yaşıyordu. San Francisco'nun ortasında nezih ve
sessiz bir semtti; sıralı evler, sokağı gölgeleyen ve esen yelle
usulca salınan upuzun ağaçlar... Caddenin sonundaki yemye-
şil tepede duran görkemli Sutro Kulesi batan güneşin altında
ışıl ışıl parlıyordu.

Ondan beklediğim böyle bir şey değildi. Onu daha çok
lüks bir rezidansta falan yaşarken hayal etmiştim. Gayet
mütevazı görünen –en azından dışarındaki bakınca öyley-
di– müstakil bir evde yaşamayı onunla pek bağdaştırama-
mıştım. Viktorya tarzı, ön cephesi tuğladan, barut rengine
boyanmış bir evdi. Kemerli kapının etrafındaki duvarlar be-
gonvillerle çevriliydi.

Bana söylediği gibi garaj yolunun önündeki alana park et-
tim, caddede boş park yeri aramak zorunda kalmadığım için
memnundum. Sonra dizüstü bilgisayarımı, haritayı ve yapıla-
caklar listesini yazdığım spiral not defterini koyduğum kan-
vas çantayı aldım.

Fotoğraf makinem de içindeydi. Onu içgüdüsel olarak ya-
nıma almıştım, neden yanımda istediğim konusunu düşünme-
meye çalışarak makineyi otomatikman çantama atmıştım.

Bakışlarım ikinci katın cumbalı pencerelerine kaydı, altın rengi ışık saçıyorlardı.

Gergindim. Gergin olduğum için öfkeliydim. Elbise giydiğim için daha da öfkeliydim. Siyah renk, günlük bir elbiseydi aslında ama vücudumu bir erkeğin ellerinin yapmasını istediğim şekilde sarıp sarmalıyordu. Bu elbiseyi giyerken Theo'nun ellerini düşünmüştüm. Bunu düşündüğüm için kızmam gerekirdi aslında ama nedense benim kafam karıştı. Hiç hoşlanmadığım bir adama çekim duymak da neyin nesiydi?

Hızlı adımlarla ön kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı sertçe tıklattım. Kapı sövesinde Ring kamera vardı. Kapı hemen açılmayınca kameraya baktım ve tekrar çaldım.

Theo'nun sesi Ring'den yükseldi. "Bu akşam için özel bir şeyler giyeceğimizi bilmiyordum Shep."

"Kişisel algılama. Pantolon giymekten daha fazla bir çaba gerektirmedi." Sırf uyuzluk olsun diye kapıyı tekrar çaldım. "Artık açacak..."

Kapı açıldı. Theo elinde telefonla tam karşımda duruyordu. Ahizeyi ağzına yaklaştırdı, gözlerimin içine bakarak hafifçe sırıttı. "Güzelmış."

Sesi her yerde yankılanıyordu; tam önümde ve Ring'de. Bir yandan tüylerimi diken diken ediyor diğer yandan kadifemsi bir hissin bedenime yayılmasına yol açıyordu.

Bakışlarımı dağınık saçlarından aşağıya, tişörtüne doğru indirdim. Sonra Levi's kotuna ve çıplak ayaklarına doğru ilerledim. Tekrar yüzüne baktığımda gözlerimi şaşırmış gibi kocaman açtım, numaradan tabii. "Pardon, sen az önce bana iltifat mı ettin?"

"Kişisel algılama," dedi Theo da altta kalmayıp. "Muhasebecime de sürekli hoş görüldüğünü söylüyorum."

"Samimi iltifatlar için çok kaygan bir zemindesin Spencer."

Theo başını yana yatırıp beni şöyle bir süzdü. “O noktaya gelmeme izin vereceğini sanmıyorum. Sen hiç iltifatlarımı kabul eden biri olmadın.”

“Çünkü bana hiç iltifat etmedin.”

“Belki de beni dinlemiyordun.”

“İnan ki dinliyordum.”

Bu cümleyi söylediğime pişman olup anında geri almak istedim. İşin aslı lisedeyken Theo’nun söylediği ve yaptığı her şeyi çok önemsiyordum. Daha iyisini söylemek ya da yapmak tek amacımdı. Ona ne kadar kızsam da Theo’nun bana söylediği en ufak bir övgü kırıntısını bile hatırlıyor, ondan gelen tebrik ve takdirin her türlüşünü anında kaydediyordum.

Rekabet olmadan Theo’yla ciddi bir ortamda nasıl bulunacağımı bilmiyordum. Neyse ki ilk hamleyi o yaptı ve ikimizi de kurtardı. Bir adım geri çekilince sahanlığa çıkan merdiven göründü. Theo’nun alaycı ifadesi birden dikkatli bir şeye dönüştü. “Bu konuda biraz pratik yapmam lazım, sonra sana fikrimi söylerim. Bu arada içeri gelsene.”

Ben önde, Theo tam arkamda merdivenleri çıkmaya başladık. Basamakları tırmanırken aramızda hem ortak bir farkındalık hem de garip bir senkronizasyon vardı. Onun yalınayak, sessiz adımları benim takırdayan sandaletlerimle ritmik bir şekilde ilerliyordu. Theo’nun bakışlarının bedenimin her yerinde dolaştığına yemin edebilirdim. Ama ben dönüp bakınca omzuma odaklandığını gördüm.

Hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığımdan emin değildim. Ayrıca hayal kırıklığına uğradıysam şayet, bu ne anlama geliyordu ki? Yoksa ben onun bana bakmasını mı istiyordum? Ya da bana dokunmasını?

Belki de Theo’nun evinde onunla yalnız olmak kötü bir fikirdi. Ama kendimi toplamalıydım. Birlikte yolculuğa çıkacaksak onun sinir bozucu derecede güçlü, manyetik

çekimine karşı koymamın bir yolunu bulmalıydım. Bunun üzerine omuzlarımı dikleştirip merdivenden çıkmaya devam ettim.

“ENSEME DOĞRU SOLUMA.”

“Ensene soluduğum falan yok. Normal bir şekilde nefes alıp veriyorum.”

Sesli bir of çektim. “Öyleyse bunu daha az yap.”

“Daha mı az nefes alayım?”

“Evet, daha az nefes al Spencer. Tam da bunu kastediyorum.”

Keyifli bir oflama sesi yine enseme çarptı ama Theo başka bir şey söylemedi. Öyle bir sessizlik oldu ki dizüstü bilgisayarımın tuşlarına basma seslerim gök gürültüsü gibi bir etki yaratıyordu.

Akşam yemeğinden sonra mutfaktaki adaya kurulmuştuk ve Theo son on dakikadır üzerime doğru eğilmiş şekilde duruyordu. Sözde yolculuk programımıza yaptığım eklemeleri izliyordu ama gerçekte tek yaptığı dikkatimi dağıtmaktı.

Akşamın başında arka verandada yemek yerken atışmalarımız arasında Theo’ya baktım ve nasıl bir hayatı olduğunu merak ettim. Ama *Forbes*’ta veya diğer endüstri zırvalıklarında yayınlanan hayatını değil, bu evin içindeki –CFO Theo Spencer olmadığı zamanlarda– *gerçek* hayatını. Bunu öğrenmek istediğimi fark etmek kendi açımdan sarsıcı bir keşifti.

Yine de olası nedenler üzerine düşünmeyi, diğer bir deyişle kendimle yüzleşmeyi ısrarla reddediyordum.

Yemek bittikten sonra işe koyulmak için mutfığa geçtik. Ben ilk iş olarak çantamı boşalttım. Dizüstü bilgisayarımı açtım, yayması için haritayı Theo’ya verdim. Avuçlarıyla kâğıdı nasıl düzleştirdiğini ya da başparmaklarıyla kıvrılan kenarları

nasıl açtığını görmemeye çalıştım tabii, en azından elimden geleni yaptım.

İkimiz de epey bir şarap içmiştik. Benim gözlerim son bir saattir kayıyordu, Theo da yavaş yavaş yavaş kişisel alanımı işgal ediyordu.

An itibarıyla bana hiç olmadığı kadar yakındı ve kahretsin ki ben de bunun farkındaydım. Ben uzundum, Theo da öyle. Ekranıma bakmak için ne zaman eğilse göğsü kürek kemiğime değiyor, çenesi de kulağıma sürüyordu. Yosemite'deki yürüyüş programlarından biriyle ilgili şikâyet ederken sırtıma öyle bir bastırdı ki ona doğru dönmeme ramak kaldı. Tabii böyle bir durumda iki seçenek vardı: ya onu itip kendimden uzaklaştıracaktım ya da kendime doğru çekip... İkinci kısmın devamını maalesef bilemiyordum.

Ama enseme doğru solumaya devam ettiği sürece seçeneklerden biri kaçınılmazdı.

"Ekranıma bakmaya devam edersen daha hızlı yazmayacağım."

"Şey, sorun yok, zaten bundan daha yavaş da yazamazsın."

Yüzü görüş alanıma girene dek başımı çevirdim, sonra ona da göstere göstere klavyedeki s tuşuna bastım.

"Dur tahmin edeyim, sıradaki harf i," dedi Theo.

"Üzgünüm, bir harf satın alsan iyi olacak."

"Ama ben bu bulmacayı çözebileceğimden eminim Shepard."

Tanrım, acayip sinir bozucuydu. Yine de gülümserken hafifçe hareket eden yanağımı görmesin diye dudaklarımı sıkmam gerekti. O kadar dibimdeydi ki yüz kaslarımdaki en ufak bir hareketi anında tespit edebilirdi. Yani hâlâ bana fiziksel anlamda haddinden fazla yakındı. Dirseğimle karnına hafifçe vurdum. "Çok ciddiym, tepemde dikilirsen bunu yapamam."

Bir adım geri çekildiği sırada Theo'nun şeytani ve boğuk gülüşü omurgamdan aşağı süzüldü. "Tamam, izin ver de önce sana bir içki ısmarlayayım."

"Bir tane yetmez, güven bana," diye mırıldandım.

Artık bir excel tablosunu dolduran, sağlam bir yolculuk planımız vardı, gerçi sürekli tabloya dönmek biraz zaman kaybettiriciydi. Neyse, Yosemite'deki ilk durağımız *Şimdi Nereye* adlı uygulama üzerinden tamamen rezerve edilmiş, Las Vegas'taki tek gecelik konaklama yeri de aynı şekildeydi. Utah ve Arizona rotamızı da planlamıştık.

Siteye tıklarken biraz düşündüm ve "Zion'un dışında Airbnb tercih etmeliyiz," dedim.

"Tabii, olabilir."

"Birkaç alternatifi işaretledim. Bakmak ister misin?"

Theo hayır anlamında kafasını salladı. Yarattığım karmaşaya göz gezdirirken dirseğini tezgâha dayadı. "Burada patron sensin."

Amaç duygusuna benzer bir his uçtu kalbimde. Patron bendim, en azından hayatımın bu küçük ve kuytu köşesinde. Theo gibi birinin yanında böyle bir rol üstlenmek inanılmaz iyi hissettirmişti.

Yine de o, tipik *rolünü* mükemmel oynuyordu. "Çok komik, o yüzden mi verdiğimiz her kararda benimle tartıştın."

"Her kararda değil, sadece seksen yaşındaki bir adamla kamp yapmayacağımız kısmının net olarak anlaşılmasını istedim."

İç çekerek parkın dışındaki çok hoş bir kulübeye tıkladım. "Başıma ne geleceğini biliyorum aslında. Ben şimdi bir yer seçeceğim, sen de oraya vardığımızda o yerin her şeyinden şikâyet edecek ve sürekli söyleneceksin."

Theo gamsız bir tavırla omuz silkti. "Olmazsa olmazlarını biliyorsun."

“Evet, evet, biliyorum, herkese yetecek kadar oda ve yatak,” diye mırıldanıp siteden çıktım. Bu kısmı daha sonra halledecektim.

Ben tablodaki bazı sütunları renklendirirken Theo sessizdi ve bu sahiden... güzeldi. Hatta o kadar güzeldi ki bir an için şüpheyeye düştüm. İşim bitince dosyayı kaydedip dizüstü bilgisayarımı kapattım. Sonra da kafamı çevirmeden iki yanıma bakındım. Amacım ne yaptığını görmek için Theo’ya bakmaktı ama onun bunu anlamasını istemiyordum. Birkaç saniye sonra fark ettim ki onun dikkati zaten başka yerdeydi.

“Neden fotoğraf makineme bakıyorsun?”

“Çünkü fotoğraf makineni getirmişsin,” dedi Theo, dünyanın en mantıklı cümlesini kurmuşçasına.

“Yani?”

Gözlerini devirdi. “*Yani* ilk izlenimime göre bu pek senin yapacağın bir şey değil.”

Geçıştirmek ya da konuyu değıştirmek ya da benim hakkımda kapıldığı yanlış fikirlerle ilgili özlü bir söz söylemek için ağzımı açacak oldum. Fakat bana bakış şekli – zorlayıcı ama yargılamadan– yüzünden son anda kendime engel oldum.

Bunun yerine göz ucuyla fotoğraf makineme baktım. Mod kadranındaki tozu görünce kaşlarımı çattım. Oysa her yerini güzelce sildim diye hatırlıyordum.

Birkaç saniye sonra bakışlarım ihmalkarlığımın eseri olan tozlu manzaradan Theo’ya kaydı. “Yolculuğumuzu belgelemeyi düşünüyorum.”

Theo’nun kaşları şaşkınlıkla düştü. “Bu konuda anlaştığınızı sanıyordum. Yani sen ve büyükbabam Canon’larınızla –ya da büyükbabam son zamanlarda artık hangi markayı kullanıyorsa onunla– takılacaksınız işte.”

“Ben sosyal medyayı kastetmiştim aslında. TikTok’u.”

“Ah,” dedi Theo şaşkın bir sesle. “Daha çok video mu yükleyeceksin?”

“Ben... Belki. Yüklediğim video hâlâ çok popüler. İnsanlar son durumumuz hakkında bilgi edinmek istiyor.” Theo dikleşince savunmaya geçer gibi hemen ellerimi havaya kaldırdım. “Fotoğraflar, video, manzara gibi şeyleri harmanlayabilirim. Mix ya da kolaj gibi bir şey. Seni ya da Paul’ü dahil etmem, sadece büyükannem ve onun hikâyesinden bazı alıntılar yaparım. Aslında seni hiçbir şekilde bu işe karıştırmadan son gelişmeleri anlatabilirim.”

Theo’nun ağzı hafifçe kıvrıldı. “Yani her hâlükârda ben yokmuşum gibi davranacaksın.”

Gözlerim istemsizce onu tepeden tırnağa taradı, ta ki ben irademi kullanıp buna bir son verene dek. *İmkânsız...*

“Şu TikTok olayından ne elde etmeyi umuyorsun?”

Omuzlarımı dikleştirip soruyu iyice düşündüm. “Sanırım bir hikâye anlatmak için. Hatırlamak için. Çektiğim fotoğraflar önemli bir amaca hizmet ediyormuş gibi hissetmek için. İnsanların gerçekten umursayıp umursamadığını görmek için.”

Theo başını salladı. İlk kez içinde bir tuhaflık, rekabet ya da iğneleyici bir sözün olmadığı bir anı yaşıyorduk. Tabii bu sadece bir saniye sürdü, bilemedin iki. Parmağımı deklanşöre götürüp o anı yakalamak isteyeceğim, o görüntüyü sonsuzluk kütüphanesinde saklamayı düşüneceğim kadar uzun bir süre.

O an oluşan bağı önce ben kopardım ve gözlerimi kırpıştırarak tezgâha baktım. “Büyükbabanı rasgele bir videoda görmenin ne denli tuhaf bir his olduğundan hiç söz etmedik.”

Theo küçük bir kahkaha attı ve elini mermer tezgâhın üstünde gezdirerek bana yaklaştı. “Oldukça tuhaftı aslında. Şirketin TikTok’ta etkin bir varlığı olduğu için bir süre önce kaydolmuştum. Çok geçmeden ben de o dünyanın girdabına

kapıldım. Hatta her gece uyumadan önce en az bir saat bir sürü video izliyordum. Senin videonu gördüğüm gece uyku hapı almıştım. Başta halüsinasyon falan görüyorum sandım.”

Küpelerimle oynamaya başladım. “Bahse girerim ki işlerin böyle gelişeceğini hayal bile etmedin.”

Theo kısık bir sesle, “Tabii ki etmedim,” dedi, bir yandan da parmaklarımı izliyordu. “Aslına bakarsan bir milyon tahmin hakkım olsa yine de ihtimal vermezdim.”

Boğazımı temizledim. “Peki, yolculuğumuzu kaydedip yayınlamam senin için sorun olur mu?”

Theo gözlerini kırıştırdı ve topuklarının üzerine öne arkaya sallanmaya başladı. “Sorun olmaz. Büyükbabam da bu işin içinde olacak.”

Bu düşünce birdenbire kalbimi ısıttı. Büyükkannemle yaptığımız pazar sabahı keşiflerinden bir kare geldi gözlerimin önüne. O en harika manzaraları bulur –Muir Woods Ulusal Anıtı, Cowell Ranch Plajı, Land’s End Parkı gibi– ben de yüzümde kocaman bir tebessümle yüzlerce fotoğraf çekerdim. Öğle yemeğinde birbirimize sırlarımızı anlatırdık ki o zamanlar benim sırlarımın ana teması; üniversite sonrası yaşamım, flört hayatıma dair ilginç detaylar ya da hiçbir zaman büyük bir başarı elde edemeyeceğime dair yoğun kaygılardı.

Yemekten sonra da birlikte iMac’in –bunu bana sırf bir keresinde ona masaüstü bilgisayar istediğimi ama böyle bir şeye asla paramın yetmeyeceğini söyledim diye almıştı– başına otururduk. Fotoğraflarımı yüklediğim ya da onun için bir şey araştırdığım zamanlar dışında bilgisayara hiç dokunmazdı. Yan yana otururduk. Ben en güzel kareleri editlerken ya da onun beğendiği bazı fotoğrafları bastırırken o da beni izlerdi.

Bir keresinde ekranı göstermiş ve bana, “Önemli bir şey başarıyormuşsun gibi görünüyor,” demişti.

Kaşlarımı çatarak, “Abartıyorsun,” diye karşılık vermiştim.

Ama büyükannem kafasını iki yana sallamıştı. “Daha şimdiden harika işler yapıyorsun Ellie. Henüz çok gençsin ve bazı şeyleri netleştirmeye çalışıyorsun. Lütfen kendine biraz zaman ver.”

Büyükannem bana hep fotoğraflarımın, sözcüklerden yardım almadan renkli bir hikâye anlattığını söylerdi ki bu geziyle yapmayı hedeflediğim şey tam da buydu. Paul’ün heyecanı unutulmuş bir hatırayı tekrar hatırlıyormuşum gibi hissettiriyordu. Sanki bu kadarı bile başlı başına bir başarıydı.

“Shepard.”

Theo’nun beni izlediğini görünce sıçradım ve dalıp gittiğim düşünce aleminden sıyrıldım. Yüksek ses tonuna bakılırsa uzunca bir süredir dikkatimi çekmeye çabalıyordu ama yüz ifadesinde en ufak bir gerginlik belirtisi yoktu. Ne kadar uğraşsam da yüzündeki o ifadeyi adlandıramıyordum.

Sızlayan göğsümü elimle ovuşturdum. “Affedersin, ne dedin?”

“Bu gece fotoğraf çekecek misin?”

“Ah!” Fotoğraf makineme baktım. “Hayır.”

Theo çenesiyle fotoğraf makinesinin durduğu tarafı işaret etti. “Madem öyle, onu neden buraya getirdin?”

Sesindeki meydan okuyan tavır geri dönmüştü. Sanki en başında onu neden çantama koyduğumu da son anda neden korkup vazgeçtiğimi de biliyordu.

“Olur da evinde fotojenik bir yer varsa ve doğaçlama bir çekim yaparsam diye.” Gözlerim ışıltılı odada dolaştı. Boş, devasa yemek masasının arkasında gerçek bir şömine vardı. “Maalesef umduğum gibi bir şeye rastlamadım.”

Theo pek etkilenmemişti. “Bunu yapmayı gerçekten istiyorsan bir noktada onu eline almak zorunda kalacaksın.” Sonra haritaya doğru hareketlendi. “Neden şimdi olmasın?”

Kalp atışlarım hızlandı. Korku, beklenti, hüznün, keder, o kareyi hayalinde canlandıran zihnime karşı bir reddediş... Harita tezgâhın üzerine yayılmıştı. Theo'nun eli haritanın üzerinde geziniyor ben de sadık bir takipçi gibi izliyordum. Çekeceğim kareye Theo'nun elinin sadece yarısını alırdım. Bileğindeki gerginliği ve parmak eklemlerindeki beyazlamayı ön planda tutar, Arizona ve New Mexico'ya doğru uzanan parmak hareketlerini yakalardım. Rötuşladıktan sonra Theo'nun elindeki damarların başka bir yol haritası gibi görüldüğünden emin olurdum.

Ama bunu yapamazdım... Şimdi değil... Theo merakla bana bakarken değil.

"Altı aydır fotoğraf çekmedim. Büyükannem öldüğünden beri... ben... Ben henüz hazır değilim." Acı itiraf birdenbire dilimden dökülüvermişti. Theo'nun yüz ifadesi son derece yumuşaktı, sanki merceğimin arkasında biraz odak dışı kalmış gibi.

Bu kadarı da fazlaydı. Mikrodalga fırının saatine baktım. Neredeyse on bir olmuştu. "Gitmeliyim."

Çok istiyormuş gibi görünmesine rağmen Theo bir şey söylemedi. İyi ki de söylemedi. Bunun için ona minnettardım. Ben eşyalarımı çantama koyarken Theo özenle haritayı katladı. Haritayı not defterimle dizüstü bilgisayarımın arasına rahatça koyabilsin diye çantamı iyice açtım.

Kapıya doğru yürürken ikimiz de tek kelime etmedik. Arkama bakıp görsel hafızama evle ilgili son bir kayıt daha yaptım. Çok sessiz olsa da fazlasıyla güzel bir yerdi.

Theo ön kapıya benden önce vardı ve kapıyı açtı. Sonra da sessizce kenara çekilerek çıkmam için bana yol verdi. Dikkati dağınıktı ve uzaklara bakıyordu.

"Gelecek cuma görüşürüz," dedim. Yosemite'ye gitmek için yola çıkmadan önce onu görecekimden şüpheliydim.

Fakat ben fazla uzaklaşmadan Theo beni bileğimden yakaladı. Tutuşu çok şaşırtıcıydı; çok sıkı değil ama inanılmaz sıcaktı. Yutkunup bir nefes aldım.

“Dinle, ben... Yani biz... Bu yolculukta elimizden geleni yapmalı ve doğru düzgün davranmalıyız.”

Kaşlarımı çattım. “Bu da ne demek?”

“Ne dediysem o demek.” Theo’nun alışıldık bazı tavırları geri dönmüştü ve ne yalan söyleyeyim bu biraz olsun içimi rahatlatmıştı. Az önce işler fazla samimi bir hal almıştı. “Sen ve ben sürekli tartışıyoruz. Ama bu yolculuk büyükbabam için çok şey ifade ediyor. Dahası bunu seninle yapacağı için fazlasıyla heyecanlı. Demek istediğim birbirimizin boğazına sarılarak bu deneyimi mahvetmemizi istemiyorum.” Tam iddiasını kanıtlayacak bir şekilde ağzımı açıyordum ki Theo birden elini kaldırdı, hem de yüzümün tam ortasına doğru. “Tamam, onun için ya da senin için. Bu yolculuğun senin için de çok şey ifade ettiğini biliyorum.”

Bu beni susturdu ama sadece kısa bir süreliğine. “Tamam, uslu ve kibar olacağız. Anlaşıldı.”

Yüzüme doğru tuttuğu eli yavaşça aşağı, bedenlerimizin arasındaki boşluğa doğru kaydı. Belimin yakınında, ön koluma sürten bir pozisyonda da durdu. Belli ki Theo parmaklarının ne kadar uzun olduğunu bilmiyordu. “Ateşkes?”

Güldüm. “Ateşkes mi? On bir yaşında mıyız?”

Theo gözlerini devirdi. Bu kez parmakları bilerek tenimi sıyırdı. Bileğimden aşağı kayıp elimi çevrelediler. El sıkışma pozisyonuna geçene kadar beni tutmaya devam ettiler.

“Eğer sen de aynısını yaparsan sana katlanmak için elimden geleni yapacağım. Bu sadece iki hafta sürecektir bir yakınlık. Durumun tuhaflaşmasını istemiyorum.”

Tenime değen teninin ve elimi sıkın parmaklarının esnekliğini sonuna kadar hissederek gözlerinin içine baktım.

Tanrıya şükür ki hava karanlıktı. Yüzümün pespembe olduğunu hissedebiliyordum ama neyse ki Theo bunu göremiyordu.

“Seninle olan geçmişimiz malum, Spencer.” Sesim planladığımdan daha yumuşak çıkmıştı.

Fakat Theo’nun cevabı da aynı yumuşaklıktaydı. “Artık lisedeki insanlar değiliz.”

“Biliyorum, inan bana.” Theo alt metni gayet bariz olan sözlerimi değerlendirdi. “Haklısın. Pekâlâ. Sadece iki haftalığına birbirimizden hoşlanıyormuşuz gibi davranabiliriz.”

Theo elimi bıraktı ve sırtıttı. “Kimse hoşlanmakla ilgili bir şey söylemedi Shep.”

Hayır... Arabama doğru yürürken kendime sertçe bunu hatırlattım. Kimse hoşlanmakla ilgili bir şey söylemedi.

On Bir

THEO'YLA GEÇİRDİĞİM O AKŞAMDAN SONRA ZAMAN su gibi akıp geçti. Meşgul olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum âdeta. Sabırsızlıkla bekleyeceğiniz bir şeye sahip olmak güzel şeydi. Her ne kadar fotoğraf makinemi alıp almamak konusunda fazlasıyla gelgit ve kaygı yaşasam da... ya da Theo'yla, onun o uzun süreli bakışlarıyla ve sivri diliyle geçireceğim iki haftayı düşündükçe mideme kramp- lar girse de.

Perşembe günü, yola çıkmamızdan önceki akşam Theo mesaj attı.

Yarın sabah halletmem gereken bir iş var. Saat üçte yola çıkacağız. Büyükbabam bu gece bende kalacak. Bir araç bulup buraya kendin gelebilir misin?

Hayır. *Planlarımız değiştiği ve sabah onda yola çıkamayacağımız için çok üzgünüm. Bu şartlar altında Yosemite'deki o yürüyüşe de çıkamayacağız, değil mi? Bu arada Paul buraya gelirken seni alamayacak, senin için sorun olmaz değil mi?* Talep formatına dönüştürülmek üzere yazılmış bir dizi robotik kelime...

Cevap vermedim. İç çamaşırı çekmecemi valizimin içine boşaltırken kan beynime sıçramıştı. Theo'yla yaptığımız

ateşkes anlaşması daha şimdiden bozulmaya yüz tutmuştu. Evine gider gitmez ilk işim onu *boğmak* olacaktı. Fakat önce o kahrolası eve nasıl gideceğimi bulmalıyım.

Neyse ki imdadıma Thomas yetişti. Sadie hafta boyunca bir iş gezisinde olacaktı. Thomas da yalnız kaldığı ve biraz duygusala bağladığı için o gece Glenlake'te kalmaya karar vermişti. Ertesi sabah beni Theo'nun evine bırakmayı teklif etti.

Ailem benim için iyi yolculuklar konseptli bir akşam yemeği organize etmişti. Hatta bu uğurda yemek odasını güzelce süslemiş ve üstünde altın rengi harflerle İYİ ŞANSLAR yazan bir pankart hazırlamışlardı. Tabii yemek boyunca beni soru yağmuruna tutmayı da ihmal etmemişlerdi: Nerelere uğrayacaktım, nerede kalacaktım, neler yapacaktım vs. Cevaplarımın yarısı gerçek, yarısı yalandan oluşuyordu. Suçluluk duygusu yüzünden midem öyle bir bulanıyordu ki bir şey yemek ya da içmek imkânsızdı. Neyse ki aile üyelerim benim bu eksikliğimi fazlasıyla telafi etti. Saat on civarı altı birayı deviren Thomas uyuyakaldı. Annemle babam da on iki yaşındayken kazandığım yerel bir fotoğraf yarışmasından söz edip eski günleri anmakla meşguldü.

Kendimi adi bir yalancı gibi hissederek yatağıma yattım.

Aynı hisle de uyandım. Fakat Thomas beni şehre götürürken duruma farklı bir gözle bakıp kendimi aksine ikna etmeye çalıştım. Sonuçta bu bir yalan değildi. Daha ziyade bir sırды, diğer deyişle henüz dile getirilmemiş bir gerçek.

Akşamdan kalma hali ve öğleden sonra yapması gereken çok önemli bir iş toplantısı olduğu için Theo'nun evine varır varmaz Thomas resmen beni arabadan attı. Yine de araya bir iki veda cümlesi sıkıştırmayı ihmal etmedi.

“İyi eğlenceler ufaklık,” dedi çatallı sesiyle. “Theo’yla kaçınıcı günde birlikte olacağınıza dair Sadie’yle iddiaya girdik. Ben üçüncü gün dedim, Sadie de onuncu gün dedi. Yalnız... Olur da ona âşık olursan Sadie’ye çok istediği bir şeyi alacağım; mavi renkli, kadife bir kanepe.”

“Lanet olsun, Mas.”

“İyi eğlenceler.” Gülümsemesi birden kayboldu, bir saniye sonra da güneş gözlüğünü çıkardı. “Gerçekten... Umarım peşinde olduğun şeyi bulursun. Hikâyenin günbegün takip edeceğim.”

Boğazım düğümlenerek ona el salladım ve gitmesini işaret ettim. Thomas son anda camı açtı. “Hem işine bak hem kondomu tak,” diye bağırdı ve kıkırdarak uzaklaştı.

Arkamı dönerken, “Ne salaksın...” diye kendi kendime söyleniyordum ki birden dizlerimin bağı çözüldü. Theo ellerini koşucu pantolonunun ceplerine sokmuş halde, kaldırımında dikiliyordu. “Yüce Tanrım!”

Bana bakıp sıırttı. “Hem işine bak hem kondomu tak?”

“İstesem bile bunu açıklayamam,” dedim ve hemen ekledim. “Ki istemiyorum.”

Theo başını eğip telefonuna baktı. “Geç kaldın.”

Saat 15.09’du. “Normalde sabah saat onda yola çıkmamız gerekiyordu, yani istersen hiç o konuya girmeyelim.”

Çok gecikmiş bir özür veya bir tür açıklama falan bekledim. Ama Theo’nun tek yaptığı birkaç adım yaklaşmak, elimi iterek valizimin sapını kavramak oldu. Vanilya ve odun esanslı, mis gibi kokusunu almamak için duyularımı bloke etmeye çalıştım. Öte yandan beni en çok cezbeden de parfümünün tatlılığı oldu. Tamamen baharatlardan oluşan, şeker içermeyen bir tatlılık. Theo’nun böyle bir kokuyu tenine sıkması tuhaftı.

“Diğer çantalarını da ver de araca yerleştireyim. Saat beşte yola koyuluyoruz.” Theo elektrik akımı gibi gerginlik yayıyordu. Sabah halletmesi gereken iş her neyse belli ki onu fazlasıyla strese sokmuştu.

Sırt çantamın ve fotoğraf makinemin durduğu çantanın kulpunu kolumdan kayarcasına çıkartıp Theo’ya verdim. Onları da alıp bu yolculuğa özel olarak kiraladığı ve evin önüne park ettiği minivana doğru yürüdü. İç çektim. Bronco’yu almayacağımızı söylediğinden beri yaşadığım hayal kırıklığıyla yeni yeni yüzleşiyordum.

O esnada Paul evden çıktı. “İyi günler Noelle! Maceramıza hazır mısın?”

“Sabırsızlanıyorum.” Yüzde doksan dokuz oranında doğru bir beyandı. Yüzde birlik kısım da an itibariyle –anlamlandıramadığım bir yüz ifadesiyle– beni izliyordu.

“Acaba yolculuğumuza bir mektupla mı başlasak?” Paul pantolonunun cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. O şeyin büyükannemden bir parça olduğunu düşündükçe kalbim kavgalarını kırıp dışarı fırlayacakmış gibi atıyordu.

Paul mektubu uzattı. “Öncelikle bu mektup sıralamaya uygun değil. Bu yüzden beni affetmeni rica ediyorum. Yolculuğumuza başlamak için doğru bir seçim olur diye düşündüm.”

“Harika bir tercih olduğundan şüphem yok.”

Mektubu hassas bir şeye dokunur gibi özenle açtım. Büyükannemin tanıdık el yazısını görünce yine aynı şekilde ürperdim.

Sonra... Aniden tam arkamda garip bir ısı duvarı hissettim. Theo’nun kokusu etrafıma sınıyor, nefesi tam enseme denk geliyordu. Böylelikle birlikte mektubu okumaya başladık.

10 Mayıs 1957

İyi akşamlar aşkım,

Seninle aynı odadayken böyle bir mektup kaleme aldığım için aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Aklımda o kadar çok fikir var ki... Hepsini kâğıda dökmek istiyorum.

Öncelikle mademki birlikte kaçmaya karar verdik işte sana yapılacaklar listemiz: Yıl biter bitmez evleniyor ve balayı için planladığımız yolculuğa çıkıyoruz. Acaba bugün bir harita alsak mı? Çok heyecanlı bulduğum yerlerin hepsini sana göstereceğim, sen de sonrasında bana haklı olup olmadığımı söylersin (ki ikimiz de biliyoruz ki haklı olacağım).

Çekeceğin muhteşem fotoğrafların hayalini kuruyorum. Los Angeles'a döndükten sonra evimizin duvarına asacağımız müthiş fotoğraflardan bahsediyorum. Belki ben de senin birkaç fotoğrafını çekmeliyim, nikah töreninden sonra fotoğraf makineni çalar ve bir daha sana geri vermem. Tüm yolculuğun çarpık manzara resimlerinden ve yüzünün aşırı yakın çekimlerinden oluştuğunu düşünsene.

Yüzümden bahsederken hep çok kıymetli olduğunu söylüyorsun. Fakat onu kıymetli kılan da ona saf bir mutluluk veren de sensin. Arzu ettiğim gibi bir düğün yapamayacak olsak da ben çok mutluyum. Bana sık sık her şeyin düzeleceğini söylüyorsun ya her seferinde sana bütün kalbimle inanıyorum. Lütfen bunu söylemeye devam et ki bir an olsun aklımdan çıkmasın.

Sonsuza kadar senin,

Kat

Mektubu okumayı bitirdiğim an sözcükler kâğıdın üstünde dans ediyordu. Bunu büyükannemin yerine yapacak olmak buruk bir mutluluktu. Mektuptaki umudu öyle somut, öyle elle tutulur cinstendi ki. Acaba bunu ondan ne almıştı?

“Şey,” dedim burnumu çekerek. Duygularımı belli etmesinler diye gözlerimi kâğıda sabitlemiştim ama bu aptalca bir çabaydı. Sesim zaten ele veriyordu. “İyi haber şu ki çarpık manzara fotoğrafçısı rolünü ben üstleneceğim.”

“Bundan pek emin değilim,” dedi Paul nazik bir sesle.

Mektubu Paul’e geri verdim ve gözlerimi Theo’dan kaçırmaya dikkat ettim. Bu arada o tek kelime bile etmedi. Acaba saçmaladığımı ya da komik olduğumu falan mı düşünüyordu? Yoksa bu satırları okumak onda da dokunaklı bir etki mi yaratmıştı?

Ona bakma şansını elde ettiğimde delici bakışlarıyla karşılaştım. Derin, delici ama kesinlikle yargılayıcı değillerdi. Belki de ateşkes imzaladığımız için böyle davranıyordu. Bilemiyordum.

Boğazımı temizledim ve “Hemen bir tuvalete gidip geleceğim,” dedim.

Kendimle baş başa kalmak için oradan kaçtım. Ellerimi yıkadıktan sonra kalınca bir tomar tuvalet kâğıdını yüzüme bastırdım. Sonra aynadaki yansıma baktım, sert ve sessiz bakışlarımla yüzleştim. Derin bir nefes verdim. Başta epey titrek olan nefesim çok geçmeden istikrar kazandı.

Bunu yapabilirdim. Bunu yapmayı *istiyordum*. Daha da önemlisi buna ihtiyacım vardı.

Banyo mutfığa bağlanıyordu. Dışarı adım attığım an antrede bir hışırtı duydum. Theo olmasından korkuyordum. Yavaşlayıp elimi tezgâhın üzerinde gezdirdim.

Ayak sesleri hızla uzaklaşınca ben de hızlandım. O sırada parmaklarım bir şeye çarptı, sonra o şeyin ağırlığına takıldı.

Neye baktığımı anlamam beş saniye sürdü. Fakat durumu idrak ettiğimde kalbim durma noktasına geldi.

Son sınıf yıllığımız... Yalnız olduğumdan emin olmak için omzumun üstünden arkama baktım, gerçi yakalansam bile bu bana ait bir sır değildi. Sonra kitabı kendime doğru çektim.

İşaretli sayfayı açtım; lisedeki okul gazetesinde yayımlanan makalelerdi. Bir tane de Glenlake gazetesinden vardı. Büyük bölümü Theo hakkında yazılmış tenis yazılarıydı.

Ve aynı zamanda benim hakkımda.

Kalp atışlarım hızlandı. Hafif lekelenmiş kâğıtları karıştırdım. Gözlerim hızla okul gazetesinin benimle ve –iki hafta sonrasında da– Theo’yla ilgili oluşturduğu profili taradı. Hiç üşenmedim ve hakkımızda yazılan makalelerin her birindeki sözcükleri saydım. Theo’nun toplamda yüz sözcük fazla olduğunu görüp sinirlendim.

Bunu niçin saklamıştı ki? Dahası neden şimdi ortaya çıkmıştı?

Mutluluk hormonu gibi damarlarımda hızla akan haz hem rahatsız edici hem de endişe vericiydi. Onu merak ediyor olmam bile yeterince korkunçken onun da benimle ilgili aynı merakı taşıyor olma ihtimalini düşünemiyordum. Neydi bu şimdi? Karşılıklı çekim falan mıydı? Belki. Ama ya karşılıklı menfaatse? İşte bu senaryo sadece felaketle sonuçlanabilirdi.

Bu yolculuk Theo ve benimle ilgili değildi. Bu yolculuk büyükannemle ilgiliydi. Bu yolculuk benimle ilgiliydi. İçimde filizlenmeye meyilli duyguyu bastırdım.

Yıllığı kapatıp yerine koydum. Zaten ona hiç dokunmamalıydım. Hatta onu hiç görmemeliydim.

Ne yapıp edip bunu unutmalıydim.

AMA UNUTMADIM.

Yapamadım. Ne Paul arkada oturmak için ısrar edip de beni önde Theo'yla yalnız bıraktığında. Ne Theo'nun telefonunu ağaca işeyen köpek gibi minivanın Bluetooth'una programladığını öğrendiğimde. Ne telefonunun bağlantısını kesmek için çılgınlar gibi tuşlara bastığımda ve bunu gören Theo'nun, müziğini sabote etme girişiminin ateşkese uygun bir hareket olmadığını hatırlattığında. Ne de üç saatlik yolculuk boyunca, nefret ettiğim ya da hiç bilmediğim doksanlar şarkılarıyla dolu o iç karartıcı çalma listesini dinlemek zorunda kaldığımda.

Theo beni hatırlıyordu. Bizi hatırlıyordu, tabii *biz* kelimesi eskiden ya da şu an her ne anlam ifade ediyorsa. Peki bu ne demekti? Bu dünyada cevapsız kalan bir sorudan daha çok nefret ettiğim bir şey yoktu, özellikle de bu soruyu soramadığımda.

Meraklı ve fazlasıyla gergindim. Kıpır kıpır olduğumu fark eden Theo bana en az kırk tane ters bakış fırlattı, onun dışında fazlasıyla düşünceli ve sessizdi. Neyse ki Paul gibi çok değerli bir oyuncumuz vardı. Yol boyunca farklı konular açarak sürekli benimle sohbet etti. Sonunda Yosemite Vadisi'nin kırk dakika uzağında, Groveland'deki kabin tarzı otelimize vardık.

Check-in yaptırdıktan sonra otelin restoranında hızlıca bir şeyler atıştırdık. Akşam yemeğimiz bittiğinde saat dokuza geliyor ve Paul'ün enerjisi hızla düşüyordu.

Üçüncü kattaki asansör kabininden çıkarken, "Geceyi kısa kesmekten nefret ediyorum," dedi. "Fakat sizin gibi gençlere ayak uydurmaya alışık değilim."

Theo elini Paul'ün omzuna koydu ve koridorda ona rehberlik etti. "Sorun değil, zaten yarın sabah çok erken kalkmamız gerekecek."

Alarmımı çoktan sabah altıya kurmuştum bile; kalabalığa kalmamak adına en geç yediye çeyrek kala otelden çıkmalıydık.

Fakat bitişik odalarımızın önünde birbirimize iyi geceler diledikten sonra birdenbire içimde devasa bir enerji uyandı. Oturup duvarın diğer tarafındaki sessizliği dinledim. Bir yandan da daha yeni temizlediğim fotoğraf makinemin durduğu çantaya bakıyordum. Bir de elimde olmadan Theo'nun bazen bana nasıl baktığını, sesinin nasıl alçaldığını ve o çarpık gülümsemesini düşündüm.

Saat onda pes ettim ve mayomu bulmak için bavulumu eşelemeye başladım. Yanıma sadece yüksek bel bir bikini almıştım. Yıllar önce kız kıza Kosta Rika'ya giderken almıştım. Siyah, sade, biraz da spor bir modeldi. Fakat popomun büyük bölümünü gözler önüne seriyordu ki objektif olmak gerekirse orası vücudumun en güzel yeri idi. Şöyle bir düşününce tek parça bir mayo almak daha uygun bir seçim olabilirdi ama ben bu bikiniyi vücuduma acayip yakıştırıyordum.

Peki ya Theo? O da beğenir miydi?

Boy aynasında kendime bakarken, "Hayır!" diye haykırdım. Aynadaki yansımamın kahverengi gözleri meydan okuyan türden bir ışıltıyla parlıyordu.

Tanrım! Daha kendimle bile anlaşılamıyordum. Belki sıcak suyla dolu bir jakuziye dalmak beni kendime getirir ve beyin hücrelerime iyi gelirdi. Belki de bazılarının ölümüne sebep olurdu.

Bikiniyi giydikten sonra üstüme bir bornoz geçirip havuzun yolunu tuttum. Tabelada yazan saatlere bakılırsa havuz saat onda kapanıyordu ama giriş kapısı açıktı. Bunu fırsat bilip içeri süzıldüm.

Restoranın avlusundan gelen uğultulu konuşmaların dışında sessizdi. Ayaklarımın dibindeki jakuzi fokurduyor ve

tıslayarak buz gibi gece havasına buharlar gönderiyordu. Başımın üstündeki gökyüzü sonsuzluğa ve hiçliğe uzanıyor, sonsuz sayıdaki yıldız kuzguni karanlığı yarıyordu.

Bornozumun düğüm yaptığım kemerini çekiştirdiğim sırada yakınlardan gelen bir ses beni durdurdu.

“—beni bertaraf et.”

Donakaldım. Theo’nun sesine benziyordu.

“Biliyorum Matias ama sen de—”

Ses tekrar kesildi, belli ki hayal kırıklığına uğramıştı. Dahası bu ses kesinlikle Theo’ya aitti; öfkeli bile olsa —ya da tanrım belki de özellikle öfkeli olması— tınısı bedenimdeki hücrelerin şarkılar söylemesine neden oluyordu.

“Şu an babam zaten beni yeterince sıkboğaz ediyor, bir de sana gerek yok. Sana bu sabah da söyledim. Önümüzdeki iki hafta boyunca müsait olmayacağım,” dedi. Ses tonu alçak ama çok gergindi. Ses artık daha yakından geliyordu ama hâlâ onu göremiyordum. “Sen ve Anton zaten bunu kabul—” Bir duraksama daha oldu ve onu bir manidar bir kahkaha takip etti. “Evet, neler olacağını biliyorum ve tam da bu nedenle yolculuğun zamanlaması şu kadar umurumda değil. Üstelik avukatıma da her şeyi kontrol ettiriyorum. Şu an yapabileceğimiz başka bir şey yok. Bu yüzden izin ver de şu yolculuğa odaklanayım. Kahretsin, bir daha aramak yok, tamam mı?”

Ayak sesleri gelmeye başladı ve inanılmaz derecede yakındı. Bornozumun düğümünü çözmeye uğraşıyordum. Bu arada kalbim de deli gibi atıyordu. Theo’nun köşeyi dönmesiyle bornozumun yere düşmesi bir oldu.

Beni görünce o kadar ani durdu ki dışarıdan bakan biri görünmez bir duvara çarptığını sanırdı. Ne o bir şey diyebildi ne ben. Popomun büyük kısmı açıktayken orada öylece dikildim. Theo’nun gözleri bedenimi tararken kendimi her anlamda çıplak hissediyordum.

Onaylandı: Theo bu bikini içindeki vücudumu beğenmişti. Dahası bu durum vücudumun da hoşuna gitmişti.

Sonunda Theo, “Gizlice beni mi dinliyorsun?” diye sordu. Sesindeki gerginlik henüz geçmemişti.

“Sır mı saklıyorsun?” diye karşılık verdim.

Theo aşırı gergindi. Karanlık havaya, üç metrelik mesafeye ve bizi ayıran havuz kapısına rağmen yaydığı stresi ve öfkeyi bariz bir biçimde hissedebiliyordum. Omuzları dik ve kaskatıydı, elindeki telefonu öyle bir sıkıyordu ki sanki havuza fırlatması an meselesiydi.

Uzaktan bakınca Theo’nun hayatı hep mükemmel görünüyordu. Ama bu kez bazı çatlaklar olduğunu fark edecek kadar yakındaydım.

Telefonunu cebine koydu ve kapıyı itip içeri girdi. Gözleri hızlıca üzerimde gezindi, yutkundu ve başka tarafa bakmaya başladı.

“İşle ilgili bir konuyu halletmem gerekiyordu,” dedi. Sonra bakışları tekrar yüzümü hedef aldı ve kısa bir süreliğine alçaldı. Buharın tenime değmesi gibiydi; sıcak ama gerçekten hissedilmeyecek kadar önemsiz.

Böyle bir anda en ideali buz gibi bir duştu ama şimdilik sıcak jakuziyle idare etmek zorundaydım. Jakuzinin içine girdim, iç geçirdim ve beni içine çeken suyun sıcacık kucağına kendimi bıraktım. Theo kenarda dikilmiş, elleri ceplerinde beni izliyordu. Jakuzinin ışıkları yüzünde dans ediyordu. Belki ışıkların yanıltıcı etkisinden belki de buhardan bilmiyordum ama bir an için yüzü çok şey göründü... duygusal olarak sarsılmış.

Korkunç bir ayrılıktan ya da profesyonel bir darbeden sonra büyükannemin evine koştığım günleri hatırladım. Onda çok rahatlatıcı bir şey vardı. Öncelikle kapıyı açar ve biriyle konuşmaya ihtiyacım olduğunu saniyesinde fark ederdi. Bir,

belki iki, belki de on tane sırrın dudaklarımdan dökülmesi de an meselesi olurdu.

Şimdi aynı ifadeyi Theo'nun yüzünde görüyordum; bir şeyin ezici ve korkunç ağırlığını. Artık o şey her neyse.

“Büyükannem ve ben...” Emin olamadığım için sesim cı-lızlaştı. Theo hâlâ bana bakıyordu. Yüz ifadesi de ışıkların ve buharın yoğunluğuna ve açısına göre boşluk, yorgunluk ve açlık arasında gidip geliyordu. “Onunla yaptığımız bir şey vardı. Adı da *Bana Bir Sırrını Söyle*’ydi. Birbirimizi her gördüğümüzde içimizden atıp rahatlamak istediğimiz bir sırrı paylaşırdık. Tabii bazen de daha fazlasını, günümüzün ne kadar kötü geçtiğine bağlı olarak değişiyordu.

Teklifimin içeriğini anlayınca kaşları yumuşadı, omuzları gevşedi ve dikleşti. Yorgun ama derin bir nefes aldı. Sonra çömeldi ve kollarını dizlerine dayadı. “Tamam Shepard. Oynamak ister misin?”

Şaşkınlık ve meydan okuma karışımı bir ifadeyle tek kaşımı kaldırdım. “Ya sen?”

“Önce sen bana sırrını söyle.” Yine çok tanıdık bir şey yapıyor, yani patronluk taslıyordu. Gören de oyunu o buldu, oynamayı o önerdi, benim de katılmama izin verdi sanırdı.

Ama bunu ben başlatmıştım ve oynamaya devam etmeliydim. Elimi köpüklerin arasından geçirip yüzüme tehditkâr bir ifade kondurdum. “Telefonunu havuza atmak istiyorum. Eğer daha fazla Radiohead müziğine maruz kalırsam, hareket halindeyken kendimi arabadan atacağım.” Bir gülümseme, küçücük de olsa gerçek bir gülümseme yerleşmişti dudaklarına ve dudak kenarlarındaki gerginliği biraz olsun kırmıştı. Göğsümde aşırı bir sıcaklık vardı. Galiba jakuzi yüzündendi. “Ayrıca işinle ilgili ne tür bir stres yaşıyorsun bilmiyorum ama iki haftalığına da olsa ondan uzak kalmalısın, tabii bunu gerçekten istiyorsan.”

Theo'nun âdemelması şıftı ve ben de gözlerimle onun sinüs dalgası hareketini takip ettim. Theo'nun seksi olmasından da üzgün olmasından da nefret ediyordum. Bunlardan nefret ettiğim için de kendime çok kızıyordum. Daha doğrusu böyle hissetmek beni korkutuyordu. Şu an buna ihtiyacım yoktu, olmamalıydı.

Öte yandan bu duygularıma bir türlü engel olamıyordum. “Şimdi sıra sende, bana bir sırrını söyle.”

“Radiohead'e neden bu kadar karşısın?”

Ona ters bir bakış attım. “Yalnız bu bir sır değil.”

Theo sırtıttı. “Thom Yorke bir dâhi.”

“Thom Yorke bende kendimi hareket halindeki bir araçtan atma isteği uyandırıyor. Belki de biraz da bu yüzyılın müziğini denemelisin. Hadi, şimdi bana bir sırrını söyle Spencer. Yoksa seni itip cebindeki o telefonla birlikte havuza atacağım.”

Theo ayağa kalktı. Bir an için kendimi öylesine savunmasız ve açıkta hissettim ki nefesim kesildi. Onunla özel bir şey paylaşmıştım ve o şimdi öylece gidecek miydi?

Tam telefonunu nereye sokması gerektiğini söylemek için ağzımı açıyordum ki o önce davrandı.

“Yarın seni elinde fotoğraf makinenle görmek için sabırsızlanıyorum.” Bunu çabucak söylemişti. Sonra başını eğip aşağıya yani bana baktı ve yavaşça nefes verdi. “Umarım hâlâ hatırladığım kadar iyisindir. Bu arada çarpık çurpuk fotoğraf falan yok.”

Sonra başka bir şey söylemeden yürüyüp gitti. Benim payıma da ağzım açık bir şekilde arkasından bakmak düştü.

On İki

ERTESİ SABAH MİNİVANA BİNER BİNMEZ PAUL ceketinin cebinden bir mektup çıkardı. Bana her gün bir mektup vereceği ve hikâyenin yolculuğumuzla paralel ilerleyeceği konusunda dün bir anlaşma yapmıştık. Büyükanne yolculuğun her aşamasında yanımda istiyordum, her gün bana uzatılan bir mektup da onu yanımda hissetmenin en iyi yoluydu.

Paul mektubu ellerime teslim ederken, “Artık kronolojik sıraya göre ilerleyeceğiz ve en başından başlıyoruz,” dedi.

Sürücü koltuğunda oturan Theo da mektuba doğru eğildi. Birlikte içtiğimiz kahvenin ve benim de tenime sinen otel sabununun kokusunu alabiliyordum.

Paul, “Bu mektup çıkmaya başlamamızdan sonra yazıldı,” diye devam etti. “Sanırım duygularımızla savaştığımız kısımlara yeterince tanık oldunuz.”

Dönüp Paul’ün sevgi dolu gülümsemesine baktım. İçim acısa da koltuğumda yavaşça dikleştim. Bir ara Theo’nun bakışları benimkilere takıldı ama yüzünde yine okuyamadığım türden bir ifade vardı. Çenesi birkaç günlük kirli sakalla kaplıydı. Tanrım, eğer sakal bırakırsa ben...

Gözlerimi kırıştıtırıp Theo’nun bakışlarından ve beraberrinde gelen tehlikeli düşüncelerden de kurtulmaya çalıştım.

Mektubu açtım ve sözcüklerin peşine takıldım. “Ne kadar zamandır çıkıyordunuz?”

“Birkaç haftadır,” dedi Paul. “Hâlâ birbirimizi tanıma evresindeydik ama derin duyguların kök salması çok sürmedi.”

Theo başparmağıyla mektubun köşesine dokundu ve kulağıma, “Hadi okuyalım,” diye fısıldadı.

Derin bir nefes aldım ve kulağımdaki sesin Theo’ya değil de büyükanneme ait olduğunu hayal ettim.

26 Ekim 1956

Sevgili Paul,

Korkarım dün gece sana karşı fazla dürüst oldum. Sana tam bir baş belasıydın dediğim için değil –ki bunun doğru olduğunu sen de biliyorsun– birlikte olmam beklenen erkek tipinden söz ettiğim için.

O sana hiç benzemiyor. Bunu söylediğim için üzgünüm ama maalesef doğru. Ailem bana hep çok düşkündü. Beni hayatlarının odak noktası yaptılar ve benim için en iyisini istediler. Yalnız en iyi konusunda kafalarında çok spesifik bir imaj vardı; metanetli, kurallara uyan ve kendini ülkesine hizmet etmeye adanmış bir adam. Yani babam ve kardeşimle mükemmel derecede uyumlu biri.

Sanırım “biz” olma fikrine tam uyum sağlayamamamın bir nedeni senin bir baş belası olman, bir diğer nedeni de sana her baktığımda kafamın içinde ailemin sesini duymam: O sana uygun değil Kat. Yine de zamanla durum değişiyor. Yani seninle duha çok vakit geçirdikçe iç sesim daha yüksek sesle konuşuyor. Böyle bir şey daha önce hiç olmadı.

Tabii bu durum felaketle de sonuçlanabilir. Ailem senden nefret edebilir. Ama ben etmiyorum, etmem de. Hayatım

boyunca hiçbir zaman onların hoşuna gitmeyecek bir şey yapmadım. Sen bu konuda ilksin. İlk kez sadece kendim için bir şeyin ya da birinin peşinden gidiyorum çünkü onu çok istiyorum.

Bu seni korkutuyorsa sorun değil. Çünkü beni de korkutuyor. Ama ben yine de yapacağım.

Sevgiler,

Kat

Bu son duygu suya düşen bir kaya gibi kalbimin ortasına düştü ve en derine kadar indi. Bagajdaki bir çantada duran fotoğraf makinemi, bugün çekmem gereken fotoğrafları düşündüm. Bir şeyi aynı oranda hem çok istemek hem de ondan çok korkmak nasıl mümkün olabilirdi?

Gözleri hâlâ kâğıdın üzerinde gezinen Theo'ya takıldı bakışlarım. Okumayı bitirdiğinde çenesi hafifçe titriyordu. Onu çok etkileyen bölüme bir süre daha göz gezdirdikten sonra bana baktı. Kalbindeki duyguları gözlerinden okuyamıyordum ama benim göğsümü sıkıştıran duygu kadar yoğun ve ağır olduğu belliydi.

Göz temasımızı kesip Paul'e döndüm. Gizlemeye çalıştığı bir keyifle bizi izliyordu. "Biliyor musun, büyükannem sonunda öğretmen oldu. Okula gitti –şey... yani okula döndü–büyükbabam ve amcalarım yaşlandıktan sonra."

Paul'ün sesinde büyük bir gururun parıltısı vardı. "Evet, ortak arkadaşlarımızdan duyduğuma göre öyleymiş."

Bunu duyunca merakım arttı. "Onunla hiç iletişime geçtin mi? Yani kendin?"

"Vera'yla bana bir düğün hediyesi göndermişti, yanında da çok güzel bir not vardı. Elimde olmadan ona bir cevap yazdım. Ama ondan önce ve sonra hayır, hiç görüşmedik ve

konuşmadık. Başka insanlarla ilişkimiz olduğu için en doğrusu buydu. Joe'yla çok mutlu olduğunu biliyordum."

"Bu seni üzdü mü? Yani yeni bir hayat kurduğunu öğrenmek?"

"Ayrılmamızdan hemen sonra evet. Ama belirli bir süre geçtikten sonra özellikle de kendi boşanma deneyimimden sonra hayır. Hatta onun hayatındaki güzel gelişmeleri duymak bir anlamda bana umut verdi. Hayatımdaki her şeyi tekrar yoluna koyabileceğime dair inancımı pekiştirdi."

Bu çok uzun zamandır hissetmediğim bir şeydi; bazı şeylerin düzelebileceğine inanmak ve gençken hayalini kurduğum şeyleri gerçekleştirebileceğim konusunda umutlanmak.

"İnsanlar nadiren ilk denemede başarılı olur Noelle," dedi Paul alçak sesle. Gözleri beni geçip Theo'yu hedef aldı. Kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuş Theo'nun gözleri de büyükbabasına kilitlenmişti ve belli ki bir şeyin arayışındaydı. "Bunun yanlış bir tarafı yok. Birkaç deneme yapmak sizi daha az başarılı yapmaz ya da nihai başarı hikâyenizi daha az etkileyici kılmaz."

Theo dudaklarını sıkarak yere baktı. Saçının sağ tarafı daha düzdü, yanağında da yastık izi vardı. Şu an aşırı derecede insani bir görüntüsü vardı ve bu inanılır gibi değildi. Onu böyle görünce kalbimde bir nokta inceden sızladı.

Bakışlarımız manyetik bir çekim varmışçasına tekrar buluştu. Öyle güçlü bir şeydi ki başka tarafa bakmak olası değildi. Neyse ki bu kez aramızdaki bakış hattını koparan Theo oldu. Anahtarı kontağa takarken koltuğuna iyice yerleşti.

Ellerimi uyluklarıma silip mektubu katladım. Bir saniye sonra da motor çalıştı.

"Bu kadar oylanmak yeter," dedi Theo. "Shepard'ın çekmesi gereken fotoğraflar var."

BİR SAAT SONRA THEO ARACI TÜNEL MANZARASI alanının otoparkına park etti. Burası El Capitan'ı, Bridalveil Şelalesi'ni ve uzaktaki Half Dome Zirvesi'ni görebileceğiniz popüler bir seyir noktasıydı. Uçsuz bucaksız yeşile bakmak da cabasıydı. Birkaç grup otoparkta dolaşıyor ve bizi mutlak ihtişamdan ayıran taş duvara doğru ilerliyordu.

Beynim anında fotoğrafları hayal etmeye başladı.

Bagajın yanına gittiğimde Theo'nun sırt çantamın fermuarını açtığını gördüm. Ama fotoğraf makineme dokunmadı. Onun yerine orada sessizce dikildi, kollarını kavuşturdu ve benim titreyen ellerle makinemi kılıfından çıkarmamı seyretti.

Koruma gibi ciddi gözlerle bana baktığını görünce dün geceyi hatırladım. *Yarın seni elinde fotoğraf makinenle görmek için sabırsızlanıyorum.*

İncelemesi için makineyi havaya kaldırdım. "Nasıl? Beklediğin gibi mi?"

"Daha da iyi," dedi kupkuru bir sesle ama gözlerinde bir tür haz vardı. Sonra başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve gözetleme alanına doğru yürüdü.

Paul de kendi fotoğraf makinesini çıkardı ve askısını boyuna doladı. Az kalsın küçük dilimi yutuyordum.

"O bir Hasselblad mı?"

Yürürken muhteşem fotoğraf makinesini havaya kaldırdı, sanki avuçlarında tuttuğu dört bin dolarlık, olağanüstü bir fotoğraf büyüsü değildi. "Favorim. Filme geri döndüm, çoğunlukla o moddayım. Artık dijitali pek kullanmıyorum."

"Baskıları nerede yapıyorsun?"

"Evde bir karanlık odam var." Başıyla Theo'yu işaret etti. "Teddy benim için kurdu."

Bakışlarım Theo'yu izledi, sabah gevşemiş gibi görünen omuzlarını inceledi. Anladığım kadarıyla büyükbabası için yapamayacağı şey yoktu. Bu giderek daha hassas bir nokta oluyordu ve bu rahatsız ediciydi. Yani Paul'ün anlattığı her ayrıntı benzerliğimizin köklerinin daha derinlerde olduğu izlenimini yaratıyordu.

İçine düştüğüm düşünce sarmalından beni Paul çekip çıkardı. "Fotoğrafçılığa tekrar ısınman biraz zaman alabilir, bu gayet normal."

"Ne demek istiyorsun?"

Duvara tünemiş Theo'nun yanında durduk. Rüzgâr Paul'ün alnına düşen saçlarını geriye doğru uçuruyordu ve Paul giderek şiddetlenen günışığına gözlerini kısarak bakıyordu.

"Kat okulu bıraktıktan sonra fotoğraf makineme elimi bile sürmediğim bir dönem oldu. Sanki onunla aramdaki bağda bir tür kopukluk vardı. Aslına bakarsan gerçekte hayattan kopmuştum. Tekrar elime aldığımda onunla yeniden tanışıp kaynaşmam biraz zaman aldı. Objektif aracılığıyla neyi keşfetmek istediğimi bulmalıyım." Hafifçe omzumu sıktı. "Siz bir süredir birbiriyle konuşmayan iki eski dostsunuz Noelle. Birbirinizi yeniden tanıyın."

Başımı salladım, seyir alanının kenarına doğru yürürken fotoğraf makinemle oynamaya başladım.

Theo bana alan tanımak adına birkaç adım geri çekilip Paul'ün yanına gitti.

"Sakın boğulma," dedi ve bana bakıp gülümsedi. Maç günleri koridorda yanımdan geçerken de hep bunu mırıldanırdı. Bunu alçak sesle söylediğini duymak kortun diğer tarafındaki rakibimin bağırmasını duymak gibiydi, sadece bir parça daha keyifliydi. Sözcüklerin alaycı kapsamı boğulmayacağımın, nefesimin kesilmeyeceğinin garantisiydi âdeta. Theo benden

daha iyi olduğunu düşünmüş olabilirdi ama o da gayet iyi biliyordu ki ben de gerçekten çok iyiydim.

İstek ve korku kıyasıya bir savaş içindeydi. Ama Theo'nun sözlerini duyduktan sonra istek galip geldi.

ISO ve diyafram açıklığı ayarlarını kontrol ettim, poz süresini ayarladım. Sonra, altı aydır ilk kez gözümü vizöre dayadım. Saçlarımı okşayan rüzgâr kadar yumuşak bir şekilde parmağım deklanşöre dokundu.

Bedenimdeki bütün sinirler alarm seviyesinde uyarılmış olsa da zihnim bomboştu. Etrafta insanlar vardı. Önce bir enerji uğultusu, sonra belli belirsiz bir vızıltı, sonra da dinginlik. Kısa süre sonra kendi kalbimin atışlarından başka hiçbir şey duyamaz oldum.

Bunu son yaptığımda büyükannemleydim. Şimdi yine yapıyordum ve o yine burada, yanı başımdaydı. Belki de hep buradaydı.

Nefes vererek ve bir damla gözyaşı eşliğinde duygularımı dışarı attım. Göz ucuyla bakınca Theo'nun topuklarının üzerinde öne arkaya sallandığını, Paul'ün de onu dirseğinden tuttuğunu gördüm.

Bu beni çok korkutuyor ama... Yine de yapacağım.

Objektifimde küçük bir güneş patlaması yakaladım ve ağırlığımı mikroskobik düzeyde sağ bacağıma kaydırdım. Kareyi daha iyi yakalayabilmek adına sağ bacağımyı hafifçe bücktüm. Deklanşöre bastım. Objektiften gelen o minicik tık sesi havai fişek gibi varlığım da cınladı.

Böylece beklentiyle ilgili kaygı yok oldu. Birkaç kare daha çektim. Kollarımdaki tüyler diken dikendi. Tüylerin dikleşmesini, tenimdeki vahşi doku değişimini de yakalayabilmeyi istedim. Sonra kendi fotoğraf makinesini indiren Paul'e döndüm. Gözleri parlıyordu. Ağzı kulaklarında halime tanık olmak onun da yüzüne hoş bir tebessüm yayılmasına neden oluyordu.

Sonra Theo'ya baktım. Arkamdan yaklaşıp evinin mutfağında yaptığı gibi omzumun üstüne eğildi. O günkü kadar dikkat dağıtıcı bir hareketti. Öte yandan aynı derecede sinir bozucu değildi ki bu da kalbimin heyecan ve korkuyla çarpmasına neden oluyordu.

“Bakalım çektiğin fotoğraflar TikTok’a ne kadar uygun Shep.”

İzleme menüsüne gidip tekrar oynat tuşuna bastım. Daha az önce çektiğim fotoğraflara bakmaya başladık. Diğer bir deyişle pek yakında binlerce insanla paylaşacağım fotoğraflara. Çok ama çok beğenilmesini umut ettiğim fotoğraflara.

Kafamdaki sesin tekrar dile gelmesini ve bana asla başaramayacağımı söylemesini bekledim. Buna alışkındım ne de olsa. Ama o bu kez konuşmadı.

Onun yerine bu kez –uzun zaman sonra ilk kez– iç sesi mi duydum. Bana şöyle diyordu; bak bunlar hayatın boyunca çektiğin en harika fotoğraflar olmayabilir ama en azından onları *çekmeyi* başardın. Belki de bazen yeterli olabilmektir önemli olan, her zaman en iyisine gerek yoktur. Ya da bazen en iyi dediğimiz şey yeterli olandır.

SABAHİ VADİYİ KEŞFEDEREK VE ANSEL ADAMS SANAT Galerisi’ni gezerek geçirdik. Paul teknik yetenekleri, ön görselleştirmenin kullanımı ve çevrecilikle ilgili sarsılmaz inançları hakkında şiirsel bir dille konuşuyordu. Bir ara göz ucuyla Theo'ya baktım, ağzını sessizce hareket ettirerek *Fanatik* dedi, gülümsememek için dudaklarımı ısırdım.

Öğle yemeğini Ahwahnee Otel’in verandasında yedik ve hava sıcaklığı gökte yükselen güneşle aynı hızda artıyordu. Sandviçim gelmeden önce üstümdeki ince montu çıkardım,

altına göbeği açık bir atlet giymiştim. Özel bir parça değildi ama Theo'nun gözlerinin yemek boyunca üzerimde gezinmesine ve bedenime elektrik akımı göndermesine yetti.

Hayır... Kendine gel.

Buzlu çayımı kana kana içtim. Fakat nedense susuzluğumu azıcık bile gidermedi.

Mirror Gölü'ndeki yürüyüş alanına servisle giderken Paul koridorun diğer tarafında oturmak için çok ısrar etti. Bu yüzden ben de yol boyunca Theo'nun baldırına bakmak durumunda kaldım, sanki bacağının sürekli benimkine dokunması yeterince kötü değilmiş gibi.

Bir üst bacak, özellikle de plastik bir koltuğa dayanmış bir üst bacak bu kadar güzel olmamalıydı. Böyle bir şey düpedüz haksızlıktı.

Theo'dan aşırı etkilendiğim ve ona karşı böyle güçlü bir çekim hissettiğim için kendime kızdığım anlar dışında süper bir gün geçirdik. En son ne zaman bu denli hoşnut hissettiğimi hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım. Bu hoşnutluğun bir kısmının Theo'nun varlığından kaynaklandığını fark edince küçük bir şok yaşadım. Yine de sebeplerini bulmak için konuyu fazla deşmedim.

Yola çıktığımızda Paul'ün yürüyüş batonu ritmik olarak toprağa vuruyor ve dokunduğu yerde iz bırakıyordu. "Bunu henüz sormadığıma inanamıyorum Noelle. Yosemite'ye daha önce hiç gelmiş miydin?"

Sırt çantamı düzeltirken evet anlamında başımı salladım. "Ailemle birkaç kez gelmiştim. Ama yıllar önce, ne kadar güzel olduğunu unutmuşum."

Yanımda yürüyen Theo, "Burası dünyada en sevdiğim yer," dedi.

Ona döndüm, kendiliğinden böyle bir paylaşımda bulunması beni şaşırtmıştı. "Sahiden mi?"

Başını salladı. Güneş ağaçların arasından süzülüp yüzünü ve saçlarını ışınlarıyla aydınlatıyor, omuzlarını okşuyordu. “Burada kamp yapalım diye büyükbabama kaç kez ısrar ettiğimi hatırlamıyorum bile...”

“En az yirmi kez.”

Theo sadece *büyükbabasına* tahsis ettiği o içten gülümsemesini Paul’e sundu; salt mutluluk ve koşulsuz sevgi. “Burada çok özel bir şey var. Sessiz ama insanın ruhunu boğan türden ağır bir sessizlik değil. Huzur dolu bir sessizlik. İnsan burada nefes alabildiğini hissediyor.”

Tam olarak ne demek istediğini anlayabilmek için ona baktım. *Ağır bir sessizlik...* Neyi kastettiğini keder olarak içimde hissettim. Öte yandan bunu daha önce gözlerimle de görmüştüm. Theo en üstünde doksan üç yazan bir sınav kağıdıyla geldiğinde, babasının onun omzunu sertçe sıkıdığı ve onunla çok alçak ama ürkütücü bir ses tonuyla konuştuğu zamanları hatırlıyordum. Eskiden olduğu gibi şimdi de sadece varsayımlarda bulunabilirdim. Belki de bana hiçbir zaman anlatmayacaktı, yine de içimden bir ses kendinden bir parçayı gün ışığına çıkardığını fısıldıyordu.

“İkinci favori yerin neresi peki?” diye sordum.

“Yeni Zelanda’nın tamamı. Ama özellikle Milford Fiyordı. Oraya gitmek için biraz ağladım bile.”

Ağzım bir karış açık kaldı. “Hayır, ağlamamışsındır.”

Theo bana sinsî bir bakış attı. “Söylemeyeceğim, asla da bilemeyeceksin. Meraktan kıvrandığını görmek hoşuma gidiyor.”

“Torunun tam bir baş belası, Paul.”

Paul keyifle güldü. “Biliyorum tatlım.”

Merakım katlanarak arttığı için onu soru yağmuruna tutmaya devam ettim. “Kaç ülkeye gittin?”

“Kırk iki ama son yıllarda yolculuğa çıkma fırsatım pek olmadı.” Dudağını bükerek bundan memnun olmadığını belli etti.

Omzumun üstünden Paul’e baktım. “Peki ya sen?”

“Doksan yedi.” Sonra çenesiyle torununu işaret etti. “Beni yakalamaya çalışıyor.”

“Yalnız kırk iki çok etkileyici bir sayı.”

“Evet, öyle,” dedi Theo ama bu kez kibirle söylememiştii. Sanki yolculuğa çıkma kavramına büyük bir saygı ve hayranlık duyuyordu. Konuşmaya devam edince tahminimi doğrulamış oldu. “Yolculuğa çıkmanın ne denli önemli bir ayrıcalık olduğunu çok küçük yaşta fark ettim. Dünyanın pahalı olduğunu ve insanların çoğunun yolculuğa çıkmak için gereken para ve zamana sahip olmadığını büyükbabam beynime kazıdı. Zaman kısmı için elimden bir şey gelmez elbette ama *Şimdi Nereye* uygulaması herkesin tam paket bir yolculuk deneyimine sahip olabilmesi fikrinden doğdu.”

“Sezon dışı paketlerinize bayılıyorum,” diye itiraf ettim. “Büyükanнемle birlikte birkaç yıl önce İskoçya’ya gitmiş ve çok az para ödemiştik.”

Theo’nun dikkati keskinleşti. “Sık sık kullanıyor musun?”

Omuz silktim. “Zamanım ve param olduğunda. Büyükanнем ölmeden önce ikisine de sahip değildim. Sezon dışı özel bir fırsat olmadığı sürece yolculuğa çıkmam imkânsızdı. Büyükanнем hep yol paramı ödemek için ısrar ederdi ama kısa sürede ona yük olmak istemediğim konusunda büyük bir tartışma yaşadık ve...”

Kahretsin... Gereğinden fazla anımı paylaşıyorum! İtiraf-
larımın devamı gelmesin diye dudağımı ısırdım ama belli ki Theo’nun kafası tek yönde akan trafik gibi çalışıyordu.

“Bunun gerekli bir uygulama olduğunu düşünüyor musun?” diye sormaya devam etti.

“Evet, tanıdığım herkes en az bir kere kullanmıştır. Bana göre uygulamanızın en cazip yanı bu özellik.” Theo’nun gözlerine baktım. “Neden soruyorsun? Yoksa beni bir kadından oluşan bir tür odak grubu olarak falan mı görüyorsun?”

Theo eliyle çenesini ovuşturdu, bu kez aklı başka bir yerdeydi. “Evet, sanırım.”

Birkaç dakika boyunca sessizce yürüdükten sonra patikanın öyle bir kısmına geldik ki yakınlardaki dere görünüyor, su sarp kayalıklardan coşkuyla akıyordu. Hemen arkadaki devasa bir dağ da bütün heybetiyle göğe doğru uzanıyordu. Parmak uçlarım karıncalanmaya, kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Uzun zamandır bir şeyi çekmek için böylesi bir istek duymamıştım, dahası bu öyle yoğun bir arzuydu ki parmaklarım titriyordu.

“Kısa bir süreliğine durabilir miyiz?” diye sordum. Fakat lensin kapağını çoktan çıkarmıştım bile. “Burada birkaç kare çekmek istiyorum.”

“Tabii, keyfine bak,” dedi Paul.

Kayalığın kenarına doğru yürüdüm. Bana göre güvenli bir mesafedeydim, gerçi güvenli kelimesinin kapsamı sadece birkaç santimdi. Sadece kayalıklar ve aşağıdaki dondurucu su görünüyordu.

Sonra vizörden baktım ve açının tamamen yanlış olduğunu gördüm. Bu sabah çektiğim fotoğraflar fena olmayabilirdi ama TikTok’un sunduğu ilgi ve takipçi fırsatını değerlendirebilmem için bir an önce elimi ısıtmalı ve fotoğraflarımın kalitesini artırmalıyım. Aslına bakılırsa bunun çok parlak bir iş olmasını istiyordum, hem de çok.

Bu da demek oluyordu ki bu kareyi layıkıyla çekebilmek için kenara biraz daha yaklaşmalıyım.

Aniden arkamdan keskin bir ses geldi. “Ne yapıyorsun? Düşeceksin,” diye bağırdı Theo.

Yürüyüş botumun uç kısmı bir kayada duracak şekilde birkaç santim daha yaklaştım. “Düşmem, merak etme. Ne yaptığımı biliyorum.”

“Öyle mi dersin? Çünkü şu an kenara çok yakın duruyorsun.”

Vizörden tekrar baktım. Neredeyse oluyordu. Tabii Theo çenesini kapatırsa ve konsantre olabilirim. “Bedenimi nereye konumlandıracağımı senden daha iyi biliyorum, Spencer.”

Bir santim daha yaklaştım. Neredeyse kusursuzdu, neredeyse...

“Shepard sakın...”

Ama çok geçti. Yürüyüş botumun topuğu kayanın ıslak yüzeyinden kaydığını ve kaçınılmaz olan oldu. Düşüyordum.

On Üç

“**B**ERBAT GÖRÜNÜYORSUN.”

Anahtar kartımı okuyucuya bastırdım, vücudum tepeden tırnağa zonkluyordu. “Sen de fazla tepki veriyorsun.”

Theo kolunu bana doladı ve otel odamın kapısını iterek açtı. Öfke dolu gerginliği onun göğsünden sırtıma sızıyordu. Ama odanın içinde yanımdan geçerken vücudu benimkine yumuşakça sürttü.

Gerçi hâlâ çok sinirliydi. Otele dönüş yolculuğumuz ölüm sessizliğindeydi. Birkaç kez iyi olup olmadığını sormak dışında Paul bile tek söz etmemişti.

Odanın içinde yürüyen Theo’nun pantolonunun popo kısmından aşağı, ayak bileklerine doğru süzülen çamura baktım. Tişörtünün etek kısmından yedi sekiz santimlik bir şeridi kesip geçici bandaj olarak kullandığı için kısacık kalan tişörtü de an itibarıyla sallanıyordu. Dirseği çizilmişti ama kanamıyordu, yalnız kendi dizim için aynı şeyi söyleyemezdim.

Başımı eğip dehşetle dizime baktım. Artık kan fişkırmıyordu ama beyaz tişörtün altında iğrenç görünüyordu. Bandaj kandan sıırılsıklam olmuştu. Taytımın da dizden uyluğunun ortasına kadar olan bölümü yırtılmıştı.

Theo resepsiyondan aldığı ilk yardım çantasını omzunun üstünde tutuyordu. “Taytını çıkar.”

“Pardon?” derken az kalsın boğuluyordum. Bu yetmezmiş gibi eşikten geçerken de omzumu kapı kasasına çarptım.

Theo’nun bana attığı bakış kışkırtıcıydı. “Dizini temizlememiz lazım, taytın da buna engel oluyor. Ayrıca zaten yırtıldı ve mahvoldu.”

Theo’nun otoriter ses tonunu duyunca omurgam kaskatı kesildi. Sert bir cevap vermemek için dudağımı ısırdım ve onun banyoya doğru ilerlemesini seyrettim. Sabah ortalıkta bıraktığım bütün ıvır zıvırı bir kenara itti ve ilk yardım kitini banyodaki tezgâhın üstüne attı.

Aslına bakılırsa Theo sinirlenmekte sonuna kadar haklıydı. Kendimi riske atacak kadar kenara gitmemeliydim. Zaten hayalimdeki fotoğrafı da çekememiştim, daha da kötüsü düşerken lensim kırılmıştı. Neyse ki yanımda yedek bir tane vardı.

Kendimi zorlayarak bavulumun yanına gittim ve üzerime uygun bir şort aramaya başladım. Bir yandan da son iki saatte olanları düşünüyordum: Ayağım kaydı ve öne doğru sendeledim. Üç metre aşağıdaki kayalıkları görmek ve onların üzerine yüzüstü yapışacağımı bilmenin verdiği korku tarifsizdi. Aniden biri sırt çantamdan tutup beni çekti, Theo’nun yarattığı ivmeyle yan tarafa savruldu. Pürüzlü bir kayaya sürtüp açılan dizimdeki yakıcı ağrı, durmayı başardığımız an Theo’nun kalbinin kulağımda atması...

Hemen, “Aman Tanrım! Shepard sen iyi misin?” demişti, nefes nefese.

“Sanırım.” Tabii bu arada dizim fena halde acıyor ve oluk oluk kanıyordu.

Hemen ardından birkaç saniyelik bir sessizlik oldu ve Paul’ün bize seslendiğini duyduk. O andan itibaren Theo’nun sesi bıçak gibi keskinleşti. “Lanet olsun! Senin sorunun ne?”

Dakikalar içinde anlaşıldı ki bu retorik bir soruydu. Beni tepeden yukarı çıkarırken de Kaptan Amerika'nın Hulk versiyonu gibi tişörtünü yırtarken de dizimi sararken de çok sinirliydi ve yaptığım açıklamaların hepsini duymazdan gelmişti. Parktan dönüşünde, yaklaşık bir saatlik yolda da Paul alt kattaki hediyelik eşya dükkanından su ve ağrı kesici almayı teklif ettiğinde de o hep ben yokmuşum gibi davranmıştı.

Yani ne ironiktir ki az önceki iki cümle son iki saattir bana söylediği tek şeydi: "Berbat görünüyorsun" ve "Taytını çıkar". Berbat halde olduğum doğrudur. Diğer de bu hayatta benden talep ettiği ilk şey değildi belki ama tereddütsüz yerine getirdiğim ilk isteğiydi.

Banyoda hareket halinde olan Theo'nun boğuk sesleri eşliğinde soyundum. Nedense o seslerde yatıştırıcı bir şey vardı. Yani birinin az sonra benimle ilgileneceğini bilmek hoştu. Ben işleri berbat etmiş olsam da o bana bakmaya hazırdı.

Belki etkisi dinen adrenalinden belki de şiddeti artan acıdan bilmiyordum ama şortumu giyerken birden gözlerim yaşardı. Duygu selini bastırmak adına iki kez derin nefes aldım. Sakinleşmeden o banyoya girmek istemiyordum. Sakin olmazsam hassas ve savunmasız olurum. Theo'nun yumuşak karnım olarak nitelendirdiğim yanlarıma tanık olması beni o setten aşağı düşmekten daha çok korkutuyordu.

Fakat tam tersi oldu. Bir dakika kadar sonra banyonun kapısını ittiğimde sanki ben onun kine tanık oldum. Tezgâha yaslanmış, başını da öne eğmişti. Az kalsın ona daha çok zaman tanımak adına içeri dönecektim. Şey yapması için... Doğru kelimeyi bulamıyordum. Sanırım kendini toplaması için.

Fakat gıcırdayan menteşeler oradaki varlığıma dair ona uyarı sinyali oldu. Yüzündeki ifade de anında değişti.

Boğazını temizledi ve birden donakaldı. "Ben... Üstündeki o şey... iç çamaşırı mı?"

Başımı eğip alt tarafıma baktım ve pamuklu dokuyu çekiştirdim. “Hayır, şort.”

“Kim diyor?” diye mırıldandı. Ardından tezgâha doğru döndü ve lavabonun bir tarafına saçılmış çok sayıda paketten birini eline aldı.

“Target mağazası.”

Theo derin ve sabırsız bir iç çekiş sonrası tezgâhın üstündeki boş alanı işaret etti. “Atla bakalım.”

“Ah!” Yaralı dizime bakarak, “Bunu yapabileceğimden emin değil...”

Tam o anda, ben daha ne olduğunu bile anlayamadan Theo’nun ellerini üzerimde hissettim. Gerçi böyle bir şeye nasıl hazır olunur bilmiyordum. Her neyse. Birdenbire bel hizamdan beni kavrayan sıcak tenini, sırtıma batan parmaklarını ve sertçe karnıma bastıran başparmaklarını hissettim.

Kollarımı boynuna dolamak zorundaydım aksi takdirde düşecektim. Gerçi zaten düşüyordum, daha doğrusu düşüyormuş gibi hissediyordum. Beni gelişigüzel tezgâhın üstüne yerleştirdi. Ellerini gevşetti ama beni tutmak için aldığı pozisyonlarını değiştirmede. Geniş avuçları vücudumun vadilerini ele geçirmek için mükemmel boyuttaydı. Tanrım, keşke bu tarz bilgileri beynimden silebilmenin bir yolu olsaydı.

Theo’nun boyuna doladığım kollarım da donup kalmıştı âdeta. Theo yavaşça arkasına uzandı –yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim vardı– ve bileklerimi tuttu. Ama bana çok kırılgan ya da hassas bir şeye dokunur gibi dokunmadı. Dokunuşundaki sertliği kaldırılabilirmişim gibi dokundu. Theo parmaklarını bileklerime dolarken mideme bir ağrı girdi. Kuvvetle sarmaladığı el bileklerimi usulca bacaklarımın üzerine koydu.

“Buna gerek var mıydı? Sanırım bugün yeterince iş çıkardım,” diye mırıldandım sessiz ortamda.

Theo hafifçe sırttı. “Bir sınır olduğunu bilmiyordum.”

Yüce Tanrım. Kafamı çevirip dağınık halde duran tıbbi malzemelere baktım. “Beni iyileştirecek misin, McDreamy?”

“McDreamy de kim?”

“Severek izlediğim bir dizideki karakter, tam bir...” Sabırsız bir tavırla elimi havada salladım. “Biliyor musun, boş ver, önemli değil. Seksi bir televizyon doktoru.”

Tekrar baktığımda Theo’nun yüzündeki sırıtış yayılmıştı. Gamzesi âdeta bana göz kırpıyordu ama bakışlarında hâlâ fırtınalar kopuyordu. “Seksi demek?”

“Egonu dizginle. Senden daha çok Dr. Öfkeli falan olur.”

Theo antiseptik paketini alırken bana şüphe yüklü bir bakış attı. “Senin kışını kurtaran Dr. Öfkeli.”

“Mükemmel kareyi yakalamak istedim.”

Kâğıdın yırtılma sesi banyoyu doldurdu. Tanrım, burası fazla küçüktü. Zaten Theo’nun sadece omuzları bile alanın yüzde yetmiş bölümünü kaplıyordu.

“Ve bir tepeden aşağı düştün,” diye ekledi Theo. “Peki, hedeflediğin o mükemmellik şimdi sana nasıl hissettiriyor?”

Çok fena acıtıyor.

Theo sanki bunu sesli söylemişim gibi bana baktı. Sonra yüz ifadesi yumuşadı ama sadece birazcık. Elini sağlam olan dizimin üstüne koydu ve bacaklarımın arasına doğru bir adım attı.

“Bu biraz canını yakacak.”

Theo’nun gözlerindeki yıldız patlamasına baktım ve *evet* diye düşündüm. İşte tam o anda şiddetli bir acı hissettim.

“Ah! Lanet olsun,” diye bağırdım. Acıdan nefesim kesilmişti. Theo’nun ön kolunu sıkıca tuttum. “Aman Tanrım, çok acıdı.”

“Nefes al,” diye emretti ve ciğerlerim içgüdüsel olarak tuttukları nefesi dışarı vermeye başladı. Theo o kadar

yakınımdaydı ki nefesim kulağının altındaki kıvrıkcık saçlarını hareket ettiriyordu. Theo'ya ya da yaralı dizime bakmamak için gözlerimi yumdum. Antiseptik en az yaranın kendisi kadar yakıcıydı. Ve bu en az, Theo'ya zarar verebileceğimi fark ettiğim an göğsümde oluşan yanma hissi kadar berbattı. Theo sürekli olarak sabrımın sınırlarını zorluyor olabilirdi ama ona bir şey olursa kendimi asla affetmezdim.

“Özür dilerim,” diye soluklandım.

Kısa bir an sessizlik oldu. Sonra Theo, “Bir daha böyle aptalca bir şey yapma Shepard. Çok daha yüksek rakımlı yerlerde yürüyeceğiz. Vücudunun Büyük Kanyon'un kenarından aşağı düşüşünü izlemek istemiyorum,” dedi.

O kadar yakın olmasaydık, sesindeki titremeyi fark edemeyebilirdim. Ancak an itibariyle neredeyse birbirimizin üstündeydik. Gözlerim hızla açıldı. Theo başını eğmiş işine odaklanmıştı. Kalın siyah kirpikleri göz altlarındaki boşluğa uzanıyordu. Yanakları hafifçe kızarmıştı.

Theo'nun korkusunu fark edince yutkundum. Aynı şeyi ben de hissetmiştim, yani düşerken. Dahası şimdi de hissediyordum. Beni umursuyordu, biliyordum. Bunun tek nedeni onun gözetimindeyken ölmemi istememesi olsa da sorun değildi.

“Üzgünüm,” dedim.

“Biliyorum.”

O söze devam etmeyince üsteledim. “Burası beni affedeceğin kısım.”

“Peki ya affetmezsem?” Theo çenesini kaldırdı ve karanlık ama bir o kadar da keyifli gözleriyle beni olduğum yere sabitledi.

“O zaman yalan söyle ki kendimi daha iyi hissedeyim.”

Küçük bir kahkaha attı. Antiseptik bezle dizimi tekrar temizlerken, “Seni affediyorum,” dedi ve yaranın üzerine baskı uyguladı.

“*Lanet olsun! Lanet olsun!*” diye bağırdım, acıdan resmen gözlerim yaşardı. “Bilerek canımı acıtıyorsun, seni pislik.”

“Kibarca istersen neden olmasın.” Sesi heyecan doluydu ve midemin tam ortasına saplanıyordu.

Theo’nun ellerini bedenimde hayal ederek derin bir nefes aldım. Canımı acıtmıyordu, sadece orada olduğunu bilmemi istiyordu. Ve bana sahip olduğunu.

Theo’nun ılık nefesiyle ortamın havası birden değişti ve fırtınanın yerini garip bir farkındalık bulutu aldı. Ne kadar çatışsak da birlikte çok iyi olacağımızdan en ufak bir şüphem yoktu. Üstelik bunu Theo da biliyordu.

Theo hayal kırıklığına uğramışçasına, “Bundan hoşlanmaman gerekiyor,” diye homurdandı. Bakışları narin bir dokunuş gibi yüzümü taniyordu.

Bir şekilde tişörtü yumruk yaptığım ellerimin arasına girdi. “Madem öyle, neden söyledin?”

Theo’nun gözleri ağzımın üstüne kaydı. “Çünkü bir pislik olmaya çalışıyorum.”

“Bunun için çabalamana gerek yok.”

Theo’nun daha da yakınımda olduğunu fark ettim. Fakat ben mi onu kendime doğru çektim yoksa o kendiliğinden mi bana doğru geldi bilemiyordum. Resmen bacaklarımın arasındaydı ama benim istediğim anlamda değil. Eşofmanının kaygan malzemesi tenime sürtüyor, antiseptik bez düşerken elleri bacak kıvrımlarımın şeklini alıyordu.

Öncesinde bir şey yapıyorduk ama ne olduğunu ben de bilmiyordum.

Theo başını yana eğdi. Burunlarımız birbirine değdi. Midemde öyle şiddetli kasırgalar esiyordu ki başım dönüyordu. Beni öpecekti, ben de beni öpmesine izin verecektim. Sislerin arasında kalan bir parçam bunun kötü bir fikir olduğunu hatırladı. Birbirimizden hoşlanmıyor, sürekli kavga ediyorduk.

Hatta bunun önüne geçebilmek için sözlü bir ateşkes anlaşması bile yapmıştık.

Yalnız hatırladığım kadarıyla ateşkes anlaşmamızda Theo'nun ellerinin baldırlarımda dolaşabileceği ve yukarı çıkabileceğine dair bir madde yoktu. Başparmakları da baldırlarımın iç kısmına mükemmel bir baskı uyguluyor ve ustalıkla belirli bir rotada ilerliyordu.

“Şu oyunun adı neydi?” diye mırıldandı Theo. “Hani dün geceki?”

Konuşmakta güçlük çekerek, “Bana Bir Sırrını Söyle,” dedim. Kalbim boğazımda atıyordu.

“Hadi, bana bir tane söyle.”

İtiraf etmek istemiyordum ama görmezden gelinen aşık bir gerçektir bu. Theo'nun parmakları dizimden daha çok zonklayan noktanın sadece birkaç santim uzağındaydı.

“Şimdi beni öpsen seni durdurmazdım.” Olur da fikrini değiştirirse diye olabildiğince alçak sesle söylemişim. Fakat Theo'nun gözleri karardı, göz bebekleri büyüdü. Kıpırdamadı ama ağzı bahsettiğim şeyin tadını şimdiden almışçasına aralandı. “Sıra sende.”

Theo'nun nefesi dudaklarımda dans ediyordu. “Şimdi seni öpseydim eğer, durmazdım.”

Bacaklarım içgüdüsel olarak esnedi, aralarındaki acıyı biraz olsun hafifletmek istercesine kapanmaya çalıştılar. Ama Theo çenemle kulağımın kesiştiği yere doğru kafasını eğerken bacaklarımı daha da sıkı tuttu.

Theo tenime, “Saçını topladığında tam buraya bakmaktan kendimi alamıyorum,” diye fısıldadı. Bir sır daha ifşa olmuştu ve bu kez sormam bile gerekmemişti. “Beni hiç yakalamadın mı?”

“Hayır,” dedim yarı inleyen bir tonda. “Neden şu anda benimle uğraşıyorsun?”

“Uğraşmıyorum Shepard.” Burnu yanağımda gezindi, ta ki ağzı benimkinin birkaç milimetre ötesinde durana dek. “Uğraşmak değil de oynamak diyelim. Birlikteyken sürekli yaptığımız şey bu değil mi?”

Böylelikle ikimizi aynı seviyede görmüş oluyordu. Ellerim tişörtünü bırakıp kollarına kayarken zafer kazanmış bir komutan gibi gülümsedim. Theo’nun tendonları avuçlarımın altında dans ediyor, bacaklarımı kavrayan parmakları bir kasılıyor bir gevşiyordu. Ama bunun dışında hiç hareket etmiyordu. Neden beni öpmü...

Tam o esnada kapı hafifçe tıklatıldı. Bir hışırtı. Ayak sesleri ve yanımdaki odanın kapısının açılma sesi duyuldu.

Paul... Bana su, ilaç ve ağrılarımı kesme konusunda Advil’den çok daha şifalı olacağını düşündüğü için bir de çikolata getireceğini söylemişti.

Paul... Öpmek üzere olduğum adamın büyükbabası. Paul... Bu yolculukta bana eşlik etmek uğruna hayatını askıya alan; büyükannemin hiç anlatmadığı hatta belki de anlatmaya bile niyetlenmediği sırları bana anlatacak adam.

Paul... Theo’yla aramda gerçek bir şey olmasını isteyen ve bunu belli eden kişi.

Birden göğsüm sıkıştı. Bu yolculuğu berbat edemezdim ve Theo’ya bulaşırsam her şeyi berbat etmem kaçınılmazdı.

“Dur,” dedim ve onu bıraktım.

Theo hemen bir adım geri çekildi. Dokunuşundan aniden mahrum kalınca ağlayacak gibi oldum. Yapmak üzere olduğumuz şey bir hata olabilirdi ama kendimi çok ama çok iyi hissetmemi sağlayacak bir hata olduğu şüphesizdi.

Gözlerimi yüzüne diktim. Sertleşmişti ve eşofmanının kumaşı fazla inceydi. Daha fazla ayrıntıyı kaldıramazdım, bu yüzden bakmamaya çalıştım. “Bunu yapmamalıyız.”

Theo hemen cevap vermedi. Nabızı boğazında, gergin çenesinin tam altında atıyordu. “Peki.”

İçini rahatlatma çabasıyla, “İstiyorum,” dedim.

Eliyle çenesini ovuştururken ağzının bir kenarı hafifçe yukarı kalktı. “Biliyorum.”

Theo’nun kendini beğenmiş ses tonunu görmezden gelerek, “Ama Paul,” dedim. “Demek istediğim... Çöpçatanlık yapmaya çalıştığını sen de görüyorsun, öyle değil mi?”

Theo sesli bir şekilde nefes verdi, ifadesi yumuşadı. “Evet, görüyorum.”

Ellerimi bacaklarımda gezdirdim. Theo’nun son dokunuşlarının izini silmek ya da onları saklamak için... hangisi olduğundan ben de emin değildim. “Birbirimizden etkileniyoruz ama hepsi bu kadar. Gerçek bir şey yaşayabilirmişiz gibi değil.”

Hayatımla ilgili asıl gerçekleri bilseydi, zaten bunu o da kesinlikle istemezdi, neyse... Gurur duymadığım bir şey yapmış ve Theo’nun eski kız arkadaşlarını Google’da aratmıştım. Hepsi de çok güzel ve sayfalar dolusu başarılarla imza atmış kadınlardı. Hatta içlerinden biri NASA’da çalışıyordu, yüce Tanrım! Belki de ben onun için sadece kafasını dağıtacak, onu eğlendirecek, iş stresini biraz olsun atmasını sağlayacak biriydim. Peki ya sonra ne olacaktı?

Daha acı ve üzücü olanı, ona karşı yumuşadığımı hissediyordum ve daha sadece bir gün olmuştu. İçimdeki bu duygulara rağmen bir de onunla yatarsam işler karmakarışık olabilirdi.

Hayatımda daha fazla karmaşa istemiyordum.

Theo düşünce sarmalımı bozarak, “Tamam,” dedi.

Yüzü her türlü duygudan arınmıştı. Neosporin marka kremden hatırı sayılır bir miktarı dizimdeki kesiğin üstüne sürdü ve güzelce yaydı. Hassas dokunuşlarını hissettikçe boğazım düğümlendi.

Dikkatle beni tedavi eden Theo’yu izlerken, “Paul’ü üzmemek istemiyorum,” dedim. Yanma acısı geçmişti, artık sadece ağrıyordu. “Ben... Onun arkadaşlığına değer veriyorum.

Olur da aramızdaki şey yürümezse hayatımdaki yerini riske atmak istemiyorum.”

Theo kısa bir süreliğine benimle göz göze geldi. “Anlıyorum Shepard. Böyle bir risk almaya değmez. Büyükbabam daha şimdiden seni çok önemsiyor ve bu yolculuğa manevi açıdan büyük yatırım yaptı. Kısacası ikiniz için de bu yolculuğu mahvetmeyeceğim.”

Theo birkaç bandaj hazırladı ve onları dizime bastırdı. Artık daha verimli hareket ediyordu. Ne fazla sertti ne de oyalanıyordu. Doğru olanı yaptığımı bilmeme rağmen kaybettiğim şeyin yasını tutuyordum.

İşini bitirdiğinde aşağı inmeme yardım etti ve bedenlerimizin tekrar birbirine temas etmesine ramak kala bir adım geri çekildi.

Tezgâha yaslandım. “Şu ateşkes anlaşmasını ‘bakabilirsin ama dokunamazsın’ şeklinde revize edebilir miyiz?”

Theo’nun kaşları kalktı. “Bakmak istiyorsun yani?”

“Biraz bakmanın ne zararı olur ki? Yani nasıl olsa artık birbirimizden etkilendiğimizi itiraf ettik.”

Theo derin bir nefes aldı. “Tamam. Şimdi büyükbabamı kontrol etmeye gideceğim. Sen de bu fırsattan yararlanıp popoma tekrar bakabilirsin.”

“Tekrar derken?”

“İçeri girerken baktığını hissettim.”

Üç yüz altmış derecelik bir görüş açısına sahip olduğundan o an emin oldum. Yine de kapıya doğru yürürken poposuna bir kez daha bakmaktan kendimi alamadım. Omzunun üstünden bakınca ona baktığımı yakaladı. Dışarı çıkıp da kapıyı arkasından kapatırken gördüğüm son şey yüzündeki hınzır sırıtişti.

Theo’nun bilmediği şey ise hem bakacağım hem de dokunacağımdı. Ama dokunacağım tek şey kendi bedenim olacaktı.

Bu konuda kendime söz verdim.

On Dört

ERTESİ GÜN PARKI KEŞFEDERKEN THEO MESAFEYİ hep korudu. Ateşkes anlaşmamızda yaptığımız değişiklik göz önüne alınırsa en iyisi buydu. Ama ben kendimi onun sinir bozucu sırtışıları, kendi kendine söylenmelerini özlerken buluyordum. Yürüyüşlerimizde tam önümüzde yürüyor ama Paul’le sohbetlerimizi dinlemek için sık sık kafasını geriye doğru yatırıyor ya da hafifçe bize doğru dönüyordu.

Pazartesi günü otelden çıkış yapmak için lobiye indiğim sırada, ona doğru yürürken beni izlediğini görünce şoke oldum. İlgisini tekrar hissetmek adrenalinin damarlarıma hücum etmesine yol açtı.

Yarı yolda beni karşıladı. “Dün gece son şaheserini gördüm.”

Parmaklarının parmaklarıma değmesi bedenimde küçük depremlere neden oldu. Ama ben yine de sakin bir tepki vermeye çalıştım. “Son neyimi... Ah!”

Dün gece FaceTime üzerinden bir görüşme ayarlamış ve bir sonraki TikTok gönderimi hazırlarken Thomas’ın da yanımda olmasını sağlamıştım. Aslına bakılırsa bunu yaparken onu rehin tutmak gayet adildi. Ne de olsa bu ilk etapta onun fikriydi. Fakat görüşmenin yirminci dakikasında beni terk

etti. Neyse ki Sadie onun kadar vefasız değildi. Hem bana arkadaşlık etti hem de yolculuğun detayları konusunda beni yüreklendirdi.

Bu videoyu hazırlama süreci Paul'ü ararken hazırladığımdan daha farklıydı. İlk videoyu hazırlarken kimsenin görme-yeceğini düşünmüştüm. Ama bu kez insanların izleyeceğini hatta dört gözle bunu beklediklerini biliyordum. Her şeyin doğru olduğundan emin olmak adına silmek, yeniden çekmek ve düzenlemek için bir saatten fazla zaman harcadım. Büyükannemle Paul'ün haritasını yere sermiştim, etrafında emekle-ye emekleye bütün durakların fotoğrafını çektim. Dizim hâlâ acıyordu ama eskisine kıyasla daha iyi sayılırdı.

Sonunda insanlara talep ettikleri güncellemeyi sunan altmış saniyelik bir videom oldu. Artık Paul'le tanıştığımı onlar da biliyordu. Başka mektuplar –ilk okuduğumu da göstermiş-tim– ve fotoğraflar da olduğunu öğrendiler. Hiç gerçekleşme-yen balayından ve haritadan bile haberleri vardı.

O yolculuğa büyükannemin yerine çıktığımı bile söyle-miştim.

Sadece Paul'den ve Theo'nun rolünden pek bahsetme-miştim ki bu çok da önemli değildi. İnsanların beğendiğini görünce büyük bir rahatlama ve umutla doldu içim. Yatmaya hazırlandığım sırada bildirimler arka arkaya gelmeye başla-dı. Bütün gece beğeni sayılarına bakıp uykusuz kalmayayım diye telefonumu kapatmak zorunda kaldım.

İşte bu yüzden lobiye yirmi dakika geç indim.

Theo sinirli görünmüyordu. Ne geç kalmamdan ne de Tik-Tok'tan rahatsız olmuştu. Aksine eğleniyormuş gibi bir hali vardı. “Ne zaman bunu yapmaya başlayacağını merak ediyordum.”

Theo'nun alaycı tavrı beni sinirlendirdi. Öpüşmek üzere olduğumuz o andan beri bana karşı o kadar soğuktu (hatta

robot gibiydi) ki istemsizce savunmaya geçtim. “Bu konuyu bir süre düşünmek istedim. Çünkü şey olmasını istedim...”

O kelimeyi söylemedim çünkü tarif edebileceğim bir şey değildi. Ama Theo benim yerime söyledi. “Mükemmel.”

“Sadece... Doğru dürüst bir şey çıksın istedim. Hikâyenin hakkını vermek için.”

“Altmış yıl önceki hikâye mi, yoksa şu an yaşanmakta olan mı?”

Bu o kadar zekice bir gözlemdi ki dengemi bozdu. İşte şimdi o da söylemişti. Bu duyguyu tanıyordum: Çok önemli bir anıyı yaşamak ve içgüdüsel olarak bunun farkında olmak. Yani önemli bir şey olduğunu ve/veya olacağını daha yaşarken bilmek. “İkisi de sanırım.”

Theo başparmağıyla omzunun üstünden bir noktayı işaret etti. “Şey, sanırım onun onayını aldın bile. Bütün sabahı yorumları okuyarak geçirdi. Umarım Ölüm Vadisi’ne gidene kadar bu konuyu konuşmaya hazırsındır.”

Bacak bacak üstüne atmış şekilde deri bir koltukta oturan Paul gözüme ilişti. Gözünde okuma gözlükleri, elinde de Theo’nun telefonu vardı. Noel sabahına uyanan çocuklar gibi ekrana bakarak gülümsüyordu.

Paul’ün yüzündeki sevinci –ve gururu– görmek beni çok duygulandırdı. Onun bu hali bana büyükannemi hatırlattı. Çalışmalarımı gördüğünde o da böyle masum ve yoğun tepkiler verirdi.

Birden Theo’yu bana bakarken yakaladım. Yüzündeki ifade göğsümün tam ortasında hissettiğim şeyin dışavurumu gibiydi.

“Ne?”

Theo’nun dudakları aralandı ama sonra yapışmışçasına tekrar birleşti. Sonra gözlerindeki o bakış kayboldu ve yerini kurnaz bir ifade aldı. Kahretsin, o anı kaçırmıştım. Theo, “Bakabileceğimi söylemiştin,” dedi.

Bir kahkaha attım. “Yalnız bakmakla izlemek arasında kocaman bir fark var, Spencer.”

“Bazen acele etmeden tadını çıkara çıkara bakmayı tercih ediyorum.”

Ona dokunamazdım, bu yüzden en iyisi bu konuya hiç girmemektir. “Paul, TikTok’taki videoyu gerçekten beğendi mi?”

“O daha ziyade Tik Tak diyor ama evet, bayıldı.”

Mucizevi olan şeydi ki ben de aynı fikirdeydim.

Paul’e doğru yürüdüğümüz sırada, “Başka fikirlerim de var,” diye itiraf ettim. Zihnim dün gecedan beri durmadan çalışıyordu. Gece bir saat boyunca tavana bakmış ve anlatacağım hikâyeleri hayal etmişim. “Yolculuğumuzun Yosemite ayağıyla ilgili birkaç video çekmek istiyordum.”

“Öyleyse devam et,” dedi Theo yine o otoriter tavrıyla. “Ayrıca bu kadar çok düşünme.”

Yanına gittiğimizde Paul beni yüzünde kocaman bir gülümsemeye karşıladı. Elindeki telefonu torununa teslim etti. “Günaydın! Tik Tak’ını gördüm. Çok güzel olmuş. Altında da öyle güzel yorumlar var ki! Gerçi ben yarısını anlamadım.”

Onunla aynı fikirde olduğumu belirtmek amacıyla, “Sosyal medya terminolojisi biraz kafa karıştırıcı,” dedim ve elimi uzatarak Paul’ün kalkmasına yardım ettim.

Paul ayağa kalkınca elimi şefkatle sıktı. “Hayatım, sen gerçek bir hikâyeye anlatıcısıydın. Bunu fotoğraflarında ve burada gördüm. Devamını getireceksin değil mi?”

Boğazım öyle bir düğümlendi ki başımı sallamaktan başka bir tepki veremedim. Birkaç saniye sonra kendimi biraz olsun topladım ve “Evet, devam edeceğim,” dedim.

Sonra bakışlarımı Theo’ya çevirdim. Onun sözlerini alınıtladım. O da göz kırparak bunu kabul ettiğini belirtti. İşte o an aramızda daha yeni oluşan o bağ beni sarıp sarmaladı. Güzeldi ama dikkatli olmazsam o bağ içinden çıkamayacağım bir örümcek ağına dönüşebilirdi.

Sonra tekrar Paul'e döndüm. "Theo'ya da söyledim; siz istemediğiniz sürece ikinizin de şu anki fotoğraflarını kullanmayacağım ya da videolarda size yer vermeyeceğim."

"Ah." Paul'ün gözleri büyüdü ve dudaklarında tatlı bir tebessüm belirdi. "Şey, ben daha şimdiden biraz ünlü biriyim, değil mi?"

"TikTok standartlarında sen çok ünlü birisin," dedim gülererek.

"Hikâyeyi nasıl istiyorsan öyle anlat. Eğer bunun için şu anki halime de yer vermek istersen, onur duyarım."

"Benim için de sorun olmaz," dedi Theo.

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. "*Şimdi Nereye* uygulamasının kurucu ortağı ve ciddi CFO'su olarak itibarını etkilemeyecek mi?"

"Bir seyahat uygulamasının kurucu ortağı olan beni seyahat eden biri olarak mı göstereceksin? Hayır, dediğim gibi sorun yok."

"Belki bir fan klüp falan kurarsın."

İnsanların onun için deli olacağını adım gibi biliyordum. Yemin ederim ki o, fantezi dünyalarının öznesi olmak için özel olarak tasarlanmıştı. Daha şimdiden fotoğraf makinemle onun bedenini ve yüz açılarını nasıl yakalayacağımı planlamaya başlamıştım. İsimsiz ve aç gözler onunla ilgili ne yüklersem yükleyeyim anında yalayıp yutacaktı. Bunu düşünmek midemi altüst etti. Kıskançlık diyemezdim ama en az onun kadar iddialı ve tatsız bir histi.

Theo omuz silkti, yanakları kızarmıştı. "Benim sorunum değil. Hikâyeyi anlatacaksan şayet, her şeyi anlatabilirsin. Bu konuda sana engel olmayacağım."

Paul ikimize bakarak sırtıttı. Minivana doğru yürürken dirseğimden tuttu ve en sevdiği yorumları benimle paylaştı.

Aracın yanına vardığımızda Theo eşyaları bagaja yüklemekle meşguldü. Çantalarımızı yere bırakmamızı onları da bagaja koyacağını belirtti. Paul her zamanki gibi arka koltuğu tercih etti. Ben de Theo'nun yokluğundan istifade ederek onun telefonunun Bluetooth bağlantısını kestim ve kendi telefonumu bağladım.

Sürücü koltuğuna oturup da kontağı çevirdiğinde hoparlörlerden Maggie Rogers'ın sesi yükseldi. Theo önce multimedia ekrana sonra da boş gözlerle bana baktı.

“Sana söylemiştim, daha fazla Thom Yorke’a maruz kalırsam kendimi arabadan atacağım. İzin ver de seni modern müzikle tanıştırayım.”

Theo iç çekti. O aracı geri vitesine takarken ben bir güzel yerime yerleştim ve kendini beğenmiş bir şekilde şarkıya eşlik etmeye başladım.

Paul ellerini çırparak, “Tamam. Şimdi Nereye?” dedi.

GÜN BATIMINDAN ÖNCE ÖLÜM VADİSİ'NE VARDIK VE turistler için popüler bir yer olan Badwater Havzası'nın orada yarım kilometre yol yürüdük. Manzara monokromatikti, gölgeli kahverengi tonları ileride birleşiyor ve çok güzel bir görüntü oluşturuyordu. Uzaktaki dağ silsilesi ufukta elle boyanmış gibi görünüyordu. Akşam olmasına rağmen hava hâlâ bunaltıcı derecede sıcaktı.

Paul birkaç adım önümüzde dolaşırken Theo'nun yanında yürüdüm.

“Eee, hangisi daha önce gerçekleşti? Paul'ün sana *Şimdi Nereye* demesi mi? Yoksa bunu şirketinin adı yapman mı?”

Cevabı zaten biliyordum ama bir de Theo'dan duymak istiyordum.

Theo bana göz ucuyla bakıp sessizce güldü. “Hemen anladın değil mi?”

“Evet çünkü ben bir dâhiyim. Paul yüzünden mi bu ismi verdin?”

Theo’nun gözlerinde tuhaf bir bakış belirdi ama hiç tereddüt etmeden, “Evet,” dedi.

Theo’nun sessizliğinin birkaç saniye havada asılı kalmasına izin verdim. “Yalnız bundan daha fazlasını duymak istiyorum.”

Theo’nun ağzı belli belirsiz bir tebessüm oluşturacak şekilde hafifçe kıvrıldı. Ardından gözlerini kısarak ufka baktı. “Her yaz tatilinde, bir yerlere uçmadan önce bana bunu söylerdi. Aslında nereye gittiğimizi hep bilirdi –bunu öncesinde ailemle konuşmak durumunda olduğu için– ama birlikte bilinmez bir maceraya atılıyormuşuz gibi davranmayı severdi.”

“Peki, neden özellikle o an?”

“Benden hiçbir beklentisi olmayan, kendim olmama izin veren biriyle zaman geçireceğimi anlatan bir ifade. Kimse- nin bizi tanımadığı çok sayıda yere gittik; çocukken ülkenin farklı şehirlerine, büyüdüğümde de uluslararası yolculuklara.” Kollarımız birbirine değince aşırı sıcak havaya rağmen tüylerim diken diken oldu. Ama bunun tek nedeni Theo’nun dokunuşu değildi, sesinden anlaşılan duygu yoğunluğunun da payı büyüktü. Bunu kendimden de biliyordum, geri getiremeyeceğiniz mükemmel anları hatırladığınızda içinizde beliren o buruk ve yakıcı mutluluk hissi. “Hayatımdan kaçmak ve özgür olmak gibiydi. Bu nedenle Anton ve Matias’la kafa kafaya verip de isim aradığımız zaman aklıma ilk bu geldi. Çok doğru ve uygun hissettirdi. Seyahat eden her insanın aynı şekilde hissetmesini istedim.”

Objektifimin kapağıyla oynadım. “Gördüğün iyiliğin aynısını diğer insanlara yapmak gibi, tekrar ve tekrar...”

Üzerimize düşen ışık altında Theo'nun yüz hatları altın renginde görünüyordu. Uzun kirpiklerinin ucu bal rengindeydi, gözlerinin mavisi de çok berraktı. Fiyaskoyla sonuçlanan asistanlık görevimden sonra insanlardan ziyade sadece manzara fotoğrafları çeker olmuştum. Ama o an Theo'nun fotoğrafını çekme dürtüsünü güçlü bir biçimde hissediyordum.

Theo yutkundu. "Hiç bu açıdan bakmamıştım. Ama evet, sanırım haklısın."

"Bence bu konuda olağanüstü bir iş çıkarmışsın," dedim alçak sesle.

"Evet." Sesi hafif çatlaktı. Nefes verdi, elini saçlarının arasından geçirip bana alaycı bir bakış attı. "Hâlâ çok soru soruyorsun."

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Bazen sınıfta sorduğum bütün soruları sayar ve toplam rakamı yazdığı kâğıdı çıkarken elime tutuştururdu. Elinin dokunuşundan hem nefret eder hem de hoşlanırdım. "Bazı şeyler asla değişmez."

"Doğru."

Aramızda yoğun bir hava vardı. Ve en baskın şey de Theo'nun hüznüydü. Omzumla koluna vurdum. "Bana kendi işime bakmamı söyleyebilirsin, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum."

Havza göz alabildiğince önümüzde uzanıyor, bembeyaz tuz düzlükleri çokgen yelpazesine benziyordu. Güneş batmaya başladı. Birkaç fotoğraf çekmek için can atsam da küçük sohbetimiz sona ereceği için üzülüyordum. Theo ilk kez bana kendinden bir parça sunmuş, benimle özelini paylaşmıştı. Onun sunduğu şey benim için hediyeden farksızdı ve ona dört elle sarılmak istiyordum. Ayrıca daha fazlasını elde etmek için tarifsiz bir istek duyuyordum.

Theo bana döndü. Bakışları atkuyruğu yaptığım saçlarımda bir süre gezindikten sonra geçen gece ağzıyla dokunduğu

noktada durdu. Cinsel değil, tanıdık bir şeydi. Dürüst olmak gerekirse canım acımişti.

“Daha önce kimse bana bu soruyu sormamıştı. Cevaplamayı ne çok istediğimi fark etmemişim.”

Açıkça söylemese de sözlerinin altında yatan *teşekkür ederim* mesajını aldım. Başımı salladım, sıradan bir cevap veremeyecek kadar şaşkındım. Theo bana ufak bir tebessüm sundu ve elleri ceplerinde dolaşmaya başladı.

Uzunca bir süre onu izledim. Gün batımını kaçırmak üzereydim. Çekmem gereken fotoğraflar vardı. Ama kendimi o anın büyüünden bir türlü çıkaramıyordum.

Birden kolumda bir elin nazik dokunuşunu hissettim ve tekrar dünyaya döndüm.

“Seni korkutmak istememiştım tatlım,” dedi Paul. Fotoğraf makinesini elinde tutuyordu.

“Sorun değil. Ben sadece... düşünüyordum.” *Torununu ve biraz korkutucu bir şeyin tam merkezine doğru nasıl çekildiğimi...*

Paul beni benden kurtardı. “Çoğunlukla manzara çekimi yapıyorsun değil mi?”

“Evet, kendimi en rahat hissettiğim bu.”

“Portre çalışman oldu mu hiç?”

“Ben...” Omuz silktim. “Üniversiteden sonra yaklaşık bir yıl boyunca bir fotoğrafçının yanında asistanlık yaptım. Sonra bazı aksilikler oldu ve bırakmak durumunda kaldım.”

Paul mırıldanarak söylediklerimi düşündü. “Sen kesinlikle bir hikâye anlatıcısının kalbine sahipsın. Böyle bir potansiyele nerede görsem tanırım. Umarım bu yanını sen de keşfeder, insanların hayatlarına dokunacak türden bir sanat ortaya çıkarmak için kullanırsın.” Sonra komplocu bir tavır takınarak dirseğiyle beni dürttü. “Dokunduğun şey sadece kendi hayatın olsa bile.”

Ardından çenesiyle Theo'yu işaret etti. Yüzü dağlara dönüktü ve profilden çok hoş ve yalnız görünüyordu.

“Emin değilim, bölmek istemem,” diye lafı dolandırdım.

“Bölmüyorsun. Sen sadece bir anı kaydediyorsun.” Göz göze geldik ve Paul bana gülümsedi. Gülümsemesinde hem hüznün hem de çocuksu bir neşe vardı. “Teddy hayatı boyunca benim sadık hususum oldu. Dediğim gibi rahat ol, sorun çıkmayacak. Söz veriyorum.”

Vizörü gözüme yaklaştırdım. Theo'yu objektifimde görmek, o pozunu yakalamak, zoomu ayarlayarak onu kendime daha da yaklaştırmak çok samimi bir histi. Yüz açıları öyle yakındı ki elimi uzatsam ona dokunacaktım sanki. Güneşin ve havanın sıcaklığını alıp Theo'nun tenine, boynuna ve göğsüne yaymak istedim.

Uzaktayken daha güvende olduğunu bilsem de onu yakınımda *istiyordum*.

Kalbim bir kuş gibi kanat çırparken parmağım deklanşöre uzandı. Bu Theo'nun ilk çektiğim fotoğrafıydı. Fakat sanırım son olmayacaktı.

SAATLER SONRA LAS VEGAS GÖRÜŞ ALANIMIZA GİR-di ama Theo'nun yüzü hâlâ tüm netliğiyle hatırımdaydı. Gece kadar karanlık vadinin üzeri neon bir battaniyeyle örtülmüştü sanki.

Paul gözlerini kısarak camdan dışarı baktı ve “Keşke bu kadar karanlık olmasaydı,” dedi. “Tam burası için düşündüğüm bir mektubum var. Böyle olacağını Ölüm Vadisi'ndeyken hesap etmeliydim.”

“Olsun, yine de okuyabiliriz,” dedim büyük bir heyecanla. Elimizi uzatıp Paul'ün dizine dokundum.

Paul kıkırdayarak yan koltuktaki hırkasına uzandı ve mektubu çıkardı.

Ben mektubu kucağımda düzeltmeye çalışırken Theo kuşku gözlerle izliyordu. “Onu nasıl okumayı planlıyorsun?”

“Işığı açacağım ve yüksek sesle okuyacağım.”

“Işığı açarsan yolu göremem.”

İstesen de istemesen de bu mektup şimdi okunacak. “Söylediğin şeyin dizi hikâyesi olduğunu biliyorsun değil mi? Sırf bir şey okumak için ışığı açtın diye araba kaza yapmaz.”

Theo’nun gözlerini devirdiğini karanlıkta bile görebiliyordum.

“Sana bir iyilik yapıp telefonumun fenerinin ışığında okuyacağım. Hatta feneri aşağı doğru tutacağım ki rahatlıkla yola konsantre olabilesin.”

Theo iç çekti ama tartışmaya girmede. Kazanmıştım.

“Paul, bu seferkinin hikâyesi ne?” diye sordum.

“Bu seferki gayet açık aslında. Okuyunca anlarsınız zaten. Bir sorunuz olursa şayet, sonrasında memnuniyetle yanıtlarım.”

“Kesin olacak,” dedi Theo.

Ona ters bir bakış fırlattıktan sonra boğazımı temizledim.

“Tamam, işte başlıyoruz.”

Minivanın içi sessizliğe büründü, ben de büyükannemin sözlerini yüksek sesle okumaya başladım.

17 Kasım 1956

Sevgili Paul,

Hiç F. Scott Fitzgerald okudun mu? Muhtemelen hayır. Kafanı fotoğrafçılık kitaplarından hiç kaldırmıyorsun ki.

Orada bana bizi hatırlatan bir söz var: “Asla kurtulamayacakları bir yakınlığın içine hızla daldılar.”

Geçen hafta beni sevdiğini söylediğinde kalb...

Koltuğumda kıpırdandım. “Bu onu sevdiğini söylediğin zaman mı?”

Theo homurdandı. “Öyle bir konuşuyorsun ki sanki hikâyenin konusunu ya da sonunu bilmiyorsun.”

“Affedersin, bu çok önemli bir an.”

Theo alaycı bakışlarından birini attı. “Dikkatini çekmek isterim ki şu an hiç çıkamadıkları balayı yolculuğunu gerçekleştiriyoruz. Yani olacıklara ruhsal açıdan kendini hazırlasan iyi edersin, Shep.”

Gülümseyerek bizi izleyen Paul’e üzgün gözlerle baktım, ardından mektubu okumaya devam ettim.

Geçen hafta bana beni sevdiğini söylediğinde kalbim mutlulukla dolup taşı. Tanışalı sadece iki ay oldu ama sen daha şimdiden hayatımdaki en önemli kişi oldun. Öncesinde en önemli varlığım ailemdi, artık beni seninle paylaşmak zorundalar, gerçi bundan henüz haberleri yok.

Ki bu da kalbimde başka bir duygunun kök salmasına neden oluyor; korku. Yine korku... Birine âşık olmak ve bunu ailemle paylaşamamak çok zor. Ama onlara senden bahse dersem eğer, seninle ve ailenle tanışmak için ısrar edecekler. Sonrasında olabilecekler beni çok kaygılandırıyor. Evlilik konusunu açacak ve sana bir sürü soru soracaklar. Babam ve kardeşim çok korkunç olabilir hatta her şeyi mahvedebilirler.

Tüm bu anlattıklarım sana çok ürkütücü geliyorsa eğer (senin yerinde olsam bana öyle gelirdi!) her şeyi unutmak isteyebilirsin ve bunun için seni suçlayamam. Bu kahrolası yakınlığa kendimizi biz attık, gerekirse aynı şekilde bundan kurtulabiliriz de.

Bunu düşününce bile kalbim acıyor. Sence ne yapmalıyız?

*Sevgiler,
Kat*

Theo'nun karanlık ve düşünceli gözleri birden bana döndü. Sonra yeniden önümüzde uzayan yola çevrildiler. Sağ elini gelişi güzel bir şekilde direksiyonun en üst noktasına koymuştu. *Minivan* kullanırken bir adamın bu denli seksi görünmesi akıl alır gibi değildi.

Paul'e döndüm. "Bildiğimiz kadarıyla devam etmeye karar verdiniz."

Başıyla onayladı. "Onun için her şeyi yapardım."

Benim iç çekmem üzerine Theo oflamayla inleme karışımı bir ses çıkardı. Ama rahatsızlık belirtisinden ziyade şefkat içeren bir hareketti.

"O mektubu okumamdan hemen sonra ailesini aradı. Pek coşkulu karşılamadılar tabii," diye devam etti. "Onlarla kısa bir telefon görüşmesi yaptım. Aman *efendim elbette hanımefendi* tarzı saygı cümleleri işte. Fakat ailesinin koruma içgüdüleri çok güçlüydü. Kathleen onların göz bebeği idi, ben ise niyetinin iyi olup olmadığına güvenemedikleri bir yabancı. Aralık ayında, finallerden hemen sonra bir akşam yemeği organize ettik. Kat'i Noel tatili için Glenlake'e götürmek için Los Angeles'a geleceklerdi.

"O telefon konuşmasından sonra gergin miydin?" diye sordu Theo.

"Kendi adıma değil. Kat'in ailesiyle tanışma fikri beni hiç korkutmuyordu. Fakat Kat ve umut dolu beklentileri için endişeliydim. Hiç itiraf etmedi ama içten içe korkularımızın boşa çıkmasını, her şeyin iyi gitmesini umuyordu. Bazen ailesine pembe gözlüklerle bakıyordu." Paul bunu söylerken gülmüştü. "Bana da öyle bakıyordu gerçi. Sevdikleri için hep en iyisini ister, en güzelini düşünür, salt irade ve iyi niyetle her şeyi yoluna koyabileceğine inanırdı."

"Ama yapamadı," dedim.

“Hayır, yapamadı,” dedi Paul hüzünle. “Ki bu da bizi bir sonraki mektuba getiriyor. Tabii hikâyeye şimdi devam etmek isterseniz o başka.”

Başparmağımla mektup kâğıdını düzelttim. Büyükanne-min umudunu, nasıl bir şey olduğunu ve ona nasıl hissettirdiğini hayal etmeye çalıştım. Umudun içine karışan korkunun onu nasıl daha güçlü ve aynı zamanda daha kırılgan kıldığını düşündüm.

“Beklemek istiyorum.” Hikâyeyi yavaş yavaş öğrenmek, mektupları ekmek kırıntıları gibi takip etmek hoşuma gidiyordu. Keşke onları sonsuza dek takip etmek gibi bir şansım olsaydı, seve seve yapardım.

Vegas’ın ışıklarına yaklaştığımız sırada onlarca görüntü kafamın içinde dans ediyordu. Theo’nun ukala bakışları, yaralı dizimi iyileştirmeye çalışması, bana ilgi göstermesi, öpüşmenin eşiğinden döndüğümüz an... Günün daha erken saatlerinde şirketinin adının nereden geldiği üzerine yaptığımız o sıcak sohbet. Yanımdan uzaklaşmadan önce sesinin çattallanması ve gözlerinde beliren minnettarlık. *Bana* sessizce teşekkür edişi.

Bu anların her biri ayaklarımın altındaki ufacık bir çakıl taşıydı ama sayıları hızla artıyordu. Dikkatli olmazsam onlara basıp tökezleyebilir hatta yere kapaklanabilirdim. Bu yolculuk öyle yoğun bir gündeme sahipti ki... Büyükanneyle aramdaki bağ, Paul’le kurduğum ilişki, fotoğrafçılık alanında yeniden doğuşum, TikTok’ta anlattığım hikâye.

Bu her ne ise —oyalanma aracı ya da ani bir yakınlık— kendimi fazla kaptırmamalıydım. Olur da düşersem, evvelki günkü gerçek düşüşüm bunun yanında çok hafif kalırdı. Hem daha hızlı yere çakılırdım hem de daha çok canım yanardı.

On Beş

Uyanıksan eğer aşağıda, bardayım.

OTEL ODAMDAKİ YATAĞIMIN KENARINA OTURMUŞ Theo'nun mesajına bakıyordum. Saat neredeyse on bir oluyordu ama ben hâlâ internetteydim. Son bir saati bir sonrakine tiktok videoma hazırlık olsun diye yosemite fotoğraflarını yükleyerek geçirmiştım. Paul'le Theo'nun piknik masasında çekilmiş bir videosuna uzun süre takılıp kalmıştım. Altmış yıl arayla doğan ikizler gibiydiler; aynı gülümseme, aynı kahkaha tınısı. Bacaklarını konumlandırma şekilleri bile birebir aynıydı; solu uzat, sağı bük ve başparmağının ucuna basarak dengeni sağla.

Onlara baktıkça büyükannemle kendimi hatırlıyordum. Biz de onlar gibi birbirimizin kopyasıydık. Kocaman gülümsemelerimiz, benzer yapıdaki köpek dişlerimiz, çok mutlu olduğumuzda gözlerimizi kısmamız. Ben ve büyükannem arasında olan o güçlü bağ ve saf sevgi, Theo ve Paul arasında da vardı. Onları dünyaya tanıtmak için sabırsızlanıyordum.

Ama bu gece değildi elbette. Hele ki böyle bir mesaj almışken.

Theo'nun davetini tekrar tekrar okudum. Kulağa gayet sakin ve olağan geliyordu ki öyleydi de. Sorun şu ki tam kapsamını bilmiyordum. Bir tür zeytin dalı mıydı, yoksa başka bir şey miydi?

Birden eğilip bavulumu karıştırmaya başladım ki beynim bile hızıma yetişemedi. Vegas'a uygun sayılabilecek bir kombin ayarladım: Önü göğüs çatalımı gösteren, siyah, kolsuz bir body; popomu arşa çıkaran kot pantolon; boynuma takmak için birkaç altın zincir. Saçlarımı doğal görünecek şekilde atkuyruğu yaptım ve aradan birkaç tutamı hafif dağınık bir görüntü yaratmak amacıyla parmaklarımla çıkardım. Kirpiklerime maskara, kaşlarıma da yatıştırmak için özel bir jel sürdüm. Son olarak vişne rengi balsamla yanaklarımla ve dudaklarımla renklendirdim.

Az önce seks yapmışım ve hızla kendime çekidüzen vermişim gibi görünüyordum. Aynadaki yansımamın sırtışı tek kelimeyle şeytaniydi.

Theo bakmak istediğini söylemişti. Ben de ona bakabileceği şeyler sunacaktım.

Mesajına cevap yazmak yerine harekete geçtim. Telefonumu cebime koydum, ayağıma ipli sandaletlerimi geçirip aşağı indim.

Bar rezervasyona çok da uzak olmayan bir noktada, açık konseptli bir alanda yer alıyordu. İçki şişeleri kıvrımlı bir şekilde dizilerek hoş bir ambiyans yaratılmıştı. Çok sessizdi, pazartesi gecesine göre bile.

Theo elini kadehine dolamış halde barda oturuyor ve beyzbol maçı izliyordu. Can sıkıntısı gözlerinden okunuyordu. Başını öne eğmiş telefonuna bakıyor sık sık parmak eklemleriyle ekranı aydınlatıyordu. Orada ne gördüyse –ya da göremediyse– dudakları hoşnutsuzlukla kıvrılmıştı. Sonra tekrar televizyona odaklandı.

Ta ki geldiğimi görene dek.

Şaşkınlık yüzünde fırtına gibi esti, kaşları anında kalktı. Ama çabuk toparlandı. Farkındalığın bakışlarına yansımaları izlerken damarlarımda sıcacık bir şeyin aktığını hissettim.

Vücudumu tarayan gözlerinde bariz bir özgüven hissediliyordu. Sanki benimle tam olarak ne yapacağını bildiğinin itirafıydı. Hoşuma gidecek, hoşuma gideceğini garanti edeceği türden bir şey. Altı metre mesafeden bakışlarıyla kalçalarımın kalıbını çıkardı. Üç metre mesafeden de boynumun ve göğüslerimin. Yanma vardığımda bakışlarının hedefi ağzım ve dudaklarım oldu.

Belli ki fazlasıyla dikkatini çekmiştim. “Merhaba.”

Puslu bir sesle, “Merhaba,” dedi. “En azından bir cevap yazamaz mıydın?”

“Çabucak geldiğim için buna gerek olmadığını düşündüm.” Bardaki tabureye oturdum ve onu süzmek için hafifçe başımı eğdim. Çıplak omzuma değen saç tellerim tüylerimin ürpermesine neden oluyordu. “Cevap yazarım diye sık sık telefonuna bakacağını nereden bilebilirim ki.”

Theo yakalandığını anlayınca sırttı. “Sen küçük bir sapıksın, Shep.”

Ona arsızca göz kırptım. “Ne içiyorsun?”

“Burbon.” Ağzı bir gülümsemeyle kıvrılırken gamzesi ortaya çıktı. “İki parmak.”

Barmenin dikkatini çekmek için elimi havaya kaldırdım. “Üç parmağı kaldıramayan bir adama saygı duymam.”

Barmen bize yaklaşırken Theo küçük bir kahkaha attı. Bu bir tenis maçı olsaydı şayet, puan benim haneme yazılırdı.

Başımınla Theo’nun kadehini işaret ettim. “Aynısından.”

Barmen uzaklaşırken Theo bana doğru eğildi. Omzu omzuma değiyor, nefesi kulağımı okşuyordu. “Bu gece seni tatmin etmek için iki parmak yetecek mi?”

Engel olamadığım bir ürpertiden sonra sessizce kıkırdadım. Çenemi eğdim ve bakışımla gereken cevabı verdim. “Uslu durmamız gerekiyor Spencer. Sakın heyecan yapma.”

Theo sıırttı. “Kim heyecan yapıyor?”

Burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Sağ kaşının hemen üstünde darbe sonucu oluşmuş belli belirsiz bir yara izi vardı.

Aniden çevresel görüşümde bir cam bardak belirdi, içkim gelmişti. Kadehi önüme çektim.

Theo da aynısını yaptı. Ardından kadehini yumuşakça benimkiyle tokuşturdu. “Şerefe Shepard.”

“Neye içiyoruz?”

“Bakmaya sanırım.”

Gülmeme engel olamadım. “Bakmaya.”

Gözlerimiz birbirine kilitlenmişken Theo içkisinden ufak bir yudum aldı. Aynısını yaptım ama bunu yaparken dilimdeki burbonu Theo’nun ağzından aldığımı hayal ettim.

Göz temasımızı kesen Theo oldu. Kadehini masaya koydu ve dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. Oradaki ıslaklığı hissetmek için başparmağımı uzatmayayım diye elimi bacağımın altına koydum.

“Bugünkü mektubun heyecanını üzerinden atabildin mi?” diye sordu Theo.

Soruyu duyunca göğsümde bir sıcaklık hissettim. Belki de Theo bizi güvenli bir bölgeye çekmeye çalışıyordu ama en azından cevabımı duymak isteyecek kadar beni önemsiyordu. “Sayılır. Bu sana sıkıcı geliyor mu? Yani hikâyelerini zaten biliyorsun.”

Theo hayır anlamında kafasını salladı. “Aslında bilmiyorum. Daha önce de söylediğim gibi Kathleen konusu bizim ailede sır değildi. Fakat büyükbabam gece gündüz ilişkilerinin ayrıntılarını da anlatmazdı.” Theo’nun gözü bir anlığına

televizyona kaydı. “Bu şekilde öğrenmek benim de hoşuma gidiyor. Yani onunla yollardayken.”

Sonra bana baktı. Sesli söylemedi belki ama devamını yüzünden okuyabiliyordum: *ve seninle...*

Ufak bir çakıl taşı daha. Kalbim tedirginlikle titredi. “Sır değildi derken tam olarak neyi kastediyorsun?”

“Gördüğüm kadarıyla büyükbabamla biyolojik büyükan-nem arasında hep bir tartışma konusuydu. Mezun olduktan hemen sonra biyolojik büyükanneyle tanışmış.” Theo’nun ağzının bir kenarı yukarı kalktı. “Tek gecelik bir şey olması gerekiyormuş ama büyükanne hamile kalmış.”

Gözlerim kocaman açıldı. “Amcana mı?”

Theo evet anlamında başını salladı. “Evlenmek zorunda kalmışlar. Büyükbabamın o sırada Kathleen’i tamamen unuttuğunu sanmıyorum, üstünden birkaç yıl geçmiş olmasına rağmen.”

“Büyükanne’nin o dönem büyükbabam Joe ile tanıştığından adım gibi eminim.” 1959 senesinin Yeni Yıl Arifesi’nde evlenmişlerdi. UCLA’de kalsaydı, bir önceki bahar mezun olacaktı. “Yani pek de iyi bir başlangıç olmamış. Paul ve...”

“Anne,” diye belirtti Theo. “İyi bir başlangıç olmadığı gibi sonrası da pek iyi olmadı. Çok çabaladılar. O zamanlar insanlar evliliklerini sürdürmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Onlar da yaptı elbette ama sonunda zararlı, toksik bir şeye dönüştü.”

“Bütün bunları sana Paul mü anlattı?”

Theo duraksadı. İçkisinden ağır ağır ama büyükçe bir yudum aldı. Kadehini masaya bıraktı ama gözlerini ondan alamadı. “Bir kısmını büyükbabam anlattı, babam da...” Theo’nun çenesi gerildi.

Gerginliğini biraz olsun attığını görebilmek için dizimi onunkinin yanına koydum.

Theo nefesini verip kafasını iki yana salladı. “Babam birbirini hiçbir zaman sevmemiş ebeveynlerle büyüdü. Büyükbabama karşı hep çok öfkeliydi, büyükbabamın Kathleen’e olan hislerinin de bunda payı vardı elbette. Sonra bütün şikayetlerini ve acılarını bana yönlendirdi. Büyükbabama ne kadar hayran olduğumu biliyordu. Kendince babasını cezalandırmak istiyordu. Ama bir süre sonra hangimizi cezalandırdığı belli olmamaya başladı; babasını mı, yoksa beni mi?”

Elimle göğsümü ovuşturdum, aslında bunu daha çok Theo’ya yapmak istiyordum. Bu konuları paylaşmakta bu kadar istekli olmasının nedeni alkol müydü, yoksa ben miydim?

“Sana karşı hep çok sert görünüyordu,” diyerek fikrimi belirtme cüretini gösterdim. “Yani ikinizi yan yana gördüğümde.”

Theo’nun gülüşü mizahtan çok keder doluydu. “Hâlâ da öyle. Ne zaman bir şeyi batırsam, hemen *sana söylemiştim* dosyasına kaydeder. Galiba ona babasını hatırlatıyorum, hem de çok.”

“Peki ya annen?” Theo’nun babası gözüme öyle baskın ve büyük görünmüştü ki aile portresinin bir diğer üyesi olan annesiyle ilgili hafızamda pek kayıt yoktu.

“Bazen araya girip duruma müdahale eder. Ama babam karşısındakini tüketene kadar tartışabilir. Annemin de buna dayanacak gücü yoktu, hiç olmadı.” Theo başparmağını yavaşça kadehinin üzerinde gezdirdi. Gözlerinin ardında anıların oynadığını görebiliyordum. “Artık ben de bir yetişkin olduğum için sorunlarımızı kendi aramızda halletmemize izin veriyor.”

Theo’nun tarif ettiği şeyin nasıl bir yalnızlık olduğunu hayal etmeye çalıştım. İhtiyaç duyduğun ilgi ve desteği göremediğin, tam anlamıyla güvenemediğin ebeveynlere sahip olmak. Böyle bir şeyi hayatımın hiçbir anında deneyimlemediğim için cevap bulmakta güçlük çektim.

Ama belli ki o bu konuyu kapatmıştı. Güçlkle yutkundu, kadehini iterek kendinden uzaklaştırdı ve sözcüklerin izini yok edercesine eliyle ağzını sildi. “Neyse, bugünlük benim sırrım bu. Tabii hâlâ oyunu oynuyorsak.”

“Her zaman.” İçimden bir ses itiraf edeceğimiz şeylerin hiç tükenmeyeceğini söyledi. Bu beni hem heyecanlandırıyor hem de çok korkutuyordu. On günümüz kalmıştı: İçimizi böyle açmaya devam edersek bu on güne daha ne kadar itiraf sığdırabilirdik?

Sesimdeki üzüntüyü hissedince Theo’nun bakışları keskinleşti. “Hadi bana bir sırrını söyle.”

“Hayatının mükemmel olduğunu sanıyordum,” diye itiraf ettim. “Yüksek notların ve o pis servislerinle beni çok zor, saçma sapan durumlara düşürdün...” Theo güldü ve gözlerinin kenarı kırıştı. Bu keyifli sohbet içimde bir ferahlık hissi oluşturdu. “Tabii bir de *Forbes* var.”

“O sayfayı işaretledin değil mi?” Theo’nun sesinde yine o kendini beğenmişlik vardı, ağzının kenarı da ukalaca kıvrıldı. Dudaklarının şekli o kadar mükemmeldi ki öpmek, ısırarak ve emmek için idealdi.

“Öyle yapmamı isterdin değil mi?”

Theo kafasını salladı, aramızdaki sessizlik uzarken gülümsemesi cılızlaştı ve söndü. “Bu hayatta neyi öğrendim biliyor musun? Bir şey dışarıdan bakınca ne kadar mükemmel görünüyorsa, içi bir o kadar karmaşıktır.”

Kendi sırrımı tamamen açıklayamasam da onu gayet iyi anladığımı bakışlarımla belli etmeye çalıştım. Sonra kadehi mi kaldırdım. “Buna içilir, şerefe!”

SARHOŞ OLMAMIŞTIM AMA THEO GECE YARISINDAN sonra hesabı öderken hafif çakırkeyiftim. Bardan ağır ağır uzaklaştıkça aramızda gerilime neden olan bilinmeze geri dönüyorduk.

Theo bu kez ellerine hâkim olmayı biliyordu. Maalesef aynı şeyi omzu, bacakları ya da dizi için söyleyemezdim, bunların hepsi teknik olarak bedenime bitişikti ve baskı uyguluyordu. Bir espriyi kulağıma fısıldamak ya da başka bir şey söylemek için eğildiğinde de bu baskının şiddeti artıyordu. Saçımı omzumun üstünden arkaya attığım esnada gözleri yine sözünü ettiği o noktaya takıldı. Oraya baktığını neden daha önce hiç fark etmediğimi bilmiyordum, öyle aç bir baktı ki midemin ortasında hissedebiliyordum.

Şimdi beni lobiye götürüyordu. Hafifçe büktüğü avucunu sırtımda hissedebiliyordum.

Bir dakika sonra asansöre bindik. Theo kendisinininkini es geçerek sadece benim odamın bulunduğu katın düğmesine bastı. Durumu garipseyerek bunu belli eden gözlerle ona baktım.

“Odana kadar sana eşlik edeceğim, sonuçta çok uzun bir koridorun sonunda kalıyorsun.” Buraya geldiğimizde valizlerimi taşımama yardım etmişti ve odama varmamız neredeyse asırlar sürmüştü. “Bak olur da kaybolursan ya da biri seni kaçırırsa falan, seni aramak zorunda kalmak istemiyorum. Boşuna sinirlenmeyeyim değil mi?”

Theo’nun masum sözlerine ve şakalarına rağmen kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. “Çok nazıksın.”

“Niyetim son derece iyi.” Gözleri ışıkların altında parlıyordu. Bir kurt kadar vahşi görünüyordu. Birden kendimi *Kırmızı Başlıklı Kız* masalında gibi hissettim. Theo kurttu, ben de küçük kız. Fakat arada küçük bir fark vardı. Ben kurt tarafından yenilmeyi çok isterdim. Hatta buna bayılırdım.

Ama yapamazdım. Bacağımı çimdikleyip kabin kapısına doğru döndüm. Böylelikle duvara yaslanan Theo'yu daha az görecektim.

Asansörle yukarı çıkmamız hem çok hızlı hem de inanılmaz derecede yavaştı. Koridoru boydan boya kaplayan halıfleks ayak seslerimizi boğuyordu. Ortam o kadar sessizdi ki tam yanımda yürüyen Theo'nun yumuşak nefes verişlerini duyabiliyordum. Yalnız biraz fazla hızlıydılar sanki. Kafamı çevirince gözlerinin belirli bir noktaya baktığını fark ettim.

Midemdeki kelebekler hızla güneye göç etti. "Odama gelmiyorsun."

"Böyle bir şey istemedim ki," diye mırıldandı Theo.

"Evet. Çünkü işi oraya vardırılamayacağımız konusunda anlaşmıştık."

"O konuya ilgim sıfır." İnanmayan bakışlarımı görünce Theo muzipçe sırıttı. Bu sırıtışını yıllardır görmemiştim. "Ciddiyim. Sana hevesli olmadığın bir şeyi yapacak değilim, bunu ben de istemem."

"Mesele heves değil."

"Tamam, biliyorum, asıl mesele büyükbabam."

"Sadece o değil, benim hevesim *dışındaki* her şey."

Artık bir sır olmasa da bunu sesli söylemeseydim iyiymi. Theo bana öyle bir baktı ki vücudumun her yerini ateş bastı.

Odama geldik. Anahtar kartımı okutmalı, içeri girip kapıyı arkamdan kapatmalı ve iki kere kilitlemeliydim. Ama yapmadım.. Arkamı dönüp de Theo'nun çok yakınımda olduğunu ve ateşli gözlerle bana baktığını görünce otokontrolüm un ufak oldu.

"Kardeşim kız arkadaşıyla iddiaya girdi. Yani hem onun sevgilisi hem benim en iyi arkadaşım." Gevezelik ediyordum. "Neyse. Gururum buna teslim olup olmamama bağlı."

Theo'nun kaşlarından biri keyifle kalktı. "İddia konusu ne?"

Aman Tanrım, ben ne yaptım? Beynim şehvetle o kadar meşguldü ki.

"Belirli bir günde birlikte olursak içlerinden biri parayı alacak. Thomas şimdiden kaybetti."

Theo daha da yaklaştı. Kıvrımlı ve uzun kirpikleri sürekli gezinen bakışlarını takip ediyordu. Çok tatlı görünüyorlardı. Acaba onları tenimde hissetmek nasıl bir his olurdu? Theo beni ensemden öpse tenimi nasıl okşarlardı?

"Thomas'm iddiası neydi?" diye sordu Theo çok alçak sesle.

"Üç gün. Sadie de on gün dedi." Diğer iddiadan Theo'ya bahsetmedim çünkü böyle bir şey asla olmayacaktı.

Ama bu olabilirdi: Theo'nun ağzı ağzımın dibindeydi. Onu o kadar istiyordum ki nefes nefeseydim. Sırf bir şeyden güç alayım diye kapının koluna tutundum.

"*Birlikte olmak* derken neyi kastediyorsun?"

"Önemsiz bir konu hakkında neden bu kadar çok soru soruyorsun?" diye sordum. Aşırı yakınlığı ve fiziki baskısı beni iyice azdırıyordu.

"Sen de biliyorsun ki bu önemsiz bir konu değil. Hadi söyle, ne demek istedin?"

"Seks," dedim sanki o an bir sevişmenin ortasındaymışız gibi.

Theo'nun gözleri karardı. "Yani biz şimdi sadece..." Sesi canlılığını yitirdi ama hâlâ ağzıma bakıyordu.

"Öpüşürsek," diye tamamladım.

"Evet," diye mırıldandı. "Bu sayılmaz değil mi? Yani iddia açısından."

"Hayır, sayılmaz."

"Hem şu an Vegas'tayız. Ne derler bilirsin, Vegas'ta olan..."

"Vegas'ta kalır."

“Aynen.” Sesi giderek daha azgın çıkıyordu. Göz göze geldik, bakışlarımız kilitlendi. Theo ne beni itecekti ne de kendine çekecekti. Ama eğer ben istersem...

Sesli bir şekilde nefes verdim. “Tamam, sadece bir kere. Bu bizim sırrımız olabilir.”

Uzayan sessizlik dayanılmazdı.

Theo’nun eli köprücük kemiğimden kayarak geçip durduğunda her yerimin kasıldığını hissettim. Beni hafifçe itip de kapıya yapıştırdınca soluğum tamamen kesildi.

Başparmağı boynumda, nabzımın çılgın gibi attığı yerde gezindi. *Onun için* atıyordu ve o da bunu biliyordu. Yaptığı her şey sadece bir teklifti, olabileceklerin habercisi misali. Hafif bir dokunuşla bile beni istediği an ele geçirebilirdi.

“Yap şunu,” diye fısıldadım.

“Sen yap,” diye karşılık verdi. Bunun üzerine tişörtüne yapıştığım gibi onu kendime çektim ve ağzına ulaşabilmek için başını kaldırdım.

Dillerimiz birbirine değdiği an ağzı bana tamamen açıldı ve o inledi, iniltilerin en yumuşağıydı. Sonra bir eli saçlarımla arasına daldı, diğeri de yanağımı avuçladı. Ve ardından kontrolü o ele aldı, kafamı tam da istediği açıda eğdi. Bunu başlatan ben olabilirdim ama artık tek sorumlu Theo’ydu.

Bazı insanların düzüştüğü gibi öpüşüyordu; yavaş, derin, edepsiz ve yaramaz. Ne istediğini anlatan sesler çıkarmayı da iyi biliyordu. Ağızlarımızdaki ıslak ve kaygan zemin; dişlerimizin ara ara birbirine çarpması sonucu gelen tıkırtı sesleri; birbirimizin tadına bakma şeklimiz... Vücudu benimkinin üzerindeydi. Sanki üstümüzde kıyafetlerimizle duvarın dibinde değil de çırılçıplak halde, duvarın diğer tarafındaki yataktaydık.

Bunu düşününce daha da azdım. Ama hayalini kurduğum şeye sahip olamayacağımı biliyordum, hepsi bu kadardı. Bu

kadarı yetmeliydi. Bu bizim küçük sırrımızdı, sadece birbirimize anlatacağımız kirli bir gerçek. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve çektim, öyle bir inledi ki inlemenin etkisini bacaklarımın arasında hissettim. Sonra bedenimi bedenine bastırdım, özellikle de en sert noktasına, diğer bir deyişle benim için sertleşmiş olana.

Ağzımın içine, “Lanet olsun,” dedi. Sonra elleri vücudumun aşağısına kayıp kalçalarımın ulaştı. Parmaklarını sertçe batırdı. Sonra birden ellerini çekti ve kapıya bastırdı. “Sadece öpüşüyoruz.”

“Üzgünüm,” dedim inleyerek.

Theo ağzını ağzımdan çekti, yanağımdan geçirip kulağımla çenemin kesiştiği o malum noktaya ulaştı. Nefes nefeseydi. “Senin kuralların.”

Doğru söylüyordu. Sadece öpüşeceğiz ve sadece bir seferlik bir şey olacak demiştik. Kıyafetleri çıkarmadan seks yapmak onaylı listede yoktu gerçi. Fakat... Tanrım! Çok ama çok iyi hissettirmişti.

Yine de artık durmak zorundaydık. Neden durmamız gerektiğini daha sonra hatırlayacaktım.

Başımı kapıya yasladım ve yanıp sönen yangın alarmına baktım. “Tamam. Tamam. Ta...mam...”

“Olanları gözden geçirdiğin için mi *tamam* deyip duruyorsun, yoksa seni nutkunun tutulmasına neden olacak şekilde mi öptüm?” diye fısıldadı boynuma. O kibirli sırıtışını tenimde hissediyordum.

Bir kez daha inledim. “Tanrım, artık gitmen gerek.”

Önce bir müddet hareketsiz kaldı. Sonra favori noktasına küçük bir öpücük kondurdu. Bir daha kimse orama dokunamayacaktı. Bir adım geri çekildiğinde ona şöyle bir baktım. Ağzı ıslaktı ve yüzünde de tam anlayamadığım bir ifade vardı.

“Gitmen lazım,” diye tekrarladım. “Aksi takdirde seni odama atmam an meselesi.”

Yüzündeki çırılçıplak şehvet yıkıcı boyuttaydı. Böyle bir durumda bile kendimi kontrol etmeyi başardığım için adım bir caddeye falan vermeleri gerekirdi. “Ama bunu yapamayız.”

“Hayır, yapamayız.”

“Çünkü...”

“Her şey yüzünden.”

“Aynen.” Theo ofladı ve darmadağın olmuş saçlarını eliyle düzeltti. “Tamam.”

“Evet. Tamam.”

Vahşi bir tutam saç kulağımın arkasına atarken, “Tamam dediğim diğer şeyler, öpücük değil.”

“Evet, öpücük beş yıldızdı Spencer. *Hadi git artık.*”

Onu omzundan ittim. Geriye doğru sendelerken gülümsüyordu, ben de çok zorlandığım bir konuda dil dökmenin verdiği bıkkınlık ve içimdeki keşkeler yüzünden gülüyordum. Theo’nun dudakları şişmişti, sıkıca tutup çekiştirdiğim için tişörtü buruşmuştu. Perişan görünüyordu, Vegas’a aitmiş gibi. Buram buram günah kokuyordu hatta günahın ta kendisiydi.

Ben anahtar kartımı okuturken o geri geri yürüdü. “Bu arada gecenin başında sorduğum soruyu hâlâ yanıtlamadın.”

Odama adımımı atıp durdum. “Ne sorusu?”

Yakalayamayacağım kadar uzakta olması iyi bir şeydi, söylediği şey düşünülürse. “Bu gece seni tatmin etmek için iki parmak yetecek mi?”

Bu söz üzerine kapıyı kapattım ve kilitledim.

On Alte

OÖPÜŞMENİN GERÇEKLEŞMESİNE İZİN VERMEK taktiksel bir hataydı. Ertesi sabah kahvaltıda Theo ve Paul'e katıldığımda ikisiyle de göz göze gelemiyordum. Theo kahve kupasını sadece iki parmağıyla tutunca hayal gücüm beni uzun, karanlık ve kirli bir yola sokup olmadık yerlere götürdü. Zion Ulusal Parkı'nın dışındaki Airbnb'ye gitmek için valizlerimizi bagaja yüklerken theo gözlerime bakarak sırttı. Tek kelimeyle çıldırtıcıydı.

Güney Utah yolunda aramızda oluşan elektrik akımını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Paul bir mektup daha verdi, bu seferkinin ana teması aile yemeğini daha az korkunç kılmak adına yapılacak şeylerin bir listesi idi. Bana büyükannemin alışveriş listelerini hatırlattı. Tek fark mektupta *süt al* yerine, *savaş konusuna girme* yazıyordu. Hüzünle güldüm, onun o hallerini o kadar çok özliyordum ki aklıma her geldiğinde bir parçam acıyordu. Bu yoğun özlemi ve acıyı büyükannemle ilgili anılarımı Paul ve Theo'yla paylaşarak biraz olsun dindirmeye çalışıyordum. Bir keresinde büyükannemle Safeway adlı süpermarketteki bir peynirli makarna standına gitmiştik. Ben kule şeklinde dizdikleri kutuların altında kalmıştım. Büyükannem bir yandan kahkahalarla

gölüyor bir yandan da beni kutuların altından çıkarmaya çalışıyordu.

Theo'nun kahkahası büyükanneminkine acayip benziyordu, aynı eğlenceli tınıya sahipti. Theo ne zaman gülse büyükannem yanımdaymış gibi hissediyordum. Hurricane şehrindeki St. George kamp alanından ve La Verkin adlı çok şirin bir kasabadan geçerken büyüleyici bir manzara da yanımda uçup gidiyordu. Airbnb'imizin olduğu yer olan Springdale'a doğru yol alıyorduk. İki yanımda da parlak kırmızı, pas rengi, turuncu ve açık kahverengi renklerinde kayalar vardı. Bütün heybetleriyle masmavi göğe doğru uzanıyorlardı. Sanki biri eline fırçayı alıp dünyanın her yerini güzel ve canlı renklere boyamıştı.

Burası bütün yolculuk boyunca en sevdiğim yer olacaktı, bunu hissedebiliyordum. Derin bir huzur yerleşti göğsüme. Bu huzurun her zerresini içime çekebilmek amacıyla camı açtım ve bol bol nefes aldım.

Bütün valizleri ve çantaları indirdikten sonra Yosemite fotoğraflarımı düzenleyecektim. Burada toplamda üç gün kalacaktık ve yarının yani ilk günümüzün hedef noktası Zion olacaktı. Paul, Hasselblad'ıyla birkaç fotoğraf çekmeme izin vereceğine dair bana söz vermişti. Filmini boşa harcayacağım gerçeği düşünülürse fazlasıyla cömert bir davranıştı.

İçimde temkinli bir iyimserlik vardı ve bu duygu benim için çok yeniydi. Dürüst olmak gerekirse aylardır ilk kez böyle bir şey hissediyordum.

Otuz dakika sonra Airbnb'ye vardık. Geçici bir süreliğine de olsa bizim olan eve şöyle bir baktım ve iyimserliğimin o *temkinli* kısmı buharlaşıp havaya karıştı.

Minivandan indim, ellerimi kavuşturup şöyle bir göz attım. Ev resimlerde görünenden daha küçüktü ama ön sundurma epey genişti. Çam ağacından yapılmış üç tane sallanan

sandalye ve her birine koyulmuş rengârenk kırlentlerle çok hoş bir açık hava mekânıydı.

Araçtan inen Theo ve Paul'e, "Harika, değil mi?" dedim. Hepimizin heyecanı farklı düzeydeydi. Theo büyük oranda hareketsizdi ama Paul'ün yüzü anında aydınlandı.

"Şahane. Ne güzel bir keşif."

"Üstelik çok da pahalı değil." Evi sitede ilk gördüğüm an fiyattan o kadar etkilenmişim ki parmaklarım rezervasyon formunu otomatik pilotta doldurmuşlardı.

Valizlerimizi içeri taşıdık ve evi keşfe çıktık. Ana alan açık konseptti ve güneybatı tarzında dekore edilmişti. Salon, mutfak, aydınlık bir köşeye konumlandırılmış yemek odası. Yemek masası kabaca yontulmuş, soluk renkli ahşaptan yapılmıştı ve eşyalarımı rahatça yayabileceğim kadar büyüktü. Planladığım fotoğraf düzenleme işini burada halledebilir hatta sıradaki Tik-Tok videomu bile bitirebilirdim. Büyük seyir penceresinden göğe doğru uzanan pembe ve kırmızı kayalar görünüyordu. Parmaklarımı cama bastırıp yarın makinemle yakalayacağım inanılmaz renklere baktım. Yarın sabahı iple çekiyordum.

Yatak odalarına ve banyo olduğunu tahmin ettiğim yere giden uzun bir koridor vardı. Theo o tarafa yöneldi. Benim ve Paul'ün valizlerini de arkasında sürüklüyordu.

Paul mutfakta dolaşp *French press*'i işaret etti. "Ah, sabahları bu çok işimize yarayacak."

"Evet. Blue Bottle marka kahve de aldım, onunla ya..."

"Hey, Shepard?" diye bağırdı Theo evin arka tarafından. Adımları zeminde deprem etkisi yaratıyordu. Kendimi olası bir soruna hazırlamaya çalıştım. Yatak odalarından birine kalabalık bir rakun ailesi yuva yapmış olabilirdi. Ya da klima bozuk olabilirdi. Ya da...

Theo köşeyi döndü, kaşları hayretle kalkmıştı. "Burada neden tek yatak olduğunu bana açıklamak ister misin?"

PAUL, THEO VE BEN ELLERİMİZİ BELİMİZE KOYMUŞ, yatağın ucunda dikiliyorduk.

“Listede iki yatak odası olduğu yazıyordu,” dedim belki dördüncü kez.

Theo senaryonun üzerinden bir kez daha geçmek istedi. “Emin misin? Çünkü görünen o ki burada sadece bir tane yatak odası ve tek bir yatak var.”

İç çektim ve taytıma taktığım kemerde duran cep telefonumu çıkardım. Uygulamayı açtım, rezervasyon bilgilerini tıkladım. “Bak burada işte, okuyorum: dört kişilik, bir yatak o...”

Birden sesim içime kaçtı ve buz kestim.

“Ne diyor? Ne diyor?” Theo elimi avcuna aldı ve detayları daha rahat okuyabilmek için kendine çekti. Bedeninin dikkat dağıtıcı sıcaklığı ve yaptığım hatanın acı gerçekliği yüzünden kendimi çekmek istedim ama o kadar sıkı tutuyordu ki yapamadım. “Bir yatak odası Shep. Bak, tam burada yazıyor. Diğer yatak salondaki çekyat.”

Ses tonu yumuşaktı ama duyduğum tek şey *her şeyi batır-
dın* cümlesiydi. Tabii bunu söyleyen ses ona değil bana aitti. Yaptığım hatadan kaynaklanan suçluluk taş gibi mideme oturdu.

Birden kendimi Theo’nun elinden kurtardım, yanaklarım alev alev yanıyordu. “Rezervasyonu onaylamadan önce sana bu linki gönderdim. Hiçbir şey söylemedin.”

“Sorun yoktur diye düşündüm. Umurumda olan tek şey...”

“Herkesi yetecek kadar oda ve yatak, biliyorum. Yaptığım şeyi ikinci bir göz olarak bir de sen kontrol etseydin bunlar olmazdı.” Elimi alınma götürdüm, ne zaman başarısız olsam her yerimi ateş basar ve kızarırdım.

O önemli kareyi kaçırdığım için bana bağırın Enzo'nun sesi yankılandı zihnimde. Bana işe yaramaz olduğumu söylüyordu. Sonra İK departmanındaki bir akrilik sandalyede otururken buldum kendimi. Patronum yanımda oturuyordu. Değerli katkıları için çok teşekkür ettiklerini ama maalesef...

İçi boş şeyler geveliyordu işte. İkimiz de biliyorduk ki ortada değerli bulunacak bir katkı falan yoktu. İşten çıkarıldığımı söyledikleri an yüzümün alev alev yanması ve damarlarıma hücum eden adrenalinin soğuk etkisi, büyükannemin ölümünden sonra yaşadığım kederli uyuşma dışında hissettiğim tek duyguydu. Ruhumdaki kalın buz tabakasını kırmak için ne güzel bir yoldu...

Bu seferki aynı değildi aslında. Bu kez küçük ve aptalca bir hata yapmıştım. Keşke yanaklarımı yakan bu hissi elimle silebilseydim, belki o zaman daha önce yaptığım gerçek hataları da düşünmek zorunda kalmazdım.

Paul kolunu omzuma doladı. "Sorun değil Noelle. Sadece birkaç gün kalacağız zaten. Neden bu odayı sen almıyorsun? Theo ve ben de çekyatta yatarız."

Theo ve ben bir ağızdan, "Olmaz," dedik.

"Orada yatmak sırtını mahveder," diye ekledi Theo. Önce Paul'ün bana doladığı koluna, sonra da bana baktı. İç çekti. Yatağa tekrar bakarken çenesini kaşıdı. "Ben yerde yatacağım."

"Sen yerde yatamazsın. *Ben* yerde yatacağım."

Theo kaşlarını çatarak bana baktı. "Yerde falan yatmıyorsun."

Kollarımı kavuşturdum. Hırçın görünmemeye çalışsam da pek başarılı olduğum söylenemezdi. Tematik bir durumdu. "Bu tamamen benim hatam."

"Ben de gönderdiğin linki kontrol edebilirdim ama etmedim. Yani ikimizin de hatası var."

"Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak için bir şey..."

“Hiçbir şey yapmıyorum.” Sesi aşırı ciddiye, tam bir patron gibi. Bana kısaca *bu işe burnunu sokma* mesajını veriyordu. Bahse girerim toplantı odasında tam bir baş belasıydı ve kimse onunla ters düşmek istemezdi.

Boğazım düğümlendi. O her zaman aşırı yetenekli ve başarılı biriydi. Lisedeyken bu durum sinirimi bozsa da aynı zamanda çok da motive ediciydi. Yıllarca her kulvarda kıyasıya rekabet etmiştik –tenis, ders notları, münazara yarışmaları– ve ara sıra beni ekarte etse de ben her konuda ona ayak uydurmuştum.

Ama bu kez ona yetişmem mümkün değildi çünkü onunla aynı kalibrede sayılmazdım. Ona karşılık verecek hiçbir şeyim yoktu ve bu acı farkındalık onurumdan geri kalanı da imha ediyordu. Ne kadar küçük olsa da bu karmaşadan daha yeni çıkmıştım. Kayıplarla ve tökezlemelerle geçen altı ay, ondan öncesinde de yıllar süren başarısızlık... Dahası otuz yaşına geliyordum ve bu hayattaki amacımı hâlâ bulamamıştım. Theo’nun bu karmaşayla ilgili sorumluluğun bir kısmını üstlenme isteği inceden bir acımadan başka bir şey değildi. Yani ben öyle hissediyordum.

Peki ya ona her şeyi anlatırsam? İşsiz olduğumu, hayattaki yönümü bulamadığımı, başarısız olmaktan çok korktuğumu, bu yüzden de başarılı olmak için asla bir şansım olamayacağını... En azından onun gibi başarılarla imza atamayacağım kesindi. Şimdi olduğu gibi uzlaşmacı bir tavır takınır mıydı? Yatak meselesinde olduğu gibi bir tepki verir miydi? Bunları düşündükçe içimden ağlamak geliyordu. Benden vazgeçebirdi ve bu gayet anlaşılabilir olurdu. Madem öyle, bu konuya neden bu kadar çok takılıyordum?

Bulunduğumuz oda fazla küçük, fazla sıcaktı. Bu yolculuğun başında –en azından geçici olarak– kurtulduğumu sandığım o boşluk hissi geri dönmüştü.

Ağır sessizliği bozan tiz bir telefon sesi oldu. Theo eşofmanının cebinden telefonunu çıkardı ve ekrana baktı. Arayan kişinin adını olduğum yerden bile görebiliyordum: Babam.

Yüzüne gergin bir ifade yerleşti.

Ben zaten odadan çıkmak üzereydim. “Bu konuyu daha sonra çözeriz. Bana ihtiyacınız olursa dışarıda olacağım.”

Ama iki adam da kendi dünyasındaydı. Paul sadece başını salladı, Theo da hâlâ telefonun ekranına bakıyordu. Odadan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Paul’ün sesini duyunca elimde olmadan durdum ve kulak verdim. “Açmak zorunda değilsin. Ne söyleyeceğini zaten biliyorsun.”

“Belki de o...”

“Babanın fikri değişmeyecek. Senden mümkün olmadığını bildiğin bir şeyi yapmanı istiyor.” Paul’ün ses tonu Theo’nun bir dakika önceki ses tonu kadar sertti. “Şu an en önemlisi son gelişmeler konusunda anlaşmaya varmanız. Onu bu işin dışında bırak. Onun söz hakkı yok.”

“İkimiz arasında işlerin böyle yürümediğini sen de biliyorsun,” dedi Theo alçak sesle.

“Teddy,” dedi Paul iç geçirerek. “Bunu kendine neden yapıyorsun?”

Kulak misafiri olmamam gerekirdi ama elimde olmadan dinlemiştim.

Bu doğru değildi. İstemesem dinlemeyebilirdim. Birden dün gece oynadığımız oyun aklıma geldi. Theo’ya bir itirafta bulunmuş ve hayatının mükemmel görüldüğünü söylemiştim. Ama bana söylemese bile gerçekte öyle olmadığını artık biliyordum. Arka planda ya da iç dünyasında ne tür sorunlar yaşadığını bilemezdim elbette ama *Şimdi Nereye* uygulamasıyla harika bir iş çıkardığı kesindi. Belki hayatta da böyle yapmak, bir sonraki hedefe odaklanmak lazımdı. Kendimi

dağılmış, kaybolmuş ya da başarısız hissetsem de bunlar işleri tekrar yoluna koymama engel olmamalıydı.

Bunu biliyordum ama bilmediğim şey ise, o noktaya nasıl geleceğimdi.

Telefonun sesi kesildi ve Theo derin bir iç çekti. “Bak, açamadım ve arama kesildi.”

“Güzel. Hem açsan ne olacaktı ki? Bir hiç uğruna canını sıkacaktı. Tanrım, lütfen bir saniye için olsun mutlu olmak için kendine izin ver.”

Kapının diğer tarafında büyük bir sessizlik hakimdi. Sonra Theo çatallı bir sesle, “Sakın söyleme,” dedi.

Paul de alçak sesle cevap verdi. “Pekâlâ. Bir şeye ihtiyacın olursa söylemen yeterli.”

“Alkol. Hem de litrelerce.”

“VAY! BU...BU DA BİR ŞEY.”

Paul hemen arkamdan barın eşiğinden içeri adımı attı ve anında kaşlarını kaldırdı. “Aman Tanrım.”

İçeri en son Theo girdi. Önce Stardust Cocktail Lounge Bar’a göz gezdirdi sonra da Paul’e baktı. “En iyi seçeneğimiz bu muydu gerçekten?”

“Noelle internette bar aramama yardım etti, ben de burayı buldum.” Paul tek omzunu silkti. Güneş battığı için üstünde artık hırka vardı. “Senin bütün kriterlerine uyuyor evlat.”

“Benim sadece bir tane kriterim var.”

“Tamam işte, ona uyuyor.”

Ayaklarımızın altında uzanan parke zemin ve barın arka tarafındaki, içki şişeleriyle kaplı duvar zevksizdi. Zeminin ayakkabılarımın canına okuyacağını daha ilk bakışta anlamıştım.

Theo ensesini ovuşturarak ve sık sık iç geçirerek mekânın karmaşık dekorunu inceledi. Duvarlar hayvan postlarıyla doluydu. Kanatlarını açmış bir yaban ördeğine sinsice yaklaşan tekir bir kedi bile vardı.

Ahşap panellerle kaplı duvarlarda ünlülerin çerçeveli resimlerine ve seksenli yıllardan kalma aile fotoğraflarına yer verilmişti. Köşede paralı bir müzik kutusu duruyor, an itibarıyla da *İlk Aşk*, *İlk Dans* filminden bir şarkı çalıyordu. Tepemizde bir vantilatör tembel tembel dönüyordu.

Tüm bunlara rağmen içeride hatırı sayılır bir kalabalık vardı ve herkes mutlu görünüyordu. Zaten bir bar ortamında önemli olan da buydu.

Paul komplocu bir tavırla eğildi, yüzünde bir tebessüm vardı. “Fena sayılmaz değil mi?”

Boş bir masaya doğru ilerlerken, “Harika,” dedim.

Çok geçmeden korktuğum şey başıma geldi ve ahşap zemin sandaletlerimi girdap gibi içine çekmeye çalıştı. Az kalsın sol sandaletimi kaybediyordum. Neyse ki savaşı kazanmayı becerdim ve masadaki yerime oturabildim. Theo yanıma oturdu, Paul de ikimizin karşısına. Paul hemen masada duran, el yazısıyla hazırlanmış menüyü eline aldı. O da en az parkeler kadar yapış yapıştı.

Masamıza bakan garsona yemek ve içki siparişimizi verdik. Garson kız masadan ayrıldıktan sonra Theo bütün dikkatini bana verdi.

Alaycı bir sesle, “Bu öğleden sonra, yani olanlardan sonra kendini toparlayabildin mi?” diye sordu. Alt metni okuyacak kadar çok zaman geçirmiştim onunla, sözlerinin altında gerçek bir endişe olduğunu görebiliyordum. Onun hayatındaki çatlakları görüyor olabilirdim ama sorduğu sorulara bakılırsa o da benimkileri görüyordu.

“Aslında bunu benim sana sormam gerekirdi?” diye karşı atağa geçtim.

Theo'nun kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Yoksa yine gizlice beni mi dinledin?"

"Küçük bir ev."

"Tabii, kesin ondandır," diye mırıldandı ve dudağının kenarı hafifçe yukarı kalktı.

Ona dik dik bakarak, "Seni duyamadım," dedim.

Karşımızda oturan Paul yavaşça kaşlarını kaldırdı ve cep telefonunu çıkardı. Sık sık ekrana parmağıyla dokunuyor ve kendince bize başka bir şeyle meşgul olduğunu gösteriyordu.

Risk alıp, "Babanla ilgili bir sorun mu var?" diye sordum. Theo dün gece bu konuda açılmıştı, belki yine dertleşmeye ihtiyacı vardır diye düşündüm.

Theo arkasına yaslanıp yüzüme baktı. "Gerçekten dinlemişsin."

O sırada garson buralarımızı servis etti. Yanaklarım yanmaya başlamıştı. "Dediğim gibi çok küçük bir ev. İşle ilgili meselelerine karışmaya mı çalışıyor?"

"O bizim ilk yatırımcımızdı ve hâlâ... çok ilgili." Theo kelimeleri dikkatle seçmeye çalışıyordu. Birasından bir yudum aldı. Ağzı ıslandı ve üst dudağının üzerine köpük bulaştı. "Bilirsin işte, sadece bana tavsiye vermek istiyor. Şefkatli ve ilgili baba saçmalığı."

"İşinle ilgili bir mesele hakkında mı?"

Theo masaya baktı ve dudaklarını sıktı. "Evet. Teknik olarak işin içinde olmasa bile Anton şirket içinden ona bilgi vermeyi seviyor. Sıcak bir baba-oğul ilişkileri var."

Kalbim acıdı ve duygum saniyesinde yüzüme yansıdı.

Kaşlarını çatmasına bakılırsa Theo da endişelendiğimi görmüştü. "Derhal yüzünden o acımayı sil, Shepard. Büyük bir mesele değil. Farklı görüşleri var. Bazen onları dinlemek zorundayım. Yani benim açımdan ortada çok da önemli bir durum yok."

Paul alçak sesle, “Teddy,” dedi.

“Sana acımıyorum,” diye belirtme gereği duydum. “Ben-
ce saçmalıyorlar. Baban ve –özellikle de– Anton. Baban en
başında ne tür bir yatırım yapmış olursa olsun, bu *senin* işin.
İşle ilgili meselelerin dışında kalmayı bilmeli. Ayrıca Anton
da şirketteki pozisyonuna saygı duymalı ve ona göre davran-
malı.”

Theo’nun gözlerindeki üzüntüyü görmüştüm çünkü ona
çok yakındım. Çünkü o üzüntüyü ben de içimde hissetmiştim.

Bilmediğim şey o üzüntünün neden orada olduğuydu.

Tatsız sohbetimiz yemeklerimizin gelmesiyle bölündü.
Paul ve ben sessizce fikir birliğine varmışçasına bakiştık. Ge-
cenin geri kalanı daha rahat geçecekti. Kaybettiğimiz huzuru
ve keyfi yeniden kazanacaktık. Theo’ya dertlerini unuttura-
caktım. Hatta belki onu gülümsetmeyi bile başarabilirdim.

Theo’nun yüzüne o gülümsemeyi kondurmak güzel ola-
caktı. Fakat bunu yapan kişi olmayı niçin bu kadar çok istedi-
ğimi bilmiyordum, işin o kısmını düşünmeyecektim.

Duzenleme
Ny.Ozlem

On Yedi

SAÇLARIMI ATKUYRUĞU YAPIP AZICIK SERİNLEMEK için elimi kızarmış yüzümün önünde salladım. “Sen tam anlamıyla bir makinesin. Tempona yetişemiyorum.”

Paul beş şarkı boyunca pistte beni ustalıkla yönlendirdi ve bütün klasik parçalara eşlik etti. Onu da aramıza çekmek için ne kadar çabalasak da Theo sadece izlemeyi tercih etti. Büyükbabasıyla ben dans pistinde farklı figürler sergilerken o sadece birasını içiyordu. Ama o gülümseme hep oradaydı, ne zaman göz göze gelsek –ki sürekli göz gözeydik– gamzesi güneş gibi doğuyordu. Beni büyük bir ilgiyle izleyen Theo’nun gözleri sıcak, bazen de ateşliydi.

Paul beni Theo’nun hüzünlü gözlerinin tuzağından kurtararak, “Ah, dans etmeyi çok seviyorum,” dedi. “Bir şarkı daha, sonra seni Teddy’ye teslim edeceğim.”

“Büyükbaba...” diye söze girdi Theo ama Paul anında tek elini kaldırıp onu durdurdu.

“Noelle’e bir dans borçlusun. Umarım bu işin nasıl yapıldığını öğrenmek için not alıyorsundur.”

Theo gülerek kafasını salladı. “Sen tam bir baş belasısın.”

Fakat elimi usulca Paul’ün eline bıraktığımda Theo’nun gülümsemesi cılızlaştı. Paul’ün ne yapmaya çalıştığını ikimiz

de biliyorduk. Theo'nun yüzündeki ifadeyi görünce kalbim bedenime sığmıyormuş gibi hissettim. Theo'nun kollarının beni sardığını düşündükçe heyecandan titriyordum.

Müzik kutusu tık diye bir ses çıkarıp sıradaki şarkının başlamak üzere olduğunu haber verdi. Şarkının girişini duyduğum an nefesim kesildi. “Aaa...”

Yavaşça salınmaya başladığımız sırada Paul, “Ne oldu?” diye sordu.

Acıdan nefes alamıyordum. “Bu... Büyükanнемin en sevdiği şarkıydı.”

Paul beni yatıştıran bir ses çıkardı. Halimi gören Theo'nun ifadesi ciddileşti, kalkacakmış gibi elini sandalyesinin arkasına götürdü ama kalkmadı. Belki de Paul'ün benimle yakından ilgilendiğini görüp vazgeçmişti.

Müzik kutusunda çalan Etta James'in “A Sunday Kind of Love” adlı parçasıydı. Büyükanнемle büyükbabam hep bu şarkıda dans ederlerdi. Paul'ün ince ve buruşuk eli nazikçe elimi tutarken aklım başka yere gitmişti. Hatta bir ara onun hoş ve ritmik adımlarına uyum sağlayamadım. Büyükanнемle büyükbabam gözümün önüne geldikçe içim daralıyordu. Onları kaybetmeyi aklımın ucundan bile geçirmezken şimdi onlarsız bir yaşamın nasıl olduğunu öğrenmeye çalışıyor, sık sık bocalıyordum. İçimdeki duygu denizinde boğulmak üzereydim. Acı gerçekler tokat gibi tekrar tekrar yüzüme çarpıyor, kederin dev dalgaları beni hırpalamaktan vazgeçmiyordu.

Ama yüzeyde meydana gelen kırılma burada, Paul'le birlikte olmaktan kaynaklanan huzur ve neşeyle rahatlamaya dönüşüyordu. Ve Theo'yla tabii. İlişkilerinin yörüngesine girdikçe büyükanнемle aramızdaki o özel şeyi yeniden yaşıyordum sanki. Bir açıdan canım çok yansa da bunun aynı zamanda bir armağan olduğunun da farkındaydım.

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Tam sileceğim esnada Paul birden bizi döndürdü. Theo ayağa kalktı, artık daha kararlı görünüyordu. Paul kıkır kıkır güldü. Büyükhaba ve torun arasındaki transfer öyle hızlı ve kusursuzdu ki saliseler içinde kendimi Theo'nun kollarında buldum. İçgüdüsel olarak elimi Theo'nun boynuna doladım, başımı göğsüne yasladım ve sağ elimi avcuna bıraktım.

Gözlerimi kapatıp yanağımı Theo'nun omzuna koydum. Birden eski günlere dalıp gittim. Hatta yemin ederim ki bir an için büyükannemle büyükbabamın arka bahçesindeki güneşin sıcakık ışınlarıyla sırtımın ısındığını hissettim. Thomas'la ben mutfak penceresinden onları gözetliyor, doğaçlama danslarını hayran gözlerle izliyorduk.

“Onu özlüyorum,” diye fısıldadım.

Theo'nun eli elimi daha sıkı kavradı. “Hadi, bana bir şey söyle.”

Theo'nun sıcaklığına sığınıyordum. Düşüncelerim bal gibi ağır ağır akan ve çok yapışkan bir şeye dönüştü. “Bir sır mı?”

Kafasını sallarken yanağı şakağıma değdi. “Onunla ilgili seni çok mutlu eden bir şey.”

“Ne kadar vaktin var?” Theo gülünce ben de gülümse dim. “Büyükbabam Joe ile dans ederken ikisini izlemeyi çok severdim. Ne zaman bir şarkı çalsa kocasının elini tutar ve onu dansa kaldırırdı. Ortamın ne kadar kalabalık olduğunun hiçbir önemi yoktu. Kaç tane restoranda sahneye çıktıklarını hatırlamıyorum bile.”

Theo sesini alçalttı, belli ki o da eğleniyordu. “Peki, bu seni utandırıyor muydu?”

“Hayır, tam aksine çok hoşuma gidiyordu. Glenlake Pizza gibi olur olmaz yerlerde bile dans etmelerine bayılıyordum. Büyükbabam Joe öldükten sonra onun dans partneri ben olacaktım. Ayrıca gülüşü de beni çok mutlu ederdi.” Gözlerim

yaşardı, burnumun direği sızladı. Büyükanнемin şen kahkahasının orijinal tınısını hatırlayabilmek için gözlerimi kapattım ve odaklanmaya çalıştım. “Bazen bazı özel şeyleri unutmuymuşum gibi geliyor.”

Bir an için Theo kontrolü ele aldı ve dans tempomuzda ufak çaplı bir yavaşlama oldu. Masada oturan Paul dudaklarında küçük ve hüzünlü bir tebessümle bizi izliyordu.

“Gürültülü müydü?”

Hafifçe geri çekildim ve kaşlarımı çatarak, “Ne gürültülü müydü?” diye sordum.

Theo başını eğip bana baktı, gözlerinde haylaz bir parıltı vardı. “Büyükanнемnin kahkahası. Gürültülü müydü?”

“Evet, kesinlikle.”

“Peki sonlara doğru biraz tizleşiyor muydu?”

Tanrım, bu konuşma nereye gidiyordu. “Şey, aslında evet, yani bir parça.”

“Öyleyse asla unutamazsın çünkü senin kahkahan da tıpkı onunki gibi,” dedi. Birden boğazım düğümlendi. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım, şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. “Çoğu zaman koridorda çınlayan kahkahalarını duyabiliyordum Shepard. Öyle bir gülüyordun ki önce duvarlar titriyordu, sonra da köpek düdüğü gibi bir moda geçiyordun.”

Theo’nun yüzünde öyle yumuşak bir ifade vardı ki içimden onu kendime çekip dudaklarına yapışmak geliyordu. “Beni utandırarak üzüntümü dağıtmaya mı çalışıyorsun, Spencer?”

Theo tek kaşını kaldırdı. “İşe yarıyor mu bari?”

Artık kurumuş olan gözlerimi devirdim. “Yapmaya çalıştığın şey çok belli.”

“Bence asıl belli olan senin üzerinde işe yarıyor olması.”

Bir kahkaha attım ve onu ittim. Ama o sımsıkı tutundu. “Saçmalıyorsun.”

Theo sırttı. Ardından üzerime eğilip kirli sakallı yanağını yanağıma bastırdı. Ona teşekkür etmek istedim ama bence o bunu zaten biliyordu. Söylenmeyen bütün sözcükler ufak çaplı çekişmelerimizde ve paylaştığımız küçük sırlarda saklıydı.

Her neyse, devam etmeye hazırdım. Konuşmamız sona erdi. Çok geçmeden ruh halim dikenli tellere takılıp kanayan bir yaradan içine gömüldüğüm sıcak bir şeye dönüştü. Sanki Theo'nun vücudu sadece benim için ve bana özel yaratılmıştı: Ritmimiz aynıydı, çatışmalarımız harmonikti. Uyumluyduk, şehvet içeren ortak paydalarımızda bile bir tür rahatlık ve doğallık vardı.

Theo beni geri itti, altından dönebileyim diye kolunu öne doğru uzattı, sonra beni tutup çekti ve tekrar kollarının arasına aldı.

Gülümsemesi güzel ve heyecan vericiydi. İnsanların anda yaşamanın öneminden bahsettiğini hep duyardım ama ilk kez gerçekten ne demek istediklerini anlıyordum. *Burada* kendimi hiç olmadığı kadar canlı, hiç olmadığı kadar yaşam dolu hissediyordum. Hayatımızda hiç sorun olmadığı ya da her şey dört dörtlük olduğu için değil, içinde bulunduğumuz an dışında hiçbir şeyin önemi olmadığı için.

“Bir sırrım var,” diye mırıldandı Theo. Gece yarısı kadar güzel ve yıldızlar kadar ışıltılı gözlerini bana dikmişti.

“Söyle.”

“Yalnız şimdi söyleyeceğim şeyi tekrar aklına getirme, tamam mı?”

“Şey, *böyle* bir sorumluluğu...”

Theo'nun yüzünde aniden küçücük bir gülümseme belirdi ama aynı hızda da kayboldu. “Şu an acayip güzel görünüyorsun.”

Zemin ayaklarımın altından kayıp gitti. “Ah.” Yutkundum. Arzu çok daha derin bir duyguya karışıyordu. “Ben...”

Theo beni tekrar kendine çekti. “Karşılığında sen de bana bir sırrını söylemek zorunda değilsin. Bu benim sırrımdı ve içimde tutamadım.”

Aramızdaki güvenli mesafeyi ihlal etmeden nasıl bir cevap vereceğimi bilmiyordum ama artık bu çok da önemli değildi. Theo’nun cebinde bir şey titreşti.

Tabii ki telefonu...

“Sakın açma...” diyecek oldum ama eli çoktan cebine gitmişti bile. Babasının aradığını anlamam için ekrana bakmama gerek yoktu; Theo’nun yüzü her şeyi anlatıyordu zaten. Az önceki memnuniyetinden eser kalmadı, aramızdaki hassas ve sihirli baloncuk birden patlayıp yok oldu.

“Hemen döneceğim.”

Ben daha ağzımı bile açamadan o yürüyüp gitmişti bile.

Paul de o tarafa doğru yürüdü. Bir an için ikimiz de Theo’nun az önce çıkıp gözden kaybolduğu kapıya bakakaldık.

Sonra yerime oturdum. “Önemli bir şey değildir umarım.”

Paul’ün yüz ifadesi allak bullaktı. “Bu karmaşık bir konu Noelle. Teddy önemli bir sorunla mücadele ederken kendini dış dünyaya kapatmaya meyilli olur.”

“Evet, fark ettim. Gizemli adamlar arasında bir ikon.”

Paul karşıma oturdu, birasından bir yudum aldı ve bana baktı. “Bu onun için çok zor.”

Anlatmaya devam et dercesine tek kaşımı kaldırdım.

Paul iç geçirdi. “Maalesef bu, Theo’nun büyüdüğü evin tipik bir belirtisi. Ve tabii babasının da büyüdüğü evin. Anne ve ben boşandıktan sonra çok seyahat ettim, dilediğim kadar onların yanında olamadım. Bu Sam’i derinden yaraladı, bazı şeyleri Theo aracılığıyla onarmaya çalıştı. Doğduğu günden itibaren Theo’nun hayatının her alanına müdahil oldu, hatta büyüüp bir yetişkin olduktan sonra bile bunu yapmayı sürdürdü.”

Birden kendi babamı düşündüm. Tek bir tenis maçımı bile kaçırmayan, zaferlerimi büyük bir coşkuyla kutlayan, yenilgilerimde donmuş yoğurt ve sıcacık kucaklaşmalarla bana destek olan, kendim olmama hep izin veren mükemmel adamı.

Demek farkında bile olmadan Theo'yla rekabet ettiğim hatta yine farkında bile olmadan galip geldiğim başka şeyler de vardı.

“Teddy hep babasının takdirini kazanmaya çalıştı çünkü Sam övgü konusunda oldum olası çok cimridir,” diye devam etti Paul. “Theo bir hedefine ulaşır ve bir bakar ki ulaşması gereken beş hedef daha vardır.”

“Belki de ta en başında *Şimdi Nereye* uygulamasına yatırım yapması kötü bir fikirdi.”

Paul derin bir of çekti ve kafasını sallayarak aynı fikirde olduğunu belirtti. “Teddy’yi uyardım ama paraya ihtiyacı vardı, babası da ona yardım etmek istedi. Theo içten içe bu yardımı başarısı için babasının onu takdir etmesi olarak gördü.”

“Tüm bunları sana Theo mu anlattı?”

“Bir kısmını, çoğunu zaten biliyordum çünkü büyürken hep onun yanındaydım.” Paul iç çekti ve bira bardağını itti. “Theo açık bir kitap değildir. Bu seni hayal kırıklığına uğratabilir çünkü onun aksine sen öylesin.”

Oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Tanrı biliyor ya benim de çok sayıda sırrım vardı. Mesela ailem bu sabah yolculuğumun nasıl geçtiğini sormak için bana mesaj atmıştı ama ben telefonu elime alıp onlara bir cevap yazarken çok ama çok zorlanmıştım.

İçsel çatışmalarımdan tamamen habersiz olan Paul anlatmaya devam etti. “Sana bunları anlatıyorum çünkü Theo seninle bir şeyler paylaşıyor.”

Duyduğum şeye inanamayarak gözlerimi kırptırdım. “Sayılır.”

“Sandığından daha fazla. Ben ve Kat sayesinde aranızda bir bağ var tamam, ama bizim dışımızda bir bağınız da var. Bunu görebiliyorum.”

Paul’ün gözlerindeki heves Las Vegas’takinin neden ilk ve son öpüşmemiz olması gerektiğini gösteriyordu. Yavaş yavaş aramızda bir yakınlık oluştuğu doğruydu, gerçi bu daha çok bir ileri iki geri modunda bir şeydi. Yine de Paul bunu fark etmiş ve Theo’nun mutluluğuna bir katkı olabileceğine umut bağlamıştı. Ama böyle bir şey mümkün değildi, daha kendi mutluluğuma bile katkıda bulunamazken ona ne verebilirdim ki?

Theo iterek kapıyı açtı ve telefonunu cebine koydu. Yüzündeki ufacık bir pırıltıyla bile başlı başına bir ışık kaynağıydı ve ben susuz kalmış bir çiçek gibi ona uzanıyordum.

Yanımızdan geçip doğruca bara gitti. Bar kadar salaş görünen barmenle ne konuştuğunu duyamadım ama adam bir dakika sonra Theo’nun önüne bir shot bardağı koydu.

Theo shotı içti ama bir dikişte değil, canını yakmak istemesine ağır ağır yudumladı içkisini.

Boğazındaki yanmayı hissedebiliyordum, sanki o içki benim mideme iniyordu. Kötü bir haber ve alkol karışımının insanın kalbini ve midesini ne hale getirdiğini biliyordum. İşten çıkarıldığım gün sarhoş olmuş ve apartmanın önündeki çalıların arasına kusmuştum. Zaten bir ay sonra da oradan taşınmak zorunda kalmıştım.

Üzerine bir saniye bile düşünmeden yerimden kalktım. Ne söyleyeceğimi bile bilemezken yapışkan zeminde ona doğru yürüdüm. Dakikalar önce ben de benzer bir durumdaydım, katlanılmaz bir keder girdabında boğulmak üzereyken Theo bana yardım etmişti. Kim bilir belki de şimdi yardım etme sırası bendeydi.

Bara yaslandım ve her şey gayet normalmiş gibi içki şişelerine baktım. Theo da göz ucuyla bana baktı. “Konuşmak ister misin?” diye sordum.

Hayır anlamında kafasını salladı.

“Tamam, tahmin ettim. Modunu yükseltecek bir şeyler istersen az önce müzik kutusunda Radiohead olduğu dikkatimi çekti.” Cebimden iki çeyreklik çıkardım ve avcuma koydum. “Benden.”

Theo avucumdaki çeyrekliklere baktı. “Buna ihtiyacım yok.”

“Neye? En sevdiğin karamsar müziği dinlemek için paraya mı?”

“Dikkatimi dağıtacak bir şeye.”

“Ben sadece az önce bana yaptığın iyiliğin karşılığını vermeye çalışıyorum.” Elim yumruk yapıp bozuklukları şingirdattım. “Gerçekten ve mecazi olarak. Az önce sen benim moralimi düzelttin, şimdi ben seninkini düzeltmek istiyorum.”

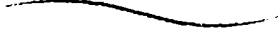
Theo eliyle barmene işaret etti ve bir shot daha istedi. Sonunda yüzüme baktı ama sadece kısa süreliğine. “Benim moralim düzeltilebilecek gibi değil, Shepard. Vaktini boşa harcar. En iyisi sen git büyükbabamla takıl.”

Theo’nun teklifimi reddetmesi beni incitti. Hatta endişemi rahatsız edici ve sıcak bir hisse, belki bir tür öfkeye dönüştürdü. Paul benimle bazı şeyleri paylaştığını söylemişti ama belli ki ortada pek de büyük bir paylaşım yoktu. Sadece bazen önüme birkaç bilgi kırıntısı atıyordu. Peki, on yıl önce öğrendiklerimin ötesinde onun hakkında ne biliyordum?

Tabii ya, neticede o Theo Spencer’dı, bir problemi olursa kendi başına çözebilirdi. Ben ise Noelle Shepard’dım, büyükannesinin sevdiği bir şarkıyı duyunca ağlayan ve birinin gelip onu kurtarmasına ihtiyaç duyan. Aradaki fark gayet barizdi.

Belli ki bu gece onunla kayda değer bir iletişim kuramayacaktım. Bunu o da fark etmiş olacak ki dudaklarını sıkıp yere bakmaya başladı.

Hiç alamayacağım bir cevabı bekleyerek bir süre orada öylece durdum. Son sözüm de “Gitmeye hazır olduğunda haber ver,” oldu.

SABAHIN DÖRDÜ OLMUŞTU VE BEN HÂLÂ UYUYAMI-yordum. Theo yere kıvrılmıştı ve yüzü duvara dönüktü. Yardım teşebbüslerimin önüne kalın bir set çektikten sonra yarım saat daha içmiş, sonra da yalpalayarak bardan çıkmıştı.

Bu sahnenin ardından, “Sanırım bu artık gidelim demek oluyor,” diye homurdanmışım. Eve dönüş yolunda kimse tek kelime etmedi.

Eve girdikten sonra Theo’nun yatmasına yardım etmek durumunda kalacağımı sanıp endişelendim. Ama o banyoda bir süre sendeleyerek gezindikten sonra üstünde spor şortuyla dışarı çıktı. Çamaşır dolabından fazladan nevresim takımı alırken ve onları gelişigüzel yere sererken onu izledim.

“Yerde yatmak zorunda değilsin.”

Theo duraksadı, sırtı bana dönüktü. Bir an için pes edeceğini sandım ama öyle olmadı. Başını salladı, dizlerinin üstüne çöktü ve battaniyeye güzelce sarınıp yere uzandı. Beş dakika sonra da hafifçe horlamaya başladı. Ben de tavana bakarak öylece yattım.

Bir ara uykuya daldım ama huzursuzluk hissi uykumun uzun süreli olmasına izin vermedi. Yapacak daha iyi bir şey olmadığı için TikTok’u açıp videolarımı tekrar izledim. Büyükanneimin fotoğraflarını, haritayı, hâlâ öğrenmekte olduğum hikâyelerinin giriş kısmını izledikçe gözlerim doldu.

Neden burada olduğumu hatırlamam gerekiyordu. Bu yolculukta önemli olan tek şey büyükanne ve Paul’ün hikâyesiydi, Theo’nun kalbini bana açıp açmaması değil. Belli ki

paralel giden bazı gelişmelere aldanıp bir şeyleri yanlış anlamıştım. Bu şekilde devam edemezdim.

İç çekerek yorganı tekmeledim ve yataktan kalktım. Çekyat gıcırdayınca refleks olarak yüzümü buruşturdum. Ama Theo top patlasa uyanmazmış gibiydi. Omuzları çıplaktı, battaniyenin üstüne kıvrılmıştı. Dağınık saçları beyaz yastık kılıfının üstünde daha da koyu görünüyordu. Çekyattan yorganı ve telefonumu aldım. Theo'yla aynı anda içinde olunca oda daha da küçük geliyordu.

Dışarısı soğuktu, temiz hava kızarmış yanaklarıma değen şefkatli parmaklar gibi tenimde gezindi. Sallanan sandalyelerden birine oturdum, başımı geriye yasladım ve kadifemsi gökyüzüne baktım.

Buraya gelirken hissettiğim o huzur ve ferahlık hissi ruhuma iki kez gelip gitmişti. Şimdi gökteki yıldızlara bakarken yüreğimdeki o tanıdık acının yine göğsümün tam ortasında olduğunu fark ettim. Belki de gerçekte beni hiç terk etmemişti.

Ama kesin olan bir şey vardı ki o da kalbimde huzurun h'si yoktu. Huzur kısa süreli bir misafir gibiydi ama keder ev sahibiydi.

Göge bakarak, "Büyükanne," diye fısıldadım. "Neredesin?"

Hava durgundu. Ufacık bir esinti bile yoktu.

Büyükannem de burada değildi, biliyordum. Ama olur da bir yerlerdeyse diye konuşmaya başladım. "Bu gece gittiğim barda en sevdiğin şarkı çaldı, seni ve büyükbabamı hatırlayınca canım çok acıdı. Ama sonra bir adam benimle dans etmeye başladı ve canımın acısı biraz olsun geçti."

Gözyaşımı sildim. "Maalesef şimdi sana kötü bir haberim var: Ondan hoşlanıyorum." Parmağımı göge doğru uzattım. "Ama sakın bunu kimseye söyleme olur mu? Bu bir sır. Çok karmaşık bir durum, yani aslında olacak iş değil. Bu arada

Paul o adamın büyükbabası. Tuhaf biliyorum ama lütfen sonuna kadar dinle. Paul bana aşk hikâyenizi –hani senin bana hiç anlatmadığın– anlatırken o da bizimle seyahat ediyor.” Yoğun duygular gözyaşlarıma karışıyordu. “Paul’ü çok seviyorum. O çok iyi ve nazik biri, ona neden bu kadar âşık olduğunu anlayabiliyorum. Gerçi hikâyenin o kısmını henüz dinlemediğim için neden mutlu bir sonla bitmediğini tam anlamıyla biliyor sayılmam.”

Yukarıda bir yıldız bana göz kırptı. Gerçekçi olmak gerekirse muhtemelen bir uçaktı ama ben baktığım her yerde büyükannemi arıyor, gördüğüm her işareti ona yoruyordum.

“Korkarım bu yolculuk bittikten sonra onu tanımadığım o eski halime geri döneceğim.” Kimden bahsettiğimi ben de bilmiyordum. Paul’dan mı, yoksa Theo’dan mı, yoksa her ikisinden mi? “Değer verdiğim insanları kaybetmekten çok yoruldum.”

Etraf çok sessizdi. Büyükannemin bir *hiçliğe gitmiş olması* fikri beni çileden çıkarıyordu. Beni öylece terk etmiş olamazdı. Hayatındaki sorulara cevaplar bulmak için debelenen, aptal aptal gökyüzüyle konuşan biri olarak ardında bırakamazdı. O bunu yapmazdı.

Ellerimle yüzümü kapadım, gözyaşlarımdan avuçlarım ıslandı. “Tanrım! Ne yaptığımı bilmiyorum büyükanne. Yönümü bulamıyorum. Lütfen bana yardım et.”

Hiç... Yine koca bir *hiç*...

Gözlerimden yine yaşlar akıyordu. Avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum ama bunun yerine sadece iç çektim ve ayağa kalktım.

Tam o sırada telefonum titreşti, üstüme sardığım yorgandan kayıp ahşap sundurma zeminine düştü. Tekrar titreşti.

Telefonu elime aldım ve ekranı açtım. TikTok’tan gelen bir mesaj uyarısıydı. Meraklanıp mesajı açtım.

**Büyükannenle ilgili videoları izledim. Aman tanrım, inanılmazlar! Diğer içeriklerine ve çektiğin eski fotoğraflara da baktım, onlar da şahane. Yosemite'ye gittin mi? Gelecek ay annemin doğum günü, ona çok güzel bir hediye vermek istiyorum. Yosemite'yi çok seviyor ve evine asacak güzel Yosemite fotoğrafları arıyor. Çektiğin fotoğraflardan bazılarını satın al-
mam mümkünse eğer, lütfen bana haber ver!**

Kalbim deli gibi atmaya başladı. Bu bir şans mıydı, yoksa sadece tesadüf müydü? Büyükannem bulunduğu yerden –artık orası her neresiyse– benimle iletişime geçmek istediye eğer, bunu TikTok mesaj kutusu aracılığıyla yapmış olabilir miydi?

Kulağa saçma gelse de esrarengiz zamanlama sahiden manidardı. Ondan gelecek ufacık bir işarete bile muhtaç olduğum bir anda böyle bir mesaj almak, bazı şeylerin mümkün olduğuna dair inancımı yeşertmişti.

Yeni bir şey yaratacak olma dürtüsü içimi gıdıkladı ve sin-sice damarlarıma yayıldı. Büyükannem gerçekten burada olsaydı eğer, bunu yapmam için beni teşvik ederdi.

Bu nedenle ilk işim eve girip dizüstü bilgisayarımı almak oldu. Sonra yaklaşık bir saat boyunca, belki de daha fazla, sundurmada oturdum ve çektiğim kareleri telefonuma yolladım. Onları güzelce montajlayıp yolculuğumuzun Yosemite ayağını anlatan, altmış saniyelik bir klibe dönüştürdüm.

Ardından TikTok'tan gelen mesaja yanıt yazıp videonun linkini ekledim, böylelikle mesaj atan kişi çektiğim fotoğrafların bazılarını görebilecekti. Videodakiler ilgini çekmezse diye çektiğim diğer fotoğrafları da ona ayrıca gönderebileceğimi belirttim. Gönder tuşuna basarken anlık bir duraksama yaşadım. Adrenalin ve hassasiyet dev bir dalga gibi aynı anda üzerime çarpıyordu. Hem tanıdık hem çok yabancı bir hissi tadıyordum.

Bir çalışmamı başka biriyle paylaşalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Nasıl bir şey olduğunu hatta ne kadar korkutucu olabileceğini unutmuştum. İnsanı çıplak bırakan, çıplak ne demek kemiklerine kadar soyan bir histi. Öte yandan karşı tarafın *çalışmalarını beğendim* dediği o an da tarif edilemeyecek kadar güzel bir histi.

Küçük bir adım ama yine de bir adım... Bir ilerleme kaydetmiş olma hissi göğsüme çöreklenen ağırlığı biraz olsun hafifletmişti.

Fakat içime oturan ve beni aşağı çeken bir şey daha vardı: Geceyi Theo'nun bana bakıp gülümsemesiyle noktalamak isterdim, beni bir yabancı gibi dışlamasıyla değil. Keşke daha iyibiten senaryo gerçek olsaydı. Bütün gece Theo'yla dans etmekten kollarım ve bacaklarım ağrısaydı, terinin tuzu tenime karışsaydı ve zihnimdeki bulutlar bir geceliğine de olsa tamamen dağılsaydı.

Aklım yine Theo ve Paul'ün Yosemite'deki piknik masasında çekilmiş videosuna gitti. Theo kahkahalarla gülerken kafasını geriye atmıştı. Onu öyle güldürebilmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyordum.

O anı ölümsüzleştirmek istiyordum. Zaten anları yakalamanın büyüğü de burada saklı değil miydi? O ana dilediğin zaman ve tekrar tekrar geri dönebilmek. Bunu kesinlikle yapacaktım.

O videoyu diğerleriyle birleştirdim. İçlerinden biri yürüyüş yaparken çekilmişti. Theo tişörtünü çıkarıp omzuna asmıştı, sırt çantası çıplak teninin büyük bölümünü örtüyordu. Bir ara omzunun üstünden fotoğraf makineme bakmıştı. Tam anlamıyla gülümsememişti belki ama gözlerinde sıcacık bir bakış vardı.

Theo ve Paul'ü tanıtmak zor ama ilgi çekiciydi. Üstelik yeteneğimin de küçük bir kanıtı olacaktı. Onların arasındaki bağ eşsizdi. Kendi doğası ve ahengi vardı.

Herkes Theo'ya âşık olacaktı.

Gece mavisi gözlerine hayranlıkla bakarken kendi kendime *sorun değil* dedim. Tabii o kişi ben olmadığım sürece.

On Sekiz

PAUL'ÜN UZATTIĞI MEKTUPLARA VERDİĞİM TEPKİLER
artık Pavlov'un köpeğinden farksızdı. Yani ertesi sabah Zion yolunda Paul bir mektup çıkarırken elimi çoktan uzatmıştım bile.

Theo yanımda kıpırdamadan oturuyordu, eşofman üstünün kapüşonunu kafasına geçirmişti. Sabahın erken saatinde, evin içi henüz aydınlanmamışken banyodan gelen seslerini duymuştum. Sessiz olmaya çalışıyordu ama bu konuda çok beceriksiz olduğu gün gibi ortadaydı.

Kapıyı çalarsam beni içeri almayacağını biliyordum. Bunun yerine dağların karanlık hatlarını gözlerimle takip ederek pencereden dışarı baktım. Fakat Theo odaya dönünce gözlerimi kapatıp uyuyor numarası yaptım. Hoş gerçekten uyusam bile attığı her adımda çatırdayan zemin sesini duyup anında uyanırdım.

Paul mektubu usulca elime bıraktı. "Al bakalım, tatlım."

"Sonrasında sorularımı sorabilirim değil mi?"

Rutinimizden fazlasıyla hoşnut olan Paul gülümsedi. "Aynen."

Koltuğumda öne dönünce Theo'nun yüzünün sadece birkaç santim uzağımda olduğunu fark ettim. Gözlerini kocaman açmış izliyordu.

İrkilerek, “Aman Tanrım!” dedim. “Daha iki saniye önce uyuyordun.”

“Ben asla uyumam,” dedi Theo çatallı sesiyle. “Sadece ölmemeye çalışıyordum.”

Mektubu havaya kaldırdım. “Okumak ister misin?”

Theo nane aromalı nefesini verdi. “Teknik olarak gözlerimin açık olmasının tek nedeni o mektup.”

Huysuzluğunun yanma kâr kalmasına izin verdim, akşamdan kalma olmak onun için yeterli bir cezaydı. Birlikte okuyabilelim diye mektubu aramızda tuttum ama bir türlü konsantre olamıyordum. Theo dibime kadar gelmişti, bu yetmezmiş gibi kolunu kolumun üstüne bastırıyordu. Bu da yetmezmiş gibi derimi oyacakmışçasına çenesini omzuma dayamıştı.

“Acaba biraz...” Dirseğimle onu dürttüm.

Theo azıcık kıpırdandı ama rahatsız olduğum pek çok noktâ hâlâ düzelmemişti. O sırada yüzünde beliren minik sırtışı hissedebiliyordum. “Dikkatin mi dağıldı yoksa?” diye sordu.

“Nefesini üstüme verdiğin için mi? Evet, kesinlikle.”

Oflamak isterken burnundan sesli bir şekilde nefes verince gülümsemek için kendimi zor tuttum. Kimi zaman eğlendiği ben olsam da muzip bir Theo uyuşuk bir Theo’dan daha iyiydi.

“Aynı anda başlayalım,” dedi. “Hazır mısın?”

Ama ben okumaya başlamıştım bile.

15 Aralık 1956

Tanrım, insan böyle bir şeye nasıl hazırlanabilir ki? O aptal listeye her şeyi yazdım ama babalarımız kalabalık bir restoranda birbirine bağırmaya başlarsa ne yapacağımızı hiç hesaba katmadım. Ya da kardeşim düşmanmışsın gibi seni sorguya çektiğinde nasıl tepki vereceğimi! Sana açıkça niyetinin ne olduğunu soruyordu. Tanrım, sen bana yardım et.

Ailen ailemden nefret ediyor olmalı, muhtemelen sen de. Bunu düşündükçe kalbim paramparça oluyor. Glenlake'e dönerken yol boyunca bana nutuk çektiler. Daha önce kimse benimle bu şekilde konuşmamıştı ki bunu kendi ailemin yapması akıl alır gibi değildi.

Paul bana ne dediler biliyor musun? Artık seninle çıkmayacağımı. Seninle bir daha görüşmeyeceğime dair söz vermezsem eğer, okula da geri dönemeyecekmişim. Bu konuda onlara söz vermeye mecbur kaldım çünkü seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Yılbaşına kadar burada sıkışıp kaldığıma inanamıyorum.

Tek düşündüğüm sensin. O akşam yemeğinden önceki haftalarda, yemekte neler olacağını düşünüp endişelenirdim. Sen de ellerini omuzlarıma koyar, gözlerime bakar ve bana şöyle derdin: "Her ne olursa olsun, sorun değil. Her şey yoluna girecek."

Bunu bana şu an da söylemene öyle ihtiyacım var ki. Ama sen burada, yani yanımda değilsin. Yapayalnızım. Ayrıca seni ve ailemi korumanın bir yolunu bulmam gerekiyor.

Bu sorunu çözmek için sadece iki haftam var. Sonra tekrar birlikte olacağız. Seni seviyorum. Lütfen benden vazgeçme.

*Sevgiler,
Kat*

Arkaya dönüp, "Büyükannem bu mektubu gönderdiğinde sen Los Angeles'ta mıydın?" diye sordum. Theo elimden mektubu kapıp okumaya devam etti.

Paul başıyla onayladı. "Evet. Glenlake'te bir kız arkadaşı vardı, ailesi görüştüğümüzü öğrenmesin diye mektubu bana arkadaşı gönderdi."

"Çok üzülmüş olmalısın."

“Onun için evet,” dedi Paul. “Perişan olduğunu biliyordum. Mektuba yazdığı o son satırı okumak beni kahretti. Ondan vazgeçmeyeyim diye resmen bana yalvarıyordu. Oysa benden vazgeçmediği takdirde her şeyini kaybedecek olan oydu.”

Paul haklıydı. Paul’ü seçerse büyükannemin kaybedecek çok şeyi vardı; eğitimi, ailesiyle ilişkisi, UCLA’e geri dönmesine izin vermezlerse Paul’e erişim şansı. Büyükannemin nasıl köşeye sıkıştığını hissedebiliyordum, yalana başvuracak kadar çaresizdi. Ailesiyle sevdiği adam arasında sıkışıp kalmıştı.

O akşam yemeğinden önce nasıl umutlu olduğunu düşündüm, korkuyla istek sürekli iç içeydi. Büyükannemin yaşadığı o yoğun duygular benim de boğazımın düğümlenmesine neden oldu. O hissi ben de iyi biliyordum; bir sürü plan yapar, kafanın içinde türlü türlü hayaller kurarsın ve sonra bir bakmışsın en ufak bir darbeye hepsi paramparça olmuş. Bu darbe bazen felaketle sonuçlanan bir akşam yemeği, bazen seni ya da isteklerini onaylamayan bir aile, bazen de yıllarca kendini sorgulamana neden olan bir tür mentor olabilirdi.

Bazen de ona yaslanmana izin veren ama karşılığında sana yaslanmayı reddeden bir adam.

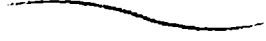
Planlar yapılabilir ve kolaylıkla bozulabilirdi. Umut bir tohum gibi filizlenebilir ve sabun köpüğü misali sönebilirdi.

Büyükannem, başarısız olması neredeyse kesin olan bir durum karşısında elinden geldiğince mücadele etmişti. Deneme cesareti gösterdiği için onunla gurur duyuyordum, bence o çok cesur adımlar atmıştı. Keşke bunu ona da söyleyebilseydim.

Ayrıca, Tanrım, keşke aynısını nasıl yapacağıma dair bana bir şeyler söyleyebilseydi.

Yanımda oturan Theo sessizdi, ruh halimdeki değişikliği hissetmişti sanki. Az önce aklımdan geçen düşünceleri

duymuşçasına hafifçe bana yaslandı. Küçük bir hareketti, hatta buna böylesine aç olmasaydım fark etmeyebilirdim bile. Ama etmişim işte. İşin garibi o küçük hareket, kollarını sımsıkı bana dolamış gibi hissettirmişti. En kötüsü de onu itip kendimden uzaklaştırmam gerektiğini gayet iyi bildiğim halde bunu yapamamamdı.

BİR KAYA PARÇASININ ÜSTÜNDEN ATLADIM VE BUZ gibi su tenime değer değmez ciyakladım. Su âdeta beni yuttu, nefesimin kesildiğini hissettim. Az ilerideki Theo bana doğru geliyordu, çıplak omuzları güneşin altında parlıyordu.

“Ah! Aman Tanrım,” dedim gülerek. “Çok soğuk.”

Öğle arasını Theo’nun bir arkadaşının övgüyle bahsettiği doğal bir yüzme alanında geçiriyorduk. Burası popüler ziyaret noktalarından çok da uzak sayılmazdı. Ayrıca belli ki diğer yüzme alanları kadar bilinmiyordu çünkü burada bizden başka kimse yoktu.

Burası tek kelimeyle bir vahaydı. Etrafımız kavaklarla ve yemyeşil bitkilerle çevriliydi. Yukarıdaki dağlar gökyüzüne kafa tutuyordu âdeta. Sesler her yerde yankılanıyordu ama uzaktaydılar ve hemen kayboluyorlardı.

Sabah boyunca parkın daha popüler ve erişimi kolay ziyaret noktalarını keşfettikten sonra buz gibi su tenimde güzel bir şok etkisi yaratmıştı. Sabah havası biraz serin ve nemliydi ama şimdi güneş tepemizdeydi ve hava epey ısınmıştı. Havanın sıcaklığı ve suyun soğukluğu arasındaki tezat hayli keyifliydi.

Theo tam önümde durdu. Omuzları her zamankinden daha geniş görünüyordu. “İlla büyük bir giriş yapmak zorundasın değil mi?”

Alnıma yapışan saçlarımı geriye ittim. “Sıçramayı ve sıçratmayı seviyorum.”

“Yalnız pastanın üzerindeki çilek ayağının kayması, düşüp kafanı bir kayaya çarpman olurdu. Ben de bu gezide ne eksik diyordum, tabii ya, hastane ziyareti.”

Parmaklarım içgüdüsel olarak dizimdeki kabuk bağlamış yaraya gitti. Theo’nun sözleri üzerine sinirden mideme ufak çaplı bir ağrı girdi. “Yapabileceğim aptalca şeyler uydurmana gerek yok Spencer. Ben zaten birkaçını çoktan gerçekleştirdim.” Stresli ses tonumu duyunca Theo bana yaklaştı ve yüzündeki ifade de biraz olsun yumuşamıştı. Hiçbir şey yapmasa bile beni dikkatle dinliyordu. “Ne? Setten aşağı düştüğün ve beni kalp krizinin eşiğine getirdiğin günden mi bahsediyorsun?”

“Ya da Airbnb rezervasyon detaylarını dikkatle okumadığım için yerde yatmak zorunda kalmandan.” Sığ bir noktaya doğru sürüklenmiştik, ayak parmaklarım aşağıdaki yuvarlak kayalara sürtüyordu. Theo ayaklarının üzerinde durdu. Böylelikle göğsü ve hafif çilli teni hoş bir biçimde gözler önüne serildi. İki elini ıslak saçlarının arasından geçirdi, saçlarının inanılmaz derecede yakışıklı yüzünü örtmesine müsaade etmedi. “Biliyorsun, yerde yatmak zorunda değildin. Çekyat yeterince büyük.”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Theo. Sesi tutunduğum kırmızı kayanın yüzeyi kadar pürüzlüydü, kadifemsi ama sert. “Dün gece nerede yattığımı umursamayacak kadar sarhoştum ama şimdi bunun bedelini ödüyorum. Vücudumun her yeri fena halde ağrıyor.”

“Bence o ağrıların nedeni dün akşam peş peşe içtiğin viskiler de olabilir.”

Theo acıyla inledi. “En iyi günüm olmadığı kesin, bununla gurur duymuyorum.”

Gözüm Paul'e kaydı. Yolun karşısındaki düz bir kayaya yaslanmıştı, elinde de bir kitap vardı. Bulunduğu yerden ikimizi de rahatlıkla görebilmesine rağmen nedense Theo'yla yalnızmışım gibi hissediyordum.

Tekrar Theo'ya döndüm. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Her türlü girişiminin büyük olasılıkla reddedileceğini bilsem de merakımı –ya da endişemi– dizginleyemiyordum.

Theo'nun yüzündeki minicik tebessüm silindi ve gün boyu sadık bir arkadaşı olan asık suratı ve çatık kaşları geri döndü.

Kalbim sızladı. Kendini kapatıp beni yine dışlayacağını düşünerek arkama dönmeye yeltendim. Böyle yaptığı zamanlar Theo'nun suratına bakmak içimden gelmiyordu. Daha da önemlisi ona ulaşamamanın beni ne kadar etkilediğini görmesini istemiyordum.

Yüzerek uzaklaşacaktım ki "Shepard!" dediğini duydum.

Omzumun üstünden bakarak tek kaşımı kaldırdım. Theo yine sinirli görünüyordu ama bu kez bakışlarında başka bir keskinlik vardı.

"Oyunumuzu oynayabilir miyiz?"

Bu, büyükannemle benim oyunumdu. Fakat ne yalan söyleyeyim Theo'yla oynamak oyunu canlı tutuyordu. Ayrıca madem şu an bana bir sırrını söylemek niyetindeydi, bizim oyunumuz demesinde benim için bir sakınca yoktu.

"Peki," diye mırıldandım. "Bana bir sırrını söyle."

Theo eliyle ağzını sildi. Su damlaları cildinin her yerini nazik bir örtü gibi kaplıyor, saçlarında ve kirpiklerinde çaresizce asılı kalıyor, köprücük kemiklerinin yumuşak oyuklarında birikiyor, göğsünden ve omuzlarından aşağı süzülüyordu. Su damlaları dokunmak istediğim her noktaya değiyordu. Parmağımı her birine bastırmak, hepsini silip yok etmek istiyordum ki Theo'nun hissettiği tek şey *benim* dokunuşum olsun. Güçlü dürtülerime direnmeye çalıştım.

“Stresliyim çünkü onlar... Şey, yani *Şimdi Nereye*’nin iş modeli değişiyor. Geçen sene yeni yatırımcılar geldi ve şirketin çoğunluk hissesini satın aldılar ve...” Theo kederle iç çekti. Ona yaklaştım. Sular cildime nazikçe dokunuyor, Theo da ona yaklaşmamı izliyordu. “Her neyse, kapsamlı bir değişiklik, detayları tam açıklayamayacağım ama anlayacağın türden bir örnek vermem gerekirse, eninde sonunda sezon dışı paketler kalkacak.”

“Ne!” diye bağırdım. “Ama o en iyi kısmıydı.”

Theo’nun ifadesi değişti. “Biliyorum. Projeksiyonlar tutarsa oradaki kayıpları VIP ve diğer zengin içerikli paketlerle telafi edeceğiz. Ama olur da tutmazsa, o ürün tamamen rafa kalkacak ve her şey mahvolacak. Ben bunun önemi konusunda diğerlerinin tam aksi bir düşünceye sahibim.” Theo elini suyun içinde gezdirdi. “Anton ve Matias hemen bu yeni model desteklemeye başladı. Fazla çabuk.”

“Bu seni incitmiş.”

Theo’nun gözleri şaşkınlıkla parladı. “Ben... Demek istediğim şirketi yerle bir edebilir, onca sıkı çalışmamız heba olur. Ayrıca şirketimizin ana kuruluş ilkesine de aykırı. Seyahat etmek herkes için erişilebilir bir imkân olmalı. Bazıları gönüllerince gezip tozarken bazıları onların Instagram’a yüklediği fotoğraflara bakmakla yetinmemeli. Bu yeni modele geçerse yıllardır hizmet verdiğimiz insanların çoğu otomatikman devre dışı kalır.”

Theo’nun sesi alçaldı, o kadar kısıktı ki tepemizde cıvılda-yan kuşların sesi bile onunkini bastırıyordu. “Babam bu konuya fazla duygusal baktığımı söylüyor. Sırf huzursuzluk ya da anlaşmazlık çıkmasın diye her türlü talebi yerine getirmemi bekliyor.” Theo bu noktada boğazını temizledi, gözlerini kısıp uzaklara baktı. “Dün gece ona beni aramayı bırakmasını söyledim. Bu yolculuğun kalanını kontrolümde bile olmayan

sorunlarla uğraşarak heba etmek istemiyorum. Dün gecemi mahvetmesine izin verdim zaten ve bunun için kendime çok kızıyorum.”

Rahatlama hissi tenime değen su kadar serinletici, gurur ise üzerimizde parlayan güneş kadar sıcaktı. Gördüğüm kadarıyla Theo babasıyla arasına sık sık sınır koyan biri değildi.

“Bunu yaptığına sevindim. Kusura bakma ama baban tam bir pislik.”

Theo’nun ağzının köşesi hafifçe kalktı. “Sana söylemiştim, bu aileden gelen bir özellik.”

Normalde bu sözüne üzerine balıklama atlar ve ona buradan saldırırdım. Fakat yavaş yavaş görüyordum ki Theo gerçekte babasına pek benzemiyordu. Paul’ün parmak izleri Theo’nun bütün benliğindeydi, sadece ortaya çıkmaları biraz zaman alıyordu.

“Biliyorsun değil mi, duygusal anlamda da yatırım yapmanın yanlış bir tarafı yok.” Yemi yutmadığımı görünce Theo’nun ifadesi yumuşadı. “Aynı şey değil belki ama benim için, çektiğim fotoğrafları önemsemek işimi en iyi şekilde yaptığım anlamına gelir. Duygusal açıdan yaklaşman neden kötü olsun ki? Sonuçta sen bu işi sıfırdan kurdun. Şirketinin başarısı konusunda bazı endişelerin varsa onun için tabii ki mücadele edeceksin. Önemsiyorsan onun için savaşırsın. Bu ister iş olsun ister duygusal bir şey olsun ya da ikisinin karışımı olsun hiç fark etmez.”

Theo’nun bakışları yüzümde gezindi. “Savaşmak istiyorum.”

“Tamam, madem öyle, inandığın ve bildiğin şeyi savunmaktan vazgeçme. Belli fikirlerini değiştirebilirsin.”

Theo başını eğip önce yere, sonra da sırtüstü uzanıp ellerini karnının üstüne koyan Paul’e baktı. Paul gözlerini kapatmış dinleniyordu. Bir an için Theo da aynı şeyi yapıp gözlerini kapattı.

Theo sonunda, “Evet, iyi olacak,” dedi.

Buna gerçekten inanıp inanmadığını anlamak zordu ama öyle olacağından benim en ufak bir şüphem yoktu. Mucizeler gerçekleştirebilecek biri varsa eğer, o kişi kesinlikle Theo’ydu. Şu an ne kadar köşeye sıkışmış olsa bile.

Theo etrafımda daireler çizdi, omuzlarındaki gerginlik biraz azalmıştı. “Şimdi sırlarını anlatma sırası sende, Shepard.”

Birden, “Seninle gurur duyuyorum,” diye yumurtladım.

Bu cümle ağızımdan çıktığı an hangimiz daha çok şaşırarak emin değildim; Theo mu, yoksa ben mi?

“Aman Tanrım. Bunu söylediğime inanamıyorum. Hem de yüksek sesle.” Oflayarak elimi alnına götürdüm. “Kafan o kadar büyüyecek ki sonunda patlayıp her yere beyin parçalarının saçılacak.”

Theo iğrenç dercesine yüzünü buruşturdu. Fakat eğlenceli hali az önceki şaşkınlığının önüne geçti. “Dehşet verici ve uygunsuz bir görüntü.”

“Şaka bir yana bu doğru. Ben... Yıllar içinde kariyerini biraz takip ettim.” Theo’nun yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, gamzesi de anında belirdi. Parmağımı gamzesinin üstüne bastırıp yüzünü geriye ittim. “*Kapa çeneni*, bak sakın yine LinkedIn olayını gündeme getirme.”

Tanrıya şükür ki bildirimlerden haberi yoktu, zaten şu an bile fazlasıyla ukalaydı.

“Lisedeyken en iyi olmak için birbirimizle çok savaştık, öyle değil mi?” diye devam ettim.

“Başarılı Olma Olasılığı En Yüksek Kişiler oylamasında en çok oyu aldık,” dedi Theo monoton bir sesle. “Tek bağımız.”

“Ama sonunda onu da sen kazandın.” İnanılmaz bir dürüstlük çökmüştü üstüme. Öte yandan Theo az önceki itirafıyla bana, yaslanabileceği kadar güçlü biri olduğumu gösteriyordu. Belki ona yaslanmak da sandığımdan daha güvenliydi.

“Forbes’un 30 Yaşın Altındaki 30 Önemli İnsan listesine girmenin hiç de kolay olmadığını biliyorum. Muhtemelen o kadar yoğun çalışıyordun ki benim LinkedIn hesabıma bir kez olsun göz atmadın. Tabii bana kıyasla sen çok daha meşguldün.”

“Görev veya pozisyonlarını hiç yazmadın ki, bu yüzden ne iş yaptığını bile bilmiyorum,” dedi Theo. “İşini sevmiyor musun?”

Bir işim yok ki... Gerçeği hemen şimdi ona söyleyebilirdim ama bu kadarı da fazla olurdu. Böyle büyük bir itirafta bulunursam parçalanır ve daha savunmasız olurdum. Kendimi tamamen kaybetmemeliydim.

Gerçeği tamamen söylemek yerine kısmen söyledim. “Yapmak istediğim şey bu değil,” dedim. “Ama gerçekten istediğim şeyi yapmaktan da çok korkuyorum.”

“Fotoğrafçılık işini.”

Başımla onayladım. Bu da bir sırdı. Sırlarımı birer birer ona ifşa ediyordum ama şimdilik daha üstesinden gelinebilir olanlarla başlamıştım. Diğerleri bomba etkisi yaratabilirdi. “Mezun olduktan sonra bir süre fotoğrafçılık işi de yaptım, ikisini aynı anda yürüttüm. Ama sonra bir hata yaptığım için azarı yedim ve vazgeçtim. Ya da fena çuvalladım, artık nasıl adlandırmak istersen. Büyükannem öldüğünde hiçbir şey yapmak istemedim.” Gözlerimi kırıştırdım, kirpiklerimden bir su damlası düştü. “Özellikle de başarılı olduğumu hiç göremediği bir şeyi.”

“Onun böyle düşündüğünü sanmıyorum.”

Kalbimin derinliklerinde bir his bunun doğru olduğunu söylüyordu ama canım o kadar yanıyordu ki o duyguyu eşeleyemezdim. “Her neyse, sen benim için her zaman başarının kalesi oldun. Kendinden hiç şüphe etmedin. Ayrıca güven bana, bunun bir kısmı da tipik beyaz adam özgüveninden kaynaklanıyor.”

Theo güldü. “Ben kendimden hep şüphe ettim aslında.”

“Benim bakış açım göre sen harika bir şey inşa ettin ve ona her anlamda yatırım yaptın. Şimdi de onun için mücadele ediyorsun ve... Bilmiyorum, seni tüm bunları yaparken görmek çok etkileyici. Zaten sen hep çok etkileyiciydin ve bu en sinir bozucu özelliğindi.”

Gülmesini bekliyordum ama o gülmek yerine bana öylece baktı. Yanakları kızarmıştı.

“Kafadan sayabileceğim kırk tane başka özelliğin daha var,” dedim. Birden rahatsız olmuştum.

Theo parmak eklemlerini gözlerine bastırdı. “Lanet olsun, Spehard.”

“Sence ben nerede yanlış yaptım?”

Ellerini indirdiğinde uyguladığı baskı nedeniyle gözleri kızarmıştı. “Hiçbir yerde.”

Ona inanmıyordum. Ama o yine de bana yaklaştı ve bana yüzünde karmaşık duygularla baktı. O kadar çok duygu vardı ki günlerce hatta yıllarca çabalasam da tekini bile anlamlandıramazdım.

Elini uzatıp yanağıma yapışan bir saç tutamını kaldırdı. Parmakları yüzümde dolaşıyordu. “Bunu haykırmalıyız.”

Hayretle gözlerimi kırıştırdım. “Pardon?”

“Haykırmak diyorum,” dedi, bu kez gülüyordu. “İçimizdeki sorunlardan ve canımızı sıkan saçmalıklardan kurtulmak için işe yaradığı kanıtlanmış bir teknik.”

“Bağıramayız. İnsanlar biri tarafından öldürülmek üzere olduğumuzu falan düşünür.” Kafamı çevirip Paul’e baktım, kitabını tekrar eline almıştı. “Paul’ün huzurlu ortamını bozamayız.”

“O zaman biz de suyun altına dalarız.”

Boş gözlerle baktım. “Sen iyi misin?”

“Hayır. Sen?”

Gülme sırası bendeydi. “Hayır.”

“O halde suyun altına dal ve orada var gücünle bağır, Shepard.”

Ama bunu kendi başıma yapmama izin vermedi. Elimden tuttu, önce kendi bedenini suyun altına doğru kaydırды, sonra da beni peşinden sürükledi. Theo’nun çığlığı donuk bir kükreme gibiydi. Depremın ilk saniyelerinde ayaklarımızın altındaki zeminin hafif iniltisini duyarız ya, işte aynen onun gibi kulağında boğuk ama güçlü bir yankı bırakıyordu.

Ben de bağırmaya başladım. Başta şaşkınlıktan ama sonra iyi hissettirdiğini fark ettiğim için. Sanki suya ilk kez daha birkaç dakika önce dalmıştım. Önce küçük çaplı bir şok, sonra insanı rahatlatan bir uyuşma hissi. Su ağzımın içine hücum ediyor, nefesimi ve sesimi geri itmeye çalışıyordu. Ben de son altı ayın bütün kederini, son yılların bütün hayal kırıklıklarını, kendime uyguladığım baskıları ve acılarımı dışarı ittim. Hem de *ne için*?

Yüzeye çıktığımızda nefes nefeseydik ve sanki birbirimizi ilk kez görüyormuşuz gibi bakışıyorduk. Su, gözyaşları gibi ikimizin de yanaklarından akıyordu. Theo, “Bir kez daha,” diye bağırdı.

Onunla tekrar suya daldım ama bu kez gözlerim açıldı. Aynı anda bağırıyor ve ağzımızdan çıkan baloncuklara bakıyorduk. Theo’nun bacağı benimkine dolandı. Birden beni kendine çekti ve kolunu belime doladı. Onu ön kollarından tutarken kalbim çılgınlar gibi atıyordu, Theo da eliyle boynumu tutuyordu. Sonra ağzı giderek benimkine yaklaştı ve yemin ederim ki bir saniyeliğine hafifçe benimkine sürtündü. Oysa aramızdaki sadece suydı.

Birbirimize sarılmış halde tekrar yüzeye çıktık. Bedenlerimizden şarıl şarıl sular akıyor, ciğerlerimiz nefes açlığını gidermeye çalışıyordu. Arınmış ve elektrik akımına kapılmış gibi

hissediordum. Tamamen düzelmemiştim belki ama daha iyi olduğum kesindi. İçimde tuhaf bir ferahlık, bir tür hafiflik vardı. Sanki başka olasılıklara olan inancım artmıştı. Belki de ben hatalarımın, başarısızlıklarımın ve korkularımın toplamı değilim. Belki de gerçekten yapmak istediğim şeyi yapmak için çok geç kalmış sayılmazdım, bu uğurda tek yapmam gereken kendime karşı dürüst olmak ve itiraf etmektir. Belki de umutlu olmanın yanlış bir tarafı yoktu, beklediğim gibi sonuçlanmasa bile bazı şeyleri denemekten çekinmemeliydim.

Bir uçurumun kenarındaymışım gibi hissediyordum.

“Ahh,” dedi Theo, yüzünde yine o aptal sırıtış vardı. Ortak gerginliğimizden geriye kalan son kırıntılar nefesine yansıyor. Tadına bakmak için güçlü bir istek duydum.

Ama onun yerine –tek kişilik bir seyirci kitlemiz olduğunun bilinciyle– gülerek başımı salladım. Bedenimi onunkinden ayırmak istemiyordum. “Bugüne kadar oynadığım en tuhaf *Bana Bir Sırrını Söyle* oyunuydu.”

“Daha iyi hissediyor musun?” Theo’nun eli son temas noktamız olan boynumdan kayarak uzaklaştı. Teninin tenime ufacak bir teması bile tüylerimi buz gibi sudan daha çok ürpertiordu.

Başımı salladım, gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum. Yüzeyin altında dizi dizime çarptı. Artık duygusal anlamda özgürleşmeyi başardığımız için fiziksel anlamda ne kadar yakın olduğumuzu yeni yeni fark ediyordum. Yakınlaşmıştık ve hâlâ çok yakındık. “Sen?”

“Şu an evet.”

Yumuşak bir esintiyle taşınan Paul’ün sesi kenetlenmiş bakışlarımızı böldü. “Siz ikiniz, moralinizi yüksek tutun ve cesur olun. Hiçbir şey sonsuza dek sürmez.”

Theo ve ben Paul’e döndük. Elinde fotoğraf makinesiyle bir kayanın üzerinde duruyordu. “Bu iyi mi kötü mü?”

Paul sessizce gülümsedi. Fotoğraf makinesini yüzüne yaklaştırıp fotoğrafımızı çekti. “İkisi de.”

On Dokuz

“YERDE YATMANA İZİN VEREMEM.”

Yere diz çöken Theo omzunun üstünden baktı. “Ne demek istiyorsun?” Ama gözü yanımdaki boş alana kaymıştı bile.

TikTok’la kendimi meşgul etmeye çalışıyor, videolarımın altındaki yorumları okuyor ve cevaplıyordum. Fakat çoğu Theo’yla ilgili hayranlık ve tutku dolu sözler olduğu için eninde sonunda kendimi yine onu düşünürken buluyordum.

Tanrım, yanlış mı görüyordum? Yorum yapanlar Theo’yu şu an görseler ne derlerdi? Düşük bel şortu ve yıpranmış tişörtüyle yerde diz çökmüş battaniyesini düzeltmeye çalışıyordu. Tişörtü öyle eski ve inceydi ki derisinin altındaki altın rengi lekeler belli oluyordu. Ona baktıkça tenine olan susuzluğum katlanarak artıyordu. Ne diyordum? Ha, evet, yorum yapan kişiler şimdi onu bu halde görseydi kesin onu yatağına at derlerdi. Zaten daha şimdiden onunla seviş, çık ve ona âşık ol diyen çok sayıda yorum alıyordum.

Ama bunların hiçbirini yapamazdım. Yine de çekyatta yeterince yer vardı, bulunduğumuz noktayla aşk arasındaki kadar büyük bir boşluk olmasa da.

“Bak, orada yatmaya devam edersen yine her yerin tutulacak. Vücudunun bu şekilde harap olmasına vicdanım elvermez. Dün gece orada yatman zaten hiç içime sinmedi, bu gece de aynı şeyi yapman çok absürt bir durum olur.”

Theo ayağa kalktı, bana döndü, ellerini beline koyup dikildi ve “Neden absürt?” diye sordu. Ona şöyle bir baktım. Yüzündeki küçük tebessüme bakılırsa nedenini gayet iyi biliyordu. Bugün aramızda tam olarak neyin değiştiğini söyleyemezdim, daha doğrusu adını koyamazdım. Ama artık ilişkimizin dinamikleri fiziksel olduğu kadar duygusaldı da. Ben Theo konusunda iki anlamda da büyük bir açlık çekiyordum.

Belki aynı açlığı o da hissediyordu. Yastığını aldı ve yatağın kenarında durdu. Başını öne eğdiği sırada göz göze geldik.

“Emin misin?”

Sesli bir şekilde nefes verip onun tarafındaki yorganı kaldırdım. “Nadiren ama bu konuda evet, eminim.”

Geçtiğimiz akşam iç çamaşırı zannettiği şort vardı üzerimde. Işığı kapatmadan önce Theo’nun son gördüğü şey de muhtemelen şortumdu.

Artık görüntülerin yerini sesler almıştı; yatağa yatarken teninin çarşafa sürtünmesi, yorganımızı üzerimize örterken çıkan nevresim hışırtısı, çekyatın yaylarının Theo’nun ağırlığına uyum sağlarken yükselen gıcırtiları, dudaklarını aralar-ken çıkan nemli şapırtı ve nefesinin ılık esintisi.

Değer verdiğim biriyle aynı yatakta yatmayalı çok uzun zaman olmuştu, son ilişkimin üzerinden tam üç yıl geçmişti. Theo’nun tam yanımda yatması, bedeninin sıcaklığını ve ağırlığını hissetmek inanılmaz bir yakınlık duygusu veriyordu. O *Theo*’ydu... On yıl önce düşüncelerimin büyük bölümünü işgal eden, şimdi de hayatımdaki her şeyi altüst eden ve anları gerçeküstü kılan. Her şey o kadar tesadüfiydi ki artık ben bile aramızdaki şeyin kaçınılmaz olduğunu düşünmeye başlamıştım.

“İyi geceler,” diye fısıldadım karanlığa ama aslında farkındalıkla aydınlanmışım. Belli ki saatlerce gözümü kırpmayacaktım.

Theo bir nefes verdi. “İyi geceler.”

Kalbim dakikalar sonra bile o kadar hızlı atıyordu ki gözlerimi kapatamıyordum. Suyu daldığım an da tıpkı böyle hissetmişim; heyecandan başımın dönmesi, aşırı doz adrenalin salgısı... Ama şimdi bu enerjiyi ve adrenalinini tüketme imkânım yoktu. Bu nedenle damarlarımda adrenalin dolu bir beklentiyle kısır bir döngüdeydim.

Theo’nun uyuyup uyumadığını görmek için kafamı bir santim hareket ettirdim ve karanlıkta ateş böceği gibi parlayan gözlerini bana bakarken buldum. İçimdeki heyecan dalgası tsunamiye dönüştü. Sanki yine suyun altındaydım ama bu kez çılgılığım boğazımda takılı kalmıştı. “Ne?”

“Bilmem,” diye mırıldandı. “Sen.”

Beni deli gibi azdıran şey bunu böyle olduğu gibi –çıplak– söyleme şekliydi. Dudaklarımı birbirine bastırıp devam etmesini bekledim.

Öyle de yaptı. “Dün gece yerde yatmak zorunda olmadığımı söyledin ama ben yerde yattım çünkü alternatif seçeneği çok istiyordum. Ama bu gece kendi kendime dedim ki eğer bana yine aynı şeyi sorarsa dün gece yaptığım gibi yine duymazdan geleceğim.”

“Neden?”

“Çünkü yine çok istiyordum,” diye tekrarladı. “Hem Vegas’tan sonra ateşkes anlaşmamızı revize etmiştik ve...”

“Evet, sanırım ateşkes bozuldu.” Daha önce önemli bir çizgiyi aşmıştık. Ya da on yıl öncekiyle alakası bile olmayan yeni insanlar olarak yeni bir balonun içine adım atmıştık. Aslına bakılırsa iki hafta önceki kişiler bile değildik. “Şey... Buna daha önce ihtiyacım vardı. Yani seninle bağırmaya ama ben...”

“Söyle lütfen.”

“Söyleyemeyecek kadar gerginim,” diye itiraf ettim, içimden bir his bu kadarının fazla iddialı olduğunu fısıldasa da.

“Söyle lütfen,” diye tekrarladı ama bu kez daha yumuşak bir ses tonuyla. “Bunu yalnız yapmıyorsun.”

“Buna da ihtiyaç duymama neden oldu.”

“Neye?”

Theo beni sonuna kadar zorluyordu ve sesinin tınısı hafif gergindi. Sanki vereceğim cevabı o da biliyordu, hatta onun da cevabı benimkiyle aynıydı. “Sana... Senin bu yatakta yatmana. Ve bize... Aramızda olan şeye –artık adı her neyse– ona izin vermemize. Sence de ikimiz de aynı noktada değiliz miyiz? Aynı şeye ihtiyaç duymuyor muyuz?”

Theo sesini alçalttı, sesi omurgama şarkılar söyleyen tatlı bir meltemdi. “Neden ihtiyaç duyduğumu biliyorsun. Peki fiziksel çekim dışında senin ihtiyaç duyma nedenin ne?”

“Sayamayacağım kadar çok neden var aslında,” dedim ve Theo bir kahkaha attı. Gözlerimi kapattım. Eve döndüğümde beni bekleyen şeyleri; cevaplamam gereken soruları, bütün sorumlulukları ve kararları bir köşeye ittim. Sadece dokuz günümüz kalmıştı. Bazı şeyleri fazla düşünmemeye, endişelenmemeye ya da üzerimdeki baskıdan biraz olsun kurtulmaya o kadar ihtiyacım vardı ki. Belki de bu yüzden bu denli hevesliydim kendimi bırakmaya, içimden gelene teslim olmaya. Bu denli ihtiyacım vardı olabilecekler için endişelenmekten ziyade onları yaşamaya. “Adını koymak zorunda değiliz. Bu yolculuk süresince ne istiyorsak ya da neye ihtiyaç duyuyorsak onu yaşarız.”

“Peki ya büyükbabam?”

“Somut beklentilerimiz olmazsa, etkilenir mi?”

“Belki.” Theo duraksadı. “Ama onun yanında normal ve rahat davranırsak daha az etkilenir.”

“Minivanda seninle sevişmek gibi bir planım olmadığına göre...”

“Yani benimle başka yerde sevişmek gibi bir planın var, öyle mi? Sadece merakımdan soruyorum.” Theo’nun dişleri parlak ve keskindi, keskin bir yırtıcı gibi. “Yani Vegas’taki otel koridorları dışında...”

O geceyi hatırlayınca –özellikle de beni nasıl öptüğünü– istemsizce ona doğru kaydım, belki de çekildim. Gözlerim karanlığa alışmaya başladığı için Theo’nun yüz hatları gide-rek belirginleşiyordu. Dahası sürekli daha da yakınlaşıyorduk. Sonunda yüzündeki ifadeyi net olarak seçebildim; bir rahatlama. Yüzündeki ifade fazlalıklarından sıyrıldı ve tam da arzu ettiğim gibi salt çıplaklığa ulaştı. O an fark ettim ki benim içimde olan her şeyin onda da bir yansıması vardı. Bu farkındalıkla korkum karanlığa karışıp yok oldu.

Bacaklarımız birbirine değince nefesimi tuttum. Theo’nun teni inanılmaz sıcaktı, kalçamın üzerinde kıvrılan clinin verdiği his de aynı şekilde. Elimi göğsüne bastırdım, onun kalbinin de benimki kadar hızlı attığını görmek beni çok memnun etti.

Theo, “Bu gece nasıl bir şey istersin?” diye mırıldandı.

“Sadece seni. Bu kadarı yeter de artar.”

Theo başparmağını elmacık kemiğimin üzerinden geçirdi ve alnıma yumuşacık bir öpücük kondurdu. İç geçirdim. Beni kendine doğru çekerken parmakları kalçalarımın batıyordu. Sonra bacağını bacağımın üstüne attı.

“Seks yok,” diye fısıldadı. Dudakları sözcükleri direkt ağzımın içine bırakmak istiyormuşçasına hareket ediyordu. “Bunu istediğini söylemiyorum. Söylüyorum çünkü olur da uyanırsa büyükbabam bizi riskli bir pozisyonda yakalasın istemiyorum. Ama öpüşmek...”

“Her türlü teşvik edilir,” dedim ve sesli bir şekilde nefes verdim. Theo’nun dudakları benimkilere değerken gözlerimi kapattım.

Theo'nun eli yavaşça kalçamdan aşağı indi. Parmakları bacağımda rahatça gezinebilsin diye kendi bacağını hafifçe hareket ettirdi. Sonra eli üst bacağımı tekrar kavradı. "Sana dokunabilir miyim?" diye sordu. Sakallı yüzü yanağım boyunca ilerledi ve boynuma doğru yol aldı. Ardından boynumun yumuşak noktasını hafifçe ısırıldı.

"Hımmm," dedim iç çekerek.

"Hımmm?"

"Evet."

"Sen de bana dokunabilirsin," diye fısıldadı kulağıma. "İster misin?"

Tiştörtünü tuttuğum gibi elimi yumruk yaptım. Oda o kadar sessizdi ki Theo'nun belli belirsiz inlemesi kulağımdan kaçmadı. O an tiştörtü yırtıp paramparça etmek geldi içimden. "Evet, istiyorum."

"Kahretsin, ben de..." dedi ve dudaklarıma yapıştı. Ağzı ağzımı tamamen kaplamıştı. Hâlâ düzüşür gibi öpüşüyordu. Dili dilime yaklaşıırken ağzının içine doğru inledim. Sonra Theo kolunu belime doladı ve beni sertçe kendine çekti. O kadar sıkı tutuyordu ki sanki kısa zamanda beni bırakmak gibi bir niyeti yoktu.

Eli yan tarafımdan yukarıya gitti ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen, tutkulu bir öpüşmenin ortasındaiken parmakları saçlarıma dolandı. Avcumu sırtının alt kısmına bastırdım, omurgasına dokunmak çok güzeldi. Sonra hafifçe üzerime çıktı, daha doğrusu bedeninin neredeyse yarısı üstümdeydi. Maskülen ağırlığı altında ezilmek istiyordum.

Theo'nun vücuduna dokunmak inanılmazdı. Günlerdir hayranlıkla baktığım şey şimdi parmaklarımin ucundaydı. Hep onu izlemiştim; toprak yollarda uzun adımlarla yürürken, geniş arazilerdeki yokuşları çıkarken, kayalara tırmanırken... Araba kullanırken gizlice üst ve alt bacaklarının hatlarını

ezberlemiş, kalçasına doğru kavislenen kaslara dokunmanın nasıl bir his olduğunu merak etmiştim. Uzun ve yorucu bir sürüş deneyiminden sonra kollarını başının hizasına kaldırdığında pazılarının nasıl gerildiğini ve uzadığını gözlemlemiştim. Objektifin ardından hep ona bakmış, vücudunun çok sayıda eskizini çizmiştim. Theo'nun vücudu farklı açılardan, keyifli düzlemlerden ve sert kıvrımlardan oluşuyordu ve ben her birini ellerimle keşfetmek için yanıp tutuşuyordum.

İşte şimdi tam da bunu yapıyordum. Theo'nun dilinin dilimdeki tadı ipeksiydi, sessizce iniltileri ağzımın içini dolduruyordu. Dudaklarımız ve dillerimiz arasındaki nemli ve kirli alışveriş nefes kesen bir hazzın öncü birliğiydi. Bir elimle yanağını avuçladım, diğerini de tişörtünün altına sokup sıcak teninde keşif yolculuğuna çıkardım. Kasları dokunuşlarımın etkisiyle zevkle kasılıyordu, buna tanık olmak çok tatlı bir histi.

Theo alt dudağımı dişlerinin arasına aldı, sonra da ısırıldığı yeri yaladı. Canımı acıtması hoşuma gidiyor hatta beni çıldırtıyordu. Birbirimizle oynadığımız oyunun doğasında hep bu vardı; biraz sertlik. İkimiz de bunu kaldırabiliyorduk, dahası içten içe hoşumuza gidiyordu. Theo'nun beni porselen bir bibloymuşum gibi değil de kolay kolay incinmeyecek bir şeymişim gibi görmesi, popomu sıkıca kavraması, beni haşince kendine çekmesi öyle büyük bir zevkti ki ağzının içine inledim.

Theo yarı güler bir sesle, “Çıkardığın sesler,” dedi. “Beni acayip azdırıyorsun Noelle.”

Adımı onda duymak da beni aynı hale getirmişti, vahşi bir kedi gibi tırnaklarımı tenine geçirdim. Theo da tıslarcasına bir ses çıkardı. Terli avuçlarımı bir müddet pürüzsüz sırtında dinlendirdim ki tekrar vahşi hamlelerine devam edebilsinler. Sonra iki elimle poposunu avuçladım ve onu sıkıca kendime

çektim. Theo sertleşmişti, benim de her yerimde tatlı bir zonklama vardı, özellikle de bacaklarımın arasında. Theo nabız gibi orada atıyor, hem nefesimi kesiyor hem de bana hayat veriyordu.

Bizi şehvetin zirvelerinde gezdiren uzun öpüşmelerin ardından Theo dirseğinin üzerinde doğruldu ki diğer eli vücudumda turlamaya devam edebilsin. Boynum, omuzlarım ve köprücük kemiklerim onun oyun parkı gibiydi. Varlığını vücudumun her noktasında hissediyordum, göğsümden ayak bileklerime kadar. Bir yandan başparmağıyla boynumdan nabzımı ölçüyor, bir yandan da beni dudaklarımı soğururcasına öpüyordu. Öpüşleri sert, iddialı, derin ve haşindi. Tam da sevdiğim gibi, tam da arzuladığım gibi.

“Lütfen,” dedim, hazdan nefesim kesilmişti.

Alt dudağımı ısırdı ve “Ne oldu?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedim yarı gülen yarı inleyen bir sesle. Bu kadarı hem çok fazla hem çok yetersizdi.

Theo tam o noktayı teğet geçti, hem çok fazla hem de çok yetersiz hissettiren yeri.

“Az önce sana dokunabilir miyim diye sormuştun,” diye hatırlattım. “Hadi dokun.”

“Dokunuyorum ya,” dedi Theo gülerek, ardından dişlerini çeneme sürttü.

“Oraya değil.”

Theo genizden bir ses çıkardı. “Nereye?”

Bunu sesli olarak söyleyebilirdim aslında ama göstermeyi tercih ettim. Uzanıp Theo’nun bileğini tuttum.

Theo üzerimden yuvarlandı, dirseğinden destek alarak konumunu değiştirdi. Ama beni öpmeyi hiç bırakmadı; aslına bakılırsa parmakları köprücük kemiğimden kayıp göğüslerimi okşarken öpüşleri daha da şiddetlendi. Başparmağını meme ucumda gezdirdi ve hafifçe inleyerek kalçalarını vücudumun

yanına sürttü. Parmakları karın bölgemde kısa bir gezinti yaptıktan sonra hafif aşağıda durdu. Pembe rengi parmağı flörtöz bir şekilde şortumun bel kısmında dans ediyordu.

“Burası mı?” diye sordu. Gülümsemesi ikimizin de dudaklarına yayıldı. Sonra beni yine tutkuyla öptü.

İç çekerek “Çok adisin,” dedim, resmen işkence çekiyordum. “Hadi durma, *devam et.*”

Theo’nun parmakları uzundu. Bu yüzden kayarak şortumun için girmeleri için elini fazla oynatmasına gerek yoktu. Sonra fena halde zonklayan bölgemin çok ama çok yakınında durdu. “Burası mı?”

“İki parmak sohbeti yaparken büyük büyük laflar ediyordun ama şimdi sözlerini icraata dökemiyorsun.”

Theo sessizce ve içtenlikle güldü. O kadar tatlı ve seksi görünüyordu ki birden onu ensesindeki saçlardan yakaladım ve kendime çektim. Sonra da uzun uzun öptüm. Theo’nun parmakları şehvetimin odak noktasında dolaşmaya başlarken öpüşlerim daha da şiddetlendi. Parmakları önce o noktaya temas etti, sonra da içime girdi. İkimiz de hazdan titriyor ve inliyorduk. Birkaç saniye sonra başparmağıyla diğer parmaklarının takip edeceği bir ritim tutturdu; yavaşça it ve çek, it ve çek, it ve çek... Dili de geri kalmadı tabii, parmaklarıyla aynı tempoda ağızımın derinliklerine daldı. Dudaklarımız ve dilimiz tam anlamıyla bütünleşmişti, tıpkı bir yapbozun iki parçası gibi.

İçimde hareket ederken bir yandan da kısa baskılarla kalçamı itiyordu. Geçen her dakika mükemmel baskı ve sürtünmeyi ayarlamaya devam ediyordu. Tabii bunu yaparken verdiğim ipuçlarına da kulak veriyordu. Ellerini yönlendirerek verdiğim talimatları harfiyen uyguluyor, her bir komutumdan sonra başparmağı haz merkezimi daha hızlı hamlelerle fethe diyordu.

“İşte bu,” diye mırıldandı. “Bu iyi değil mi?”

“Hımmm...” Bedenimde şiddetli bir kasılma başlarken Theo’nun ön kolunu sıkıca tuttum. “Bu şekilde boşalabilir misin?”

“Hayır ama...”

“Yine de çok önemli Theo,” dedim, zevkten titreyen bir sesle. “Lütfen, sana ihtiyacım var, seni istiyorum...”

Adını söylediğimden mi yoksa rica ettiğim şeyden mi bilmem ama Theo’nun bedeni de sarsılarak kasıldı.

Dokunuşlarındaki yoğunluk, az evvel verdiği söz, sonunda sevişiyor olmamız gibi pek çok şey bir araya gelince hazzın doruk noktasına çıkmama ramak kaldığını hissettim. “Ben neredeyse...”

Theo’nun sesi heyecan ve otokontrolün baş döndürücü karışımıyla titredi. “Lanet olsun, evet Noelle, evet.”

Bu sefer o benim adımı söylemişti hem de ikinci kez. Beni daha sert öpmek için üzerime abandı. Tam o esnada patlayıcı ve çok yoğun bir zevke eriştim. Bacaklarım Theo’nun elini sıkarcasına kapanırken küçük bir çığlıkla inledim. Theo nefesini ağzımın içine verirken o da ben de titriyorduk. Ama durmadı, sadece temposunu düşürdü. Parmaklarım bileğine dolanana, öpücüklerim gevşeyene dek devam etti.

Sonra aniden oturur pozisyona geçip tişörtünü çıkardı. “Benim de...”

Tişörtünü aramıza koyarken geniş bir araziye andıran göğsüne baktım. Theo dirseğinden destek alarak tekrar yanıma uzandı. Şortunu azıcık, poposunun yarısına kadar sıyırdı ki eliyle aletini rahatça kavrayabilsin. İçerisi çok karanlık olduğu için pek bir şey göremiyordum. Ama bir saniye sonra Theo’nun dudakları benimkilere yapıştı ve dev bir şehvet dalgası pek çok hayal kırıklığımı bir süreliğine unutturdu.

Theo’nun mütemadiyen hareket halindeki eli her sıvazlama hamlesinde kalçama çarpıyordu. Ben de dudaklarımı ara

ara dudaklarından ayırıp çenesini ısıyor ve elimi onunkine kenetliyordum. Theo'nun cildi sıcacık ve içime giren parmakları nedeniyle kaygandı. Bana dokunmak zevkten deli olmasına neden olmuştu. Aleti o kadar sertleşmişti ki muhtemelen şu an canı çok acıyordu. Tutuşlarımı sıkılaştırdığım an boğazından gelen ses de bunu doğrular nitelikleydi.

“Ne yapacağımı göster.”

Theo inledi. Ardından parmakları kıvrılarak parmak eklemlerimi sardı. Tam olarak ne istediğini, neye ihtiyaç duyduğunu, hızı, tempoyu ve baskı şiddetini gösterdi. Sonra birlikte yapmaya başladık. Karanlık odayı sessizce ve tuhaf bir şekilde bize ait kılmıştık, biz bu odada *biz* olmuştuk.

Theo bir dakikalık sıvazlamadan sonra yalvaran bir sesle, “Beni öp... Lütfen...” dedi.

Dilimi alt dudağında gezdirirken nefesi kesildi, tempomuz sekteye uğradı. Sonra tekrar hızlandı. Theo dudaklarımı yakaladı ve yiyip bitirir gibi öptü. Ardından geri çekilip ağzımın köşesine ve yanağıma doğru soludu. Boştaki eliyle saçlarımı sıkıca kavradı ve dudaklarından çok yumuşak bir *Kahretsin* döküldü. Sonra tenime ve aramızda duran tişörtün üstüne boşaldı.

“İşte bu.” Daha az önce beni zevkin doruklarına çıkarırken verdiği motivasyonun aynısını şimdi ben ona veriyordum. Theo gülerek inlemeye devam etti. Sonra sıvazlama hamlelerimiz yavaşladı, iki dokunuşumuz arasındaki süre uzarken Theo'nun başı üzerime düştü, öpüşür gibi alnı alnıma değdi.

Theo rahatladığında ikimiz de titriyorduk. Theo'nun sıcak nefesi patlayan bir volkan gibi ağzından çıkıyor, deli gibi atan kalbi kolumda yankılanıyordu. Theo'nun dudakları şakağıma değdiği an hazdan çok daha derin ve yoğun bir duygu kapladı benliğimi. Sonra saçlarımı sıkıca kavrayan güzel parmakları birer birer gevşedi.

“O...” diye mırıldandı. “...en sevdiğim tişörtümdü.”

Yüzümü göğsüne gömüp kahkaha attım. Bu... o an duymayı beklediğim son şeydi belki ama aynı zamanda en çok ihtiyacım olandı. Mizah dolu bu yaklaşım aramızda baş göstermesi muhtemel bütün garipliği anında yok etmişti. Hâlâ gülüyordum. Ben kahkahalarımı bastırmak için burnumu ve ağzımı onun titreyen bedenine gömerken Theo tişörtüyle karnımı ve bacaklarımı sildi. Hiç kıpırdamadım ki zaten bunu istemiyordum. Mümkün olsa sonsuza dek hiç kımıldamadan durabilirdim.

Temizlenme işini bitirdikten sonra Theo kollarını bana doladı. Kendi tarafıma yatıp Theo’nun bedeninden oluşan beşiğe gömüldüm. Theo bacağını bacağımın üstüne attı, omzuma ve boynumun zarif yokuşuna bir dizi öpücük kondurdu. Parmaklarımız karnımın üstünde kenetlendi. Kendimi o anın huzurlu sessizliğine bıraktım. Daha önce birine böyle dokunmamış ya da birinin bize böyle dokunduğunu görmemiştik. Ama beni en çok üzen şey tam da buydu.

“Noelle,” diye fısıldadı Theo.

“Efendim?”

“Bana –kendi tarzında– soyadımla hitap etmeni seviyorum, yani bir daha bana Spencer diye seslenme falan demiyorum.” Theo duraksayınca gözlerimi açtım ve nefesimi tuttum. “Ama mademki artık bana Theo diye hitap etmeye de başladın, bunu söylemeyi de sakın bırakma olur mu?”

Gözlerimi sıkıca kapattım, mutluluktan bitap düşmek üzereydim. “Peki.”

Yirmi

“EVDE KALMAK İSTEDİĞİNDEN EMİN MİSİN? BURadaki son günümüz.”

Paul kafasını kitabından kaldırıp baktı. “Ah, evet, son iki gün benim için çok yorucu geçti. Biraz dinlenmek ve sıradaki maceramız için güç toplamak istiyorum.”

Dün bütün günü Zion’un Kolob Kanyonu bölgesinde geçirmiştik. Dümdüz patikalardan pek ayrılmasak da epey bir yol yürümüştük. Yalnız Paul yaşına göre acayip dayanıklı bir adamdı, onca yolu gençlere taş çıkaracak bir tempo ve azimle yürümüştü. Demek istediğim onun gibi biri şimdi böyle bir şey söylüyorsa eğer, ona inanıyordum.

Fakat gözlerindeki minik parıltıdan işkillenmiyor da değildim. Kanepenin köşesine gömülürken yorgun birinden ziyade *keyfime diyecek yok* diyen biri gibi görünüyordu.

Tanrım! O kanepeler... Dili olsa kim bilir neler anlatırdı. Eğer cansız bir nesne değil de bir insan olsaydı, o kanepeye bakamazdım bile. Zaten şu an bile Paul’ün gözlerine bakmakta çok zorlanıyordum. İki gecedir Theo’yla o kanepede neler yaptığımızı düşündükçe yanaklarım alev alev yanıyordu. Beynim durmaksızın gecedan kalma güzel anıları önüme getiriyordu; Theo’nun öz güvenli ve tutkulu öpüşleri, kimi

zaman itaatkâr kimi zaman buyurgan tarzı, eliyle çenemi tutuşu, karanlıkta birden üzerimde belirişi... Bir yandan aletini sıvazladığım bir yandan da boynunu emdiğim ya da omuz kıvrımını ısırdığım zaman ağzından çıkan inleme sesleri. Dün, gün boyunca birbirimize dokunamamak gibi büyük bir işkence çektikten sonra gece göğüslerimi, bacaklarımı ve popumu avuçlaması. Sanki koca gün gözleriyle kıvrımlarımı analiz etmiş ve gece olunca her birini nasıl kavrayacağını planlamıştı.

“Shepard.”

Sıçradım. Theo kapının yanında dikiliyordu. Şapkasının siperliğinin altına sakladığı gözlerinde hınzır bir ışıltı vardı, sanki az önce nerelere dalıp gittiğimi adı gibi biliyordu.

Zion’daki son günümüzde Paul’ü burada bir başına bırakacağımız için kendimi kötü hissediyordum. Fakat Theo’yla baş başa bir gün geçireceğimizi aklıma getirince o kadar da kötü hissetmediğimi fark ettim. Dahası Paul’ün yokluğu daha zorlu bir yürüyüş yapabileceğimiz anlamına geliyordu. Kaslarımın egzersiz kaynaklı yanmaya çok ihtiyacı vardı.

“Peki, tamam, bize ihtiyacın olursa ara lütfen,” dedim.

Paul neşeyle el salladı. “Olmayacak! Bugünkü mektubun keyfini çıkarın.”

Mektubun güvende olduğunu göstermek için sırt çantamın fermuarlı gözüne hafifçe vurdum. “Sabırsızlanıyorum.”

“Akşam yemeğine kadar dönmüş oluruz.” Theo kapıyı açtı ama kenara çekilip bana yol vermedi. Böylelikle ben kapıdan çıkarken vücutlarımız birbirine sürtündü. Theo sırtarak dudağını ısırdı, ben de altta kalmadım tabii. Ona komik bir bakış atıp parmaklarımla spor şortunun önünü işaret ettim. Kapıyı çekip kapattıktan sonra Theo anında kolumdan tuttu ve beni sabah soğuşundan dolayı hâlâ ıslak olan ahşap duvara yasladı.

“Adını kaç kez söylediğimi tahmin et bakalım.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Dün gece mi?”

Theo’nun yumuşak gülüşü dudaklarıma bir buse gibi kondu. “Hayır, şimdi.”

“İkiden fazla olamaz.”

“Tam dört kez.” Theo’nun gözleri dudaklarıma sabitlenmişti. Dudaklarımda hâlâ onun tadı vardı; dişlerinin ısırık izi, kaygan dilinin ıslaklığı, aletini ağzıma aldığım zamanki ağırlığı. Ona oral seks yaptığım esnada çok sessiz olması gerekiyordu. Fakat kalçaları o kadar şiddetli kasılıyor, bedeninin bütünü öyle bir titriyordu ki bunu yapması kolay değildi. Theo boşaldığında kendim boşalmışım gibi rahatlamıştım. “Az önce ne düşünüyordun?”

Alt dudağımı yaladım. Theo da bu hareketimi takip edince tenis kortunda görmeye alışık olduğum türden bir tatmin gördüm gözlerinde. Servisi beklerken hissedilen o yoğun konsantrasyon, filenin karşısına pürdikkat bakmak, olağanüstü yeteneği göstermek için ele geçen şansı iyi değerlendirme arzusu. İşte Theo şu an tıpkı o zamanki gibi görünüyordu.

Theo pek çok konuda başarılıydı. Ama ben artık bu özelliğinden nefret etmiyordum.

“Kahvaltıyı düşünüyordum.” Theo üzerime abanıp kalçalarımı ahşaba sabitleyince güldüm. “Bir de öğle yemeğini tabii. Akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi de çok merak ediyorum.”

Theo gülümsedi. “Çok aç görünüyordun.”

Gözlerine rahatça bakabileyim diye şapkasının siperliğini yukarı kaldırdım. Onun gözleri de aynı açlığın pençesindeydi. “Bugünkü yürüyüşe hazır mısın Spencer? Seni epey zorlayacağım. Kıçını tekmeleyebilirim.”

Theo’nun gülümsemesi yüzüne yayılan kocaman bir sırıtışa dönüştü. “Yalnız bu kulağa tehditten çok ödül gibi geliyor.”

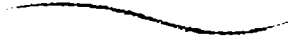
“Şimdi bunu söylemek kolay, yürüyüşün beşinci saatinde de böyle konuşabilecek misin bakalım.”

“Bence yine de cezadan çok ödüle benziyor.” Theo dudaklarıma sokuldu, beni öpmesine ramak kalmıştı ama öpmedi, daha çok gösterip çekmek gibiydi. “Ama senin tehditlerin hep öyleydi zaten.”

Ne demek istediğini henüz idrak bile edememiştim ki Theo başparmağını alt dudağımda gezdirdi. Sonra da ağzımın köşesine hafifçe dokundu. Çenesindeki kirli sakal canımı yakıyordu. Birden edepsiz bir coşkuyla kıcıma bir şaplak attı.

Nefesim kesildi. “Ah! Seni pislik...”

Ama Theo çoktan merdivenleri yarılamıştı bile. Bir ara bana dönüp minivanın anahtarlarını fırlattı. “Hadi gidelim, Shep. Bana günümü gösterme zamanı.”

“HAY BENİ SİKSİNLER,” DİYE SÖYLENDİ.

Omzumun üstünden ona baktım. Alnından bir damla ter süzülüyordu. İçimden *seve seve* diye geçirdim.

Bu kez tepemizde güneş parlarken sekiz kilometrelik, yorucu bir yol olan Angels Landing’de yürüyüş yapıyorduk. Theo sık sık arkamdan küfürler savuruyor, yürüyüş patikasını dolduran insanlar yanımızdan geçip gidiyordu. Theo’nun küfründe de belirttiği o *sevişme* zamanı geldiğinde, bunun daha seksi bir ambiyansta gerçekleşmesini umut ettim. Ve tabii ölüm riski çok daha düşük olan bir ortamda.

Yürüyüşün en korkunç kısmına daha gelmemiştik bile ama bu kadarlık kısım bile çok çetindi. Yürüyüş patikası kanyonun kenarına oyulmuş olmasına rağmen Walter’s Wiggles adlı virajlı kısım düşerek ölme konusunda bir tür davetiye gibiydi. Olur da ayağımız kayarsa düşüşü durdurabilecek tek

şey seyrek bitki örtüsü, yani birkaç çalıydı. Teknik anlamda düşüşün bir sonu yok sayılırdı.

“Acele et Spencer, bunu yapabilirsin,” diye seslendim omzumun üstünden. Nefesim kesilmişti ama ciğerlerimdeki, bacaklarımdaki ve göğsümdeki o tanıdık yanma hissini seviyordum.

Theo aniden yaklaştı hatta neredeyse tam arkamdaydı. “Şöyle bir düşündüm de o şortları hangi mantıkla giydiğini buldum. Onları giyiyorsun çünkü çok fonksiyoneller. Yalnız şunu da söyleyeyim, şu an bu kahrolası yürüyüşe devam etmemi sağlayan tek şey o şortun içindeki kışın.” Sonra elini uzatıp taytla kaplı kalçalarımı tutmaya yeltendi ve başparmağını popoma bastırdı. “Ayrıca senin tarafından alt edilmenin inanılmaz derecede seksi olması.”

Göğsüm kabardı. “Rekabetçi ruhuna ne oldu?”

“Yirminci kez aynı daracık virajı döndükten sonra patikadan kayıp aşağı düştü.”

Güldüm. Yirmi bir tane viraj vardı.

“Ayrıca birinin kışını tekmelediğini görmek her zaman hoşuma gitmiştir, Spencer, bu benim kışım olsa bile.”

“Bu kesinlikle doğru değil.”

Theo’yu takdir ediyordum. Ne kadar şikâyet etse de daha günlerce yol yürüyebilir gibi görünüyordu. Yanakları kızarmış, ön kolları ter içinde kalmıştı. Ama adımları uzun ve kararlıydı, tek sorunu benden daha çok nefes nefese kalmasıydı.

Theo sırtıttı ve gözlerimin içine baktı. “Kesinlikle doğru.”

“Lisede değildi en azından.”

“Kesinlikle lisede de öyleydi.” Ona ters bir bakış attım. Hemen gülerek ellerini havaya kaldırdı. “Sürekli rekabet halinde olmamız seni kızdırıyordu belki ama benim çok hoşuma gidiyordu. Ya bana dilinin ucuyla iltifat ediyordun ya da beni tabiri caizse dümdüz ediyordun. Gözlerindeki o öldürücü parıltıyı görmek ne kadar eğlenceliydi biliyor musun?”

Şakayla karışık, “Yapma lütfen,” dedim, sanki cinayetin eşiğindeki o odaklanmış gözleri annemden miras almamışım gibi.

Yakınlaştıkça Theo’nun nefesini kelimenin tam anlamıyla ensemden hissettim. Muhtemelen beni geçebilmek için dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. “Beni yarışacağın ve savaşacağın biri olarak gördün, itiraf edeyim ben de seni aynı şekilde gördüm. Hatta bazen tek dengim senmişsin gibi geliyordu.”

Ayağım ipeksi bir toz tabakasına takıldı ve kaydı. Ani bir hamleyle kendimi diğer tarafa attım. Theo da tam oradaydı, yarım saniye arkamda. Güvenliğim için beni arkadan sıkıştırıyordu. Kalbim göğüs kafesimi parçalayacakmış gibi atmaya başladı hem az önce dengemi kaybettiğim için hem de Theo’nun sözlerinden çok etkilendiğim için. Yalnız... Söylediklerinin sadece geçmiş zaman için değil, bugün için de geçerli olmasını nasıl da isterdim.

“Peki, tamam,” dedim yavaşça. “Bu on yıl önceydi.”

“Şu anda da kıcımlı tekmeliyorsun.”

Kaşlarım kuşkuyla havaya kalktı. “Sırf iyi bir yürüyüşçüyüm diye benden etkilendin, öyle mi?”

“Hava çok sıcak, sakın böyle bir beceriyi hafife alma.” Gözlerimi devirdim ve Theo’nun elinden kurtulmaya çalıştım. Ama o buna izin vermedi. Kulağıma fısıldayabilmek için eğildi. “Hem sadece o da değil. Dün boşalmanı sağladıktan sonra...”

“*Aman Tanrım,*” dedim gülerek. Hemen karnına bir yumruk attım. Ama o sadece sırıttı. Dahası ne kendi bir santim kıpırdadı ne de benim kıpırdamama izin verdi. Yanımızdan iki çift geçti. Arkadaki çift keyifle gülümseyerek bize baktı.

“Sen uykuya daldıktan sonra bir süre TikTok hesabına göz attım. Gerçekten çok *iyisin*, Noelle. Yosemite’de fotoğraf makineni ilk eline aldığı anda anladım. Yüzünde yine o bakış vardı; hani topu voleyle karşı tarafa gönderdiğin ve puanı

alacağından emin olduğun zamanki. İşte fotoğraf makineni ne zaman eline alsan gözlerinde hep o bakış beliriyor.”

Güçlkle yutkundum ve Theo’ya öylece baktım. Etrafımızda sürekli hareket halinde olan insanların, toprağı havalandıran ayakkabıların, heyecanlı sohbetlerin sesi ve pek çok şey etkisini yitirmişti sanki. Hepsi Theo’nun sözlerinin arasında kaynayıp gitmişti, sadece Theo’nun sesi vardı kulaklarımda ve algılarımda.

“Dinle, itiraf etmeliyim ki fotoğrafçılık konusunda hiçbir halt bilmiyorum. Yani fikirlerime ihtiyatlı yaklaşabilirsin. Bence burada asıl mesele senin bu konuda iyi olman ve iyi olduğunu bilmen. Bence sen ikinci kısmı biraz unutmuş gibisin, yani gayet iyi bildiğin bir şeyi sana hatırlatacak birine ihtiyacın var.” Theo’nun gözleri yüzümde dolaştı. “Ve o kişi de tam karşında. Buradayım ve unutmuş olabileceğin şeyi sana hatırlatıyorum.”

Theo’nun sözleri içimi ısıttı ama eve döndüğümde yüzleşmek zorunda olduğum acı gerçekliğimi değiştiremezdi; iş yok, benim evim diyebileceğim bir yer yok, plan yok... “Aslında ben sandığın kadar yetenekli ya da başarılı falan değilim.”

Ne tepki vereceğini görmek için Theo’ya sırrımı ucundan koklatmıştım. Dikkatle yüzünü inceledim, ilgisinde bir azalma ya da yepyeni bir şüphe tohumu görür müyüm diye bekledim.

Ama Theo’nun gözleri az önceki kadar berrak ve kararlıydı ki bu da tehlike demekti. Çünkü o bakışlar, kalbimin umutla ve adını koymak istemediğim başka bir duyguyla çarpmasına neden oluyordu. “Ben de.”

“Hayır, sen öylesin, gerçekten öylesin,” diye fısıldadım.

Theo iç ekti. Ardından atkuyruğumdan firar eden bir tutam saçı geriye attı. “Hadi, yürümeye devam edelim.”

ANGELS LANDING'IN SON BİR KİLOMETRESİ ÇOK TEHLİKELİ ve ürkütücüydü. Bu yüzden birbirimize göz kulak olmak ve birbirimizi uyarmak amacıyla söylediğimiz birkaç sözcük haricinde hiç konuşmadık. Yaklaşık üç yüz metre yüksekliğinde, çok dar bir dağ sırtından geçerken Theo yine tam arkamdaydı. Yürüdüğümüz yolun büyük kısmında tutunabileceğimiz tek şey aralıklı dikilmiş direkler arasında kesintisiz uzayan bir zincirdi. Bizi koruyabilecek başka bir şey yoktu.

Zincirsiz bir bölüme geldiğimizde Theo, “İyi misin?” diye sordu. Sadece iki metre karelik, nispeten düz, kırmızı bir kayanın üzerinde duruyorduk ve altımızdaki vadi her iki yöne de alabildiğine uzanıyordu. Tek bir yanlış harekette ikimiz de ölürdük.

Yutkundum. “Şey...”

Theo'nun eli sırtıma, kısa tişörtümün tam alt kısmına dokundu. Fazla efor ve korkudan cildim yapış yapıştı. “Devam etmek zorunda değiliz.”

Aşağı bakmamak için kendimi zorladım. Doğruca karşıya; kanyonun sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görüldüğü, yekpare kayaların ufka doğru kıvrıldığı yere baktım. Öyle güzel bir manzaraydı ki bir anlığına nefesim kesildi. “En tepeye çıkmak istiyorum. Sadece biraz korktum.”

Theo derin ve titrek bir nefes verdi. “Ben de korktum. Ama sana katılıyorum, zirveye çıkmalıyız.” Zincirsiz yani sıfır koruma yolda bir adım attım.

“Çok ama çok dikkatli ol Noelle,” diye ikaz etti Theo. Sesi derinden geliyordu. “Yavaş ve dikkatli ol, sakın acele etme, tamam mı?”

“Tamam.” Fakat bu sözcük ağzımdan o kadar alçak sesle çıkmıştı ki sanki rüzgâr onu anında havaya karıştırmıştı. Theo’nun duyup duymadığından bile emin değildim.

Sessizce ilerledik. Ne yüreklendirici sözler ne uyarılar... Bir süre gıkımız çıkmadı. Yolun son kısmı düz bir tırmanıştı. Hemen arkamdaki Theo’nun kimi zaman kesilen kimi zaman zorla alınan nefesinin ritmini duyabiliyordum. Onun nefesine kulak verdikçe bedenime acayip bir sakinlik dalgası yayıldı.

Ve... İşte oradaydık. En yukarıda... Zirvede... Sanki dünya birdenbire dümdüz bir platoya dönüşmüştü. Sanki dünyanın en tepesindeydik.

Kafamı kaldırdım, ellerimi belime koydum ve biraz soluklanmaya çalıştım. Gökyüzü o kadar yakındı ki. Sanki ben buradan elimi uzatsam, büyükannem de yukarıdan elini uzatsa birbirimize dokunabilecektik. Öldüğü günden beri ilk kez kendimi ona bu denli yakın hissediyordum.

Anlamlı bir şey söylemek için Theo’ya doğru dönüyordum ki Theo birden eliyle yanağıma dokundu. Sonra da bedenini bedenime, dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bu... sıcacık ve şefkat dolu bir kucaklaşmaydı. Bir ara soluksuz kaldı ve nefes alabilmek için birkaç saniyeliğine benden uzaklaştı. Ciğerlerini yeterince havayla doldurduktan sonra da beni öpücük yağmuruna tuttu.

“Kahretsin,” dedi nefes verirken. Ardından yüzüme bakmaya başladı, her bir kıvrımı o kadar dikkatli inceliyordu ki sanki aşağı düşüp ölmediğimize dair kendi kendini ikna etmeye çalışıyordu. Sonra beni tekrar öptü, öpücükleri bu kez çok daha derindi. Kollarından tuttum ve onu hissetmenin güzelliğine bıraktım kendimi. İddialı ve sabırsız kalp atışlarım, korkudan ve sevinçten titreyen kaslarımla sadece ona ve o ana aittim.

Nefes almak için öpüşmeye ara verdiğimizde “Manzaraya bak,” dedim.

Theo'nun başparmağı yanağımın yumuşacık düzlüğünde gezindi. "Bakıyorum zaten."

Sonra beni sımsıkı tuttu ve bakışlarına hapsetti. O an beni gerçekten gördüğünü biliyordum. Sonra döndü, yanağımdaki elini çekti ve manzaraya birlikte bakabilelim diye kolunu omzuma attı.

Güneşin ağarttığı mavi gökyüzü sonsuzluğun tanımı gibiydi, hemen altındaki dünya da ikiye bölünmüştü sanki. İki tarafımızda uzanan, tepeleri ağaçlarla kaplı kanyonlar kırmızı, pembe, beyaz ve turuncu renklerinden oluşan bir ombreydi. Kanyonlar heybetli, pürüzlü, kadim ve katmanlıydı. Büyük felaketlerle kesintiye uğrayan milyonlarca yıllık mikroskobik hareketlerle oluşmuşlardı. Tıpkı hayat gibi... Günlük rutinlerin yavaş ama düzenli hareketleri köklü ve yıkıcı hadiselerle sekteye uğruyor; aşk, ölüm ve çeşitli kayıplar alışlagelenin merkezinde çatlaklar oluşturuyordu.

"Tanrım! Bunu özlüyorum."

Theo'ya ve yüzündeki hayrete baktım. "Neyi?"

Theo önümüzdeki manzarayı işaret etti. "*Bunu* işte... Yolculuğa çıkmayı, yaşamayı... Bilmiyorum."

"Yani sen yaşamıyor musun?"

"Pek sanmıyorum," dedi Theo, manzaraya büyülenmiş gözlerle bakmayı sürdürerek.

Aslına bakılırsa benim de yaşadığım söylenemezdi. En azından daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Yanağımı Theo'nun omzuna yasladım ve bedenime dolanmış kolunun kuytusuna daha da sokuldum. "Tamam, madem öyle söyle bakalım. Theo Spencer gerçekten yaşasaydı eğer, ne yapardı?"

Theo iç çekti. "Bunu yapardım ama daha uzun süreliğine. Sürekli yolculuğa çıkar her yeri gezerdim."

Böyle bir şeye hakkım olmadığını bile bile hayal kurmaya başladım. Saniyesinde sayısız görüntü belirdi zihin perdesinde. Bir kumsaldaydık, kumla kaplanmış tenim Theo'nunkine değişiyordu. Yanı başımızda duran buz gibi içecekler içimizi ferahlatmayı bekliyordu. Theo'nun dudaklarında okyanusun tadı vardı. Sonra birlikte dünyanın öbür ucuna gidip hiç bilmediğimiz şehirleri keşfe çıkıyor, hiç planlamadığımız şeyler yapıyor, hiç deneyimlemediğimiz duygular yaşıyorduk.

Harika bir diyarda olmama rağmen bambaşka diyarlara dalıp gitmiştim. Beni gizli düşüncelerimden çekip çıkaran, çıplak omuzlarıma değdiğini hissettiğim parmaklar oldu. Theo'nun parmakları. "Birkaç fotoğraf çekecek misin?" diye sordu bana.

Ona şöyle bir baktım. "Pardon tanışıyor muyuz?"

Theo sırtıttı. "Önce ben senin bir fotoğrafını çekeyim. Dağın yamacından düşmemek gibi büyük bir başarıya imza attığın için bu anı ölümsüzleştirmeliyiz."

"Bak şimdi, sırf *bir kez* düştüm diye..." Sinirliymiş gibi görünmeye çalışıyordum ama Theo'nun mutluluğu bulaşıcıydı. Bu yüzden benim de en az onun kadar mutlu olduğumu görmesin diye başımı eğip yüzümü gizlemeye çalıştım ve çantamdan fotoğraf makinemi çıkardım.

Theo eline tutuşturduğum fotoğraf makinesine kaşlarını çatarak baktı. Çok geçmeden insafa geldim de ona deklanşörün yerini gösterdim. "Bak böyle yapacaksın, bu sayede vizörden bakabilirsin." Fotoğraf makinesini gözüne yaklaştırdım. Theo başını salladı, sonra makineyi bir santim aşağı indirdi ve şakacı bir ifadeyle gözlerini kıstı.

Birkaç metre ötesini işaret etti. "Git orada dur. Şuradaki çalılığın önünde, böylelikle en kenarda durmamış olursun."

Yüzümdeki aptal sırıtışı silemeyerek dediği yere doğru yürüdüm. Theo bilgisiz veya budala olduğunda sevimli,

şakacı olduğunda da ölümcül oluyordu. İkisinin karışımı da beni mahvetmeye yetiyordu.

“Noelle,” diye seslendi. O, fotoğrafımı çekerken omzumun üstünden ona bakıyordum. Onun ağzından adımları her duyuşumda istemsizce ırkiliyordum. Heyecandan dikkatim dağılıyor, mideme tuhaf bir kramp giriyordu. Şaşkınlığımı gizleyecek fırsatım bile olmuyordu. Theo da bunun farkındaymış gibi bilmiş bilmiş sırıttı. “Seni yakaladım.”

Fotoğraflarımı çektikten sonra beni bir kayanın üzerine oturttu. Artık büyükannemin mektubunu okuma zamanı gelmişti. Theo elini bedenime öyle bir doluyor, beni öyle bir sarıp sarmalıyor, bana öyle büyük bir güven duygusu veriyor, beni öyle bir sahipleniyordu ki aramızdaki bu şey bittikten sonra onsuz ne yapacağımı düşünüp endişeleniyordum.

Ama şimdi bunları düşünüp endişelenmeme gerek yoktu. Bunun üzerine mektubu açtım ve dünyanın tepesinde büyükannemin sözcüklerini okumaya başladım.

26 Ocak 1957

Çok sevgili Paul,

Ailemin izni ve onayı olmadan seninle birlikte olmanın çok korkunç olacağını düşünmüştüm. Korkutucu evet ama tahmin ettiğim kadar değil çünkü ben sana sahibim.

Neler olacağını bilmiyorum. Bir sonraki adımımızın ne olacağını planlamak için sömestr sonuna kadar vaktimiz var. Eninde sonunda aileme anlatmak zorunda kalacağım. Acaba bu mutluluk uzun süreli mi olacak yoksa bir kez daha elimden mi alınacak? Olacaklara kendimi hazırlamak için binlerce liste yapabilirim ama tıpkı o kahrolası akşam

yemeğindeki gibi listelerin hiçbir faydası olmayacaktır. Kim bilir gelecek nelere gebe, belki iyi şeylere belki de en kötüsüne.

Bu akşam, beni evime bıraktıktan sonra bir karar verdim. Kendimi şu anki mutluluğumun kollarına bırakacağım. Bunu kendim ve senin için yapacağım. Artık geleceği ya da kötü olasılıkları düşünüp kaygılanmayacağım.

Bunları sana anlatıyorum çünkü olur da tekrar kaygılanmaya ve saçma sapan listeler yapmaya başlarsam beni durdur istiyorum. Şu an zaten olmayı en çok istediğim yerdeyim.

*Tam şu anda ve sadece senin,
Kat*

Yirmi Bir

EĞER THEO'YLA YAKIN ZAMANDA SEKS YAPMAZSAK, çıldırmam an meselesiydi. Zion'daki Airbnb'de bir gece daha geçiriyorduk. Paul koridorun sonundaki odada uyuduğu, biz de salonda yani kabak gibi ortada olduğumuz için hiçbir şey yapamıyorduk. Daha doğrusu paranoyaklıktan, kendimizi hemen toparlamamızın mümkün olmayacağı bir pozisyona girmek istemiyorduk. Böyle bir travmayı üçümüz de bir ömür atlatamayabilirdik.

Yine de birbirimizden uzak duramıyorduk. Gece yatağa girdiğimizde işi çok ileri götürmeyeceğimiz konusunda birbirimizi uyardık ama bunu uygulamak ikimiz için de kolay değildi.

Theo karanlıkta, "Lanet olsun, seni deli gibi istiyorum," dedi. Eli bacaklarımın arasında bir sihre imza atarken yanağını yanağıma bastırdı. "Bryce'ta otel odalarımız var, öyle değil mi?"

Başımla onayladım, değil cümle kurmak tek bir sözcük söyleyecek durumda değildim. Hazzın doruğuna o kadar yakındım.

"Güzel. Yarın benimsin Shepard," dedi Theo. Tam o sırada boşaldığım için alçak sesli iniltilerimi bastırmak adına ağzımı ağzıyla kapladı.

Cumartesi gününü Bryce Kanyonu'nun doğal güzelliklerini keşfederek geçirdik. Paul'ün başka tarafa baktığı zamanlarda Theo sık sık bir yerime dokunuyor ve ben onun tahrik edici girişimlerine dayanmaya çalışıyordum. Sonrasında yediğimiz akşam yemeği de benim açımdan hiç de kolay geçmedi. Theo bile isteye dizini dizime bastırıyor ve beni delirtmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Yemekte de büyük bir irade örneği sergiledim ve kendimi odama zor attım. Odam, Theo ve Paul'ünkinin hemen yanındaydı. Bir sürü işim vardı: Zion'da çektiğim fotoğrafları düzenlemek, TikTok'taki takipçilerin yoğun talebi üzerine Paul'le büyükannemin fotoğraflarını yüklemek, mesajlara ve yorumlara cevap yazmak... Ama işlerimi bitirir bitirmez Theo'nun dün gece verdiği sözü tutmasını bekleyecektim.

Fakat maalesef kader açıkça bize komplo kuruyordu. Kader ve Best Western Oteli. Odalarımızı ayıran şeye duvar demek çok zordu çünkü varlığıyla yokluğu arasında bir fark yoktu. Yan odada olmalarına rağmen Theo ve Paul'ün konuşmalarını rahatça duyabiliyordum, yanlarında olsam ancak bu kadar net duyabilirdim. Sekse dair bütün planlarım çöp olmuştu. Theo'yla yapacağımız şeyleri Paul'ün duymama ihtimali yoktu.

Büyük hayal kırıklığına uğradım, bir iki damla gözyaşı dökmedim desem yalan söylemiş olurum. Ama Theo'nun ilerleyen dakikalarda, pijamalarımı giydikten sonra attığı bir mesaj bütün üzüntümü alıp götürdü hatta biraz da olsa keyfimi yerine getirdi.

Theo: Ne giydin?

Ben: Yoksa az önce bavulumun fermuarını açtığımı mı duydun?

Theo: Aslında evet. Bu lanet duvarlar kartondan yapılmış gibi.

Ben: Şey, evet. Buraya kadarmış. Gecenin kalan kısmına yönelik planlarımız iptal.

Theo: BÜTÜN planlarımız mı? Bence hâlâ bir kısmını hayata geçirebiliriz. Zion'da yaptığımız gibi.

Homurdandım ve hızla cevap yazdım.

Ben: O zaman Paul'le aramızda uzun bir koridor vardı, ayrıca çok sessizdik. Ama burada santimlerden söz ediyoruz.

Theo: Evet, yaklaşık yirmi santimden.

Attığım kahkaha odada yankılandı.

Ben: Tabii sen aletini ölçtüysen...

Bu kez kahkaha atma sırası Theo'daydı.

Theo: Bu göz kararı bir tahmin, en iyisi sen söyle.

Ben: Sana asla bu zevki yaşatmayacağım.

Yine de... Yani onca konuşmadan sonra bile Theo kapımı hafifçe tıklattığında onu içeri aldım. Dahası anında beni duruvara yaslamasına, boynumu ve çenemi öpmesine, dilini ağzımın etrafında dolaştırmasına ve beni deli gibi tahrik etmesine de izin verdim. Onu ne kadar arzuladığımı belli eden sesi çıkardıktan sonra Theo beni öpmeye başladı, bunu yaparken de açık ve nemli saçlarımdan kalınca bir tutamı parmaklarının arasına almayı ihmal etmedi. Uzun süre sessizce öpüştük, ta ki dudaklarım acıyana ve kasık bölgem zonklamaktan bitap düşene dek.

“Yarın akşam kalacağımız otelin duvarları kalın olsa iyi olur, Shepard.” Theo’nun sesi alçak ve azgındı. Elini göğsüme, boynumun hemen altına koydu. Sonra beni gözlerindeki şefkatle ters düşen bir arzu ve yoğunlukla öptü. Sonrasında da ani bir hamleyle geri çekildi. “İyi uykular.”

“Hiç sanmıyorum,” diye homurdandım.

PAZAR GÜN BOYU MONUMENT VADİSİ'NDEYDİK, AK-şam olunca da odama çekilip fotoğrafları yüklemeye başladım. Theo'nun, Three Sisters'a baktığı bir kareyi tıkladım. Three Sisters kırmızı Navajo topraklarında yükselen, ince ve upuzun, üç kayanın adıydı. Rüzgâr Theo'nun tişörtünün arka tarafını havalandırıyordu. Bir sonraki fotoğrafta Paul vardı, çok sevdiği Hasselblad'ıyla oynuyordu. Theo da bu sırada çenesini omzuma dayamış halde büyükbabasına bakıyordu. Şefkatli bir tebessüm Theo'nun bütün yüz hatlarını aydınlatmıştı.

Ama benim favorim Paul'ün, Theo'nun ensesini tuttuğu fotoğraftı. Yüzleri öğleden sonra güneşiyle aydınlanıyor ve aralarındaki sevgi her zamanki gibi bütün naifliğiyle gözler önüne seriliyordu. Fotoğrafa baktıkça kalbim sızladı, bu iki adamı da çok önemsiyordum ama zamanımız giderek azalıyordu.

İç çektim ve büyükannemin mektubunun olduğu fotoğrafı tıkladım. Paul mektubu açıp omzunun üstüne tutmuştu. Büyükannemin zarif ve kıvrımlı el yazısı kâğıdın üstünde çok doğal ve sade duruyor, ışık altında neredeyse transparanmış gibi bir izlenim yaratıyordu.

Fotoğrafa bakarken neden burada olduğumu hatırladım; büyükannem ve onun sırrı için. Kendim ve kederim için. Ama Theo yakınımda olduğunda bunları hatırlamakta zorlanıyordum. Akşam yemeğinde yine dibimde oturmuştu. En küçük dokunuşları bile bana verdiği sözü tutacağının garantisi gibiydi. Fakat asansör benim katıma geldiğinde ve aramızdaki kapılar kapanmadan hemen önce tek yaptığı bana göz kırpmak oldu. Üstelik o andan beri ondan hiç haber alamamıştım. Saat onu geçmişti ve ben Theo'nun sessizliğini neye yormam gerektiği konusunda kararsızdım.

Kuralları bilmiyordum. Ama bazı şeyleri birbirimize itiraf etmiştik. Peki... Kahretsın ne oluyordu? Yoksa onu davet

etmemi falan mı bekliyordu? Ya da uyudun mu tarzı bir mesaj mı atmamı?

“Lanet olsun!” Telefonumu kaptığım gibi mesaj yazdım.

Ben: Ne yapıyorsun?

Anında cevap geldi.

Theo: Kapıyı aç.

Mideme kramp girdi. Yerimden nasıl fırladığımı bir ben bir de tanrı biliyordu. Neyse ki kapıyı açmadan hemen önce otokontrolümü biraz olsun sağlamayı başarabildim.

Ve işte... Theo tam karşımda dikiliyor, telefonunu usulca spor şortunun cebine koyuyordu. Saçları darmadağındı, sanki ellerini defalarca arasından geçirmişti. Ağzının köşesindeki kıvrımı ve keskin bir çizgi şeklini alan kaşlarını görünce içim ürperdi. Sonra bana yaklaştı ve elini kelepçe gibi bileğime doladı.

İşte o dokunuş beni ateşledi. “Zaten burada mıydın? Yoksa mesajımı alınca buraya mı koştun?”

Yanağındaki gamze belirginleşti. “Girebilir miyim?”

“Vegas’taki koridor şovun bir benzerini yapmak istemiyorsan tabii ki girebilirsin.”

Theo güldü, üstüme gelerek kişisel alanımı tamamen işgal etti. Beni geriye doğru itti, itti, itti, ta ki yatak odasına girip de kapıyı kapatana dek.

Kalçalarından tutup onu kendime çektim. Theo’nun az önceki eğlenceli bakışlarından eser kalmamıştı. Artık onun gözleri de şehvetli bir açlığın pençesindeydi, tıpkı benimkiler gibi. Bu gece mizahi sözler söyleyerek ya da benimle alay ederek vakit kaybetmedi. Yüzümü avuçlarının arasına aldığı gibi dudaklarıma yapıştı. Dillerimiz birbirine değdiği an alçak ama ondan şu ana dek duyduğum en sesli iniltiyi çıkardı. Theo’nun inlemesi bedenime vahşi bir şeyin yayılmasına neden oldu. Tişörtünü tutup elimi yumruk yaptım, sonra da onu

yatağa doğru çekiştirdim. Theo tökezleyen adımlarla beni takip etti.

“Bu gece ne istersin?” diye sordu, birlikte olduğumuz her gece sorduğu gibi.

Döndüm ve onu yatağın kenarına oturmaya zorladım. Theo hiç itiraz etmeden dediğimi yaptı. Ardından kollarını bacaklarıma dolayıp beni bacaklarının arasına doğru çekti.

Theo’nun üzerine kıvrıldım, parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve köprücük kemiğimin üzerinde sıcak nefesini duyana dek bir tutam saçını sertçe çektim. “Seni çırılçıplak yatağımda istiyorum. Seni içimde istiyorum.”

Theo’nun yüzü göğsüme gömülüyken kısa süre bir sessizlik oldu. Ama çok alçak sesle de olsa, “Kahretsin,” dediğini duyabildim.

Ağzı boynumu yalayarak yukarı çıktı, tenimi emdi, sonra dişlerimiz çarpıştı. Yumuşak başlayan şey olabildiğince sert devam etti. Birbirimizin tenini kazıyorduk adeta. Tam da arzu ettiğim şey olmak üzereydi. Çenesini geriye doğru yatırırken Theo’nun gözüne lambanın ışığı çarptı. Göz bebekleri kocaman olmuştu ve tutkudan alev alev yanıyordu.

“Kucağıma çık,” diye mırıldandı.

Dizlerimi kalçalarının yanına denk gelecek şekilde açıp kucağına oturdum. Theo popomu sıkıca kavradı ve boynumu öpmeye başladı. Alçak sesle inleyerek başını eğdi ve üst dudajımı yalamaya başladı. Sonra beni kimi zaman yavaş kimi zaman hızlı bir tempoda öpmeye başladı. İçime girdiğinde de bu ritme uyacağını biliyordum.

Ben onun en sert bölgesine sürtünürken Theo, “Becer beni,” dedi.

Ağzının köşesini öperken “Planım bu,” diye mırıldandım. Gülümsediği için ortaya çıkan gamzenin üzerinde dilimi gezdirdim.

“Sahi mi?”

Avcumu göğsünün üstüne koydum, kalbi deli gibi çarpıyordu. “Daha iyi bir fikrin var mı?”

Theo geri çekildi. Popomdaki elleri belime doğru yükseldi, vajinamı avuçladı. Az evvelki gülümseme kaybolmuş, yüz ifadesi salt arzuya bürünmüştü. “Hayır, yok.”

Theo’nun eli vajinamın altına girip tenimde kayarken ağızlarımız buluştu. Sıcacık avuçlarını sırtımda hissetmek, bacaklarımın arasındaki inanılmaz baskısı, bana bakmak için ara ara geri çekilmesi ve mutlak hazla dolu yüz ifadesi beni zevkten çıldırmanın eşiğine getiriyordu. Sırf bunlarla bile orgazm olabilirdim.

Ama istediğim şey bu değildi. Yolculuğun geri kalanında ondan alabileceğim her şeyi almak niyetindeydim. Çok istediğim bir şeyin peşinden gitmek ve onu elde etmek çok güzel bir histi, özellikle de söz konusu ödül Theo olduğunda.

“Tişörtünü çık...”

Tam o esnada titreşen telefonum kesti sözümü. Ama Theo talimatımı yerine getirmeye çoktan başlamıştı bile. Ensesinin o büyüleyici hareketiyle tişörtünü çıkardı. Hareketindeki estetik ve çıplak göğsü karşısında hipnotize oldum adeta.

Bilgisayarımda FaceTime isteğini simgeleyen küçük ikon belirdi ve anında dikkatim dağıldı. Gözlerimi kısarak görüşme isteyen kişinin kim olduğuna bakmaya çalıştım. Theo üstümdeki atleti tutup bir kenara attı. Altında bralet sutyenim vardı ama o bana cırılçıplakmışım gibi bakıyordu.

“Tanrım, Noelle,” dedi. Nefesinin kesildiği belliydi. Memelerimin eğimine peşi sıra öpücükler kondurdu.

Ellerimi Theo’nun saçlarında gezdirdim ve bilgisayarım-daki aramayı görmezden gelmeye çalıştım. Odaklanmam gereken tek yer Theo’nun ıslak ve ateşli dudakları olmalıydı.

Tekrar çalma sesi geldi.

“Ne...” Theo omzunun üstünden dizüstü bilgisayarına baktı. “Lanet olsun! Ne oluyor?”

Ekrana bakmak için eğilirken düşmemek için kollarımı Theo’nun boynuna doladım.

Yanıp sönen ismi gördüğüm an az önce yaktığımız tutku ateşinin üstüne su döküldü ve kalbim mideme doğru serbest düşüşe geçit.

“Kahretsin, babam.” Ailem yolculuk boyunca bana çok sayıda mesaj göndermiş, ben de onlara düzenli olarak fotoğraf göndermiştim. Ama bunlar dışında beni hiç rahatsız etmemişlerdi. Yani üst üste iki arama acil bir durumun habercisi olabilirdi.

Ben kalkmaya yeltenince Theo’nun parmakları refleks icabı kapandı ve uzaklaşmama izin vermedi.

“Cevap vermem lazım.” Sarmaş dolaş olan bedenlerimizi çözmek için acele ederken az kalsın yataktan düşüyordum.

“Cevap vermen lazım,” diye tekrarladı Theo. İki yana ayrılmış dizleri, öpülüp emilmekten morarmış dudakları ve parmaklarım tarafından becerilmiş saçlarıyla darmadağın görünüyordu.

Şu an yaptığım şey için çok pişman olacaktım. Ama eğer acil bir durum varsa ve ben o görüşme isteğini görmezden gelirim, pişmanlıkların en büyüğünü yaşayacağım kesindi.

“Üzgünüm ama belki de önemli...” Yerden atletimi aldım ve hızlıca üstüme geçirdim. “Çok geç oldu, normalde bu saatte asla aramazlar, hem de üst üste iki kez.”

Theo’nun yüzü anlayışla yumuşadı. “Tamam, sorun değil.”

Masanın başına oturdum ve yatak görünmeyecek şekilde ekranın açısını ayarladım. Ama sonra odamda yarı çıplak bir erkek olmasının –kamerada görünsün ya da görünmesin– çok da uygun olmadığını fark ettim. Özellikle de yarı çıplak o adam aileme anlattığım hikâyeden tamamen habersizse...

“Ben... Şey... Seni görmemeleri lazım. Banyoya gider misin?”

Theo gözlerini kırptırdı. “Ne?”

Panikle elimi salladım. “Banyo!” Arama kesildi ve sonra saniyesinde tekrar çalmaya başladı. Tanrım! Neler oluyordu? “Lütfen, git. Hemen. Ayrıca tepedeki fanı da çalıştır. Şey... Yani özel bir görüşmeye dönüşme ihtimaline karşın.”

Theo eliyle yüzünü ovuşturdu, afallamıştı. Kendini toplayınca tişörtünü alıp giydi. Bir saniye sonra muhteşem sırtı pamuklu giysinin altına gizlendi. İki arada bir derede kalmaktan kalbim sıkışıyordu. Bir yanım Theo’yla birlikte olmak için yanıp tutuşuyor, diğer yanım aramayı bir an evvel cevaplamak için ölesiye telaşlanıyordu. Theo yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle banyonun kapısını kapattı. Bir saniye sonra da fan çalışmaya başladı.

Aşırı dozda adrenalinden yapış yapış olan ellerimle görüşmeyi kabul et ikonunu tıkladım ve kulaklıklarımı taktım.

Ekranda gördüğüm sahne karşısında resmen ağzım bir karış açık kaldı. Aile üyelerimin hepsi kadrajdaydı ve gülüyorlardı. Annemle babam bir restoranın verandasında oturuyordu, Thomas ve Sadie de arkalarında duruyordu.

“Şaka mı yapıyorsunuz?” diye bağırdım.

Aynı anda “Beans!” diye bağırdılar. Farklı düzeylerde de olsa hepsi sarhoştı.

Elimi deli gibi atan kalbimin üstüne koydum. “Sarhoş olup beni mi arıyorsunuz? Biri falan *öldü* sandım.”

Babamın anında yüzü düştü, sessiz bir ağız hareketiyle *üzgünüm* dedi. Ama onun bu yaptığından habersiz olan annem ekrana doğru eğildi. “En sevdiğimiz fotoğrafçı neler yapıyor bakalım? Yolculuk nasıl gidiyor?”

“Şey... Güzel... Harika. Gerçekten iyi geldi. Yani, gerçekten çok şey oldu... Faydalı ve eğitici,” diye geveledim. Bir

yandan da göz ucuyla banyo zemininden gelen ışığa bakıyordum. Tanrım! Deli gibi azdırdığım Theo Spencer orada beni bekliyordu, ben de burada *sarhoş* ailemle konuşuyordum. Bu şaka falan mıydı? “Dinleyin, ben...”

“Eğitici mi?” diye tekrarladı annem merakla.

Kafamı iki yana salladım. “Demek istediğim çok şey öğreniyorum. Fotoğrafçılık ve ziyaret ettiğimiz yerler hakkında.” *Ve büyükannemin uzun zaman önce kaybettiği büyük aşkı. Ve o adamın birazdan beni becerecek olan yakışıklı torunu hakkında...*

“Peki, bu yolculuktan sonra karşına güzel iş fırsatları çıkar mı? Böyle bir ihtimal var mı?” diye sordu annem. Sonra tabaktan bir tane tortilla cipsi aldı ve büyük bir mutlulukla çiğnedi.

Aman Tanrım... “Büyük bir ihtimalle evet, anne.”

En azından bu kısım doğruydü. Özelden mesaj atıp bas-kılarım hakkında soru soran, videolarımın altına fotoğraflarımla ilgili övgü dolu yorumlar yazan çok sayıda insan vardı. TikTok profilimle ilişkilendirdiğim çevrimiçi mağazamın trafiği hızla artıyordu. Belki henüz tek başıma ayakta durmama yetecek kadar çok değildi ama daha bir hafta öncesine kıyasla büyük bir gelişmeydi.

Güzel bir histi. Çok *doğru* bir şey yapmışım gibi hissetti-riyordu.

Babamın gözünden bir damla yaş süzüldüğüne yemin edebilirdim. “Bu bizim için sürpriz olmadı. Annen ve ben kendini topladığın ve tekrar kendi ayaklarının üstünde durmaya başladığın için seninle gurur duyuyoruz. Senin için kolay bir süreç olmadığını biliyorum.”

Yapış yapış bir suçluluk hissi kapladı yine boğazımı. Bir anlığına nefes alamadığımı hissettim. “Teşekkür ederim baba. Normal yaşantıma dönmek güzel.”

Acilen kurtarılmaya ihtiyaç duyduğumu sezen Thomas hemen babama döndü. “Baba, rica etsem annemle gidip birer kadeh içki daha alır mısınız?”

Babam şaşkınlıkla kaşlarını çattı. “Ama Noelle’le konuşuyorduk...”

“Ama bizim de kardeş kardeşe konuşmamız gereken şeyler var.”

Annem babamın omzunun üstünden, “Seni seviyorum tatlım! Cuma görüşürüz!” diye seslendi. Sonra babamı da ekranın dışına çekti.

Thomas gözlerini kocaman açarak bana baktı. “Tanrım! Aramasaydım asla susmayacaklardı. Sanki ne yapmaya çalıştığını biliyormuşum gibi gecenin başından beri beni soru bombardımanına tuttular.” Duraksadı. “Yani TikTok’tan takip ettiğim için biliyorum elbette ama bunu onlara anlatamazdım.”

Aniden panik olmama neden olan bir şey geldi aklıma. “Onları TikTok’tan uzak tutmalısın.”

“Öncelikle bence buna hiç gerek yok. İkincisi varlığından bile haberdar olmadıkları bir sosyal medya platformundaki bir videoya nasıl rastlayacaklar ki?”

“Sen sadece beni olabildiğince savunmaya çalış, tamam mı?”

Sadie, “Merak etme, elinden geleni yapıyor,” diyerek bana güven vermeye çalıştı.

Thomas da “Evet, aynen,” diye onu onayladı. “Ama babamın sosyal medyada yaptığın şeye denk gelme ihtimali çok düşük hatta sıfır. Yani rahat ol.”

“Tamam.” Derin bir nefes verdim ama göğsümdeki baskı azıcık bile hafiflemedi. Burada yani yolculukta kendime yeni ve korunaklı bir dünya kurmuştum. Eski hayatıma dönmek zorunda kaldığımda neler olacağını aklıma getirmemişim bile. Babama olup bitenleri anlatmak eve dönmekle aynı oranda cazip ya da korkutucuydu.

“Yine de...Bence onlara da göstermelisin,” diye ekledi Thomas. “Yani her şeyi babama anlattıktan sonra. Tiktok’a yüklediğin şeyler gerçekten iyi Beans. Onları izlerken kendimi büyükanne daha yakın hissediyorum.”

“Öyle,” dedim gülümseyerek. İkimiz de gülümsedik ama ikimizin gülümsemesine de aynı kederin gölgesi düştü. “Ben de...”

Sadie yanağını Thomas’ın koluna yasladı. “Peki, sen oralarda iyi misin? Yolculuktan beklentilerin karşılanıyor mu?”

Daha birkaç dakika önce Theo’nun kucağında olduğumu düşününce yanaklarım alev alev yanmaya başladı. “Evet, sanırım.”

Ses tonumdaki bir şey Thomas’a bir ipucu vermiş olmalı, aksi halde o hassas anımızın katili olma pahasına birdenbire gülmeye başlamazdı. “Theo Spencer’la yatıyorsun.”

“Hayır!” diye itiraz ettim ama birden kendi sözümü kestim çünkü içten içe bunun gerçek olmasını umuyordum. “Ben... Yani biz... Aslında durum biraz karışık.”

“Öyleyse büyükanne eski sevgilisinin torunu tarafından baştan çıkarılarak içindeki acıdan ve kederden kurtulmaya çalışıyorsun?” dedi Thomas başını sallayarak, etkilenmiş görünüyordu. “Bak bu da bir yöntem.”

“Doğruysa şayet, bunu sonuna kadar hak ediyorsun,” dedi Sadie. “Ayrıca daha sonra ayrıntıları duymak istiyorum.”

Önce olur anlamında Sadie’ye başımı salladım, sonra tekrar kardeşime döndüm. “Bunu yaparak kederimden kurtulmaya falan çalışmıyorum seni serseri.”

“Ama bu bir tür avantaj sayılır,” dedi Thomas sırtarak.

“Beni aramamış olsaydın, olabilirdi,” diye mırıldandım.

Sadie heyecandan yerinde zıplarken Thomas sadece gözlerini kırptırdı. “Peki, tamam. Şimdi seni özgür bırakacağız. Yalnız tek bir ricam var.”

“Ne?”

“Sades ve ben, Theo’yla senin hakkında iddiaya girmiştik. Sadie’nin iddiası on gündü ki bu...” Thomas aklından gün hesabı yapmak için duraksadı. Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. “Lanet olsun. Bir gün daha ertelemelisin Beans.”

Sadie tezahürat yapmaya başladı. “İşte bu! Ben bir dâhiyim! Noelle, hadi kızım, git ve erkeğini al.”

Ellerimle yüzümü kapadım. “Aman Tanrım...”

Thomas, “Bir gün daha beklersen sana yemek ısmarlarım,” diye yalvardı.

“Yalnız bu bana olan borcundan daha pahalıya mal olacak,” dedi Sadie.

Thomas sevgilisine dönüp onu dudaklarından öptü. “Evet ama *kazanmam* lazım tatlım. Ne derler bilirsin, zafer parayı yener.”

Sadie iç geçirdi ve bana baktı. “İddianın canı cehenneme. Sakın bizim için bir şeyleri erteleme.”

Bedenimdeki bütün hücreler Theo’yla birlikte inşa ettiğimiz şeye bir çözüm getirmeye çalışıyordu. Artık ailemdeki herkesin hayatta ve tek parça olduğunu da bildiğime göre onları başımdan savsam iyi ederdim. “Görüşürüz baş belaları. Eve Uber’le dönün olur mu?”

“Tüh be,” dedi Thomas. “Bir sonraki TikTok videonu izlemek için sabırsızlanıyorum dostum. Bol şanslar.”

Ekran karardı ve ben bir müddet siyah ekrandaki yansıma baktım; saçlarım dağınıktı ve dengesiz görünüyordum. Ama hayatımın diğer bütün alanlarındaki onca belirsizliğe rağmen tek bir şeyden adım gibi emindim: Theo’yu istiyordum, zamanım ve fırsatım olduğu sürece onunla olmak niyetindeydim. Dahası onun da beni istediğini biliyordum.

Olaya bu kadar basit yaklaşmak beni sakinleştirdi. Dikkatimi dağıtan bütün diğer düşünceler birer birer uçup gitti

ve geriye tek bir düşünce kaldı, hem de en tatlı olanı. Ayağa kalkıp banyoya doğru yürüdüm.

Kapıyı açtığımda Theo lavaboya yaslanmıştı. Başını öne eğmiş, gözlerini uzaktaki bir noktaya sabitlemişti. Ama sonra gözlerini kırpıştırarak kendine geldi, doğruldu ve bakışlarına bir sıcaklık yayıldı.

Elimi uzattım. “Hadi gel. Yarım kalan bazı işlerimiz var.”

Yirmi İki

“**D**UR BİR SANİYE.”

Theo’nun sesi etrafımızda yankılandı. Elimden tutup beni kendine doğru çekti ve kollarını belime doladı. Theo’nun vücudunun vücuduma baskı uygulaması çok karmaşık bir histi; giysilerini çıkarıp onu hemen içime almak istiyordum. Ama bir yanımda başımı göğsüne, tam kalbinin üstüne yaslamak ve onunla huzurlu bir sessizliğe dalmak istiyordu.

Theo saçımı kulağımın arkasına attı. “Ailenle her şey yolunda mı?”

İç çektim. “İyiler. Biraz merak ve kontrol amacı taşısa da sarhoş kafayla yaptıkları bir aramaydı. Başımın tatlı belaları.”

“Harika görünüyorlar. Onları çok az gördüm gerçi ama.”

Theo’nun gözlerindeki bastırılmış hüznü görünce kalbim sızladı ve düşük çeneme lanet ettim. Aile konusunda herkes benim kadar şanslı değildi. Haberleri olsa Theo’ya da çok değer vereceklerinden şüphem yoktu. “Harikalar evet. Sadece bazen biraz baskıcı olabiliyorlar. Ama bu... daha çok nazikçe ve sevecenlikle uygulanan bir baskı.”

Theo’nun dudaklarında acı bir tebessüm belirdi. “Yani *hayatının her alanına müdahale edip sana nefes aldırmayacağım ve seni mahvedeceğim* tarzı bir şey değil?”

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve gözlerimdeki üzüntüyü görmesin diye sadece oraya baktım. “Hayır. Olduğum kişi olmama izin vermek konusunda gayet iyiler.”

Theo’nun başı öne eğildi, gözlerini kapatırken uzun kirpikleri aşağı indi. İç geçirerek kendini dokunuşuma bıraktı. Ona daha da yaklaştım. Kafatasına ve sessiz gerginliğinin biriktiği yer olan ensesine hafifçe masaj yaptım.

“Tüm bunlar hakkında ne düşünüyorlar?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum, dikkatim dağılmıştı.

“Bu yolculuk yaptığımız şey...” Theo bir tür beklentiyle duraksadı ve gözlerini açtı.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ama Theo üstelemedi sadece bekledi. Her şeyi itiraf edemezdim, bu kendimi de tamamen ifşa etmek olurdu. Bedenimi, kalbimin ve düşüncelerimin büyük bir kısmını paylaşmaya hazırdım. Fakat henüz ona her şeyi anlatamazdım. Hem bunları bilmek isteyeceğinden de emin değildim.

“Thomas ve Sadie her şeyi biliyor ama annemle babamın haberi yok. Babam, Paul’ü bilmiyor. En azından benim tahminim bu yönde. Bulduklaımla ilgili ona hiçbir şey söylemedim. Tüm bunlara nasıl bir tepki vereceğini bilemediğim için endişelendim. Ama aynı zamanda...” Güçlkle yutkundum. Bakışlarımı Theo’nun boğazının altındaki çukur üçgene, cildine serpiştirilmiş belli belirsiz çillere sabitledim. “Onunla konuşmadan önce büyükannemle Paul hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim. Bu söyleyeceğim sana bencilce gelecek belki ama büyükannemin sırlarını herkesten önce öğrenmek istedim. Biliyorsun bu bize özel bir şeydi.”

“Evet,” dedi Theo alçak sesle.

“Bu hikâyenin peşini bırakmaya henüz hazır değilim. Çünkü eğer bırakırsam, o zaman...” *Onu da bırakmış olacağım* diyemedim. Yapamazdım. Bunu sesli söylemek onun

ölümünü fazlasıyla gerçek kılacaktı. Kulağıma fısıldayan sesini bir daha asla duyamayacaktım belki. Birbirimize en çok söylediğimiz o iki cümleden bir ömür mahrum kalmayı hayal bile edemiyordum: *Seni seviyorum* ve *Bana Bir Sırını Söyle...* İki farklı şey olsa da benim için aynı anlama geliyordu.

Keşke büyükanname Theo'yu anlatabilseydim. Ne büyük ve gizemli bir sır olurdu! Parmağımı Theo'nun köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdim ve tüylerinin ürpermesini izledim. Acaba Theo hakkında ne düşünürdü? Kendisiyle Paul'un yarım kalan aşkı yüzünden birbirimize bağlanmamızı fazlasıyla garip mi bulurdu? Yoksa bunun kader gibi bir şey olduğuna mı inanırdı?

Theo, "Peki, annenle babana ne söyledin?" diye mırıldanarak beni düşüncelerimin girdabından çekip çıkardı.

"Bunun bir fotoğrafçılık gezisi olduğunu. Yalan da sayılmaz gerçi. Ama yine de kendimi berbat hissediyorum."

"Seni destekliyorlar mı peki?"

"Sonuna kadar. Hatta geçimimi fotoğrafçılıktan sağlamayı başarırsam babam mutluluktan oturup ağlar. Yani şey yapmak yerine..." *Son dört ayı çocukluk odamın duvarlarına bakarak geçirmek ya da umurumda bile olmayan bir işten öbürüne sürüklenmek.*

Tanrım! Yaptığım şey tam olarak buydu.

"Kurumsal dünyada sıkıcı işler yapmak yerine," diye tamamladı Theo.

"Evet, aynen." Kendi yalanlarımı Theo'nun ağzından da duymaya dayanamıyor, eve döndüğümde kim olduğumu düşünmek istemiyordum. Avuçlarımı tamamen açıp göğsünün üstüne yapıştırdım, sonra da boynunun etrafında daireler çizerek yukarı doğru hareket ettirdim. "Her neyse, sonuçta iyiler. Asıl konumuzdan sapmayalım."

Theo başparmağıyla yanağıma dokundu. “Bunları konuşmanın benim açımdan bir sakıncası yok. Sonuçta zamanımız var.”

“Fazla da zamanımız yok aslında,” dedim. Dört tam gün. Eve dönüş yolculuğunu da sayarsak beş günümüz vardı. “Bu yüzden şimdilik bu kadar konuşma yeter.”

Theo’nun dudakları hoş bir gülümsemeyle kıvrıldı. Parmaklarımı saçlarına geçirip onu kendime çektim. Bir ara omzunun üstünden aynadaki yansımamıza baktım. Yanaklarıma sürtünen ağzını, tenime dokundukça gözlerinde beliren flörtöz bakışları seyrettim. Eli boynuma ve çeneme doğru kayarak ilerlerken nefesimi tuttum ve izledim.

Önce yavaş yavaş öpüşmeye başladık. Öpüşlerimiz o kadar yumuşaktı ki resmen acı çekiyordum. Theo dilini hemen teslim etmedi bana. Sanki bu özel ve farklı ana adım atmaya hazır olup olmadığımızı ölçüyordu.

Dudaklarımı hafifçe araladım ve “Lütfen,” diye fısıldadım. Böylelikle buna, yani aramızdaki fiziksel bağa kendimi bırakmayı ne kadar çok arzuladığımı bilecekti. Eli yanağıma kavrarken Theo alçak ama acı dolu bir ses çıkardı. Göğsüm zafer duygusuyla kabardı. Geçici bir süreliğine de olsa Theo’yu açmak heyecan vericiydi.

Theo kollarını belime doladı ve beni kaldırdı. Ardından kucağında taşıyarak banyodan çıkardı.

Güldüm. Yatağa varmasına bir adım kala hafif sendeleyince aşağıya doğru sallanan bacaklarımı beline doladım. Aniden kendimizi yine aynı pozisyonda bulduk, ailem aramadan hemen önceki. Dizlerim kalçalarını kavırıyordu ve birbirimize sürünüyorduk. Ve tabii uzun uzun öpüşüyorduk, ta ki içimizden biri ciddi anlamda hava açlığı çekene dek. Ama birbirimizin ağzına soluduğumuz anlarda bile göz temasımızı hiç kesmiyorduk. Theo’nun elleri bacaklarımın, popomun ve

belimin şeklini alıyordu. Bu kadarı bile başlı başına bir sevişmeydi.

“Neden tişörtünü tekrar giydin?” Hemen çıkarıp atmak için tişörtün altı kısmından tuttum.

“Bilmem, yalnız bu sefer poponu bırakmak gibi bir niyetim yok. Bu yüzden farklı bir yol bulsan iyi edersin.”

Tişört ellerimin arasında esnedi. “O halde onu yırtacağım.”

Theo’nun dişleri çenemi çizdi. “Bu en sevdiğim tişörtüm.”

“O halde bırak gitsin. Seni soymaya çalışıyorum Spencer. İş birliği yapman senin lehine olur. Ne kadar çok iş birliği yaparsan o kadar çabuk içime girersin.”

Theo aniden harekete geçti. Önce kendi tişörtünü çıkardı, sonra da benimkiyle ilgilenmeye başladı. Yalnız bralet sustu. Konusunda ufak bir sıkıntı yaşadık. Theo bir yandan aceleyle onu çıkarmaya çalışıyor bir yandan da gülüyordu. Güldükçe gözlerinin çevresi kırışıyordu. Daha önce onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Daha sonra hatırlamak için bu güzel anı zihnimin bir köşesine not ettim. Ellerim kafamın üzerindeyken Theo beni öpmek için eğildi. Hal böyle olunca da atletin esnek materyali dirseklerimdeyken sıkışıp kaldım.

“Beni bundan kurtar,” dedim.

Dudaklarımdaki dudakları gülümsemeyle genişledi. Theo dudağımı önce ısırdı, sonra da yaladı. Atletin gazabından kurtulmama yardım ederken hem eğleniyor hem de beni öpücüklerle boğuyordu. Sonra hafif geri çekilip bana şöyle bir baktı. Gözleri memelerimin kıvrımlarında gezindi, gözlerindeki neşenin yerini puslu bir şehvet aldı.

Elleri beni nazikçe kavrarken göz göze geldik. Başparmaklarıyla meme uçlarıma dokundu. Ardından eğildi ve ağızımı yakaladı. Benden çaresiz bir ses duyana dek meme uçlarımı kısırdı.

“Bu hoşuna gidiyor mu?” Bu bir sorudan çok onay cümlesiydi.

“Evet,” dedim iç çekerek. Ağzını kaybetmemek için yüzünü tuttum ve kalçalarımı bacaklarının üstünde hareket ettirdim.

Theo birden elimden kurtuldu. Başını eğdi ve sol meme giden yokuşu, tam kalbimin üstünü öptü. Küçük ve çekici öpücükler meme ucuma giden yolu açtı. Theo meme ucumu önce yaladı, sonra emdi. Bir yandan da elini şortumun içine soktu. İç çamaşırı giymediğimi anında fark etti. İnlemesinin tenimdeki titreşimi gerçek olamayacak kadar büyüleyiciydi.

“Uzan,” dedi azgın bir sesle. “Sana susadım.”

Karnım o kadar hızlı kasıldı ki az kalsın kucağından düşecektim.

Beş saniyeden daha kısa bir sürede yatağa uzanıp bacaklarımı ayırdım. Theo önce tepemde dikildi, sonra bacaklarımın arasında diz çöktü ve parmakları şortumun bel kısmında kıvrıldı. Dudaklarında küçük bir sırıtış vardı. “Bu evet mi demek?”

Nefes vererek “Evet,” dedim. Alt tarafımı da soyabilsin diye popumu yukarı kaldırdım. Şortu kenara attıktan sonra şehvetten gözleri karardı.

Theo’yu dua eder gibi bir pozisyonda görünce resmen kalbim sıkıştı; omuzlar düşmüş, başı öne eğik. Yüzü bacaklarımın arasında kayboluyordu ki birden gözleri gözlerimle buluştu. Sonra ağzı usulca aralandı ve dili onun için en çok sızlayan noktamlarla buluştu.

Bana oral seks yapan başka erkekler de olmuştu ama hiçbirini beni Theo kadar arzulamamıştı. Theo yalıyor, emiyor, bana dokunmaya sadece nefes almak için ara veriyordu. Eliyle bacağıma sıkıca tuttu ki orası açık kalsın ve beni hazzın doruklarına çıkarma işine layıkıyla odaklanabilsin.

“Kahretsin, Noelle.” Theo bir süre sonra geri çekildi ve ıslak başparmağının üzerimde, diğer parmaklarının da içimde

hareket edişini izledi. Sonra ağzı tekrar ağzımla buluştu, beni tam da arzuladığım gibi öptü. Neye ihtiyaç duyduğumu benden daha iyi biliyor gibiydi. Beni öyle bir öpüyor, parmakları içimde öyle bir ritimde hareket ediyordu ki orgazmın eşiğine gelmem çok kısa sürdü ve bu biraz utanç vericiydi. Birkaç saniye sonra ellerimi saçlarına geçirerek boşaldım. Theo çılgına dönmüş gözlerini gözlerimden ayırmadan inledi.

Theo yavaşça vücudumun üzerinde sürünürken boğazım sızladı. Karnımı, memelerimi ve boynumu öptü. Neyse ki bu odanın duvarları biraz daha kalındı. Üst katta da Theo'nun odası olduğu için zevk çığlıklarımı bastırmak zorunda değildim.

“Boşaldığın zaman çıkardığın sesleri seviyorum,” dedi Theo. Beni tekrar öpmeden önce sırtıp hınzır ve azgın bir ifadeyle dudaklarını yaladı. Ardından ağzımın içine doğru, “Birkaç dakika sonra o çığlıkları tekrar atmak durumunda kalacaksın,” diye ekledi.

“Kendinden hep çok eminsin.” Spor şortunun belini çekti. Sonra kontrolü ona verdim ve şortunu çıkarışını keyifle izledim.

Üzerime bütün ağırlığını verdiğinde artık ikimiz de çıplıktık ve aynı azgın sesleri çıkarıyorduk. Aç ve vahşi bir hayvandan farkımız yoktu. Theo'nun bacaklarımın arasındaki aleti fazlasıyla sertti. Hedefi rahatça tutturabilsin diye azıcık yana kaydım ama o bana sürtünmeye devam ediyordu.

Theo'nun kalçaları hareket etmeye başladı. O da boynuma doğru inledi. “Tanrım, seni hissetmek... Kahretsin! Bu çok güzel Noelle. İzin ver de prezervatifi takmadan önce bunun biraz daha tadını çıkarayım.”

Kollarımı boynuna doladım. Theo da üzerimdeki bedenini doğru pozisyona ayarladı. Kendi bacaklarını yerleştirmek adına benimkileri daha da ayırdı. “Oyalanmayı çok seviyorsun, Spencer. *Hadi* ama.”

“Hımmmm,” diye inledi. “Sanki vücudun benim için yaratılmış.”

Öyle... Elimi bedenlerimizin arasından uzatırken zihnim bu sözcüğü haykırıyordu. Elimi Theo’nun kaygan cildinde aşağı yukarı gezdirdim.

Birden nefes nefese, “Tanrım, bir saniye bekle,” dedi ve el yordamıyla şortunu aramaya başladı. Ardından şortun cebinden folyo ambalajlı, ufak bir paket çıkardı. Bana son bir öpücük verdikten sonra poposunun üstüne oturup işe koyuldu.

Bu adam tam bir sanat eseriydi. Prezervatif takarken bile acayip yakışıklı ve çekici görünüyordu. Yüzündeki gerginlik de zevk ifadesi de insanı tahrik ediyordu. Lateks kondomu takıp eliyle düzelttikten sonra titrek bir nefes verdi. Sonra göz göze geldik ve aramızda şehvetten çok daha derin bir bağ kuruldu. Bu çok keskin ve önlenemez bir arzu, büyük bir ihtiyaçtı; sadece bedenlerimizin buluşması açısından değil, birlikte ördüğümüz duygusal bağlar için de. Sanki tam şu an, kırılması mümkün olmayan bir şey inşa ediyorduk.

Ona uzandım. “Buraya gel.”

Geldi, sonra bedenini yavaşça üzerime indirdi.

“İyi misin?” diye sordu. Geçen gün birbirimize geçici bir rahatlık hissi verdikten sonra da bunu sormuştu.

Belki tam da böyle olması gerekiyordu. “Evet. Ya sen?”

Theo aletini içime sokarken başını eğdi. “Evet.”

Standart bir tempoda başladı; git gel, git gel... Ama her seferinde daha derine gidiyordu. Maalesef bu kadarı bana yetmiyordu. Theo’yu tamamen, her şeyiyle içimde istiyordum. “Bana karşı çok hassas ya da dikkatli olmana gerek yok.”

Theo sessizce inledi. “Lanet olsun. Biliyorum.”

O an sanki Theo’nun bir parçasının kilidi açıldı. Aletini en dibine kadar içime soktu, içimdeki hareketleri o kadar sertti ki ikimiz de titriyorduk. İkimizin de nefesini kesecek, ikimizi de hazdan delirtecek kadar yoğun bir baskı uyguluyordu.

Sonra dizlerinin üstünde doğruldu, nefes nefeseydi. Bir eli kalçamda dururken diğer eli göğsüme, tam boğazımın altına gitti. Başparmağını uzun boynuma sürttü ve nabzımın attığı noktaya bastırdı.

“Yoksa birini boğma eğilimin var da kendini zor mu tutuyorsun?”

Theo duyduğu şeye inanamayarak güldü. “Ne?”

“Ne zaman bir şeyler yapsak elin hep boynuma gidiyor.”

“Bir şeyler?” Theo’nun kalçaları hareket etmeye başladı ama çok yavaş. Dayanılmaz bir sürtünmeye ve sürüklenmeye yol açacak kadar yavaş.

İnledim. “Öpüşmek, dokunmak, şimdi olduğu gibi düzüşmek.”

Theo’nun yüzündeki ifade yumuşadı ve acı verecek dercede savunmasız bir şeye dönüştü. “Kalbinin benim için daha hızlı attığını hissediyorum.” Yeni başlayan seks hayatımızın ortasında yepyeni bir sır gün ışığına çıkmıştı. “Benden hoşlandığını bu sayede anlıyorum.”

Gözlerimi indirip aşağıda uzanan vücutlarımıza, Theo’nun içime girdiği yere baktım. Theo’nun eli kalçamı sımsıkı tutuyordu. Birbirine karışan ya da mühürlenmiş bedenlerimiz çok doğal görünüyordu. Sonra Theo’nun gözlerinin içine baktım.

“Bence senden ne kadar hoşlandığımı gayet açık.”

Theo sırtarak dudağını ısırdı, sonra üzerimde gidip gelmeye devam etti. “Hiç söylemedin.”

Başparmağının hemen altında atan kalbim daha da hızlı atmaya başladı. “Yoksa senden hoşlanmamı mı bekliyordun?”

Theo temposunu arttırırken başını hafif geriye yatırdı, sonra tekrar yavaşladı. Haz ve acıyla inledi. Ardından biraz geri çekildi. Theo bunun çok daha uzun sürmesini istiyordu ve bunu bilmek onu daha çok arzulamama neden oluyordu.

“Çünkü öyle zaten,” dedim alçak sesle.

Theo'nun gözleri açıldı, hemen yüzüme baktı. Tabii bu arada kalçaları çalışmaya devam ediyordu. Karın kasları da iyice gerilmişti. "Ne dedin?"

Sinirlerim, cinsel ihtiyaçlarım, arzularım ve uyarılmalarım birbirine karışınca sesim titrek çıktı. "Senden hoşlanıyorum."

Theo içime öyle sert girdi, öyle derine indi ki sesim ve nefesim kesildi.

Bu artık bir sır değildi; ondan hoşlanıyordum, hem de *çok*... Belki de bunu itiraf etmek sonum olacaktı. Sırf şu an üzerimde olduğu, dilini dilime doladığı, günlerdir arzuladığım gibi bana sıkıca sarıldığı ya da içimde gidip geldiği için değil; seksin ortasında, nefes nefeseyken, bana bakıp "ben de senden hoşlanıyorum," dediği için.

"Anladım," dedim. Theo güldü. Ardından kalçalarımı sıkıca kavrayarak tempomu ayarladı, olabildiğince sert ve mükemmel bir ritmimiz vardı.

Eğlenceli sohbetimizin yerini üzerimde gidip gelen Theo'nun bedeninden çıkan sesler ve sert iniltiye aldı. Tenime batırdığı parmakları memelerime doğru ilerledi. Sonra elini meme koydu, avucu tam kalbimin üstüne baskı yaptı. Oradaki baskı vajinamın içindekine kıyasla tüy kadar hafifti. Theo'nun eli temas ettiği her yere garip bir güzellik katıyordu.

Elimi uzatıp avucumu kalbinin üstüne koydum. Kalbi hızla çarpıyordu. Aynı durumdaydık. Theo sanki kendisi de bunu istiyormuş ve bunu yapmamı bekliyormuş gibi gülümsedi.

Dakikalar sonra boşalmanın eşiğine geldim. Parmaklarımı kollarına batırarak ve hazdan titreyerek bunu Theo'ya da söyledim. Gözleri ateş gibi parladı. Üzerimdeki ağırlığını artırarak aramızdaki bağı mühürledi. Ağzını ağzıma dayadı ve elini alt tarafa götürerek beni doruk noktasına taşıma çalışmalarını hızlandırdı.

“Tanrım!” diye inledim. Bedenim kasıldıkça gözlerimi sıkıca kapattım.

“Evet,” diye fısıldadı kulağıma ve tenimi ısırdı. “Sen boşalınca ben de boşalacağım. Ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum...”

Theo’nun sözleri beni zevkin kenarına öyle kuvvetli itiyordu ki birden doğruldum ve ona yaslanarak bağırmaya başladım. Theo yüzünü boynumun kıvrımına bastırdı, nefes nefeseydi. Temposu düşene sonra da kesilene kadar kesik kesik soludu. Theo’nun boşalırken çıkardığı ses benim orgazmımı uzattı; öyle rahatlatıcı bir his, öyle bir tükenmişlikti ki...

Theo’nun vücudundaki kasılmalar yavaş yavaş azaldı. Önce kalçaları gevşemeye başladı, sonra öpüşlerimiz çılgınlık düzeyinden doyuma ulaştı. Her şey yavaşladı, ne kadar olduğunu bilemediğim bir süre sonra Theo iç çekti. Son öpücüğü tıpkı ilki gibiydi; yumuşak ve sevecen.

Üzerimdeki ağırlığının bir kısmını kaldırdı ve yüzüme yapışan saçlarımı geriye itti. Çenesini ellerimin arasına aldım ve başparmağımı alt dudağına bastırdım. Yüksek sesle söylemeyeceğim pek çok şeyi haykıran uzun bir bakışmanın içinde gönüllü olarak mahsur kaldık. Az önce yaşadığımız şeyden dolayı Theo’nun kalbi hâlâ deli gibi atıyordu.

Yoksa o da mı hissetmişti? Birlikte geçtiğimiz çizgiyi? Yaptığımız şey –sadece– sıradan bir seks değildi. Gerçi ikimizin arasındaki hiçbir şey hiçbir zaman basit olmamıştı ki.

Theo prezervatifi çıkarmak için kalkarken kalbim küt küt atıyordu. Temizlenmek için banyoya gidip gelmemden sonra da durum değişmemişti. Banyodan çıkınca Theo’nun ellerini başının altına koymuş ve gözlerini tavana sabitlemiş halde yatakta yattığını gördüm. Hemen yanına kıvrıldım. O eller ve gözler anında bana yöneldi. Sonra Theo’nun dudaklarında gururlu bir tebessüm belirdi.

“Perişan görünüyorsun.”

Ben de onu şöyle bir süzdüm. “Yoksa ben seni yeterince çalıştırmadım mı? Şu an baygın ya da konuşamayacak durumda olman gerekirdi.”

Theo beni kendine çekti, bana sıkıca sarıldı ve başıma bir öpücük kondurdu. “Beni mahvettin, Shepard. Sadece uyuma ya henüz hazır değilim.”

Sesindeki şefkat direkt kalbime işledi. Başımı geriye yatırıp aynı duygu gözlerinde de var mı diye baktım. Vardı. Üstelik Theo bunu saklamaya bile çalışmıyordu.

“Ben de,” diye mırıldandım. “Bir film izlemek ya da başka bir şey yapmak ister misin?”

Theo’nun cevabı anında ve bir sırtışıla birlikte geldi. “Ya da başka bir şey. Ama film bence iyi bir seçenek.” Kahkaha attım. Theo üzerime çıkıp boynumu hafifçe ısırdı. “Kimin seçeceği konusunda kavga mı edeceğiz?”

“Her zaman,” dedim.

Bunun kulağa nasıl geldiğini fark ettiğimizde önce Theo donakaldı sonra ben. Sanki önümüzde upuzun bir yaşam ve bolca vaktimiz varmış gibi konuşmuştum. Oysa gerçekte sadece birkaç gümümüz kalmıştı. Sonra her şey bitecekti.

Theo’nun ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı. Ama kısa süreli bir sessizliğin ardından dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Saniyeler sonra da ağzımın derinliklerine daldı ve parmaklarını saçlarıma doladı.

Her ne söylemeyi düşünüyorsa son anda vazgeçmesine sevindim çünkü ben de doğru sözcükleri bilmiyordum.

Yirmi Üç

PAZARTESİ ÖĞLEDEN SONRA ARIZONA EYALETİNİN Page şehrindeki Airbnb’imize vardık. Hemen göze çarpan, beyaz sıvalı, kutu gibi, sevimli bir evdi. Çöl manzarasının tam karşısındaydı. Otel odalarının soğuk ambiyansından kurtulup ev gibi hissettiren bir yerde olduğumuz için çok mutluydum. Sedona şehrine gittiğimizde yine Airbnb’de kalacaktık.

Minivanı kırmızı çakıllarla kaplı garaj yoluna yanaştırdığım sırada Theo, “Bu sefer kaç yatak odası var Shep?” diye sordu.

Hiç üzerime alınmayarak “Üç,” dedim. Sesim gayet normaldi.

Zion’da yaşadığımız fiyaskodan sonra kontrol etmiştim. Ayrıca Theo’yla yatmaya başladıktan sonra bir kez daha kontrol etmiştim.

Theo bana göz kırptı. Ben de havada yakalayıp pencereden dışarı atıyormuş gibi yaptım. Ama bu hareketim onu daha da eğlendirdi ve yanağındaki meşhur gamzesi yine ortaya çıktı. Arkamızdaki Paul de bu arada kıkır kıkır gülüyordu. Paul’ün yanıdayken her şey eskisi gibiymiş gibi davranıyorduk. Ama bazen Paul’ün her şeyi bilip de bilmiyormuş gibi rol yaptığından şüphelenmiyorum da değilim. Bana anlattığına

göre Theo bu sabah gizlice otel odalarına girdiğinde Paul'ün uyanık olduğundan kuşkulandı.

Dün gece yaptığımız şeylerin –seks ve sonrasında film izlemek– düşüncesi bile nabzımı hızlandırıyordu.

Bu tür düşünceleri şimdilik bir kenara bırakıp Paul'ün koluna girdim ve birlikte eve doğru yürüdük. Biraz gösterişli olsa da ev muhteşemdi; ahşap kirişleri, beyaz duvarları, geniş bir verandaya açılan ve arka cephe boyunca uzanan pencere-
rleri vardı. Hepsinden öte kırmızı ve pembe tanıktepelerle çevrili bir vadiye bakıyordu. Buradaki gün batımları olağanüstü olmalıydı.

“Merak etmeyin, ben çantaları aldım,” diye seslendi Theo.

“Süper!” dedim ve gülerek elime vuran Paul'e döndüm.

Theo akşam yemeğinde yiyecek bir şeyler almak için markete gidince Paul ve ben de evin kalanım keşfe çıktık.

Arka bahçe verandanın çok ötesine uzanıyordu. Zamanımızın çoğunu farklı bitkileri inceleyerek ve tanımaya çalışarak geçirdik. Paul de bu arada on beş dakika boyunca arka bahçesindeki, gözü gibi baktığı kendi bitkilerinden söz etti. Heyecanı ve sevinci o kadar saftı ki onu bütün akşam dinleyebilirdim. Ama sonunda eve girmek zorunda kaldık. Paul'ün ana yatak odasını alması konusunda çok ısrar ettim çünkü o Paul'dü. Yolculuk boyunca Theo'yla aynı odayı paylaşmaktan memnun olsa da onun rahat etmesini istiyordum.

Bu arada diğer iki yatak odası evin diğer tarafındaydı.

Paul içinde kendi banyosu da olan geniş odaya göz gezdirirken “Bunu alamam,” dedi.

“Tabii ki alabilirsin, alacaksın da. Sen bu yolculuğun onur konusun.”

Bana döndü ve beni yanına çekti. “Hayır, tatlım. Bu yolculuğun onur konusu sensin. Theo'yla birlikte seyahat etmeyeli yıllar olmuştu. Bu senin sayende gerçekleşti. Onunla zaman

geçirmem için bana çok büyük bir fırsat sunduğun için sana minnettarım” dedi ve hemen, “Ve seninle,” diye ekledi.

Salya sümük ağlamamla sonlanmayacak bir söz bulamadım. Bu yüzden Paul’e sarılmayı tercih ettim.

Biz sarılırken ön kapı açıldı ve kapandı. Fakat biriyle bu şekilde –yaşlanmanın etkisiyle biraz yumuşasa da hâlâ güçlü ve eski usul kolonya kokan– kucaklaşmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki... Bu yüzden Theo’nun yaklaşan adımlarını duysam da kendimi Paul’ün şefkatli kucağından çekip çıkaramadım.

Theo beni kastederek “O iyi mi?” diye sordu.

Geri çekilince Theo’nun yüzünde acı dolu bir ifade olduğunu fark ettim. Ama benim gerçekten iyi olduğumu görünce acının yerini rahatlama aldı.

Paul’ü nazikçe dürterek “Sadece biraz duygusallaştık,” dedim. Paul’ün sıcak kucaklaması ve Theo’nun endişeli ifadesi içimi sızlattı. “Marketten bize neler aldın bakalım?”

Kapıda dikilen Theo önce bana sonra Paul’e baktı, bir an için gözlerinde bir tür özlem gördüm. Ama gözlerini kırptırdığı an kaybolup gitti. “Biftek ve birkaç çeşit sebze aldım. Birlikte ızgara yapabiliriz.”

Mutfakta gereken hazırlıkları yaptıktan sonra Paul patateslerle ilgilenmek için geride kaldı. Ben de Theo’yu takip ederek önceden ısıttığımız ızgaranın yanına gittim.

Theo biftekleri ızgaraya koyarken şiş istasyonumu kurdum ve işe koyuldum. Bir süreliğine ortamdaki tek ses ızgaradaki etlerin cızırtısıydı. Etrafımızı kuşatan dünya bile susmuş, bir şeyler bekliyordu sanki.

Sonunda Theo, “Gerçekten iyi misin? Biraz şey görünüyordun da...” Duraksadı ve beni süzdü.

Bir kabağı, ardından bir soğanı dilimledim ve doğradığım sebzeleri şişe geçirdim. Hatta dört şişi rekor sürede

hazırladım. “Hangi kelimedede karar kılacağını duymak için sabırsızlanıyorum.”

Theo gözlerini devirdi. “Üzülmemek için çok çabalıyormuşsun gibi görünüyordun.”

“Üzgün değildim.” Kusursuz doğranmış sebzelerimin olduğu şiş tabağını Theo’ya uzattım. “Sadece... Biraz hassaslaştım sanırım. Büyük ebeveynlerimden birine sarılmayalı uzun zaman oldu. Paul içimdeki büyük bir boşluğu dolduruyordu.”

“Biliyorsun onu istediğin zaman ödünç alabilirsin hatta eve döndükten sonra bile.” Theo şaşkın bakışlarımla karşılaşmamaya dikkat ederek sebzelerin takılı olduğu şişleri ızgaraya attı. “Yani benden ayrı olarak da.”

“Ah!” Ne diyeceğimi bilmiyordum. Theo’yla aramda bir şey olmadan Paul’le ilişki kurmanın düşüncesi bile kendimi şey hissetmeme neden oldu... eksik. Galiba doğru sözcük buydu. Fakat belli ki Theo yaptığımız anlaşmanın eve döndükten sonra büyükbabasıyla olan ilişkiyi etkilemeyeceğini bilmemi istiyordu. “Ben...”

Biftekleri çevirirken “Seni gerçekten önemsiyor,” dedi. “Eminim ki tüm bunlar bittikten sonra da seni görmeyi çok ister. Yani kendisi ve Kat hakkındaki hikâyeyi anlatmak dışında.”

“Kısa sürede çok değer verdiğim insanlardan biri oldu, yani bu benim de çok hoşuma gider.” Keşke söylemek istediğim diğer şeyleri de itiraf edebilseydim. Maalesef gerçek isteklerim anlaşmamızın çok ötesindeydi; eve döndükten sonra da *Theo*’yu görmek, onunla olmak hatta çıkmak.

Acı gerçeği idrak ettiğim an mideme buz kütlesi gibi bir şey oturdu; Theo Spencer’la çıkmayı gerçekten istiyordum. On sekiz yaşındaki halim bunu duysa tepeden tırnağa ürperirdi. Ama şimdiki ben bambaşka fikirdeydi. Ondan *hoşlanıyordum*,

imkânım olsa ondan hoşlanmaya da devam ederdim, ta ki bu hoşlanma duygusu –belki– başka bir şeye dönüşene dek.

Theo bana baktı, çenesi hafif oynuyordu. Yüzünde sorgulayıcı bir ifade vardı ama buna rağmen sessiz kaldı. Aramızdaki gerginlik giderek büyüyor, bizi birbirimize bağlayan görünmez ip gerildikçe geriliyor ve canımı yakıyordu.

Başımı eğip önüme baktım. Çeri domatesi alırken kalbim hızla atıyordu. “Yani... Son sınıfta bana İngiliz Edebiyatı ve Kompozisyon notlarını ödünç vermezdin ama şimdi büyükbabanı mı ödünç vereceksin?”

Theo şaşkınlıkla bir kahkaha attı. “Yapsaydım ara sınavda burun farkıyla beni geçerdin.”

“Aslında bunu sahiden yaptım.”

“Ama büyükbabamın gözünde hep ben bir numara olacağım. Bunu elimden alman gibi bir şey söz konusu bile olamaz. Anlayacağın bu kez durum farklı.”

İşte bu gerçek bir meydan okumaydı. “Şu andan itibaren bunu deneyeceğimi biliyorsun değil mi?”

“Sence böyle bir şeyi neden söyledim? Seni iyi tanıyorum.” Theo söyler söylemez gerçek kafama dank etti; beni sahiden iyi tanıyordu. Theo yüzümdeki farkındalığı okuyup sırtıttı. “Denediğini ve çabaladığını görmek istiyorum, Shepard.”

Homurdanarak, “Neden? Başarısız olduğumu görmek için mi?” dedim.

“Hayır.” Theo yüzü bana dönük durarak elindeki maşayı bıraktı. Tepemizdeki gökyüzü kararmaya başlamıştı. Pembe ve mora dönen bulutlar Theo’nun güzel yüzünü yumuşacık ışıklarıyla aydınlatıyordu. Onu şimdiden özölüyordum; eşsiz ve yoğun ilgisini, bana bakış şeklini. “Çünkü birinci olmak için elinden geleni yapacağından ve ne yapıp edip berabere bitireceğinden eminim.”

Galiba Theo bunu bilerek söylemişti. Bunu duymanın, Paul'ün hayatında böyle bir yere sahip olmanın benim için anlamını biliyor olmalıydı. Belli belirsiz gülümsemesi de bu teorimi doğruluyordu.

Kalbimdeki duygular kabarıp yükseldi ve boğazımı tıkadı. Hiçbir şey söyleyemedim ki belki de en iyisi buydu. Theo büyükbabasının hâlâ mutfakta olup olmadığını bile kontrol etmeden eğildi ve ağzını ağzıma dayadı. Bunu hiç beklemediğim için şaşkınlıkla iç çektim. Fakat Theo dudaklarımızı birbirine değdirmekten ya da burnunun ucunu hafifçe benimkine sürtmekten öteye geçmedi.

Ama yine de Theo bana dokunuyordu. Bana dokunması da –yaptığı diğer her şey gibi– kanımı ateşliyordu. Bunun üzerine tişörtünden tuttuğum gibi onu kendime çektim. Theo ağzımın içine doğru güldü, ardından başımı eğip daha doğru bir pozisyona getirmek için yanağımı tuttu.

Yaptığımız her şey gibi o öpücük de birdenbire yoğun bir şeye dönüştü. Theo'nun az önceki keyifli halinin yerini de tadını alabildiğim bir açlık aldı. Beni deli gibi arzuladığını görebiliyordum. Kolunu belime doladı, elini kıcımın kıvrımına koyarak beni sertçe kendine çekti. Parmaklarını saçlarımın arasına soktuğunu, saçımı çektiğini ve sertleştiğini görünce zevkle inledim.

“Yalnız becermen gereken yer saçım değil,” diye sitem ettim.

Theo sırttı ve beni öyle bir öptü ki şaşkınlıktan gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi oldu. Ardından iyice kavradığı popomu sıktı hem de hiç olmadığı kadar çok, canımı yakmayı arzularcasına.

Nefesimi ağzının içine verirken “Çok adisin,” dedim. “Umarım yemek boyunca sertleşmiş halde kalırsın. Hatta umarım penis şeklindeki şişleri yerken beni izler ve işkence çekersin. Çünkü ben yemek boyunca tek bir şeyi düşüneceğim;

saat kaçta gizlice odama gireceğini, beni deli gibi isterken seninle nasıl dalga geçeceğimi ve seni nasıl yalvartacağımı. Sırf sana ızdırap çektirmek için biraz daha dişimi sıkacağım.”

Gülmekten Theo’nun omuzları o kadar sarsılıyordu ki beni bile doğru dürüst öpemez duruma geldi. Bunun üzerine bana sıkıca sarıldı ve gülümseyen yüzünü boynuma bastırdı.

“Sen tam bir baş belasıydın Noelle Shepard,” diye mırıldandı Theo. Sesinden ne kadar eğlendiği anlaşılıyordu. “Ben seninle ne yapacağım?”

“Aslında aklıma birkaç şey geliyor,” dedim.

“Benim de...” dedi.

Birden sıcak akşam havasına hoş bir müzik yayıldı. Theo ve ben anında ayrıldık.

“Bir müzik seti buldum,” diye seslendi Paul. “Müziği duyabiliyor musunuz?”

“Şey, evet,” diye seslendi Theo. Öpüşmekten kenarları kırmış dudaklarında hınzır bir tebessüm belirdi. “Burası kısıp kavruluyor..”

“Ne?” diye sordu Paul.

Theo kafasını sallayarak “Tanrım,” diye mırıldandı. Arından büyük bir ustalıkla sebze şişleri ve biftekleri çevirdi. Bu işte de en az popomu tutarken olduğu kadar hünerli ve seksiydi. Sonra elimden tutarak beni ızgaradan uzaklaştırdı.

Kolumu gererek ona direnmeye çalıştım. “Ama yemek...”

“Bekleyebilir.” Theo uzattığım kolumu alıp boynuna doladı, diğer kolumun da onu takip ettiğini görünce gülümsedi. Ben ellerimi saçlarının arasına geçirirken Theo kollarını belime doladı. Yüzünde yarı ciddi yarı şakacı bir ifade vardı.

Ve sonra dans etmeye başladık. Beni kalp atışlarını duyabileceğim kadar yakınında tutuyordu. Bedenimi Theo’nun güçlü bedeninin yönlendirmesine bıraktım. Tanrım, bu konuda da çok iyiydik.

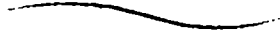
Ya bir tür radara sahip olduğu için Paul'ün geleceğini önceden sezdi ya da aramızdaki her geçen saniye daha da şiddetlenen çekime bir dur demek istedi... Nedenini bilmediğim bir şekilde aniden beni iterek kendinden uzaklaştırdı, tam da Paul elinde yemek tabaklarıyla verandaya çıkmadan önce.

Theo yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni döndürürken kahkaha attım. Ardından torununun ritim duygusuyla (ki tek kelimeyle efsaneydi) ilgili kısa bir yorum yapmak üzere Paul'e döndüm. Paul o sırada dikkatle torununa bakıyordu. Yüzündeki sevinç o kadar büyük ve parlaktı ki.

O anın benimle hiçbir ilgisi yoktu aslında ama buna rağmen göğsümün ortasında bazı duygular tetiklendi. Bu iki adamın arasındaki sevgi beni hem iyileştiriyor hem de paramparça ediyordu.

Göğsümdeki sızı yemeğe oturduğumuzda biraz azaldı, özellikle de Theo masanın altından elini uzatıp bacağını tutunca.

Sonrasında, kafamı kaldırıp gökyüzüne baktığım sırada yıldızlardan birinin bana göz kırptığına yemin edebilirdim.

ERTESİ SABAHIN BÜYÜK BÖLÜMÜNÜ POWELL GÖLÜ'N-deki devasa kırmızı kayaların eğimli ve kıvrımlı kısımlarını keşfederek geçirdik. Theo kiraladığımız sürat teknesini kullanıyor; bazen masmavi derinliklerde yarışır gibi ilerliyor bazen de nazlı bir kuğu gibi suyun üstünde süzülüyordu. Paul veya ben ne zaman fotoğraf çekmek istesek hemen duruyordu. Öğle yemeği vakti gelince gölün daha az yoğun bir bölümüne yanaştık.

Yemeğimiz bittikten sonra Paul tek eliyle çantasını karıştırdı, diğer elinin parmağını da dikkatimizi çekmek için

havaya kaldırdı. “Bir mektuba ne dersiniz? Bu sabah verecektim ama unuttum.”

“Evet!” diye bağırdım ve Paul’e ulaşmak için oturduğum yerde yana kaydım. Paul sessizce gülerek mektubu bana uzattı. Başparmağımı katlanmış kâğıdın üstünde gezdirdim. Bu mektuplardan kaç tane okursam okuyayım hep daha fazlasına ulaşmak istiyordum. “Hikâyenin tamamını öğrenmeden zamanımız tükenecekmiş gibi hissediyorum. Sonuçta sadece...” Bu sayıyı sesli söylemek günlerdir içinde huzur ve mutlulukla yaşadığım balona iğne batırmak gibiydi. Bu yüzden susmayı tercih ettim. “Yani birlikte geçireceğimiz çok fazla zamanımız kalmadı.”

Vücudumdaki manyetik bir güç arkamda duran Theo’nun enerjisini anında tespit etti. Hafif kaykılarak omzumun göğsüne yaslanmasını sağladım. Bunun için altımızda sürekli devinim halinde olan gölü suçlayabilirdim.

Paul anlaşılmaz bir ifadeyle bize baktı. “Neden bir anlaşma yapmıyoruz?”

“Olur.”

“Önümüzdeki üç gün boyunca elimizden geleni yapıp hikâyeyi tamamlamaya çalışacağız.” İrkildiğimi görünce Paul’ün yüzündeki ifade biraz yumuşadı. “Ama aceleye gerek yok. Büyükannenin sözcüklerini okumayı seviyorsun değil mi?”

“Çoook,” dedim. “Onun hakkında çok şey biliyorum ama sadece kendi yaşantımın objektifinden baktığımda, artık bu her ne kadar mantıklıysa. Büyükannemin bu yanını öğrenmek – yani seninle olan aşk hikâyesini– onunla yeniden hatta sıfırdan tanışmak gibi.” Boğazım düğümlendi. Bunu gören Theo’nun eli çok kısa bir süre için bacağımın etrafında kıvrıldı ve yanımdayım dercesine bacağımı sıktı. “Ona dair her detayı bilmek istiyorum. Böylece bu şekilde hissetmeye devam edebilirim.”

Paul usulca başını salladı, mavi gözleri anlayışla parlıyordu. “Hikâye sürecektir. Ben sadece diyorum ki yolculuk

boyunca acele etmeden elimizden geleni yapalım, kalanını da eve döndüğümüzde anlatırım.”

Garip bir önsezi kramp gibi mideme girdi. “Yani... Hikâyenin sonunu biliyorum zaten ama devamı kötü mü olacak?”

Paul’ün ifadesi yine yumuşadı. “Ah, Noelle, tabii ki hayır. Bazı kısımları acı verici olabilir elbette ama kesinlikle kötü değil tatlım. Tam karşımda duran Theo ve sen bunun en canlı örneğisiniz.”

Başımı salladım, boğazımdaki yumru konuşmama izin vermiyordu. Theo bir nefes vererek ensemdeki saçları havalandırdı.

Paul göz kırptı. “Anlaşmamız bu, tamam mı? Bu yolculuk tamamlandığında hikâyenin de bitmesi gerekmiyor.”

Paul’ün sözleri ihtiyacım olduğundan bile habersiz olduğum bir ferahlık verdi içime. Sanki korunaklı balonum birdenbire kırılmaz hale gelmişti. Güvenli, kırılmaz ve zamansız... Sanki istesem bu hikâyeyi aylarca daha uzatabilir, açlığını çektiğim her şeye ulaşabilirdim: büyükannemin sırrı, Paul’ün arkadaşlığı ve Theo...

“Anlaştık.”

“Bakın ne diyorum, siz güzelce mektubu okuyun, ben de yavaş yavaş yola koyulayım.”

“Tekneyi sen mi kullanacaksın?” diye sordu Theo şüpheyle.

“Senden daha iyi kullanacağımdan emin olabilirsiniz,” dedi Paul ve gülümserken onun da gamzesi yüzeye çıktı. “Tekne kullanmayı sana kimin öğrettiğini unutma Teddy.”

Tek kaşımı kaldırıp omzumun üstünden baktım. Theo’yu gözlerini devirmiş halde görmeyi bekliyordum ama o kocaman gülümsüyordu, tıpkı büyükbabası gibi. Theo son birkaç gündür daha mutlu görünüyordu; telefonuna daha az bakıyor, daha çabuk ve daha içten gülümsüyordu.

Parmakları parmaklarıma ulaşana dek elini kolumda gezdirdi. Sonra elimi tuttu. “Hadi gel! Kıdemli ve hızlı yarışçı dümene geçerken biz de bunu okuyalım.”

Yerlerimize oturduk. İkimiz de aynı anda okuyabilelim diye mektubu havaya kaldırdı. Theo'nun teni güneş kreminin kokusundan ve mütemadiyen yaydığı feromonlar yüzünden sıcak ve aromatikti.

Gözlerimi kırpıştırarak kâğıda baktım ve Theo'nun teni yerine büyükanneimin el yazısına konsantre olmak için kendimi epey bir zorladım.

2 Nisan 1957

Sevgili Paul,

Annemi özliyorum. Daha dün onunla telefonla konuştuğum için muhtemelen bu söylediğimi saçma bulacaksın. Onu özliyorum çünkü ona seninle ilgili anlatmak istediklerimi anlatamıyorum. Oysa ben ona her şeyimi anlatırdım. Bir anne olarak kızının âşık olduğunu bilmek ister, öyle değil mi? Ama ona anlatırsam direkt babama gider.

İlişkimizi onlardan saklamak konusunda verdiğim karardan pişman değilim. Yapılması gereken buydu ve seninle geçirdiğim son birkaç ay gerçek olamayacak kadar mükemmeldi. Ama bir yandan da kendimi onlardan daha da uzaklaşmış gibi hissediyorum. Okul bittiğinde ve onlara anlatmak zorunda kaldığımda ne olacak? Kimi kaybedeceğim? Ne seni kaybetmek istiyorum ne de onları. Hâlâ bu hikâyenin mutlu sonla bitmesini sağlamanın bir yolunu arıyorum. Umarım bir çıkış yolu ya da kimseyi üzmeyecek bir cevap vardır.

Lütfen bana her ne olursa olsun, her şeyin yoluna gireceğini söyle.

*Bütün aşkımla,
Kat*

Sayfanın altında başka birinin el yazısı vardı, muhtemelen Paul'ün.

Her şey yoluna girecek, her ne olursa olsun...

Tekne hızlanırken “Kötü haberlerin yaklaştığını hissediyorum,” dedim. “Olanları yani o sırada olacakları önlemenin bir yolu olmadığını biliyorum. Ama yine de tüm bunlara engel olmak istiyorum.”

“Evet,” dedi Theo derin bir iç çekiş sonrası. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı ama tam ben baktığım sırada normale döndü. “Sıkışmış hissediyor. Sanki vereceği hiçbir karar yeterince doğru veya iyi olmayacakmış gibi.”

Theo'nun sesi cümlelerin sonuna doğru kısıldı ama bunda bile tanıdık bir şey vardı.

Fotoğraf makinem teknenin diğer tarafındaydı. Keşke yanımda olsaydı da Theo'nun bu halinin bir fotoğrafını çekip daha sonra ona da gösterebilseydim. Şu an kendini sıkışmış hissetse bile benim çektiğim kareyi görünce aslında kilometrekarelerce alanın ortasında olduğunu, etrafımızda kıvrılan kırmızı kayaları, altımızda akan suları, başımızın üstündeki sonsuz ve masmavi gökyüzünü görebilecekti. Saçlarına ve tenine vuran gün ışığının altında som altından yapılmış gibi ışıldıyordu.

O kareye kendim de sık sık bakardım tabii. Bu sayede bu özel anı hep hatırlardım. İçinde bulunduğumuz anda gizliydi pek çok şey aslında. Sanki bugüne dek yaptığım –ister iyi ister kötü sonuçlanmış olsun– bütün seçimler, kadere hizmet etme yolunda üzerlerine düşeni yapmış ve beni bu anı yaşama noktasına taşımıştı.

Dizimle dizini dürttüm. Theo önce dizlerimizin temas ettiği yere sonra da bana baktı.

“Her şey yoluna girecek,” dedim.

Theo başını sallayarak arkasına yaslandı. Ardından başını geriye yatırıp berrak göğe baktı.

Tepemizde bir uçak uçuyordu. On bin metre yükseklikteki güçlü motorlarının kükreyen sesi bizim için bir fısıltıdan ibaretti. Başımı eğip uzaktaki uçağı izledim. Bir yandan da mektubu göğsüme bastırıyor, büyükannemin enerjisini ve sevgisini içime çekiyordum.

O uçağın içinde onlarca insan vardı, hiç bilmediğim hatta belki de bilemeyeceğim kadar farklı hayatlar yaşayan. Theo ve ben de burada yani aşağıda aynı hayatı yaşıyorduk, en azından şimdilik öyleydi.

Uzanıp Theo’nun elini tuttum. Parmaklarını parmaklarıma kenetledi, ben de olanca gücümle sıktım.

Yirmi Dört

“**N**OELLE.”

Bilincimin kıyısına vuran bir fısıltı gibiydi ama ben onu hemen savuşturdum. Rüya görüyordum. Pamuk şekerden bulutların arasında yüzüyordum. Sırtüstü uzandığım halde güneş bütün omurlarımı ısıtıyordu.

Bir de beni dürtten bir şey vardı ki bu çok mantıksızdı. Çünkü etrafım sadece hava ve nemden oluşan bulutlarla sarılıydı.

“Noelle.”

Yine aynı ses ama bu kez daha melodik ve daha keyifli. Kendi gergin inlemem çalındı kulaklarıma ama sonra, enseme dokunan bir ağızla daha tatlı bir şeye dönüştü. Omurgamdan aşağı inen bir ürperti beni farkındalıkla sarstı.

Çarşamba sabahıydı ve Sedona’daki Airbnb’deydik. Yattaydım. Gün ışığı kapalı fil dişi perdelerden içeri sızıyordu. Theo arkama uzanmıştı. Eli bacaklarımla kalçalarım arasında mekik dokurken çıplak omuzlarıma öpücükler konduruyordu. Seyahat etmek çok kafa karıştırıcı olabiliyordu, özellikle de bizim gibi sürekli bir yerden başka bir yere gidildiğinde. Ama bazı güzel yanları da yok değildi hani. Öpülerek uyanırlamak da bunların başında geliyordu.

“Ne yapıyorsun?”

Aptalca bir soruydu. Theo Spencer’ın baştan çıkarıcı dokunuşlarını hisseder hissetmez tanırdım.

Ve sonrasında, gerçekten hissettim.

“Seni uyandırıyorum,” dedi. “Saat yediyi geçti.”

“Yedi mi!” Kalkmaya çalıştım ama Theo bacağını üzerime atarak bana engel oldu.

“Turumuz ondan önce başlamayacak,” dedi, sesi uykuluydu.

Bugün ciple bir tura çıkacaktık ama beni endişelendiren o değildi. Beni asıl endişelendiren Paul’ün şafakla birlikte ayağa dikilmeseydi. “Paul muhtemelen...”

“Hişt!” Theo’nun dudakları boynuma doğru kaydı. Bir nefes alıp yavaşça tenimi ısırdı. “Kapım kapalı. Öylece içeri dalmaz. Ayrıca burada olduğumdan haberi yok. Artık gizlice dışarı çıkmak konusunda ustalaştım.”

“Daha önce hiç saat yediye kadar kalmamıştın,” dedim esneyerek.

“Bugün kendimi şanslı hissediyorum. Dahası kalmak konusunda acayip motiveyim,” diye mırıldandı ve beni sırtüstü yatırdı.

Birinin tepemde dikilmesi hiç bu kadar güzel olmamıştı. Theo’ya şöyle bir baktım; çıplaktı, saçları yatağın her yerindeydi, yanağında yastık izi vardı. Yanağına dokunup izleri takip ettim, ta ki ağzına ulaşıncaya kadar. Gözleri sabahın ilk ışıkları kadar yumuşak, az önce rüyamda gördüğüm güneş kadar sıcaktı.

Theo’nun yanında, sakın ve telaşsız uyanmaktan çok mutluydum. Son birkaç gündür Theo şansını fazlasıyla zorluyor, yanımdan ayrılmak için güneşin tamamen doğmasını bekliyordu. Ama *çooook* güzeldi. Sadece seks değil; seviştikten sonra birbirimize sarılmamız, günü değerlendirmemiz, Tik-Tok’taki son videomun altına yazılan yorumlardan en beğen-

diklerimizi seçmemiz ya da uyuyakalana dek film izlememiz. Bu her gün tekrarlamak isteyeceğim kadar güzel bir rutindi. Keşke bir son kullanma tarihi olmadan böyle bir şey mümkün olsaydı.

Dişlerimi fırçalamış olsaydım bunu kesin sesli olarak da söylerdim. Hayatımda ilk kez ağız kokusu için minnettardım. Theo, Paul'le kendisinden ayrı olarak da görüşebileceğimi söylediğinden beri bunun anlaşılmamızın maddelerini hatırlatan bir tür ikaz olup olmadığını merak ediyordum. Son zamanlarda yaşadığımız şeyin büyüüne kendimi o kadar kaptırmıştım ki eve döndükten sonra neler olacağını hatırlamakta zorlanıyordum.

Buranın bir tür *ev* olmadığını bile unutmuş gibiydim.

Ağırlığının büyük bölümünü üstüme verene dek Theo'yu kendime çektim ve kollarımı boynuna doladım. Theo yüzünü boynuma gömüp beni öpücük yağmuruna tuttu. Uzun iç çekişlerle sırtı yukarı aşağı hareket etmeye başladı. Nefeslerimiz senkronize olana dek aynı hareketi tekrarladım.

Birden tıklatılan kapı aramızdaki huzuru bozdu. Theo anında mirket gibi kafasını kaldırdı. Saçları karanlık bir dalga gibi alnına vuruyor, gözleri tedirgin bir merakla kapıya bakıyordu.

Kapının diğer tarafından Paul'ün sesi yükseldi. "Rahatsız ettiğim için çok üzgünüm ama taze kahve yaptım ve biraz da meyve doğradım. Yumurta da pişirmemi ister misin?"

O kadar panikledim ki hemen cevap veremedim. Theo kalçalarıyla beni yatağa sabitlemişti. Sonra ağzını sessizce hareket ettirerek "Senin odan," dedi. Neyse ki boş bulunup küfretmedi de daha da zor bir duruma düşmedik.

Benden çıktığına inanmadığım kadar tiz bir sesle, "Şey!" dedim. Sessizce güldüğünü görünce Theo'nun poposunu çimdikledim. "Şey, tabii, harika olur. Birkaç dakikaya gelirim."

Theo kaşlarını çattı. Üzerime bastırıldığı kalçalarını ileri geri hareket ettirerek, “Minimum on beş dakika,” dedi.

“Maksimum iki dakika,” diye seslendim ve ben kazandım dercesine Theo’ya gülümsedim. Vücudumun onu deli gibi arzuladığı gerçeği göz önüne alınırsa büyük bir irade ortaya koymuştum.

“Olur, tatlım. Sakın acele etme,” dedi Paul.

Theo kulağıma, “Sonra çok pişman olacaksın,” diye fısıldadı.

“Ah,” diye devam etti Paul. Yüzündeki muhtemel gülümseme sesine de yansiyordu. “Bu arada sakın merak etme Teddy. Senin yumurtalarını da tıpkı sevdiğin gibi az pişireceğim.”

BÖYLECE BÜYÜK SIRRIMIZ İFŞA OLDU.

Theo ne kadar zamandır bildiğini sorunca Paul okuma gözlüklerinin üzerinden ona şöyle bir baktı ve “En başından beri. Çünkü acayip neşeliydin,” dedi.

O an az kalsın bir dilim ananas yerken boğuluyordum. Paul bana bakıp göz kırptı.

Theo konuyla ilgili ne düşündüğümü anlamaya çalışır gibi bana dikkatle baktı. Fakat endişelenmem gereken bir durum olup olmadığına karar verebilmek için asıl ben onun ne düşündüğünü bilmeliydim. Birlikte olamayacağımızı söylediğim, Vegas’taki o gecenin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Çünkü o sırada Theo’yla aramda yaşanabilecek herhangi bir şeyin Paul’le bir ilişki kurma şansımı elimden alabileceğinden çekiniyordum. Theo’yla yaşayacağımız şeyin –artık adı her neyse– sağlam bir zemini olmayacağı kanaatindeydim. Belki de aynı şey Paul’le kurmaya çalıştığım ilişki için de geçerliydi. Günler öncesine kadar ikisiyle olan

ilişkimi sallantılı olarak nitelendirsem de şimdi bu konuda yanılmış olabileceğimi görüyordum. Öncelikle bu adamların ikisiyle de birbirinden ayrı ama aynı zamanda çok iç içe geçmiş bir ilişkim vardı. Ayrıca Theo'yla aramdaki şeyin sorumluluğunu üstlenecek kadar güçlü hissediyordum, çok uzun sürmeyecek bile olsa...

Yapacak bir şey yok der gibi omuz silktim. Theo'nun dudakları sessiz bir gülümsemeye can vermek için büküldü. Başını öne eğdi ve alt dudağını ısırarak tabağındaki yumurtalara odaklandı.

Paul kendi adına hayli sakın bir görüntü sergiliyordu. Sanki olanlardan hiç etkilenmemişti. Bir yandan gazetesini okuyor bir yandan da bol tahıllı tostunun tadını çıkarıyordu.

Özetle yer yerinden oynamamıştı. Ne üzerimize sorulardan oluşan bir çığ düşüyor ne de Theo'yla ilişkimin gün yüzüne çıkmasıyla ilgili kınayan ya da kaygılı bakışlar atılıyordu. Ortalığın sültilman olması bana umut verdi. Belki zamanla diğer bütün sırlarım da açığa çıkar ve bugünkü gibi hoşgörü ve anlayışla kabul görürdü.

Kahvaltıdan sonra bizi bekleyen uzun güne hazırlanmak üzere farklı yönlerde dağıldık. Fakat Theo odamın kapısının önünde beni köşeye sıkıştırdı ve bana uzun ve tutkulu bir öpücük verdi.

Kendini beğenmiş bir tavırla, "Tanrım! Sahiden de çok neşelisin," dedim. "Nedenini merak ettim doğrusu."

"Aslında biliyorsun, dün gece bacaklarını kaldırıp omuzlarıma koyduğum an anlamış olman gerekirdi," diye mırıldandı Theo ve vücudunu üzerime bastırdı. Dudaklarında yine çarpık bir sırıtma vardı. "Hoşuna gitti değil mi?"

"Ben de sana aynı soruyu soracaktım aslında ama sadece iki dakika dayanabildiğini görünce cevabının evet olduğunu anladım."

Theo *cık cık* diye bir ses çıkardı. “Demek ondan öncesini hiç dikkate almıyorsun. Ayrıca sen çoktan boşalmıştın, sadece bana eşlik ediyordun.”

Ensesindeki saçları tutup çektim, sırf yüz ifadesinin arzuya la gevşediğini görmek için. “Demek istediğim şu ki sürekli çatık olan kaşlarını aksi yöne çevirebilmek için düzenli seks gerektiği kimin aklına gelirdi ki?”

“Tek gereken o değildi, Shepard.”

Sesinin tınısı o kadar düşüktü ki onu zar zor duyabiliyordum. Ama gözlerindeki bakış yanlış duymadığımı teyit ediyordu.

“Ben de oldukça neşeli hissediyorum,” diye itiraf ettim. Göz göze geldik ve bir müddet öylece bakiştık. Theo’nun bakışlarındaki sıcaklık dalga dalga omurgama yayıldı.

Hayatımdaki en iyi seks olsa da benim açımdan da mesele sadece seksten ibaret değildi. Duygusal bağlantıyı fiziksel bağlantıdan ayırt etmekte hiç bu kadar zorlanmamıştım. Theo söz konusu olduğunda bir taraf diğerini besliyordu. Seks muhteşemdi çünkü duygusal bağımız her geçen gün güçleniyordu. Benimle ne kadar çok şey paylaşırsa onu o kadar çok arzuluyordum. Bana ne kadar dokunursa ona sırlarımı anlatmak konusunda o denli hevesli oluyordum.

İşin gerçeği Theo’nun hakkımdaki her şeyi bilmesini istiyordum. Sadece hayatımın şu anki durumunu değil, nasıl bir hayat istediğimi de. Yeni bir hayattan beklentilerimi, umutlarımı, hayallerimi... Her şeyi öğrensin istiyordum. Cuma günü eve döndüğümüzde geride bıraktığım hayatıma da dönmüş olacaktım. Ama yeni yeni fark ediyordum ki ben sadece hayatımda farklı bir şeyler yapmaya hazır değildim, aynı zamanda bunu *gerçekten* istiyordum.

Acaba Theo’nun da o hayatın bir parçası olması mümkün müydü?

Onu test etmek için “Paul’ün bilmesi senin için sorun değil mi?” diye sordum.

“Ya senin için?”

“Bence sorun yok. Sonuçta düğün tarihimizi planlamaya falan kalkışmadı.” Theo’nun kaşlarının kalktığını görünce panikledim. “Düğün falan yok, kesinlikle yok. Ben sadece... Demek istediğim en başından beri bazı beklentileri varmış gibi görünmesine rağmen gerçeği öğrenince durumu hiç abartmadı. Bu arada *neden* öyle gülümsüyorsun?”

Theo’nun parlak ve mükemmel dişleri vardı. “Fazla açıklayıcı bir söz söylediğinde hemen telaşlandığını görmek hoşuma gidiyor. Sanki her sayfasına kafamı kesip yapıştırdığın saçma sapan bir düğün defterin varmış gibi konuşuyorsun.”

Gözlerimi devirdim. “Tabii, ne demezsin, seninle tanıştığım günden beri eklemeler yapıyorum.”

“Birinci sınıfta, Bay Cougar’ın biyoloji dersi.” Bu kez benim kaşlarım kalktı, hatırladığına inanamıyordum. Theo’nun yanakları kızardı. “Çeşmenin oradaki su birikintisine basınca ayağın kaymıştı. Az kalsın kapı pervazına çarpıp kafanı kıracaktın. Seni ben kurtardım.”

“Beni sen kurtarmadın. Ben senin üzerine düştüm. Ayrıca bunu ciddi hatırlıyor musun?”

Theo sırıttı. “Güzel bir kız bana dokunmuştu ve...”

“Tamamen kazaraydı!”

“Olsun. O an lise hayatımın harika geçeceğini anladım.” Gülümseyerek beni kapıya doğru itti. “Ve şimdi... Kendine bir bak. Bulduğun her fırsatta bana dokunuyorsun hem de bilerek ve isteyerek.”

“Hımmm.” Elimi bedenlerimizin arasında gezdirip Theo’nun şortunun ön kısmını tuttum. “Yine en başa döndük desene.”

Theo cevap vermedi, en azından sözcüklerle. Bunun yerine ikimiz de soluksuz kalana dek beni uzun uzun öptü.

“Büyükbabam öğrendiği için memnunum,” diye fısıldadı dudaklarıma. “Artık sana istediğim zaman dokunabilirim.”

“Bilerek ve isteyerek mi?” diye şaka yaptım.

Theo alnıma bir öpücük kondurdu. “Dokunuşlarımdan hiçbirini kazara değildi.”

Gözlerimi kapattım. Kalbim göğsüme büyük gelmeye başladı. Söyleyecek sözlerim o kadar çoktu ki boğazımı tıkadıklarında boğulacak gibi oldum.

Theo beni usulca iterek “Banyoyu önce sen kullanabilirsin. Hemen duşa gir ki ben de çabucak yanına gelebileyim,” dedi.

“Olabilir. Su tasarrufu çok önemseydiğim bir konu.”

Theo koridora bakarak sırtıttı. Ardından X ışını yayarcasına bakan gözlerini üzerime dikti. Sanki içimde veya dışımda olan her şeyi tüm çıplaklığıyla görebiliyordu.

Sahiden bu kadar şeffaf biri miydim? Görünüşe göre Paul bizi uzun zaman önce fark etmişti. “Paul en başından beri biliyordum derken sence tam olarak ne demek istedi?” diye sordum.

Theo duraksadı, avucunu kendi yatak odasının kapısına dayadı. “Bilmem.”

Ama yüz ifadesindeki tuhaf bir şey beni meraka sürükledi. Sanki biliyordu da sadece yüksek sesle söylemek istemiyordu.

İKİ SAATLİK CİP TURUMUZ BİZİ BROKEN ARROW ADLI bir arazi yoluna götürdü. Yol cehennem gibi engebeliydi. Theo ve ben sık sık Paul’e iyi olup olmadığını soruyorduk. Sonunda rüzgârla uçuşan saçları ve geniş gülümsemesiyle ikimize dönüp bunu yapmaya bir son vermemizi söyledi.

Sürekli sarsılan cip vücudumu tekrar tekrar Theo'ya doğru atıyor, sevişme sırasındaki ritmik hareketimizin doğal bir yansımasını oluşturuyordu. Bir noktada Theo sırtarak bana baktı ve bacağını bacağıma bastırdı.

Kırmızı kaya oluşumlarıyla çevrili muhteşem bir gözetleme noktasında durduk. Rehberimiz bize kayaların üzerindeki çizgilerin milyonlarca yılın izleri olduğunu belirtti. O an kendimi sonsuz zaman diliminde bir toz zerresi gibi hissettim. Böyle bir anı yaşadığım için ne kadar şanslıydım. Bizden çok uzun zaman önce var olan bizden çok sonra da var olacak olan bu engin arazide durmak her şeyin ne kadar geçici olduğunun bir göstergesiydi.

O gün Zion'da yüzmeye gittiğimizde Paul bize moralimizi yüksek tutmamızı, cesur olmamızı, hiçbir şeyin sonsuza dek sürmeyeceğini söylemişti. Belki de buradaki kayalar bunun en net ispatıydı, gerçeği bize hem acı hem de en güzel şekilde hatırlatıyorlardı. İster iyi ister kötü olsun hiçbir duygu ilelebet kalıcı değildi. Hiçbir an veya hiçbir hata da.

Birkaç fotoğraf çektikten sonra Theo'yla birlikte Paul'ün bize verdiği mektubu okuduk. Bu seferkinde büyükannem Paul'ü sevmeye nedenlerinin bir listesini yapmıştı. Bu satırları yazarken tedirginse bile bundan hiç söz etmemişti. Ama Paul'ün bize anlattığına göre zaman zaman harap oluyormuş. Korunaklı bir balonu nerede görsem tanırdım. Bu mektuba bakılırsa büyükannemle Paul de kendilerine özel ve güvenli bir balonun içinde yaşıyorlardı.

Sedona, girdaplarla yeryüzünün merkezinden gelen şifalı enerjilerle dolu, mistik bir yerdi. Bir ara büyükannemin uzanıp elimi tuttuğunu o kadar net hissettim ki. Her şey geçiciyse eğer, yüreğimi kasıp kavuran yas ve keder de geçici olmalıydı. Hemen ardından gelecek olan huzura tutunabilmek adına yas ve keder gibi olumsuz duyguların benliğimden akıp

gitmesine izin verdim. Gözlerimi kapatıp yüzümü güneşe doğru eğdim. Büyükanneimin yumuşacık elinin yanağını okşadığını hayal ettim. Bana tam olarak olmam gereken yerde olduğumu, yapmam gerekeni yaptığımı söylüyordu.

Bu yüzden sonrasında yaşadığım önemli bir gelişmenin beni hiç şaşırtmaması gerekirdi. Fotoğraf çekmek amacıyla Bell Rock'ta durduğumuzda bir kenara geçip e-postalarımı kontrol ettim. Birden aklımın ucundan bile geçmeyecek bir e-postaya rastladım.

Hayrete düştüm. O kadar şoke oldum ki az kalsın oturduğum kayanın üstünden kayıp düşüyordum. Her türlü yüzeyden düşme potansiyeli taşıdığımı iyi bilen Theo bana anında ikaz edici bir bakış fırlattı. Ama yüz ifademi görünce gözleri endişeyle kocaman açıldı.

Yanıma koştu, Paul de daha sakın bir tempoyla onu takip ediyordu. "Sorun ne? Ne oldu?"

"Ben..." Önce telefonumun ekranına, sonra Theo'ya baktım. "Tahoe'daki yeni bir butik otel bana e-posta göndermiş. TikTok'taki hikâyemi yakından takip ediyorlarmış hatta bağımlısı olmuşlar. Fotoğraflarımı da çok beğenmişler. Yakında açılacaklarmış. Arazinin, tesisteki doğal güzelliklerin ve sundukları imkânların tanıtımı amacıyla bazı fotoğraflar çekmemi ve hesabımda özel bir içerik hazırlamamı istiyorlar."

"Ve?" Theo önce düşünmeden telefonuma uzandı, sonra sessizce izin istercesine bir adım geri çekildi. Telefonu ona verdim. E-postayı okurken gözleri ekranda hızla sağa sola gidiyordu. Theo'nun omzunun üstünden bakan Paul de yakın gözlüğünü çıkarmaya başladı. İki adamın bilgi e-postasını okumasını ve ardından ikiz denebilecek kadar aynı gülümsemenin yüzlerinde belirmesini izledim.

Paul, "Noelle, bu harika," dedi. Bir saniye sonra da Theo'nun etrafından dolanıp bana doğru yürüdü ve kollarını kocaman açtı.

Oturduğum yerden kalkıp kendimi Paul'ün sıcacık kucağına bıraktım, neler olduğunu hâlâ tam anlamıyla idrak edebilmiş değildim. Sevdiğim şeyi dürüstçe yapabileceğim iyi bir işti. Ne kadar ödeyecekleri hakkında en ufak bir fikrim yoktu, sadece e-postada bu konuyu daha sonra görüşebileceğimizi yazmışlardı. Ama ailemin evinden taşınıp kendi başıma bir hayat kurmama yetecek kadar bir miktar olmadığı belliydi, en azından sadece buradan gelecek paraya bel bağlayamazdım. Ama yine de iyi bir başlangıçtı hatta süper bir haberdı. En önemlisi de hiçbir şeyin sonsuza dek sürmeyeceği konusunda bana umut veren bir gelişmeydi.

Artık hiçbir şeye inancım kalmadı derken kalbimde meydana gelen bir tür inanç sıçramasıydı.

Paul bana sıkıca sarıldı. "Seninle gurur duyuyorum tatlım. Hayatta olsaydı büyükannen de çok gurur duyardı."

Kalbime bir sızı saplandı. "Duyardı değil mi?"

Paul gülümsedi. "Kesinlikle."

Geri çekilince ikimizi izleyen Theo'ya baktım. Sonra tekrar Paul'e baktım. "Bu sadece küçük bir iş biliyorum. Hayatımda köklü bir değişiklik olmayacak ama..."

"Fotoğrafçılık alanında kariyer yapmak hiç kolay değil, tabii gerçekten istediğin şey buysa," dedi Paul. "Ama bu harika bir adım. Aslında yolculuğumuz boyunca bu harika adımlardan çok sayıda attın. Bunun için kendinle gurur duymalısın."

Göğsüm kabardı. "Duyuyorum."

Paul önce Theo'ya baktı sonra tekrar bana bakıp göz kırptı. "Sizinle cipte buluşacağım."

O esnada rehberimiz, "Arkadaşlar, bir dakika içinde yola çıkıyoruz," diye seslendi.

Theo onu duymazdan geldi ve bana yaklaştı. Telefonumu elime bıraktıktan sonra yüzümü ellerinin arasına aldı. Başparmağı kızarmış yanağımı okşadı. "Bir sırrım var, aslında bunu sana daha önce söylemem gerekirdi."

“Neyi?”

Theo sırtarak kafasını salladı. “Bunu yapabileceğini biliyordum. Sen çok iyisin, Noelle.”

Theo’nun itirafı kalbime bolca adrenalin pompaladı. Hatta kalbim saniyede iki üç kez atmaya başladı. “Yalnız bu övgü işini fazla abartmasan iyi edersin, tamam mı? Birincisi bu hiç senlik değil ve...”

Theo durumun ironisini fark edince bir kahkaha attı. “Ne yani sırf sana iltifat ettim diye kendim gibi davranmamış mı oluyorum?”

Elimi tişörtünün göğüs kısmında gezdirerek ona keskin bir bakış attım. “O halde hemen bir sonuç çıkarmak yerine işi ağırdan alalım. Bana iltifat edebilirsin tabii ama içine ilişkimizin tuzu biberi olan şeyden de bir parça katmalısın.”

Theo az önceki cümlesini revize etti. “Çok iyisin ve bu sinir bozucu.”

Tatmin olmuş bir şekilde başımı salladım. “Bak bu daha iyi.”

Theo sevecen bir sesle, “Çok tuhafsin,” dedi.

“Söyleme tarzın biraz yumuşak kaldı ama onun dışında mükemmel.”

Theo gözlerini devirdi. Ardından beni kendine çekmek için bileğimden tuttu. “Az önce lafa *birincisi* diye başladın, ikincisi ne peki?”

“Ah, tabii ya. İkincisi evet, heyecan verici bir iş ama sonuçta küçük bir ilerleme. Yani sadece tek bir iş.”

Theo bir anlığına bana şöyle bir baktı. “Ne kadar harika olduğun hakkında hiçbir fikrin yok değil mi?”

“Ben...” O anı mahvetmeye yönelik dürtümü bastırdım. Bu galibiyete ihtiyacım vardı ve kazanmakta kararlıyım. Bu yüzden buna ne kadar sıkı sarıldığımı görmesine izin verecektim. “Aslına bakarsan şu an kendimi harika hatta süper hissediyorum.”

Theo'nun bakışlarına sıcaklık ve şefkat yayıldı. Ben de bakışlarının yaktığı ateşte eriyen şeker gibiydim. "Bu konuda iyisin."

"Evet, öyleyim."

Sıcak alevler erimiş bir şeye dönüştü ve Theo'nun gülümsemesi aniden farklı bir parlaklık kazandı. "Hadi bu akşam bunu kutlayalım. Sadece sen ve ben."

"Peki ya Paul?"

"Daha sonra bizimle takılmamak için çok yorgunmuş gibi rol yapacağını garanti ederim," dedi Theo. "Ayrıca bu akşam sadece bana ait olmanı istiyorum."

Kalbim boşlukta uçarcasına hafifledi. "Peki."

Theo'nun gözleri ağızma kaydı. "Kahretsin, şimdi seni öpeceğim."

"Peki," diye tekrarladım ama bir parça sersemlemiştim.

Ve öptü. Theo büyükbabasının ve bizimle aynı tura katılan dört kişilik ailenin gözlerinin önünde beni tutkuyla öptü.

Ve sanırım, şu an her neredeyse, büyükannemin de önünde.

Yirmi Beş

“TANRIM, BU ÇOK İYİYDİ.”

Theo bana baktı. Karanlık otoparktan geçtiğimiz için yüzü hafif gölgeliydi ve ellerini kenetlemişti. “Senden ricam bunu gecenin ilerleyen saatlerinde de söylemen ve tam olarak aynı ses tonuyla.”

Elini tutup çektim. Ardından bir adım önüne geçip geri geri yürüdüm. “Rica veya istek kabul etmiyorum. Bunu söylemeye beni mecbur bırakmalısın.”

Theo’nun gözleri vücudumda gezindi; yanımda başka kıyafet olmadığı için Vegas’taki kombinimi giymiştim. Ama Theo sanki üzerimdekileri ilk kez görüyormuş gibi yemek boyunca bana hayran gözlerle bakmıştı.

Sonunda minivanın yanına vardık. Theo aramızda sadece bir milimetrelik mesafe kalana dek bana yanaştı. O kadar yakındık ki nefes alsam ona dokunacaktım. Sırf gözlerinin şehvetle karardığını görmek için nefes bile almadım.

Kadife sesiyle, “Shepard,” dedi. Avucu bir müddet boynumda gezindikten sonra yavaşça çenemi kavradı. “Fark ettin mi bilmiyorum ama yolculuk boyunca sana bunu yaptım zaten.”

Dilersen bunu bana daha uzun süre de yapabilirsin. Tek kaşımı kaldırdım. “Öyle mi dersin?”

“Öyle diyorum çünkü kulaklarım buna defalarca şahit oldu.” Dudaklarında yaramaz bir sırıtış belirdi. “Özetle öyle olduğunu biliyorum.”

“Madem öyle bir an evvel dönelim de sen çalışmalara başla.”

“Üzerinde çalışmak için *sabırsızlanıyorum*.” Theo arkamdan kapının koluna uzandı. Ama kapı açılsın diye bedenlerimizi yana kaydırmak yerine üzerime eğildi, ağzıyla ağzımı dürttü. Sonra dudaklarını araladı ve beni de aynısını yapmaya teşvik etti. Yemekte içtiğimiz şarabın ve paylaştığımız limonlu tartın tadını alabiliyordum. Ama bu tatlı formundaki Theo’ydu; tek bir ısırık ve lezzet patlaması.

Biriyle randevuya çıkmamın üzerinden bir yıldan fazla bir zaman geçmişti. Ama daha önce hiç böyle hissetmemiştim; sanki bu çaresizce adını koymak istediğim ama çok erken olduğu ya da yeterince zamanımız olmadığı için adlandırmaktan çekindiğim bir şeyin başlangıcıydı. Gökteki ay bizi gözetlerken Theo beni arzuyla öptü, aynı şeyi onun da hissettiğini biliyordum. Çünkü cevap beni öpme temposunda, ağzımın içinde dolaşan dilinin hareketlerinde, ikimizin de ağırlığını kaldırabileceğimi bilerek üzerime yaslanmasında ve saçlarımı sıkıca kavrayıp çeken ellerinde saklıydı. Her hareketiyle beni daha da tahrik ediyor, öpücüklerimi umutsuz bir açlığa götürüyordu.

Birden yakındaki bir arabanın alarmı çaldı. Theo hemen geri çekildi. Nefes nefeseydi ve parlatıcım onun da dudaklarına bulaşmıştı.

Zar zor duyulan bir sesle, “Hadi eve gidelim,” dedi.

“Olur,” derken *ev* dediğimiz şeyin daha uzun ömürlü bir yer olmasını diledim.

Tam o esnada bir şey çarptı gözüme; otoparkın karşısındaki dükkânın camında yanıp sönen neon bir tabela. Üzerinde MEDYUM/TAROT yazıyordu.

Saat ona geliyordu, tabela bu yüzden bu kadar göze çarpıyordu. Nedenini bilmediğim bir şekilde ona çekildiğimi hissettim. Birden ellerimi Theo'nun göğsüne koydum ve yolumdan çekilmesini sağladım. Dükkânın önündeki diğer her şey karanlıktı ama tabelanın neon ışığıyla pembeye boyanmış gibi duran, ince ve puslu perdelerden yumuşacık bir ışık sızıyordu.

Theo kollarını belime doladı. “Yine hangi parlak şey dikkatini çekti?”

“Medyum.” Gözlerimi kırıştıtarak bakışlarımı neon tabeladan uzaklaştırdım ve kuşkululu bir ifadeyle bana bakan Theo'ya çevirdim. “Hadi gidip bakalım.”

“Ne yani? Tam da şimdi bir medyumla mı görüşmek istiyorsun?” diye sordu. Fakat ben çoktan dükkâna doğru yürümeye başlamıştım bile. Sandaletlerim asfalt zeminde tıkırdıyordu. Theo, “Yüce Tanrım,” diye mırıldandı ama adımları benimkilerden çok da uzak sayılmazdı.

Sanki omuzlarımdan beni iten, kapının kulpuna uzanırken elimi çevreleyen, görünmez bir el vardı. Büyükannem ölmeden önce kendimi hiç spiritüel biri olarak görmezdim. Ama onu kaybettiğimden beri onu tekrar bulmanın ve onunla tekrar buluşmanın yollarını arar olmuştum. Şimdi yine bunu yapmalıydım, *içimden* bir his burada olmam gerektiğini söylüyordu.

Kapıyı açtığım sırada küçük bir zil çaldı. Buram buram tütsü kokan bir yere adım atmayı bekliyordum ama içeride belli belirsiz bir yasemin kokusu vardı, tıpkı büyükanneimin ön bahçesine diktiği çalılar gibi. Küçük ama temiz bir mekândı, hayal ettiğim gibi değildi. Duvarlardan biri çöl manzarası temalı soyut bir resimle kaplıydı. Tam ortasında da bir göz vardı. Ada çayı rengindeki diğer duvarlar daha rahatlatıcı bir etkiye sahipti. Odanın ortasında çam ağacından yapılmış,

uzun ve güzel bir masa vardı. Masanın üstünde bir iMac, bir kart destesi, çok sayıda mum, kristaller ve taşlar duruyordu. Masanın bir tarafına koyu yeşil kadife kumaşla kaplı bir sandalye, diğer tarafına da turuncu tüvit kumaşla kaplı iki sandalye konulmuştu.

Çekingen bir sesle, “Merhaba,” diye seslendim.

Theo tam arkamda durdu. İç çekerken nefesi saçlarımı uçuşturuyordu. “Shepard, lanet olsun, neler oluyor?”

Bir kadın öndeki odayla arka tarafı ayıran perdeyi iterek içeri girdi. Dükkânın kendisi gibi şaşırtıcı bir imaj çiziyordu. Öncelikle hayli gençti, belki bizden birkaç yaş büyüktü. Uzun, kıvrıkcık, kahverengi saçları vardı. Teni porselen gibiydi, elmacık kemikleri çıkıktı. Ayrıca hayatımda gördüğüm en büyüleyici yeşil gözlere sahipti. Yamalı kot pantolon, eflatun rengi kısa bir kazak ve platformlu pembe spor ayakkabı giymişti. Sadie ve benim bir barda görüp de arkadaş olmak isteyeceğimiz tarzda biriydi.

“Selam millet, çok üzgünüm ama...” Birden duraksadı ve bizi içeri aldı. Elini göğsüne koyup bize baktı. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. “Vay canına! Tamam. Sadece randevuyla çalıştığımı ve önümüzdeki üç ay boyunca programımın full olduğunu söyleyecektim ama...” Bakışları üzerimizde gezindi, aynı anda hem çok yakın hem de çok uzak bir noktaya bakıyor gibi bir hali vardı. “Evet. Vay canına, hadi içeri gelin.”

Theo alçak sesle oflarken dirseğimle onu dürttüm. “Müsait değilseniz şayet rahatsızlık vermek istemem. Yolun karşısında akşam yemeği yedik, sonra birden tabelanızı gördüm.”

“Kafam çok dağınık olduğu için tabelayı kapatmayı unutmuşum. Ama şimdi görüyorum ki kozmosun da bir bildiği varmış.” Elini havada sallarken kalm, altın bilekliği de sallandı. “Cidden içeri gelin. Bu arada ben Flor.”

“Benim adım Noelle, bu da Theo.”

“Selam.” Theo’nun ses tonu buraya gelmenin kesinlikle onun fikri olmadığını açıkça belirtiyordu. Yine de çıkıntılık yapmak yerine odaya kadar beni takip etti. Sonra oturduk ama Theo birden aramızdaki bir metrelik mesafeyi kapatıp dibime kadar geldi. Şaşkınlıkla ona baktığımı görünce *ne var* dercesine kaşlarını kaldırdı.

“Yeterince yakın mı bari?” diye mırıldandım.

“Buradan daha iyi görünüyor,” dedi ve parmaklarını masada tıkırdattı. Fakat bakışlarının tek odağı bendim, birden yine o hınzır ve şirin gamzesi ortaya çıktı.

Aniden bir kâğıt karma sesiyle dalıp gittiğim yerden âna döndüm. Kafamı çevirince Flor’un yeşil kadife sandalyeye oturduğunu ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle tarot kartlarını karıştırdığını gördüm. “Bunu kendim için yapmayı seviyorum. Doğum tarihlerinizi alabilir miyim? Mümkünse doğum yeri ve saatini de.”

Kendi bilgilerimi verdim, Flor da başını sallayarak not etti. “Demek 00.12, tamamdır. Gece yarısı bebeği, çok iyi.”

“Hatırlamamın tek sebebi bu.”

Flor, “Peki ya sen şüpheci arkadaşım?” diye sordu, Theo’yu kastediyordu.

Theo da söyledi, sonra da bana bakıp göz kırptı. “Ben de gece yarısı doğdum, tam zamanında.”

Gözlerimi devirdim. “Kesin öyledir.”

Flor bilgisayarında bir şeyler yaparken Theo uzanıp elimi tuttu. Flor sürekli mırıldanıyordu, bazen bize bazen de boşluğa doğru. Artık her nereye bakıyorsa...

Sonunda konuşmaya başladı. “Pekâlâ. Şeffaf olmak adına belirtmeliyim ki bazı planlarım olduğu için uzun bir okuma yapamayacağım. Ama ikinize birden hızlı bir seans yapmayı çok isterim. Size de uyar mı?”

“Bu bize kaçâ mâl olacak?” diye sordu Theo.

Flor ellerini açık vaziyette masaya koydu. “Bunu kendim için yapıyorum meraklı arkadaşım. Olur da sizde de bir yankı uyandırırorsa bahşış verebilirsiniz. Ama bunun bencilce yapılan bir okuma olduğunu bilin.”

Öne eğildim. “Bencilce derken?”

“İkinizin arasındaki enerji oldukça yoğun. Sezgilerime göre epey eski.”

“Eski mi?” diye sordu Theo, hakarete uğramış gibi.

Flor küçük bir kahkaha attı. “Eski ama senin anladığın gibi değil. Farklı jenerasyonları içeren, kuşaklar boyu gibi. Sanki çok sayıda güç ve insan sizi bir araya getirmeye çalışmış. İkiniz çok ama çok bağlantılısınız ve bu harika.”

Theo bana baktı. Yanakları hafifçe kızarsa da buna inanmakta zorlandığı belliydi.

Ama Flor’un sözleri beni meraklandırmıştı. Her ne olursa olsun vereceği mesajı duymaya hazırdım. Acaba Flor az önce kuşaklar boyu derken büyükannemle Paul’ü mü kastetmişti?

Dünyanın işleyişine dair her şeyi bildiğime inanacak kadar iddialı ya da inatçı biri değildim. En basitinden ölümden sonra neler olduğu ya da ölen kişinin sonradan neye dönüştüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama bazen büyükannemi hissediyordum. Kimi zaman gece vakti gökteki yıldızlara bakarken, kimi zaman da yanı başımda. Mesela şu an da tam bu odadaymış gibi geliyordu. Ya Flor da bunu hissedebiliyorsa? Ya bazı olaylar sırf buraya gelmemiz için olduysa?

“Önce sen,” dedi ve parmaklarını parmaklarıma daha sıkı kenetledi.

Flor’a döndüm, kalbim hızla çarpıyordu. “Tamam, peki.”

Flor tarot destesini karıştırmaya başladı. Ama neredeyse anında bir kart masaya düştü. Flor bir şeyler mırıldanarak kartı aldı. Kartlar masaya bir bir açılırken Flor’un yüzünde fırtına hızında değişen pek çok duygu belirdi.

“Hımmmm.” Bir kulağına bir şey fısıldıyormuş gibi başını salladı. “Anladım.”

Theo’nun sıcak bakışları yanağıma ısıtıyordu ama ben sadece Flor’a konsantre olmayı seçtim. Sanki aramızda bir enerji oluşuyordu. Göğsümde garip bir titreşim hissettim. Sanki biri parmak uçlarıyla enseme dokunuyordu.

Flor gözlerimin içine bakınca göğsümün ortasında bir şimşek çakmış gibi oldu. “Çok ağır değil mi?”

Boğazım öyle bir düğümlendi ki ancak boğuk bir ses çıkarabildim. Yanımda oturan Theo vücudunu bana doğru döndürdü, dizi bacağıma değiyordu.

“Çok uzun zamandır çok büyük beklentilere sahipsin ama bunlar henüz karşılanmadı. Bu seni o kadar yıpratmış ve tüketmiş ki sarkaç gibi aksi uca savrulmuşsun. Artık tüm o beklentilerini sıfırlamışsın.” Flor önündeki kartlara baktıktan sonra parmağıyla birinin üstüne vurdu. Hemen eğilip yakından baktım. Kartta yeşil, beyaz, siyah ve sarı renklerden oluşan bir girdabın yanı sıra *ÖLÜM* kelimesinin üstünde asılı duran bir iskelet vardı. Yüreğim ağzıma geldi. “Yalnız önemli bir rehberin vardı. Sen kendini gösteremediğinde ortaya çıkan ve sana yardım eden biri. Onun rehberliği sayesinde en zor durumlarda ayakta kalmayı, kolaylıkla boğulabileceğin açık denizlerde yüzmeyi başardın.”

Çok hafif başımı salladım. Bir yandan da tedirginliğimi atmak için Theo’nun parmaklarıyla oynuyordum.

Flor öne eğildi. “Ama artık o rehber senin yanında değil, doğru mu?”

“Doğru.” Bunu fısıldarcasına söylerken tüylerim diken diken oldu. Bu kesinlikle tesadüf değildi, olamazdı. “Büyükanemdi. Altı ay önce öldü.”

“Evet. Ölüm kartı çoğu zaman bir dönüşümü ifade eder. Ama bazen dünyevi anlamdaki ölümü de temsil ettiği görülür.

Senin durumunda, özellikle de çektiğim diğer kartları da göz önünde bulundurursak, bence ikisi de geçerli. Büyükannenin ölümü dünyanı tam ortadan ikiye ayırmış. Sen de zaten köşede bekleyen gölgelerin içinde kalmışsın. Bilinenin aksine ruh eşi daima romantik olmak zorunda değildir, bazen hayatındaki çok özel bir ihtiyaca ya da amaca hizmet edebilir. Bir insan ömrü boyunca bir ya da birden fazla ruh eşine sahip olabilir.” Flor tam da bu noktada dinlediğinden emin olmak istercesine Theo’ya baktı. Sonra yeniden bana odaklandı. “Büyükannen senin rehberindi. Kökleri hayatının her alanına yayılmıştı. Ama öldükten sonra o kökler kayboldu ve geriye sadece karmaşa kaldı. Böylesine berbat bir durumda inziva-ya çekilmeyi seçtiğin için seni suçlamıyorum arkadaşım. Bu çok... çok ağır.”

Birdenbire sıırıslıklam olan yanaklarımı silerek utancımı gizlemeye çalıştım.

Theo, “Belki...” diye söze girdi. Ama ben hemen *olmaz* anlamında kafamı iki yana salladım. Gözlerim Flor’a kilitlenmişti.

“Devam et.”

“İşte burası işin büyüğü kısmı,” dedi Flor göz kırparak. “Az önce de dediğim gibi ölüm kartı aynı zamanda dönüşüm anlamına gelir ve ben onun yanına kader çarkını çektim. Bu da demek oluyor ki şu an tüm bunların tam ortasındasın. Yoğun bir değişim sürecinden geçiyorsun. Her şey altüst olmuş gibi geliyor ama aslında sadece bakış açında bir farklılık yaşıyor. Bazen bazı şeylerin nasıl olacağına dair öngörülerin oluyor değil mi?”

Haklıydı. Anlık görüntüler şeklinde gerçekleşiyordu: Bu yolculuğun başlangıcı, fotoğraf makinemi elime almam, büyükannemin mektupları, Paul ve meşhur hırkaları, Paul’ün nazik gülümsemesi ve en az onun kadar nazik sözleri... Theo

ve içimi delip geçen, X ışını gibi bakışları. Theo'nun fotoğraflarını ya da videolarını çekmem. Tahoe otelinden gelen e-posta. Theo'nun evi ve o evde doldurabileceğime inandığım alanlar; akşam yemeği için mutfak, geceleri de yatağı.

Bu son görsel kalbimin dokusuna saplandı. “Evet, görüyorum. Ama çoğu zaman gerçekliğini sorguluyorum.”

Flor enerjilerini emmek istercesine elini kartların üstüne koydu. “Çok normal. Şu an kendini ve hayatını inşa etme aşamasındasın. Korkutucu gelebilir. Ama kendine güven ve cesaretini takdir etmeyi ihmal etme. O cesaret taşıyacak seni yeni hayatına. Pes ettiğini sanıyorsun ama etmedin. Sadece küçük bir mola verdin. İnşa sürecine devam etmeden evvel biraz dinlenmek istiyorsun ve bu çok doğal.”

Bazen hızla büyüyen bir umut ışığı bile insanın canını acıtabiliyordu. Şimdi de o anlardan biriydi, içimde öyle bir şey büyüyordu ki çığlık atmak, avazım çıktığı kadar bağlamak istiyordum. Ama onun yerine normal desibelde bir sesle, “Teşekkür ederim,” dedim.

Flor yüzünde saf ve sıcacık bir gülümsemeyle bana baktı. Sanki beni iliğime kemiğime kadar soyan kendisi değilmiş gibi, hem de beni her gece aynı şekilde soyan adamın gözü önünde.

“Pekâlâ, şimdi de sıra Haşin ve Sessiz beyde.” Flor masadaki kartları toplayıp tekrar tekrar karıştırdı.

Theo bana doğru eğilerek “İyi misin?” diye fısıldadı.

Başımı salladım. “Sadece çok yoğun, birazdan sen de göreceksin zaten.”

Theo genizden yükselen, kuşkulu bir ses çıkardı. Ama bir saniye sonra Flor, “Vay canına,” diye mırıldanınca ok gibi bakışlarını anında Flor'a çevirdi.

Alınan ve asabi bir sesle, “Ne oldu?” diye sordu.

Flor açılan kartları inceledi, sonra kaşlarını çattı. “Evet, görünen o ki etrafını saran dünya yıkılıyor, paramparça oluyor.” Sonra parmaklarını iki kartın üzerine koyup neon gözlerini Theo’ya çevirdi. “Bu sana bir şey ifade ediyor mu?”

Bunu öyle bir söyledi ki sanki cevabı zaten biliyordu. Ayrıca Theo’nun cevap vermemesi de onu haklı çıkaran bir diğer noktaydı.

Flor’un okuması kısa ama kesindi. Bir kartı havaya kaldırdı; taştan bir kule alev alev yanıyor ve insanlar kuleden aşağı düşüyordu. “Bu kart kriz ve dönüşümü ifade eder. Bil-diğin her şeyi temelden sarsacak bir şeyler oldu veya oluyor. Ayrıca kılıç onlusu çektim...” Flor kartı masanın üzerinden itti ama kart ahşap damarlardan birine takıldı. Çıkan ses Theo’nun sessizliğine karşı duran bir gök gürültüsü gibiydi, yani aynı etkiyi yaptı. “Bu kılıçlar hedeflerini bulmuş. Bu sen de olabilirsin bir tür ilişki de. İhanete uğramış gibi bir hissin var değil mi?”

“Ne yani sırf bu tarot dalgasına inanmıyorum diye en kötü iki kartı mı çektim?” diye sordu Theo ama sesi titrekti.

“Bunlar en kötü kartlar değil,” diye belirtti Flor. “Demek istediğim... Şöyle düşün, kim bu kartları ister, hem de birlikte? Normal şartlarda kimse. Ama bu kartlar aynı zamanda artık sana hizmet etmeyen şeyleri yok etmek demektir. Böylelikle daha güçlü dönebilirsin, tabii farklı bir şekilde. Sen bir dönüşüme hazırlanıyorsun.”

Theo elimi bırakıp ikimizi işaret etti. “Ne yani? İkimiz de dönüşüyor muyuz? Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir ki?”

Flor omuz silkti. “Hepimiz sürekli değişir ve dönüşürüz. Bu kimi zaman küçük, kimi zaman da çok büyük bir dönüşüm olabilir. Belki de evren sen tüm bu zorlukları yaşarken birlikte olmanızı istemiştir. Maalesef kesin bir şey diyemiyorum.”

Gözüm buraya geldiğimizden beri bizi izleyen duvar resmine, esrarlı göze takıldı ve omurgamdan aşağı inen bir ürperti hissettim. Ellerini dizlerinin üstüne koymuş vaziyette oturan Theo'ya döndüm. Kaşları gerilmişti ama bunun dışında yüz ifadesini okuyamıyordum. İçimde uyanan merakı dizginlemek güçtü. Acaba tüm bu anlatılanlar Theo'ya bir şey ifade ediyor muydu? Konu babasıyla ilişkisi olabilir miydi? Ya da işi? Yoksa kartlar Anton ve Matias'a istedikleri şeyi vermesini mi söylemeye çalışıyordu? *Şimdi Nereye*'nin geleceğinin belirsiz olması belli ki Theo'yu çok üzüyordu ama belki de bu kez dönüşüm gerçek anlamında kullanılmıştı; şirket değişecekti ve Theo'nun büyüüp gelişmesi de buna bağlıydı.

Kulağa iyi bir şey gibi geliyordu. Ama birden Theo'nun kaşlarının daha da çatıldığına tanık oldum.

“Demek istediğim şu ki her ne olursa olsun bunun gerçekleşmesi kaçınılmaz. Zaten halihazırda gerçekleşiyor.” Flor dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilince kule kartı yere düştü. Flor da fuşya rengi oje sürülmüş, çivi gibi uzun tırnağını Theo'nun önüne bastırdı. “Bu kartlar seni özgür bırakmaya davet ediyor. Serbest bırak ki yeni ve daha iyi bir şey ortaya çıksın. Hayat yolunda ilerlemeni sağlayacak çeşitli kaynaklarla donatılmışsın ama onların gerektiği zaman sana yardımcı olmasına izin vermek zorundasın.”

Upuzun bir sessizlik oldu. Sonunda Theo boğazını temizledi. “Anladım.”

Avucum yukarı bakacak şekilde elimi bacağının üstüne koydum ama Theo elimi tutmadı. Ben de elimi ters çevirip bacağını kavradım. Olur da kendini toparlayamaz ya da içini rahatlatmak için ufak bir yardıma ihtiyaç duyarsa diye bekledim. Fakat aramızda görünmez bir duvar vardı sanki. Bu anlatılanlar ona her ne ifade ediyorsa belli ki bunu kendi başına halletmek niyetindeydi. Bensiz...

Flor kollarını kavuşturdu, yüzünde nazik bir ifade vardı. “Umarım bir faydası olmuştur.”

“Çok faydalı oldu.” Bir yanımdan bundan emin olsa da diğer yanımda keşke bazı şeyleri bu kadar zorlamasaydın diyordu. Akşam yemeğinden sonra Theo’yla ikimizin morali süperdi, kafamız çok rahattı ve seksi bir moddaydık. Ama şimdi o halimizden eser kalmamıştı. Gecenin devamında tekrar aynı havayı yakalayıp yakalayamayacağımız da şüpheliydi. “Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederiz.”

“Benim açımdan tamamen bencilce bir seanstı. O bağlantı... Vay canına!” Flor serinlemek istercesine elini yüzünün önünde salladı. “İçeri adım attığınız an neredeyse beni havaya uçuracaktı.”

Huzursuzluğuma rağmen güldüm. Ardından nakit para çıkarmak için çantamın içinde cüzdanımı aramaya başladım, böylelikle Theo’ya bakmak zorunda da kalmayacaktım. Biriyile aranda büyük bir bağ varmış gibi hissetmek önemli bir şeydi. Fakat ikinizi de hiç tanımayan, yabancı birinin de bu bağı hissetmesi ve vurgulaması çok daha önemli ve ilginç bir durumdu.

Aradığımı şeyi bulunca ayağa kalktım ve parayı Flor’a uzattım. “Seni daha fazla tutmayalım. Bazı planların olduğunu söylemiştin.”

Theo elimi itip masanın üzerine iki tane yüz dolar koydu. Duygudan yoksun bir sesle, “Zaman ayırdığınız için teşekkürler,” dedi. Ama gözleri hâlâ masadaki (ve yerdeki) tarot kartlarındaydı.

Sonra döndü ve omuzları düşmüş halde dışarı çıktı.

Tereddütle Flor’a döndüm. “Özür dilerim, o sadece...”

Bu cümleyi bitirmenin iyi bir yolu yoktu. Çünkü tam olarak ne durumda olduğunu ben de bilmiyordum. Şüpheyeye

düşmüştü ve oradan derhal çıkmak mı istemişti? Ya da sarsılmıştı ve gitmek zorunda mı kalmıştı?

Flor önemli değil dercesine elini salladı. “Böyle durumlara alışkınım. Ne yapmaları gerektiğini duymak insanlar için çok zor olabiliyor, özellikle de bu şey acı vericiyse.”

Elimi kapının koluna attığım sırada Flor’un sesini duydum. “Bu arada, hayat yolunda ona yardımcı olacak çeşitli kaynaklardan söz etmiştim ya?” O an göz göze geldik ve Flor gülümsedi. “Seni kastettim.”

Yirmi Altı

DİŞARI ADIM ATTIĞIM AN THEO'NUN KALDIRIMDA beklediğini gördüm. Gökyüzüne bakıyordu.

“İyi misin?”

Gözlerini kırpıştırarak trans halinden çıktı ve bir nefes verdi. “Daha önce hiç bu şekilde sona eren bir randevuya çıkmamıştım.”

“Peki, yine de iyi misin?” diye üsteledim. Can sıkıntısı ya da gerginlik belirtileri olup olmadığını kontrol ediyordum.

Theo'nun ifadesi donuklaştı. “İyiyim. Desteden rasgele çekilen birkaç kart yüzünden kafa karışıklığı yaşayacak değilim.” Bir adım yaklaşıp elimi tuttu. “Ya sen? Sen iyi misin? İçerideki şey sana biraz ağır geldi.”

Aniden kendimi aptal gibi hissettim, huzursuzluktan ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırdım. O odada her şey inanılmaz derecede gerçektir. Ama şimdi, yakındaki restoranların sesini dinleyerek dikildiğimiz bu kaldırımda ve her şey yolundaymış gibi bakan Theo'nun yanında, acaba fazla mı tepki verdim diye düşünmeden edemiyordum. Belki de fazla anlam yükledim. Sadece Theo'nunkine değil, kendi okumama da...

Yanaklarım kızardı. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına attım ve omzumun üstünden bakarak “İyiyim, hadi artık dönelim,” dedim.

Theo önce gözlerini kısarak baktı ama sonra başıyla onayladı. Yürümeye başladığımızda Theo beni kendine çekti, ta ki bedenim onunkine değene kadar. “Hey.”

“Ne?” Kalbim hızla atıyordu ama nedenini bilmiyordum.

Theo’nun sesi alçaldı. “Ben böyle şeylere inanmıyorum ama kadının söylediği şeylere üzülüysen eğer, benimle konuşabilirsin. Bunu biliyorsun değil mi?”

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Ay ışığı saçlarında gümüşü parıltılar oluşturuyor, yıllar sonra nasıl görüneceğini hayal etmemi sağlayarak adeta benimle dalga geçiyordu.

Boğazımı tıkayan milyonlarca sözcük vardı ama en ağır dördü şuydu; *sen de benimle konuşabilirsin...* Ama Theo asla bunu yapmazdı. Bu yüzden hafifçe başımı sallayıp “Evet,” demekten başka bir şey yapamadım.

Eve dönüş yolu çoğunlukla sessizdi. On dakika kadar sonra en az arabanın içi kadar sessiz olan eve adım attık. Theo hemen mutfığa yöneldi. “İçecek bir şey ister misin?”

Kapının yanında ayakkabılarımı çıkardım. “Olur. Hemen döneceğim.”

Theo bir şişe şarap aldı, sonra çekmeceyi açıp tirbuşonu çıkardı. “Bunları verandaya götürüyorum, benimle orada buluş.”

Banyoya girince iç çekerek sırtımı kapıya dayadım. Duşun üstündeki küçük pencereden azıcık ay ışığı giriyordu. Karanlığın kalbine nefesimi verirken akşamın son kısmında hissettiğim yoğun enerjiyi hatırladım ve Flor’un söylediklerini düşündüm.

Acaba köklü bir değişim hakkında söylediklerine körü körüne inanacak kadar çaresiz miydim? Son iki haftadır kaydettiğim ilerlemeleri fazla abartıyor ya da boş yere umutlanıyor olabilir miydim? Muhtemel bir hatamı bulmak amacıyla olanları tekrar düşündüm; Fotoğrafçılıkla yeniden kaynaşmam, büyükannemin ölümünü algılama ve kabullenme şeklim,

Theo'yla olanlar... Burada olduğum süreci hep güvenli bir balon gibi nitelendirmiştim. Üstelik bu balon her geçen gün daha da büyüyordu. Kim bilir belki bu hislerim yolculuk sona erdikten sonra da devam ederdi. Yani belki bu kez balon patlamazdı. Öte yandan aksi bir ihtimal içimi kemirmiyor da değildi. Ya eve döndükten sonra kişisel gerçeklerimle acı bir yüzleşme sürecinden geçmek zorunda kalırsam?

Endişelerim hayal kırıklığına dönüşmeye başladı. Işığı yaktım ve aynadaki yansımamı görür görmez bir çığlık attım.

Yüzümün her yerine maskara bulaşmıştı.

“Aman Tanrım!” Maskara izlerini tamamen silene kadar yüzümü ıslak bir bezle ovuşturdum. İzlerin altındaki tenim önce pembeye döndü, sonra da kıpkırmızı oldu. Bu sefer de çok kızgın görünüyordum.

Hoş yalan da değildi hani, biraz kızgındım. Theo birden olan biteni görmezden gelmeyi seçmişti. Ama ben saçma olsun ya da olmasın buna inanmak istiyordum. Denemeye devam edecek kadar cesur olduğuma inanmak istiyordum. Hatta yardıma ihtiyaç duyduğunda Theo'nun başvuracağı kişinin ben olduğuma inanmak istiyordum. Birbirine gerçekten değer veren insanlar böyle yapmaz mıydı zaten?

Ben onu gerçekten çok önemsiyordum. Hissettiğim şey bu yolculuğun ambiyansında ortaya çıkan, normal şartlarda asla olamayacak bir duygu muydu? Yoksa şartlardan bağımsız olarak da var olabilecek kadar gerçek bir şey miydi?

Birden her şeyi sorgulama noktasına gelmiştim.

Mutfağa döndüm, ardından Theo'nun aralık bıraktığı kapıdan verandaya çıktım. Theo yüzünü karanlık ufka dönmüş halde, L şeklindeki koltukta oturuyordu. Adımlarımla ortaya çıkan ahşap gıcırtısını duyunca omzunun üstünden baktı.

Arkasından yaklaşırken kadehi havaya kaldırdı ve “Sana bolca şarap doldurdum,” dedi.

Kadehi elinden alıp ağızıma götürdüm ve nefessiz kalana dek kana kana içtim. Ardından Theo’yla aramda birkaç santim mesafe kalacak şekilde kendimi kanepeye bıraktım. Theo da bu sırada tek kaşını kaldırmış beni izliyordu. “Bu arada yüzümün her yerine maskara bulaştığını söylediğin için teşekkür ederim.”

Theo geç de olsa neyi kastettiğimi anlayınca bana tekrar baktı. “O kadar da kötü değildi Shepard. Hem eve dönmek üzereydik. Güzel bir rakuna benziyordun.”

Tanrım, bu adam tam bir pislikti. Her lafıyla kalbime dokunmayı biliyordu. “Çok gülünç görünüyordum.”

“Pek, tamam, mesaj alındı. Bir dahaki sefere seni mutlaka uyaracağım.”

Tekrar başımı salladım.

“Noelle.” Başımı çevirdiğimde dikkatle beni izliyordu. Yüzündeki keyifli ifade yavaş yavaş endişeye dönüştü.

“Theo,” diye karşılık verdim.

“Sorun ne?”

“Hiçbir şey.”

Bir anlığına bahçede cırcır böceklerinin sesinden başka ses çıkmadı. Sonunda Theo, “Bana doğruyu söyle,” dedi.

Bu kelimeler kalbimin derininde bir noktaya temas etti. *Bana Bir Sırrını Söyle* oyununun daha yoğun versiyonu gibiydi ama bu oyunda bahisler ve riskler çok daha yüksekti.

En beklemediğim anda balonun patlamasından korkuyordum ve bunu daha önce de yaşamıştım. Kontrolü tekrar kaybetmek istemiyordum. Bu yüzden belki de en doğrusu parmağımla bastırarak o balonu bizzat patlatmaktı. Sonuçta bu benim hayatımdı. Çirkinse ve o bundan nefret ederse er ya da geç çekip gidecekti zaten.

“Sen Flor’un söylediklerine inanmıyorsun ama bana yaptığın okuma nokta atışıydı. Büyük beklentilerim kısa sürede

yok oldu. Ne zaman debelensem büyükannem bana rehberlik ederdi ama o öldükten sonra şey gibi hissettim... köklerimden kopmuş gibi.”

Kadehimi koyarken ona baktım. Kaşları çatıktı, gözleri kaygı doluydu, ağzımdan çıkacak her bir kelimeyi iyice duyup anlamak için bana doğru eğilmişti. Ayrıca beni ne denli umursadığı yüzünden açıkça okunuyordu.

“Bir işim yok,” dedim. “Bir işim var diyerek sana yalan söyledim. Beş ay önce işten çıkarıldım, diğer bir deyişle gayet insani bir şekilde kovuldum. Demek istediğim hayallerimi süsleyen bir iş değildi elbette ama daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Bir fotoğrafçının asistanı olarak çalıştığımı söylemiştim ya işte o iş öz güvenimi tamamen yok etti. Profesyonel kariyerimin kalanı da hiç iç açıcı değildi. Hiç hazzetmediğim vasat bir işte bile tutunamadım.”

Theo’nun kaşları saç çizgisine dek kalktı. Arkasına yaslanırken ağzı hafifçe aralandı.

Gücümü tazeleyerek anlatmaya devam ettim. “Tüm bunları sana söyleyemedim ve bu yolculuğun bir tür tatil olduğuna inanmana izin verdim. O sırada başka seçeneğim yoktu. Hayatımız boyunca yaptığımız tek şey hangimiz en iyi diye birbirimizle kıyasıya mücadele etmektir. Tanrıya şükür ki yıllarca birbirimizi görmedik. Bu sayede beni ne kadar kolay alt ettiğini görme şansın olmadı. Ama sonra sen başarının zirvesinde, ben ise en dipteyken tekrar karşılaştık. Yani... Tanrım! *Forbes* mu? Gerçekten mi?”

Theo’nun yüzünde bir saniyeliğine bir acı belirdi ama hemen toparlandı. “Yani bu yüzden mi bana anlatmadın? Başarılı olmadığın için sana tepeden bakacağımı mı sandın? Seni küçümseyeceğimi mi düşündün? Ayrıca lanet başarı kelimesinin ne anlama geldiğine kim karar veriyor ki? Bana bakıyorsun ve işte başarı böyle bir şey olmalı diyorsun belki ama seni temin ederim ki çok yanılıyorsun.”

“Tanrı aşkına Theo, sen koskoca bir şirketin kurucu ortağısın?”

“O kadar basit değil,” dedi Theo.

Flor’un söylediği şeyleri düşünmeden edemedim; *görünen o ki etrafını saran dünya yıkılıyor, paramparça oluyor...* Ama Theo bile buna inanmıyorsa şayet, bu doğru olamazdı.

“Madem basit gerçeklerden söz ediyoruz şunu dinle: Ocak ayından beri, annemin spor salonuna çevirdiği çocukluk odamda kalıyorum. Öyle veya böyle senin karşında rezil olmak istemedim. Yani onca yıldan sonra seni tekrar görünce başımı dik tutmak adına yalan söyledim. Çünkü o zaman sonunda şey olacağımızı bilmiyordum...” İkimizi işaret ettim. “Artık bu her neyse.”

Theo elini çenesinde gezdirerek ve tekdüze bir sesle, “Artık bu her neyse,” diye tekrarladı. “Doğru.”

“İş arıyorum ama durum hiç de iç açıcı değil. Dahası fotoğrafçılıkla ilgili bir şeyin peşine düşmekten de ölesiye korkuyorum. Şu an burada güvende hissediyorum ama eve döndüğümde ne olacak?” Derin bir nefes verdim. “Ya yine başarısız olursam?”

“Sen başarısız falan değilsin, bunu daha şimdiden ispatladın,” dedi Theo. “Tahoe otelinden gelen o teklif...”

“Peki ya hepsi bu kadarsa?”

Theo anında, “Ya *değilse*?” diye karşılık verdi. “Çok yeteneklisin. Öyle olduğunu sen de biliyorsun. Kahretsin! Ayrıca hayatındaki en önemli insanlardan birini kaybettikten sonra biraz durmak, nefes almak zorunda kalmış olabilirsin. Nefret ettiğin bir işten çıkarıldın ve mesleki anlamda nereye ait olduğunu henüz bulamadın. Yıllar önce fotoğrafçılıkla ilgili bir girişimin oldu ama o dönem işler umduğun gibi gitmedi. Sence tüm bu gerçekleri peş peşe söyleyince kişisel anlamda seni suçlamış mı oluyorum? Ne yani şimdi sana bakıyor ve

şöyle mi düşünüyorum: *Bu kız çok zor bir süreçten geçiyor, yok, hayır, kesinlikle bana göre değil...* Sence böyle bir şey mümkün mü?”

Çaresizce omuz silktim. “Tarihsel veriler tamamen aleyhime. Tanrım, sen NASA’da çalışan bir kadınla çıktın!”

“Ve onunla yaklaşık bir yıl, seninle ise sadece iki hafta geçirmeme rağmen sen daha şimdiden benim için çok daha fazla şey ifade ediyorsun, seni küçük Google sapığı!” diye çıkıştı Theo. Biraz alınmış, biraz da kızmıştı.

Kalbim kuş gibi havalandı ve tam aramıza kondu. Theo gözlerimin kocaman açıldığını görünce hayal kırıklığına uğramış gibi ofladı.

“Bak sana bugün de söyledim, şimdi yine söylüyorum; ne kadar harika olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Bu konuda o medyumu alkışlıyorum çünkü bir konuda çok haklıydı: büyükannenini kaybetmekle cehennemi yaşadın. Belki onu şahsen hiç tanımadım ya da ilişkinize tanık olmadım ama onunla ne yaşadığını ya da onun senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Çünkü aynı şeyi ben de kendi büyükbabamla olan ilişkimde deneyimledim.” Sesi titreyince Theo boğazını temizleme gereği duydu. “Ondan bahsetme şeklin, bu yolculuğa çıkararak onu onurlandırmak istemen... Tanrım, birden yollara düşmeye karar verdin ve büyükbabamla benim peşine takılmamıza izin verdin. Sen hâlâ büyükannenin yasını tutarken ve onunla bir daha hiç yeni bir anın olmayacağını bilincindeyken, biz gözünün önünde çok güzel anlar yaşadık ve yeni hatıralar biriktirdik. Yaptığının ne kadar büyük bir şey olduğunu hayal bile edemezsin Noelle.”

Bu sözlerin acı verici doğruluğu karşısında gözlerim yine sulandı. Ama bu kez uzanıp gözyaşlarımı silen Theo oldu.

Gözlerini gözlerime kilitledi ve “Videolarının altına yazılan yorumları okudun mu?” diye sordu. “İnsanlar sırf

sevgilerini dile getirmek için büyükannelerini, büyükbabalarını, ailelerini ve diğer yakınlarını aramaya başladıklarından söz ediyor. Çünkü artık onlara sahip oldukları için ne kadar şanslı olduklarını fark ettiler. Bazıları da kendi acılarını ve kişisel kayıplarını atlatma sürecinde hikâyenin onlara ne kadar yardımcı olduğunu belirtiyor. Bunları gördün değil mi?”

“Evet,” diye fısıldadım. Zaten beni en çok iyileştiren bu tür yorumlardı.

“Hâlâ bunun bir başarı olmadığını mı düşünüyorsun? Sana bakmadığımı ya da acaba *bende* ne görüyor diye merak etmediğimi mi düşünüyorsun?” Başparmağı yanağımda ilerlerken bakışları onu takip etti. “Fotoğraf çekerken ya da onları bilgisayarına yükleyip düzenlerken minik suratının aldığı şekli izlemediğimi mi sanıyorsun?” Boğuk bir kahkaha attığımı gören Theo gülümsedi. “Ya da çıkardığın işlere hayranlıkla bakmadığımı mı? Ya da insanlarla kurduğun bağlantıyı görmediğimi mi? Seni bütün kalbimle temin ederim ki bunların hepsini yapıyorum. Kendini benim gözümünden görebilseydin eğer, kafan kapıdan sığmazdı.”

Theo’nun söylediğinin aksine büyüyen kafam değil kalbimdi. Bir anda o kadar büyümüştü ki göğsüme sığmaz olmuştu. Bana acı verme pahasına kaburgalarımın baskı yapıyor, kocaman olup kendini Theo’nun kollarına atmak istiyordu.

“Benim yanımdayken gardını almana gerek yok,” dedi Theo. “Bazı şeyleri ölçümleyebilecek en son kişi benim.”

“Bu doğru değil,” diye karşı çıktım. Theo adına hakarete uğramış gibi hissediyordum.

“Öyle.” Ses tonunda ve bana bakışlarında bir şeylerin arayışı vardı sanki. Birden daha fazlasını söylemek istiyormuşçasına derin bir nefes aldı.

Ama onun yerine acı, hüsrân ve hayal kırıklığı dolu bir ifadeyle iç çekti. Ardından dudaklarıyla ağzımın köşesini teğet

geçti ve yanağıma doğru ilerledi. Gözlerimi kapatıp dudaklarımı araladım. Dilerse onu içeri almaya hazırdım.

Sonra, “Bana yalan söylemek zorundaymışsın gibi hissetmenden nefret ediyorum,” diye mırıldandı. “Yalnız şu konuyu artık netleştirelim istiyorum: Seni istiyorum Noelle. Sakın sana olan hislerimin bazı koşullara bağlı olduğunu düşünme.”

Geri çekildim. Dakikalarca hatta saatlerce öpüşmüşüz gibi nefes nefeseydim. “Ben de aynı şekilde hissediyorum.”

Theo’nun bakışları ciddileşti. “Öyle mi?”

“Evet.”

İç çekti ve kulağıma varana dek ağzını yanağımda gezdirdi. “Bana bir sırrını söyle.”

“Bunun iki gün sonra bitmesini istemiyorum.” Son itiraf dudaklarımdan dökülür dökülmez adrenalin gibi bir rahatlama hissi yayıldı damarlarıma. “Sıra sende.”

Theo geri çekildi. “Bu hiç bitmesin istiyorum.”

Kanımda havai fişekler patlamaya başladı. Sanırım duygularımı en iyi bu metaforla tarif edebilirdim. Birden ona daha yakın olmak istedim ve kucağına oturdum. Yüzünü avuçlarımdan arasına alıp kendime yaklaştırdım. Şaşkın iç çekişine gülerek karşılık verdikten sonra inleyen dudaklarını yaladım. Theo modumuzdaki değişikliğe hemen uyum sağladı ve popumu avuçladığı gibi beni kendine çekti.

Saliseler sonra Theo’nun öpüşleri yoğunlaştı. Anında kabul ettim ve karşılık verdim. Çünkü bunu yapabiliyordum. Çünkü birbirimizle ne kadar savaşırsak savaşıalım günün sonunda yan yana, dip dibe, iç içeydik...

Ağzımın içine, “Seni istiyorum,” diye fısıldadı.

“Acaba artık içeri gir...”

Ben daha *girsek mi* bile diyemeden Theo beni kollarının arasına aldı ve kapının oraya taşıdı. Verandanın kapısını arkamızdan kilitledikten sonra beni odasına taşıdı ve yatağa attı.

Üzerime çıkarken “Beni yatağa atmak istediğini biliyordum,” dedim. Theo boynumu ısırmaya, tenimi emmeye başladı. Sonra çeneme doğru çıktı, ağzımın köşesine ulaştı ve alt dudağımı ısırdı.

Tek dirseğinin üzerinde doğrulurken diğer elini saçlarımın arasına geçirdi. Bir anlığına sadece bana baktı. Keşke fotoğraf makinem yanımda olsaydı da bu anı yakalayabilseydim. Gerçi sonsuza dek unutmayacağım kesindi. Çünkü bu, sonunu görmediğim bir şeyin başlangıcıydı.

“Tüm bunları kastettim,” dedi Theo. “Eve döndükten sonra da seninle görüşmeye devam etmek istiyorum.”

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Gözleri kapanıp dudakları aralanınca eridim resmen. “Ben de... Bu arada yalan söylediğim için özür dilerim.”

Theo azgın bir sesle, “Anlıyorum,” dedi. Sonra beni öyle derin öyle tutkulu öpmeye başladı ki *anlamadan* kaldım. Yine de bedenim Theo’nun şehvetli ve acil talebine hemen uyum sağladı ve birden o da çılgına döndü.

Kıyafetlerimizden kurtulmamız sadece birkaç dakika sürdü. Theo bacaklarımın arasına konuşlanırken saçlarını sıkıca tuttum. Beni yaladı, yaladı, yaladı, ta ki boşalmama yardımcı olması için ben ona yalvarana kadar. Bana karşı öyle acımasız, öyle haşindi ve beni uçurumun kenarına öyle sert bir şekilde itiyordu ki zevk çılgınlıklarımı bastırmak adına kolumu ısırarak zorunda kaldım. Sonra layıkıyla yerine getirdiği işini bitirdi. Nefes nefese üzerime tırmanmaya başladı. İşini kolaylaştırmak amacıyla kot pantolonun arka cebinden çıkardığı prezervatifi elinden aldım ve ona kendi ellerimle taktım. Geriye yaslanıp aletini kendi eliyle okşamasını ve kendi yarattığı ıslaklığın içinde kayarcasına hareket edişini izlerken keyifle onu izledim.

Theo büyülenmiş gibi “Siktir,” diye fısıldadı.

“Umarım bu söylediğini gerçekten yaparsın.” Kalçalarımı havaya kaldırıp onu bedenimin kuytusuna çekmeye çalıştım. Ona duyduğum arzu o kadar büyüktü ki canımı yakıyordu. Hatta içime girerken gerçekten canım acısın istedim.

Theo’nun güldüğünü görünce uzanıp başparmağımı gamze çukuruna bastırdım. Theo üzerime doğru eğildi, ona en çok ihtiyaç duyduğum noktaya hafif bir baskı yapıyor ama tam anlamıyla derine inmiyordu. Kalçaları ritmik olarak hareket ederken dili dudaklarımı yalıyor, benim dilimle bir tür dans ediyordu. Bedeninin nasıl çalıştığını iyice özümsemek için poposunu avuçladım ve sıcak teninin altındaki kasların oynaklığını hissettim. Sonra tırnaklarımı tenine batırdım ve Theo ağzımın içine inlerken zaferle gülümsedim.

“Beni iyice içine alabilirsin, değil mi?” dedi nefes nefese. Ama bu bir soru değildi, sadece benden duymak istiyordu.

“Evet,” diye fısıldadım.

Git gel tempomuz çok iyiydi. Theo bana her ne verirse versin içime alabileceğimi, her türlü teklifinin üstesinden gelebileceğimi iyi biliyordu. Ve bu ona duyduğum açlığı daha da arttırıyordu. Theo beni arzuluyordu, beni her şeyimle istiyordu. Hatta hâlâ yaralı olan ya da daha yeni yeni iyileşmeye başlayan parçalarımı bile.

Vücudunu dilediği gibi hizalarken gözlerinde hayvani bir açlık belirdi, göğsü kabardı ve leziz bir yemeği damağında hissetmişçesine bir ses çıkardı. İçime tamamen girdiğinde yüzünde beliren rahatlık hissini o görmedi belki ama ben gördüm. Bu hiç fark etmeden bana anlattığı bir sırdı.

Ama artık biliyordum. Theo elleriyle omuz başlarımı tutarken ve beni tenine doğru bağırtacak kadar becerirken daha da emin oldum. Bu hem bir sırdı hem de daha yeni özgür bırakılmış bir gerçek.

Yirmi Yedi

“TANRIM! SHEPARD BÜYÜK FİNALİN ŞEREFİNE BİR ara bir bıçak çıkarıp kalbime saplayacağını sandım.”

Güldüm ve Theo’nun koluna girdim. Otelin tenis kortunda az önce üç setlik bir maç yapmıştık. “Bence kan dökmek gereksiz olurdu. Seni paspas ederek mesajımı gayet net verdiğimi düşünüyorum.”

Theo etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için omzunun üstünden şöyle bir bakındı. Ardından popumu çimdikledi. “Son iki sette beni zar zor yenebildin. Ayrıca ilk sette de ben kışını tekmeledim.”

“Ama yine de seni yendim,” diye övündüm.

“Bu hiç bitmeyecek değil mi?” diye inledi ve sabah güneşinden korunmak için gözlerini kıstı.

“Sanmıyorum. Ama eve döndüğümüzde rövanş maçı için bana meydan okuyabilirsin.” Kalp atışlarım hızlandı. Nedeni sadece büyük zaferim değildi, ilk kez ikimizden biri tatil sonrası hayatımıza dair bir plan yapıyordu ve bunu ciddi ciddi konuşuyorduk.

Öte yandan planlar yapma zamanı da gelmişti. Geceyi Palm Springs’te geçirmiştik. Birkaç saatlik yolculuk sonrası eve dönmüş olacaktık. Ama ben bunu düşünmemeye

çalışıyordum. Bu gece Theo'yla sarmaş dolaş halde yatamayacak, uykuya dalarken onun kalp atışlarını dinleyemeyecek, ertesi sabah onunla uyanamayacak ve Theo'nun en uyku ve savunmasız versiyonunu göremeyecektim.

Asansöre yaklaştığımız sırada, "Bu sabah telefondaydın. Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Kafamı sallayarak melankolik düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. "Şey, evet. The Peaks Resort'tan bir cevap geldi. En kısa sürede beni Tahoe'da görmek istiyorlar. Onlara önümüzdeki hafta herhangi bir gün geleceğimi söyledim. Perşembenin mükemmel olacağını teyit ettiler."

Theo'nun gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten mi? Bu çok çabuk oldu."

"Nasıl olsa elimde başka iş yok. Orada bir gece bedava konaklayacağım ya da iki, eğer istersem tabii."

Asansöre bindik. Theo beni anında kabinin duvarına yasladı ve kalçalarımın her iki yanından küpeşteyi tuttu. Boynu terden sırlıslıkladı, yanakları kıpkırmızı olmuştu ve yüzümde dolaşan gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu.

"Benimle gelmek ister misin?" diye takıldım.

Bir anda gözlerinde fırtına bulutları belirdi ve az önceki parlak ışığı tamamen yok etti. "Şey, bunun mümkün olacağını sanmıyorum. Önümüzdeki hafta boğazıma kadar işe batmış olacağım."

Tişörtünün eteğini çekiştirdim. "Şaka yapmıyorum. Sadece hayal kuruyorum. Geri döner dönmez gerçek hayattan kaçmanı isteyemem. Muhtemelen seni zamlarla masana yapıştıracaklar."

"Ben..." Asansör dink diye bir ses çıkarırken Theo'nun çene kaslarından biri seğirdi. Odalarımızın bulunduğu kata gelmiştik. Theo omzunun üstünden bakıp belli belirsiz bir şekilde, "Evet," dedi.

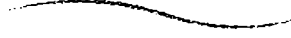
Theo'nun modundaki değişim o kadar aniydi ki asansörden çıkarken bileğini tuttum. "Hey, bekle."

Bir sonraki sorumu tahmin ederek "İyiyim," dedi. "Sadece..." Tedirginlikle elini saçlarının arasından geçirirken bana baktı. "Sanırım bu yolculuğun bitmesine henüz tam olarak hazır değilim," dedi.

Göğsüm sıkıştı. "Ben de öyle hissediyorum."

"Yine de sekiz saatlik yolumuz var ve seni eve geç bırakmak istemiyorum. Hadi gidip toparlanalım ve bir an evvel yola koyulalım."

"Tamam," dedim ama Theo çoktan yürümeye başlamıştı bile.

MİNİVANA YERLEŞTİKTEN SONRA PAUL BİZE BİR MEKTUP daha verdi.

"Unutmayın," diye söze başladı. "Hikâye henüz bitmedi. Daha zamanımız var."

Theo asansördeki tuhaf konuşmamızın etkisinden henüz kurtulamamıştı. Buna rağmen kolunu kolçağa dayayıp benimle mektubu okumaya hazırlanırken yüzünde bir tebessüm belirdi.

Öte yandan ben pek de hazır değildim. Bu mektubun tarihi Paul'ün bize iki hafta önce, yani yolculuğun başında verdiği mektuptan sadece günler önceydi. Sonun yaklaştığını hissedebiliyor ama bunu istemiyordum. Tıpkı bugün eve dönmeyi hiç istemediğim gibi.

Theo'nun eli elimin üstünü kapladı, başparmağı parmak eklemimin çizgisinde gezindi. Bu güven verici bir dokunuştı.

Derin bir iç çekerek okumaya başladım.

6 Mayıs 1957

Sevgili Paul,

Seni endişelendirmek istemem ama bugün babamla konuştum. Robert'in burada yaşayan bir arkadaşıyla tanışmamı istiyor. Beklentileri çok açık: Onunla randevuya çıkmam. Anlaşılan kendi başıma birini bulmamı beklemekten yorulmuşlar. Ona bunun mümkün olmadığını söyledim. Okulla meşgul olduğumu ve doğru zaman geldiğinde birini bulacağımı açıkça belirttim. Ben böyle söyledikten sonra babamın söyleyecek bir şeyi kalmadı. Fakat kardeşim işin peşini bırakmıyor, geçen kıştan beri kiminle tanıştığımı konusunda bin bir soru soruyor. Yani senden sonra ne yaptığımı merak ediyor.

Sanırım şüpheleniyorlar.

Çılgın bir fikrim var. Aslında bir süredir bunu düşünüyorum ama sesli olarak söylemekten çok korktum. Duyduktan sonra ne düşünüürsün ya da böyle bir şeyi ister misin bilmiyorum.

Diyorum ki... Acaba kaçsak mı?

Okul bitince evleniriz ve bir müddet bunu sır olarak saklarız. Belki kocam olduktan sonra ailem seni kabul eder. Etmezlerse de bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını ilerde fark ederler.

Bu büyük bir risk. Çok ama çok kızacaklar. Ama eninde sonunda beni affedeceklerdir.

Keşke

Seni seviyorum.

Kat

Parmağımı üstü çizilmiş *keşke* sözcüğünün üzerinde gezdirirken göğsüme bir ağrı saplandı. Büyükanнемin mektubundaki endişe zaten huzursuz olan mideme dev bir kaya gibi oturuyordu. Büyükanнем düşüncelerini tamamen aktaramadan mektubu bitirmişti. Fakat kaygısını, umudunu ve çaresizliğini Paul'e de göstermiş, o üstü çizili sözcükle aynı anda çok şey anlatmıştı.

“Kaçmak onun fikri miydi?” diye sordum.

Arkamda oturan Paul hemen cevapladı. “Evet ama ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Mektubu bana getirdiğinde içim rahatladı. Sanki ikimiz de çok kusurlu bir duruma kusursuz bir çözüm bulmuştuk.”

Bir duygu karmaşası sardı etrafımı. Theo'ya baktım, onun yüzünde de benim hislerimin bir yansıması vardı; merak, endişe, bir parça hüznün. Bunların sadece bir kısmının büyükanнемle Paul'ün hikâyesiyle ilgili olduğunu biliyordum.

Hikâyenin kalanını şimdi dinlersem eğer bu, büyükanнемle oynadığım son *Bana Bir Sırrını Söyle* oyunu olacaktı. Bunu düşündükçe içimden tek bir şey yapmak geliyordu; koltuğuma kıvrılıp hüngür hüngür ağlamak. Ama bir yanımda deli gibi meraklanıyor, her şeyi bilmek istiyordu. Bu yolculuğun kapanışını yapmadan önce hikâyeyle ilgili bir kapanışa ihtiyacım vardı.

Ve belki de her şey sona erdikten sonra bile hayatın devam edeceğine dair bir tür güvenceye ihtiyaç duyuyordum. Hatta daha güzel olacağına...

Tekrar Paul'e döndüm. Kaşları kalkmıştı ve yılların yıpratmış ellerini kucağına koymuştu.

“Bana gerisini anlatır mısın?”

Paul'ün yüz ifadesi yumuşadı. “Elbette.”

Theo arabayı çalıştırırken elimi sıktı. Paul de anlatmaya başladı.

Paul, Robert'ın arkadaşının ilişkileri hakkında büyükan-nemin ailesine bilgi verdiğinden şüphelendiğini anlatırken Palm Springs'e doğru ilerledik.

“Öyle olmasaydı şayet ebeveynleri apar topar Los Angeles'a gelip onu okuldan almazdı,” dedi Paul. Otoyola yakla-şırken Paul koltuğuna iyice yerleşti. “Sanırım onlarla konu-şurken Kat'ın sesinde bir farklılık hissettiler. Emin değilim tabii ama onlarla bunun güçlü bir olasılık olduğunu bilecek kadar uzun vakit geçirdim. Kat sırrımızı iyi sakladığını dü-şünüyordu ama benim tahminime göre bir şeyler döndüğünü sesinden anladılar; kaygılı hali, sorulara cevap verirken uzun süre duraksaması. Ne kadar uzun süre saklarsanız sırları sak-lamak o denli zorlaşır.”

Görüş alanımdaki Theo koltuğunda kıpırdandı. Sorgula-yan gözlerle ona baktım ama o kafasını sallamakla yetindi.

“Robert'ın arkadaşı şehrin yerlisiydi. Ayrıca Robert, söz konusu Kat olunca aşırı korumacı bir tutum sergiliyordu. Kat'e hiç itiraf etmedi ama bence o telefon konuşmasından sonra arkadaşını peşimize taktı. Hatta bana kalırsa, bu izleme olayı evlilik ruhsatı aldığımız güne denk geldi. Maalesef...”

Theo duyduklarına inanamadı. Hayretle, “*Evlilik ruhsatı mı?*” diye tekrarlarlarken minivan sarsıldı.

Benim de ağzım bir karış açık kaldı. “Planlar yaptığınızı söylemiştin... Ama şimdi anlıyorum ki o planları *gerçekten* yapmışsınız.”

Paul ironik bir şekilde güldü. “Evet, yaptık. Her şey çok hızlı olmasına rağmen biz çok kararlıydık. Hatta biraz faz-la kararlıydık. Geriye dönüp baktığımda bir şeyi fark et-tim; kafamıza koyduğumuz şeyin gerçekleşmesini o kadar çok istiyorduk ki ne yazık ki planımızdaki boşlukları göre-medik.” Paul bu noktada iç çekti. “Kat hiçbir zaman çizgi-nin dışına çıkmadı. Zaman zaman fazla (hatta zalimlik de-

recesinde) sert olmalarına rağmen ailesini sevmekten hiç vazgeçmedi. Bu sırrı onlardan saklamaktan nefret ettiğini biliyordum. Maalesef bu durumun ailesiyle olan ilişkisini nasıl etkileyeceğine dair korkularını hafife aldım. İşin lojistik kısmına o kadar odaklanmıştım ki Kat'ın bu karar konusunda içten içe ne büyük bir mücadele verdiğini göremedim.”

Hayatının bundan sonra nasıl olacağını anlamaya çalışan büyükannemi gözümün önüne getirdim. Hangi yöne gidecekti? Hangisi doğrudu? Her iki durumda da canı ne kadar yatacağı? “Peki sonra ne oldu?”

“Dediğim gibi, evlilik ruhsatı almaya gittik. Finallerden hemen önceydi. Kat'ın sinirleri çok bozulmuştu. Perişandı, her an her saniye omzunun üstünden etrafına bakıyordu. Ama evlilik ruhsatını eline aldığı an biraz rahatlamış görünüyordu. İki gün sonra, gecenin bir yarısı öğrenci derneğindeki odamın kapısı çalındı. Gelen Kat'ın arkadaşı Gail'di.”

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Theo.

“Bana söylediğine göre Kat'ın ailesi ve Robert'ın arkadaşı aniden yurda gelmiş ve kaçma konusunu bildiklerini söylemişler. Ailesi derhal eşyalarını toplamasını istemiş. Zamanlamanın bu kadar manidar olması ve Robert'm arkadaşının da orada olması adım adım takip edildiğimiz konusundaki terimi haklı çıkarıyordu.”

“O lanet herifin canı cehenneme,” diye mırıldandım. Paul ve Theo aynı anda güldü.

“Kat eşyalarını almak için banyoya girdiğinde Gail de ona eşlik etmiş. İşte o zaman mektuplarımızı ve fotoğraflarımızı sakladığı yeri söylemiş. Hatta durumu anlatmak için bana kısa bir not bile yazmış. O notta bana endişelenmememi, bir çözüm yolu bulacağımızı söylüyordu ama ben tabii ki çok endişeliydim.”

“Aksi mümkün mü ki?” dedim, ben bile deliye dönmüş-tüm. “Yani hepsi bu kadar mıydı? Birbirinizi bir daha hiç gör-mediniz mi?”

“Ah, hayır. Çok kızgındım ve bu işi çözmekte kararlıyım. Ailem gitmesine izin vermemi, en doğrusunun bu olduğunu söyledi ama onlar ısrar ettikçe ben konunun üstüne daha çok gidiyor, daha çok çabalıyordum.” Paul bunu söylerken torunu-na baktı. Yüzünde yumuşacık ama hüznünlü bir tebessüm be-lirdi. “İnatçılık derecesinde gurur ailemizin tipik bir özelliği.”

Theo sesine bir ikaz tınısı kondurarak, “Büyükbaba,” dedi. Kendi aralarında sessiz bir sohbete dalmış gibi görünen iki adama baktım.

Sonunda Paul tekrar bana baktı. “Kat’in ‘Glenlake’teki arkadaşı iletişimimize aracılık ediyordu. Onun yardımıyla birbirimize mektup gönderiyorduk, birkaç kez de telefonla konuştuk. Ne olur ne olmaz diye evlilik ruhsatımızı saklıyor-dum ama Kat gün geçtikçe ümitsizliğe kapılıyordu. Halbu-ki en başında ısrarla her şeyi çözeceğimizi söyleyen oydu. Ailesi onu ikna etmek konusunda iyi iş çıkarıyordu. Sürekli dil döküyorlardı. Yeni birini bulacağını, beni kesinlikle ka-bul etmeyeceklerini söylüyorlardı. O ana kadar onlarla harika bir ilişkisi vardı, bu yüzden ailesinin görüşleri Kat için çok önemliydi.”

“Tabii seninkiler de...” dedim.

“Evet,” dedi Paul. “Ama Kat’in *kendi* görüşleri de çok önemliydi. Ailesiyle konuşmayı ve onları ikna etmeyi teklif ettin. Ama artık çok geçti. Çok uzun zaman geçmişti, ayrıca ilişkimize dair çok fazla yalan ve sır vardı. Güvenlerini ka-zanmam imkânsızdı.”

“Fikirlerini değiştirme şansları yok muydu?”

“Belki onlar da kendi açısından epey çabaladı. İki taraf da doğru bildiğinin peşindeydi ama arada kalan Kat oldu. Çok

da üsteleyemezdin çünkü Kat’i de düşünmeliydim. Ya benim yüzümden Kat’in ailesiyle ilişkisi onarılamaz bir şekilde bozulsaydı? Ya onları kaybetseydi?” Paul kafasını salladı. “Bununla yaşayamazdım. Onu çok seviyordum ama her ne kadar o buna gönüllü olsa da ben onu kurban edemezdin. Böyle bir baskı altında paramparça olurduk. Tanrım, öyle de olduk zaten. Gerçeği fark etmem yıllar sürdü ama bunu başardıktan sonra olayları en başından itibaren tekrar düşündüm.”

“O güçlü bir kadındı.” Kime ya da neye karşı çıkıyordum ki? Hikâyenin nasıl sona erdiğini biliyordum zaten. Paul ve büyükannem birlikte olmaya devam etseydi eğer ne Theo ne de ben dünyaya gelecektik.

Paul her zamanki kararlılığı ve nezaketiyle, “Öyleydi,” dedi. “Ama o sırada daha yirmi yaşındaydı. Kadınların ailelerine ya da eşlerine bağımlı olduğu bir dönemdi. Büyükanneni çok sevdim, her zaman da seveceğim ama ilişkimiz uzun süreli olamazdı. Bu ilişki sayesinde çok önemli bir hayat dersi aldım hatta ilk evliliğimde de bu dersin çok faydasını gördüm.”

Theo dikiz aynasından büyükbabasının gözlerine baktı. “Ne dersi?”

“Aşk söz konusu olduğunda bazen en doğrusu onun için savaşmaktır, bazen de serbest bırakmayı bilmek gerekir. Kat’le ilişkimizin temeli maalesef çok sağlam değildi. Bu konuda ısrar etmek felaketle sonuçlanabilirdi. En nihayetinde bunu ikimiz de biliyorduk.”

“Yani tesadüfen bulduğum o mektupla ondan tamamen mi ayrıldın?” diye sordum.

“Hayır. Glenlake’e gittim. Yaz ortasıydı. Evinin yakınındaki bir parkta buluştuk ve ne yapmamız gerektiğini konuştuk. Aslında ikimiz de cevabı biliyorduk. Sadece sesli olarak söylemekten çekiniyorduk. Çok zor ve duygusal bir

andı. Bir süre çok berbat hissettim, kötü günler geçirdin. Sanırım o da benzer bir dönem yaşadı. Sonra ikimizi de iyileştirmesi umuduyla bulduğun o mektubu yazdım. Her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Sonunda dediğim çıktı, ikimiz de iyileştik.”

Boğazım düğümlendi. Büyükannem ilişkisi başarısızlıkla ve hüsrarla sonuçlandığı için o dönem kendini çok kötü hissetse de sonunda mutluluğu yakalamıştı. Bunu bana söylemesi için şu an yanımda olması gerekmiyordu. Büyükbabam Joe ile mutfakta dans ettiği günleri hatırladım. Babam ve amcalarım da yanlarındaydı. Sonra mutlu Noellerimizi, büyükanne-min kocaman ve mutlu gülümsemesini düşündüm.

Sanki yasin bütün aşamalarından aynı anda geçiyordum. Büyükanneyle Paul’ün hikâyesini dinlemek acı vericiydi. Fakat sonrasında nasıl bir hayat sürdürdüklerini bilmek bu acıyı biraz olsun dindiriyordu.

Sonunda, “Ama zaman aldı,” dedim.

“İyileşmek hep böyledir,” dedi Paul de. “Unutma ki hiçbir şey sonsuza dek sürmez. Onlarla geçirdiğin zamanın ödünç olduğu bilinciyle iyi şeylere tutunmalısın. Kötü şeylerin de eninde sonunda geçeceğini farkında olmalısın.”

“Hiç pişmanlığın var mı?” diye sordu Theo. Ses tonu arayı içindeydi.

Paul torununa bakarak hayır anlamında kafasını salladı. “Hiç yok. Çünkü o dönem hissettiğim her türlü başarısızlık hissi hayat yolumda çeşitli fırsatlara dönüştü. O acı sayesinde ilk karımla tanıştım ve oğullarımız dünyaya geldi. Son olarak da Vera gibi biri girdi hayatıma.”

Bir sessizlik oldu, hepimiz Paul’ün sözlerinin ana fikrini düşünüyorduk.

Bir nefes verdim. “Bunları tam anlamıyla özümsemem biraz zaman alacak.”

“Şüphesiz,” dedi Paul. “Benim bile yıllarımı aldı. Kendine zaman tanı.”

İçimizden biri tekrar konuşana dek kilometreler katettik. Büyükanne, bu yolculuğu ve aynı araçta yol aldığım iki adamı düşünmekten kafam allak bullaktı. Theo, Radiohead müziğiyle kendinden geçmişti. Arka koltukta oturan Paul de sessizce mırıldanıyordu. Aniden bir şey fark ettim.

Tek kaşımı kaldırarak hemen Paul’e döndüm. “Hikâye konusunda acele etmememizi, keyfini çıkarmamızı söylemiştin ama erkenden bitirdin.”

“Şey, içimden bir his benimle görüşmeye devam etmek için bir bahane aradığınızı söylüyordu.” Paul göz kırptı, bunu yaparken Theo’nun haylaz haline o kadar çok benziyordu ki gülmeme engel olamadım. “Ama işin gerçeği, birbirinizi görmeye devam etmeniz için asıl benim bir bahaneye ihtiyacım vardı.”

Theo, “Sen tam bir baş belası,” diye mırıldandı.

Paul tek kaşını kaldırdı. “Ama bu konuyu hallettiniz, öyle değil mi?”

Theo’yla göz göze geldik, yanaklarım kızardı. Sanırım cevabımız evetti.

Yolculuğun kalanı çabucak geçti. Gerçek hayatıma tekrar adım atmadan önce elimdeki son birkaç saatin tadını çıkarmak istiyordum ama o değerli şey kum taneleri gibi parmaklarımın arasından kayıp gitti. Göz açıp kapayınca ya kadar Paul’ün evinin önüne yanaştık. Sırada ben vardım. Yoldayken annemle babam mesaj atmıştı. Akşam yemeğini arkadaşlarıyla dışarıda yiyeceklerdi, yani döndüğümde evde olmayacaklardı. Ama yolculuğumun nasıl geçtiğini dinlemek için sabırsızlanıyorlardı. Son iki haftada yalnız olmaya o kadar alışmışım ki boş bir eve dönmekten nefret ediyordum.

Son iki haftayı unutmak istemiyordum. Ama şu an ne beklemem gerektiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Ama dört gözle beklediğim şeyler de yok değildi hani; yakın gelecekteki Tahoe seyahati, fotoğrafçılıkta kazandığım ivme, Theo'yla yaşadıklarım ve yaşama potansiyelim olan şeyler, hayata geçirmek konusunda çok kararlı olduğum değişiklikler. İki hafta önce bu şehirden ayrılıp yollara düşen Noelle değildim artık.

Theo emniyet kemerini çözdü, sorgulayıcı bir ifadeyle kaşını kaldırdı. “Bu gece bende kalmak ister misin?”

“Ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin ama annemle babam döndüğünde evde olsam daha iyi olur.”

“Tabii,” dedi Theo ama hayal kırıklığını gizlemeye çalışmadı.

Theo ve Paul kucaklaşırken biraz geride bekledim. Uzunca bir süre birbirlerinden ayrılamadılar. Sonunda Paul, Theo'nun sırtına vurdu ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Theo onu dinlerken gözlerini yumdu.

“Hayatımın en iyi yolculuğuydu,” diye belirtti Paul. Theo eve doğru bakarken gözlerini sildi. Ona doğru yürüyecek oldum ama Paul yüzünde yumuşacık bir ifadeyle beni durdurdu. “Bu fırsat için sana çok teşekkür ederim tatlım. Benim için ne kadar anlamlı olduğunu tarif edemem.”

Güçlkle yutkundum. Göğsümden yükselen duygu dalgalarını geri itmeye çalıştım. “Hikâyenizi bana anlattığın için asıl ben teşekkür ederim. Hüzünlü ve acıklı olması üzücü tabii ama bu şekilde sonuçlanması sanırım en doğrusuymuş.”

Paul'ün yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Her şey olması gerektiği gibi oldu Noelle. Sana söz veriyorum ki öyle de olacak. Ah! Az kalsın unutuyordum. Sana göstermek istediğim bir mektup daha var. Uygun bir günde tekrar buluşalım.”

Paul bana sıkıca sarılırken Theo'nun göz ucuyla bize baktığını gördüm. Yüzündeki şefkat beni altüst etti. “Evet, bir randevu kulağa mükemmel geliyor.”

THEO HOMURDANARAK VALİZİMİ MİNİVANDAN İNDİRDİ. “Bu hafta sonu boş musun?”

Boş boş annemle babamın evine bakarken gözlerimi kırpıstırdım. “Tamamen seninim, Spencer.”

Theo valizi kenara koyup beni kollarının arasına aldı. İç geçirerek sıcaklığının kuytusuna daldım.

“Yatağında olmanı özleyeceğim,” dedi Theo. “Gecenin bir yarısı beni tekmelemen, sinir bozucu burun çekme seslerini.”

Ona yarı ters yarı alaycı bir bakış fırlattım. “Birincisi, asıl sen benim yatağımdaydın. İkincisi, uykusunda konuşan biri olarak böyle bir konuda yorum yapmaya hakkın yok.”

Theo ısrarla, “Ben uykumda konuşmam,” dedi ama yanakları pembe pembe olmuştu.

“Kesinlikle konuşuyorsun.” Bazen iç çekerek saçma sapan bir şeyler söylüyor, bazen de tamamen başka bir boyuta geçip uzun uzun sohbet ediyordu. Ona hiç söylemedim ama telefonda bunu kanıtlayan bir kayıt vardı.

Theo’nun gözleri kısıldı. “Ne söylüyorum?”

“Şey, yoksa sana söylemedim mi? Artık bütün sırlarını biliyorum.” Huzursuz olup zoraki bir kahkaha atınca ona acıdım. “Şaka yapıyorum. Saçma sapan şeyler işte.”

“Peki.” Omuzlarını düşürerek beni daha sıkı sardı. Sonra saçlarımın arasına şu teklifi mırıldandı: “Yarın bütün gün evde olacağım, dilediğin zaman uğra olur mu?”

“Yoksa Betty’yle birkaç tur atmama izin mi vereceksin?” Bunu söylerken o görüntü zihnimde canlandı: Rüzgâr Theo ve benim saçlarımızı uçuşturuyor; benim ellerim direksiyonu, Theo’nun elleri de bacaklarımı kavırıyor. Sonra Theo’nun eli

yavaşça yukarı çıkıyor. Çünkü beni Bronco'sunu kullanırken izlemek Theo'yu fena halde...

"Tabii ki hayır!" Theo ben daha kuramadan fantezimi yok etmişti. "Ama seni arabayla gezdireceğim. Çok özel bir yere gideriz ve sonra benimle arka koltukta buluşursun."

"Hayatta olmaz, o vites koluna dokunmadığım sürece böyle bir şeyi aklından bile geçirme."

Theo'nun yanağındaki gamze tek kelimeyle insafsızdı. En umulmadık anda ortaya çıkıyor beni benden alıyordu. Parantez içinde belirtilen kendini beğenmiş bir gülümseme gibiydi. "İstersen *benim* vites koluma dokunabilirsin."

"Nedense bu pek ikna edici gelmedi."

Theo'nun gülümsemesi şeytani bir boyut kazandı. Çenemden tutup başparmağını alt dudağımın üstünde gezdirdi.

"Seninle iyi vakit geçirdim Shepard," dedi.

Ne kadar yetersiz bir ifadeydi. Bana kalırsa hayatımın en iyi iki haftasıydı. "Fena değildi."

Ne yapmaya çalıştığını anlayan Theo güldü. "Bu gece yatmadan önce, benimle ilgili sevdiğin şeyleri detaylıca anlattığın bir TikTok videosu görmeyi bekliyorum."

"Olur, tabii. Sanırım beş saniye uzunluğunda...ah!" Birden belimden tuttu beni hızla kendine çekti, öyle tiz bir ses çıkardım ki dallardaki kuşlar başka yere uçuştı. "Tamam! O halde on kısım falan olacak değil mi?"

"Sadece iki kısmı şeye adayacağım düşünülürse... Devasa..."

"Egona, evet," diye tamamladı Theo. O an kollarımı boynuna doladım ve parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım.

"Sonuna kadar tehdide devam diyorsun yani?" derken Theo'nun gözlerinde sıcacık ve mutlu bir bakış vardı.

Tek kaşımı kaldırdım, birden kalbim küt küt atmaya başladı. "Ne sonu?"

Theo'nun gözlerinde bir şimşek çakar gibi oldu, gördüğüm şeyin korku olduğuna yemin edebilirdim. Ama fotoğraf makinesinin flaşı gibi belirlediği hızda kaybolduğu düşünülürse yüzde yüz emin olmak zordu. Burunlarımızı birbirine sürtebilmek için Theo beni tutuş pozisyonunu değiştirdi. Sonra dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Ama dokunuşları yumuşak başlayıp yumuşak bitmişti, çok daha büyük bir şeyin vaadi gibiydi.

“Hoşça kal Noelle,” diye fısıldadı.

“Görüşürüz Theo,” diye fısıldadım.

Valizimin yanında dikilip Theo'nun uzaklaşmasını izledim. Artık içeri girmekten başka çarem yoktu. Eski hayatıma geri dönme vakti gelmişti.

Ve ben o hayatı yepyeni bir şeye dönüştürmek için sabırsızlanıyordum.

Yirmi Sekiz

NEREDEYSE ANINDA TUHAF BİR HİSSE KAPILDIM. Sanki yolculuğun üzerinden bir asır geçmişti. Elimdeki hatırlatıcı, tek somut kanıt cildimdeki keskin bronzlaşma çizgileriydi.

Ve bir de Theo...

Cumartesi sabahı erkenden kapısının önünde belirdim. Bunun iki nedeni vardı. Birincisi, geceyi boş yatağında bir sağa bir sola dönerek geçirmiştim. İkincisi, geçtiğimiz iki haftayı nasıl geçirdiğim konusunda aileme ne anlatacağımı düşünüyor, kulağa çok da absürt gelmeyen bir yöntem bulmaya çalışıyordum.

Babama söylemek beni ciddi anlamda endişelendiriyordu. Büyükannemle Paul'ün hikâyesini nasıl karşılayacağını, Paul'le yolculuğa çıktığımı ve bu konuda ona yalan söylediğimi öğrenince ne tepki vereceğini düşündükçe kaygılarım tavan yapıyordu. Yalnız Theo'yla ilişkiyi öğrenme kısmı daha az kaygılandığım bir konuydu. Ama sonuçta Theo bu karmaşık ağına ayrılmaz bir parçasıydı. Acaba bu şartlar altında babam ne düşünecekti?

Cuma gecesi eve döndüklerinde annem ve babamla konuşma fırsatım olmadı, en azından ciddi mevzulara giremedik.

Uber’le döndüklerinde onları kapının önünde karşıladım. Sıcak ve coşkulu bir karşılamadan sonra onlara bazı şeyleri genel hatlarıyla anlattım: Gezdiğim yerlerden bahsettim, çalıştığımı kanıtlayanlar dışında çektiğim fotoğrafları gösterdim, çevrimiçi mağazamdan ve bir hafta içinde gerçekleşecek Tahoe seyahatimden söz ettim. Annem bunu duyunca heyecandan deliye döndü. Babam ise daha erken bir saatte uzun uzun konuşmamız konusunda ısrar etti. Onları yatmaya gönderdikten sonra zihnimi bir rahatlık ve suçluluk duygusu kapladı.

Aslında onlara her şeyi anlatmak istiyordum. Bunu yapmak zorundaydım. Ama önce bunun kulağa bir sır gibi gelmemesi için en ideal anlatma tarzını bulmalıyordum.

Cumartesi günü ön kapıyı açtığında duştan yeni çıktığı için Theo’nun saçları ıslaktı. O an biri hariç zihnimdeki bütün düşünceler silindi. Bu adama âşık olmuştum, yani kafayı falan yemiş olmalıyordum. Bu hem heyecan verici hem de korkutucu bir histi. Pek çok duygu gibi bu da zıddını peşinden sürüklüyordu.

Beni anında kollarının arasına aldı ve popomu avuçladı. Boynuma doğru, “Seni özledim,” diye fısıldadı. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz beni kapıya yasladı ve beni öyle bir öptü ki son görüşmemizden bu yana içinde biriken yoğun arzuyu hissettim. Sevişmek için üst kata bile çıkmadık.

Bütün hafta sonunu beraber geçirdik. Yolculuk boyunca edindiğimiz alışkanlıklarımızı tekrarladık; uykuyla ya da seksle bölünene kadar gece yarısı film izlemek, akşam yemeğimiz ızgarada cızırdarken verandada dans etmek ve tabii uykusunda konuşurken Theo’yu kayda almak. Theo uyurken inanılmaz derecede gergin oluyor, anlamsız ama vurgulu şeyler mırıldanıyordu. Çoğu kez boynuna öpücükler kondurarak ya da sırtını sıvazlayarak onu gördüğü garip rüyalar

uyandırırıyordum. Sonra Theo iç geçiriyor ve beni kendine çekiyordu. Ben de Theo'nun bedeni tamamen gevşeyene kadar tekrar uykuya dalmıyordum.

Normal ve günlük aktiviteler de yapıyorduk elbette, hatta bunlar diğerlerinden daha heyecan vericiydi. Mesela cumartesi günü onu çiftçi pazarına götürdüm. Başta gönülsüz olsa da başka tarafa baktığım sırada bana kır çiçeklerinden oluşan bir buket almak gibi ince bir harekete imza attı. Bunun yanı sıra promosyon ürünleri almak için beni tezgâh tezgâh dolaştırdı. Akşam yemeğini dışarıda yedik. Ayrıca sonunda beni Bronco'suyla gezdirdi. Kullanmama izin vermedi gerçi fakat bunun da gerçekleşmesi an meselesiydi. Betty'nin vites koluna dokunamadım belki ama Theo'nunkini kavrayabildim. Ocean Kumsalının yakınındaki boş bir otoparka park ettiğimiz sırada arka koltuğa geçtik ve Theo'nun kucağına oturdum.

Yaşadığımız onca maceradan sonra tüm bunlar kulağa sıradan gelebilirdi ama benim için kesinlikle öyle değildi. Sanki yaşamak böyle bir şeydi, gurur duyacağım türden bir hayat gibiydi. Sonunda hayalini kurduğum o hayatı gerçekten yaşıyormuş gibi hissediyordum.

Pazar günü onu en sevdiğim yere, büyükannemle sık sık gittiğimiz Tennessee Vadisi'ne götürdüm. Onu buraya getirmem benim için olduğu kadar onun için de anlamlıydı. Yol boyunca ona büyükannemden ve nihai varış noktamızdan bahsettim. Uzun patikanın sonunda küçük bir kumsala vardık. Öğle yemeğimizi yemek için battaniyemizi serdik. Sonrasında başımı Theo'nun dizine yasladım. Onun dalgın parmakları saçlarımı karıştırırken uzun uzun mavi sulara baktım.

Gökte süzülen kalp şeklindeki bir bulutu izlerken "Bu akşam yemek için Thomas ve Sadie'ye söz verdim," dedim. "Sen de gelmek ister misin?"

Theo başparmağını şakağımda gezdirirken suya baktı. “Keşke gelebilseydim ama yarın için hazırlanmam lazım.”

“Bakman gereken yığınla e-posta mı var?”

Tekdüze bir sesle, “Evet,” dedi.

Elimi uzattım. Dikkatini tamamen bana verene dek tırnaklarımı yanağının üzerinde dolaştırdım. “Bir ara onlarla çifte randevuya çıkmak ister misin?”

Sesimdeki tereddüdü hissetmiş olmalı ki birden bakışları keskinleşti ama bir saniye sonra tekrar yumuşadı. “Tabii ki. İşler yoluna girdiğinde.”

Başımı sallayıp gözlerimi kapattım. Yanağımın altındaki bacağına ne kadar gergin olduğunu hissettim ama görmezden gelmeye çalıştım.

O akşam birbirimizden ayrılırken Theo yüzümü ellerinin arasına aldı ve harika bir gün geçirmemize rağmen tutkudan çok hüznü yüklü, şaşırtıcı bir yoğunlukla beni öptü.

“İyi misin?” diye sordum.

“Evet. Ben... Bu hafta pek ortalarda olmayabilirim, şu an emin değilim ama... Demek istediğim telefonlarına anında cevap veremezsem sakın endişelenme, bil ki bazı şeyleri halletmekle meşgulüm.”

Theo’yu ne denli stresli bir haftanın beklediğini ancak hayal edebilirdim. Ona daha sıkı sarıldım. “Yarın biriyle konuşmaya ihtiyaç duyarsan, küçük bir mola ver ve beni ara, olur mu? Olur da iş yerinde tuhaf bir durum yaşanırsa ya da her ne olursa. Ben buradayım.”

Senin için diye ekledim içimden.

Theo boğazını temizledi ve ağzımın köşesine son bir öpücük kondurdu. Teklifimle ilgili bir çeşit kabul cümlesi olmayı bekliyordum ama o, “Harika bir hafta sonuydu. Teşekkür ederim,” demekle yetindi.

Kollarından kurtulup kapının kolunu tuttum. Sırtarak “Kırk kez seviştiğimiz için böyle söylüyorsun,” dedim.

Theo altta kalmayıp “Hayır bunu söylememin tek nedeni sensin,” dedi. Yüzünde yine o güzel gülümsemesi vardı. Arabayla uzaklaşırken dikiz aynasından hep onu izledim, ta ki köşeyi döndüğüm an gözden kaybolana kadar.

Thomas ve Sadie’nin yaşadığı apartmanın yakınına park ettiğim sırada bile kalbim çılgınlar gibi atıyordu. Her şey yüzünden anlaşılmasın diye alnımı direksiyona dayadım ve birkaç kez derin derin nefes aldım.

Maalesef erkek kardeşim beni çok ama çok iyi tanıyordu. Yani kapıyı açar açmaz bana şöyle bir baktı ve anında kahkahalarla gülmeye başladı.

“Kapa çeneni,” deyip içeri girdim.

Sadie, “Senin sorunun ne Mas?” dedi ve sevgilisini kenara itip bana sıkıca sarıldı ve “Selam hayatım, yolculuk nasıldı bakalım?”

“Gerçekten harikaydı.”

Ve birden gözyaşlarına boğuldum.

AZ ÖNCE THOMAS VE SADIE’YE İÇİMİ DÖKMÜŞ, NE-redeyse her şeyi anlatmıştım: yolculuğa dair detaylar, büyükanmemle ilgili kederli ve şifalı düşünceler, yoğun psişik okumalar, iki haftadır gerçekte ne yaptığımı annemle babama anlatma korkum ve seksle ilgili ayrıntılar hariç Theo’yla aramızda yaşananlar...

Thomas ben ağlamaya başlar başlamaz bir şişe acil durum şarabını hazır etmişti. Şaraba uzanırken “Bence asıl sorgulanması gereken şu,” diye söze başladı. “Theo’ya âşık olacağımı biliyordum ama yine de o iddiaya girdim. Lanet olsun, şimdi bir kanepa almak zorundayım.”

“Bence asıl sorgulanması gereken bana karşı iddiaya girmen, nokta.” Derin bir nefes verdim. “Tanrım, durup dururken neden ağladığıma dair hiçbir fikrim yok. Aslında çok iyiyim.”

Sadie bacağını ovuşturdu. “Psikoanalize izin var mı?”

“Elbette,” dedim burnumu çekerek. Ardından Thomas’ın uzattığı kadehi aldım. Thomas kolunu Sadie’nin omzuna atmıştı ama parmakları o kadar uzundu ki aynı anda benim omzumu da sıkabiliyordu.

“İyi olduğunu biliyorum ama son birkaç haftada çok duygusal şeyler de yaşadın,” dedi Sadie. “Büyükanne’nin ölümünü kabullenme konusunda ne durumdasın? Sence bununla yüzleşme ve bu durumu içselleştirme şansın oldu mu?”

Anında aklıma ilk ay geldi, kendimi iş ve apartman dairemiden ibaret olan bir dünyaya hapsetmişim. Ne büyükanne’nin fotoğraflarına bakabiliyordum ne de bıraktığı sesli mesajları dinleyebiliyordum. Arkadaşlarımla dışarı çıkmayı bile bırakmışım. Çünkü görünüşte sadece nasıl olduğumu soruyorlar ama ses tonlarında hep “Şu an yas sürecindesin ama düşüncesiz biri gibi görünmemek adına sormak zorundayım” mesajı yatıyordu ve ben bu tür tavırlara tahammül edemiyordum. O birkaç ay boyunca çocukluk odamın –büyükannemle birlikte çıktığımız yürüyüşlerde çekilen manzara fotoğraflarıyla kaplı– duvarında duran fotoğraf makineme sadece uzaktan bakmışım.

“Hayır.” İlk kez bunun doğru olduğunu fark ettim.

Thomas ayağa kalkıp kanepenin etrafından dolandı. Yanıma oturdu ve saçlarımı karıştırdı.

Sadie şöyle devam etti: “Bir süre önce yas yolculuğu adlı bir makaleye rastladım. Birini kaybettikten sonra yolculuğa çıkıyorsun; en sevdiğin yere, sana huzur veren bir yere ya da rutinlerinin dışına çıkmanı sağlayacak yepyeni bir yere gidebilirsin. Bu yolculuk süresince yasını yaşıyor, kederinle

başa çıkmayı öğreniyorsun.” Sonra öne doğru eğilip gözleri-me baktı. “Bence sen de tam olarak bunu yaptın. Paul’le olan hikâyeyi aydınlatman, o duygusal mektuplar... Bu yolculuk kontrollü bir şekilde yasına ve acına odaklanmanı sağladı. Aynı zamanda Theo’yla vakit geçirerek hayatına biraz da neşe ve keyif kattın.”

“Yalnız bu az önceki duygu patlamamı açıklamıyor.”

Thomas bacağıma vurdu. “Biz senin güvenli alanınız.”

“Haklı, biz omuzlarındaki yükü boşaltacağın yeriz,” diye ekledi Sadie. “Annenle baban neler olduğunu bilmiyor, yani onların yanında bir tür maske takmak zorundasın. Theo’y-la da yepyeni, ışıltılı, heyecanlı bir şey yaşamaya başladın. Duygusal anlamda çok ağır hatta tüketici bir yolculuk sonrası onunla sadece bir hafta sonu geçirdin. Aranızdaki şeyin büyüsunün bozulmasını istemiyorsun. Bu son derece doğal bir tepki. Ruhundaki bazı şeyleri temizlemeye ihtiyacın var.”

Derin bir nefes verip şarabımdan büyük bir yudum aldım. “Sanırım bu pek çok şeyi açıklıyor. Çok fazla şey yaşadım ve biriktirdim. Ayrıca henüz bitmedi bile. Demek istediğim babamın nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyorum. İki hafta boyunca gerçekte nerede olduğumu ve neler yaptığımı öğrenince üzülecek mi? Yoksa bunu anlayışla mı karşılayacak? Bu yolculuğa sadece ben çıktım belki ama kayıp hepimizin kaybıydı. Anlıyorsunuz değil mi? Altı ay öncesine kıyasla şu an babam daha iyi bir durumda tabii ama tam olarak ne kadar iyi? Babamın kendi yasıyla nasıl başa çıktığını nereden bilebilirim ki?”

“Ona söyleyene dek bilemezsin. Yani ona ne kadar erken söylersen o kadar iyi olur,” dedi Thomas. “Babamı bilirsin. Büyükanneyle büyükbabam Joe arasındaki ilişkiyi idolleştirmişti. Yani büyükanne (büyükbabamla tanışmadan önce) evlenmenin eşiğine geldiği bir adamla takıldığını duymak

onun açısından tuhaf olabilir. Öte yandan büyükannemle senin ne kadar özel bir ilişkiniz olduğunu da biliyordu. Ayrıca fotoğrafçılığa yeniden döndüğünü duyunca resmen sevinçten havalara uçtu. Sen yokken seni hiç dilinden düşürmedi, fotoğrafçılık konusunda seninle ne kadar gurur duyduğunu söyleyip durdu.”

Gözlerim doldu. Thomas yaşları durdurmak için yanağıma hafifçe vurdu, tıpkı çocukluğumuzda yaptığı gibi. Ben de tıpkı o zamanki gibi elini sertçe ittim. Ama ne yalan söyleyeyim dikkatimi dağıtmak konusunda fena iş çıkarmamıştı.

Sonra gözleri anlamlı bir ifadeyle saate kaydı. Sekiz olmuştu. Eve döndüğümde annemle babam yatmış olacaktı ki plan da buydu zaten. “Çok ciddiym Noelle, yarın onlarla mutlaka konuşmalısın. Babam seni çok seviyor, başta anlayamasa bile er ya da geç seni destekleyecektir.”

“Onu üzmem istemiyorum. Yani hikâye meselesiyle.”

Thomas bana şöyle bir baktı. “Bak bu meseleye en çok umut bağlayan sensin. Günün sonunda ortada değiştirilemez bir gerçek var: Büyükannem büyükbaba Joe ile çok mutlu bir hayat yaşadı. Babam için de en önemlisi bu.”

“Şey... Galiba haklısın. Yarın onunla konuşacağım,” dedim. Thomas kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. “Konuşacağım dedim, söz veriyorum. Daha fazla ertelemek yok.”

“Hadi şimdi de gündemimizdeki diğer konuya geçelim,” dedi Sadie. “Theo’yla işler ciddileşti mi?”

Adını duymak bile mideme kramplar girmesine neden oluyordu.

“Bunu söylemek için erken ama...” Çaresizce omuz silktim. “Sanki o yöne gidiyor. Yani hemen gidip kanepesi siparişi falan verme Mas ama...”

Thomas dudak büktü. “İtiraf etmek istemediğin için mi böyle konuşuyorsun?”

“Böyle söylüyorum çünkü sadece birkaç hafta görüştüğün birine âşık olamazsın,” dedim. Hem gerçek hissim bu olsa bile bunu yüksek sesle söylemeye henüz hazır değildim.

Peki ya Theo? Onun hisleri de benimkiyle aynı doğrultuda mı ilerliyordu? Bunu istiyor muydu? Artık pek çok açıdan onu tanıyormuş gibi hissediyordum. Sanki birbirimizi çok iyi anlıyorduk ve her geçen gün kuvvetlenen bağımız bizi *tek bir* duyguya götürebilirdi; aşk.

“Onunla toplamda...” Sadie kafasından hesap yapmak için duraksadı ve dudakları sessizce hareket etti. “Üç yüz otuz altı saat zaman geçirdin. Uykuda geçen süreyi düşersek de...”

“Tabii bunu ayrı yataklarda yaptığınızı varsayarsak,” diye ekledi Thomas. “Ayrıca bu adamı yıllardır tanıyorsun.”

Sadie kardeşime bakıp gülümseyerek “Harika bir noktaya değindin,” dedi. “Çok fazla kaliteli zaman geçirdiniz. Yoğun duygular hissetmeniz gayet mantıklı.”

Thomas başını salladı ve dirseğiyle kaburgamı dürttü. “Evet, çok mümkün. Mesela ben Sadie’yi görür görmez âşık oldum.”

Gözlerini devirse de Sadie’nin yanakları al al olmuştu. “Hayır, olmadın.”

“Kesinlikle oldum.”

Küçük bir öpücük için üzerime doğru eğilip bir araya gelmeye çalıştılar ama ben omuzlarından tutarak ikisini de ittim. “Hayır, hayır, hayır. Yalnız kaldığınızda öpüşürsünüz. Şu an aklınızdan bile geçirmeyin çünkü ben çok açım.”

Thomas, “Bu kadar geç gelmek istemen tamamen senin suçun,” diye mırıldandı. Yine de ayağa kalkıp mutfağın yolunu tuttu.

Sadie ve ben öylece dikildik. Sonra kollarını belime doladı ve bana sıkıca sarıldı. “Senin için çok heyecanlıyım. Seni bekleyen çok güzel şeyler var.”

Yanağımı Sadie'nin şakağına yasladım. "Evet, sanırım öyle."

PAZARTESİ GÜNÜNÜN BÜYÜK BÖLÜMÜNÜ FOTOĞ-
raflarımı düzenleyerek, yeni resimleri çevrimiçi mağazama
yükleyerek ve gelen siparişleri organize ederek geçirdim.
Sadece bu işi yaparak geçimimi sağlamak şimdilik pek olası
değildi. Fakat uğruna çabalamaya değer bir hedefti.

TikTok hesabımdaki yolculuk videosunu henüz bitirme-
miştim. Öte yandan kendimi hiç de o modda hissetmiyordum.
Bu yüzden özelden gelen sorulara cevap yazmaya; insanların
kendi büyükanneleri, büyükbabaları, anne babaları, kardeşle-
ri ya da diğer aile üyeleriyle ilgili anlattıkları hikâyeleri oku-
maya odaklandım. Meğer benim gibi ne çok insan varmış,
büyükannem benim hayatımı nasıl derinden etkilediyse, be-
lirttikleri kişiler de onların hayatını aynı şekilde etkilemişti.
Tabii etki demişken Paul ve Theo'nun payını es geçemezdim.

Mesajlara cevap yazarken keder ve nostalji gibi baskın
ve sürekli duyguların üzerinde başka bir duygu daha belirdi;
gurur. İnsanların birbiriyle tekrar bağlantı kurmasını sağla-
yan tüm bu konuşmaların fitilini benim çalışmam ateşlemişti.
Duygusal bağlamda çok değerli bir şey başlatmışım ve çok
sayıda insan onda kendinden bir parça görmüştü. Zaten ol-
dum olası beni sanata çeken şey buydu; aynı anda hem çok
kişisel hem de evrensel olabilmesi.

Annemle babam işte olduğu için ev hayli sessizdi. Ama
bu kez kendimi geçen seferki gibi yalnız hissetmiyordum.
Son derece konsantreydim, öğle yemeği için ara vermeyi bile
unutmuştum. Zaman su gibi aktı. Gökte alçalmaya başlayan
güneş pencereden girip dizüstü bilgisayarımın metal kısmına
vurmaya başladı.

Atıştırmalık bir şeyler aldıktan sonra masama geri döndüm ve Theo'dan mesaj var mı diye bakmak için telefonumu elime aldım. Bu sabah erkenden, iyi şanslar dilemek için onu FaceTime'dan aramıştım. Theo fazla sessizdi, belki biraz da kafası dağınıktı. Ama kim bunun için onu suçlayabilirdi ki? İki haftalık aradan sonra fırtınanın göbeğine dalmak en sabırlı insanı bile çıldırmanın eşiğine getirebilirdi.

Sabahki görüşmemizde ona "İyi misin?" diye sormuş ve birden son zamanlarda bu soruyu çok sık sorduğumu fark etmiştim.

Theo evet anlamında başını sallamış ve çıplak göğsünü ovuşturmuştu. "Evet. İyiyim. Gün içinde haberleşiriz."

Ama ondan hiç haber çıkmamıştı. Saat dörde geliyordu ve içimde tarif edemediğim bir sıkıntı vardı.

Belki de sıkıntımın nedeni babamla yapacağım konuşmaydı. Gün içinde ona mesaj atmış ve bu akşam yemeğini mutlaka birlikte yemek istediğimi söylemiştim. O da dönerken restorana uğrayacak ve en sevdiğimiz yemeği getirecekti. Dakikalarca babamın mesajma baktım. Verimli gününe suçluluğun ağır gölgesi düşüyordu.

Ahşap masamın üzerinde parmaklarımı tıkırdattım. Sonra Theo'ya mesaj attım: Nasıl gidiyor? Bu akşam ailemle akşam yemeği yiyeceğim ama ilerleyen saatlerde uğrayabilirim.

Theo'nun gününün nasıl geçtiği ya da şu an ne durumda olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Büyük ihtimalle Anton ve Matias'la konuşmuştu. Acaba iki hafta ayrı kalmaları bir orta yol bulmalarını sağlayacak mıydı? Belki de birlikte çalışmaya devam etmek istediklerini fark edeceklerdi. Yoksa diğer ihtimal olacak ve Theo teslim bayrağını çekecek miydi?

Keşke bilebilseydim. Flor'un seansta bahsettiği o kişi, yani Theo'ya her daim yardımcı olacak rehber olmayı öyle istiyordum ki. Neye ihtiyacı varsa o olabilirdim; güvenli bir

liman, dinlemeye hazır bir çift kulak, anlayışla bakan bir çift göz. Günü kötü geçtiyse şayet ona bir kadeh şarap doldurmak ve omuzlarındaki yüklerden kurtulmasını sağlamak, günü iyi geçtiyse de onunla doyasıya kutlamak istiyordum.

Telefonumdan bir bildirim sesi geldi. Theo'dan cevap geldi diye düşünüp bir hevesle elime aldım. Ama LinkedIn bildirimiydi: Takip ettiğiniz kişilerden biri olan Theo Spencer şu an haberlerde.

Kaşlarımı çattım ve linke tıkladım. Çok tanınmış bir teknoloji sitesindeki haber yazısı anında karşımda belirdi.

ÜNLÜ SEYAHAT UYGULAMASI ŞİMDİ NEREYE'NİN KURUCU ORTAĞI VE CFO'SU THEO SPENCER ŞİRKETTEN AYRILDI

Adrenalin dev bir dalga gibi üzerime çarptı ve beni kıyıya yapıştırdı. Sözcükler gözlerimin önünde adeta dans ediyordu. Okuduğum şeyi idrak etmem birkaç dakikamı aldı.

Popüler seyahat uygulaması Şimdi Nereye'de bugün sürpriz bir gelişme yaşandı. Şirketin kurucu ortağı ve CFO'su olan Theo Spencer'in şirketle ilişkisinin kesildiği açıklandı.

Kurucu ortak ve CEO Anton Popov konuyla ilgili yayınladığı basın açıklamasında, "Yıllar boyunca yaptığı paha biçilmez katkıları için Theo'ya minnettarız," dedi ve sözlerine şöyle devam etti: "Kendisine bundan sonraki yaşamında başarılar diliyoruz. Theo'nun görevini, halihazırdaki Finanstan Sorumlu Kıdemli Başkan Yardımcımız Nathan Mata üstlenecektir. Çok değerli müşterilerimize unutulmaz deneyimler sunmaya devam edebilmek adına geçiş sürecinin en kısa sürede

ve sorunsuz bir şekilde tamamlanması planlanmaktadır. Son olarak Şimdi Nereye'nin gelecekteki büyümesi konusunda çok heyecanlı olduğumuzun altını çizmek isterim."

Sonraki birkaç paragrafta şirketin tarihçesi –ki ben bu noktada *yani Theo* diye bağırarak istedim– ve şirketle ilgili güncel bilgiler yer alıyordu.

Haberin en sonunda da şöyle yazıyordu: Konuya dair yorumlarını almak için Theo Spencer'a ulaşılamadı.

"Lanet olsun, Lanet olsun, Lanet olsun!" diye fısıldadım. Öfke ve korkudan elim ayağıma dolaşmıştı. Yoksa bu haberle Theo'yu gafıl mı avlamışlardı? Bunu düşününce kusasım geldi. Theo'nun şu an ne hissettiğinden başka bir şey düşünemiyordum.

Koridordan ayak sesleri geldi, sert ve kararlıydılar. Aklima hemen Theo geldi ama bu imkânsızdı. O muhtemelen evdeydi.

Kapı –çalınmadan– açıldı. Theo yerine babamla karşılaştım. Telefonunu havaya kaldırıp bana gösterdi, ekranda TikTok hesabım açıktı. Yüzünde gergin bir ifade vardı ve yanakları solgundu.

Ondan çok nadir duyduğum bir ses tonuyla "Noelle," dedi. "Bu da ne böyle?"

Yirmi Dokuz

BABAMIN ELİNDEKİ TELEFONA BAKTIM.

“Açıklayabilirim,” dedim. Kalbim alev alev yanıyor, beynim neler olduğunu anlayabilmek için beş farklı yöne koşturuyordu.

Babam odama girdi. “Öyleyse hemen başla.”

Masamdan kalkmaya çalışırken başka bir adrenalın dalgasına yakalandım. Gidip Theo’yu görmeliydim, derhal! “Yapamam.”

“Noelle.” Babam bıkkınlıkla ellerini kaldırdı.

“Yani şimdi yapamam. Gitmem lazım. Aslında bu akşam yemekte her şeyi açıklayacaktım. Gerçekten.” Bunları söylerken başımdan bir kazak geçirdim. Her şeyin çok boktan bir hal almasına ve ironik zamanlamaya küfrettim. “Ama şimdi... Bir şey oldu ve hemen gitmem gerek.”

Ben bunu söyleyince babamın yüzündeki kızgınlığın yerini endişe aldı. “Neler oluyor? Sen iyi misin?”

“İnan ki ben de bilmiyorum,” deyip iç çektim.

Babamın gözlerinde acı dolu bir bakış belirdi ve ben bunu çok iyi tanıyordum. Büyükanнемin ölümünden beri deneyimlediğimiz refleksif felaket tepkisi. Normalde kimse aniden kötü bir haber almayı beklemez, ta ki onlardan biri bizzat

gelip kapınızı çalana dek. Sonrasında bambaşka bir gerçekliğe adım atarsınız. Her şeyin pamuk ipliğine bağlı olduğunu ve hayatınızın bir anda temelli değişebileceğini bilirsiniz. Üstelik artık bu zihninizin bir köşesine yerleşir ve hiç gitmeyen bir konuk gibi orada sizinle kalır.

Bu yüzden hemen elimi kaldırdım. “Ben değilim. Acil bir durum var evet ama şöyle... Bir arkadaşım ile ilgili.”

Babamın yüzündeki korku yerini anlayışa ve meraka bıraktı. Sarı kaşlarından biri kalktı. “Bu hafta sonunu birlikte geçirdiğin arkadaşın mı?”

Arkadaş... Bu sözcük benim ağzımdan çıkınca yalan, babamın ağzından çıkınca da gerçekmiş gibi geliyordu. Babam gerçeği, gerçekleri bilmek istiyordu. Ayrıca ben de artık gerçeği yüksek sesle söylemek istiyordum. “Aslına bakarsan... Hayır! Arkadaşım değil. O Theo. O benim...” Elindeki telefonu işaret ettim. “Şey, daha sonra sana uzun uzun anlatacağım. Kısaca özetlemek gerekirse onunla çıkıyorum hatta ona âşık olduğumdan eminim. Bugün bir şey oldu ve hemen şehre gidip onu görmek zorundayım.”

Büyük patlamam babamı şoke etti. Önce hayretle gözlerini kırptırdı, sonra da eliyle ağzının kenarını ovuşturdu. Yaşadığı hayal kırıklığının izleri, öfke kırıntıları ve gerginlik hepsi yerli yerindeydi. Ama artık yüzünde farklı bir duygu daha vardı; sevecen bir nezaket. “Vay be! Tamam, Beans. Hazmetmem gereken çok şey var.”

“Biliyorum,” dedim oflayarak. “Bak sana yemin ederim ki döndüğümde mutlaka konuşacağız. Tam olarak ne olduğunu anlatacağım ve aklına takılan bütün soruları cevaplayacağım. Ama şimdi Theo’nun bana ihtiyacı var, yani gerçekten gitmem lazım.”

“Derin bir nefes al,” dedi babam. “İyice sakinleşene kadar da arabayı çalıştırma.”

“Sakinim.” Zangır zangır titreyen ellerimi cebime soktum ve kapıya yöneldim.

Babam bir adım kenara çekildi. Ama tam çıkarken kolumdan tutup beni durdurdu. “Seni seviyorum, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum.” Gözlerim yaşardı. Başımı babamın göğsüne yasladım. Babamın kalbi küt küt atıyordu. “Seni seviyorum, çok üzgünüm.”

Babam saçlarımın arasında bir öpücük kondurdu, ardından beni hafifçe itti. “Git hadi. Ben de bu arada videoların hepsini izleyeyim. Sadece birkaçını gördüm.”

Aman Tanrım! Bu konuyu daha sonra düşünmeye karar vererek arabama koştum. Ailemin garaj yolundan öyle sert bir manevrayla ve o kadar hızlı çıktım ki muhtemelen yan komşu mahallenin çevrimiçi şikâyet panosuna benimle ilgili bir mesaj yazacaktı. Ama umurumda bile değildi. Theo yalnızdı. Evde bir başına haberi hazmetmeye çalışıyordu. Onu bu halde bırakamazdım.

Şehre rekor sürede vardım. Evinin önüne park edince gözlerimi kısıp salonun pencerelerine baktım. İçeride hiç hareket yoktu.

Arabamdan inerken kalbim kaburgalarımı kıracakmış gibi atıyordu. Doğruca ön kapıya yöneldim ama sonra bir şey duydum; hüzünlü erkeklerin sevdiği türden bir müzik, esintiyle arka bahçeden taşınıyordu.

“Kahretsin,” diye mırıldandım.

Theo’nunkiyle yan ev arasında daracık bir geçit vardı, hemen o yola saptım. Yürüdükçe müziğin sesi artıyordu. Gerçekten de çok hüzünlü bir parçaydı. Radiohead’e ait olduğu düşünülürse, bu bile başlı başına çok şey ifade ediyordu. Theo’nun arka bahçesine açılan kapıya ulaştım. Elimi sokup içeriden sürgüyü açtım.

Theo veranda masasının etrafındaki sandalyelerden birine yayılmıştı. Sol eliyle, dizinde duran içki kadehini tutuyordu. Sağ elini de yanağına dayamıştı. Öylece boşluğa bakıyordu. Beni duyduysa bile herhangi bir tepki vermemişti.

Yalnızlığın ve hüznün portresi...

Alçak sesle, "Selam," diye seslendim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Bana baktığı an kalbim paramparça olup toprağa saçıldı. Theo'nun saçları darmadağın, gözlerinin altı da kıpkırmızıydı. Hemen yanındaki koltuğa usulca oturmamı bomboş gözlerle izledi.

"Görmüşsün," dedi.

"Evet, gördüm." Onu böyle görmenin verdiği çaresizlikle ve güçlkle yutkundum. Yüzünde ne bir duygu belirtisi vardı ne de o şen gamzesinden eser.

"Burada olmana şaşırdım."

İlk tepkim kaşlarımı çatmak oldu, kafam karışmıştı. "Neden olmayayım ki? Bugün çok korkunç bir haber aldın." Theo'nun bakışları uzaklara kaydı ama hiçbir şey söylemedi. Bunun üzerine devam ettim. "Şokta olmalısın."

Theo keyifsizce pufladı. "Şok benim durumum için doğru kelime değil."

"Doğru kelime ne peki?"

Bir an için sessiz kaldı. Sonra keskin bir nefes aldı ve sorumu duymazdan gelerek konuşmaya başladı. "Her seferinde aynı şey oluyor. Ne zaman kayda değer bir şey yaptığımı düşünsem... ne zaman 'tamam, işte bu, sanırım artık başardım' diyebileceğim bir noktaya ulaşısam... ne zaman yeterince iyi yaptım desem... Lanet olsun ki hiçbir zaman yeterince iyi olmuyor. Asla yeterince..."

"Yeterince ne..."

Theo kadehini masanın üstüne koyup öne doğru eğildi. Hayal kırıklığıyla oflayarak elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Üstelik daha kendi şirketimden kendi isteğimle kapı dışarı edildiğim gerçeğiyle bile baş edemiyorum. O lanet basın açıklamasını hemen yayınlamak zorundaydılar sanki... Babam bütün öğleden sonra beni arayıp durdu. Bize verdiği ilk elli bin doları nasıl heba ettiğimle başlayan cümlelerin sonunu asla duyamayacağım sanırım. Gerçi biz o parayı zamanla kaç katına çıkardık. Şirketi o kadar büyüttük ki ilk sermayemiz şu an kafamdan hesaplayamayacağım kadar büyük bir tutara ulaştı.” Theo bu noktada trajikomik bir kahkaha attı. “Sanırım artık *biz* diye bir şey kalmadı. Bunu söylemeyi bırakmam lazım.”

Yaklaşıp elimi koluna koydum. Dizlerimiz birbirine değiyordu ama bedenim işi daha öteye taşıyıp kucağına kıvrılmak istiyordu. Fakat ona ne kadar yakın olursam olayım yine de aramızda bir mesafe vardı, uzaklara bakan Theo’nun profili şeklinde bir mesafe.

“Konuş benimle,” dedim. “Neler olduğunu anlat. Seni bu şekilde tuzağa düşürmeye hakları var mıydı? Sana öylece artık bitti mi dediler? Bununla savaşılamaz mısınız? Yani yasal olarak?”

Theo’nun sessizliği uzadı. Uzadıkça da daha gergin bir hal aldı. Sonunda, “Beni tuzağa düşürmediler Noelle,” dedi.

“Ne demek istiyorsun? Bugün okuduğum haberde sürpriz bir gelişme deniliyordu.”

“Kamuoyu için öyle elbette ama benim için değil.”

Damarlarıma bir huzursuzluk hissi yayıldı. “Ben... Takip etmekte zorlanıyorum.”

Theo yine uzaktaki bir noktaya baktı. “Bu ayrılık haftalardır üzerinde çalışılan bir konuydu, ondan önce de işin gidişatıyla ilgili aylarca süren tartışmalarımız oldu. Sana daha önce

de söylediğim gibi şirketi yeni bir boyuta taşımak istiyorlar. Daha doğrusu yatırımcılarımızın istediği bu. Anton ve Matias da ikna oldu. Herkes aynı şeyi isterken ben işin zaten olması gerektiği gibi olduğu fikrinden vazgeçemedim. Ve kahretsin ki onları sonuna kadar zorladım...” Theo eliyle tekrar yüzünü ovuşturdu. “Yatırımcılar gitmemi istedi. Anton ve Matias da sonunda onlarla mutabık oldu. Sizinle yolculuğa çıkmaya karar verdiğimde, şirketteki payımı satın almalarını sağlayacak bazı yasal evrakları vermişlerdi. Nasıl bir ortama geri döneceğimi ya da döndüğümde beni tam olarak neyin beklediğini biliyordum. Benim için sürpriz değildi. Yani... Tanrım! O medyum bile biliyordu.”

Birden kafamın içinde bir parmak şıklatıldı ve o odaya geri döndüm. Theo’nun yanında oturuyordum ve duvardaki göz bizi izliyordu. Sonra Flor’un sözlerini anımsadım: *Demek istediğim şu ki her ne olursa olsun bunun gerçekleşmesi kaçınılmaz. Zaten halihazırda gerçekleşiyor.*

Sonra devamını da hatırladım: Theo’nun bunu saçmalık olarak nitelendirmesini, içeride deneyimlediğim şey çok gerçekmiş gibi geldiği için ağladığımı ve bu sırada Theo’nun bana nasıl sıkıca sarıldığını.

Ve sonrasında kendime dair her şeyi nasıl itiraf ettiğimi...

Sessizliğin eşiğinde bir sesle, “Dur bir saniye, yani sen bugün neyin ortasına adım attığını biliyor muydun?” diye sordum. Sözcükler içimdeki acının rüzgârına kapılıp uçuyor ve ben tutamıyordum.

“Bugün olacağından yüzde yüz emin değildim ama...” Theo duraksayıp kafasını salladı. “Hayır. Yani evet, her şeyin biteceğini biliyordum.”

Aramızdaki sessizliği son iki güne dair anılar doldurdu: cumartesi sabahı kapısında belirmem, beni sıkıca sarması, ayrılalı yirmi dört saat bile olmamışken beni ne kadar çok

özlediğini kulağıma fısıldaması, gelgitli sohbetlerimiz, paylaştığımız sessizlik, bu hafta içi çıkacağım Tahoe seyahatine dair endişelerimi ona anlatmam, beni dikkatle dinlemesi, kendi kaygılarına sımsıkı tutunurken bana bolca moral vermesi... Yeni edindiğim bu bilgiyi bu anılardan hangisiyle bağdaştırabilirdim ki? Düşündükçe içine daha da saplanıyordum.

Sonra Flor'un o akşam Theo'ya söylediği şeyi düşündüm ve kalp atışlarım daha da hızlandı: *Hayat yolunda ilerlemeni sağlayacak çeşitli kaynaklarla donatılmışsın ama onların gerektiği zaman sana yardımcı olmasına izin vermek zorundasın.*

Oradaydım. Yanındaydım... sadece yolda değil, her anında... O tüm bu karmaşanın ortasında dururken ben evinde, yatağında ve hayatındaydım. *Gerçek* hayatında... Ama o bana hiçbir şey anlatmamıştı.

Kalbimde bir şey kırıldı, paramparça oldu. Hem ona ait hem de bana ait bir şey. Hem onun adına hem de kendi adıma fena halde incinmişim.

“Theo,” dedim. “Neden bir şey söylemedin?”

Hâlâ koluna sarılı halde duran elime baktı. “Sana ne diyeceğimi bilemedim. Basın bildirisi yayınlanmadan önce sana söylemenin bir yolunu bulurum diye umut ettim. Ama belli ki başaramadım.”

Bana söylemenin bir yolunu bulmak mı? Kafamı salladım, allak bullak olmuşum. “Yani daha önce. İyi olup olmadığını sorduğum zamanlarda, işinden ve senin için ne anlama geldiğinden söz ettiğimiz sırada? Tanrım! Bütün hafta sonunu birlikte geçirdik...”

Theo gözlerini kaçırdı. “Bu konuyu açarak aramızdaki şeyi bozmak istemedim.”

Ona dik dik baktım. O kadar uzun baktım ki sonunda o da bana bakmaya mecbur kaldı. “Hiçbir şeyi bozmazdı. Ben

sana dair her şeyi bilmek istiyorum, seni üzen ya da canını sıkkan meseleler de buna dahil.”

“Sandığın gibi bir adam olmadığımı gösterenleri bile mi?” diye sorarken gözlerinde meydan okuyan bir parıltı vardı. Bakışları o kadar karanlıktı ki arkasında gizlenen duyguları seçemiyordum. Sanki o bakışlar Theo’ya değil de bir yabancıya aitti.

Kaşlarımı çattım. “Bu da ne demek şimdi? Kim olduğunu sanıyormuşum?”

“Kendi kurduğu şirketten kovulan bir adam olmadığı kesin.”

Theo’nun sözlerinin ne anlama geldiğini idrak etmeye çalıştığım sırada bir sessizlik oldu. “Bekle bir saniye. Böyle bir şey için seni *yargılayacağımı* falan mı düşündün?” Theo dikkatle bana bakıyordu. Ayrıca sessizliği aramızda kocaman bir *EVET* ılgığı gibi yankılanıyordu. Kan beynime sıçradı. “Hatırlar mısın bilmiyorum ama ben sana bütün kirli çamaşırlarımı anlattım. Ama şimdi bakıyorum da sen sadece beni pıspışlamışsın...”

“Seni pıspışlamadım,” diye çıkıştı ve doğruldu.

“Peki, bunun karşılığında hiçbir şey paylaşmadığın kesin ama... Belli ki başarısız olduğunu falan düşüneceğimi sandın hatta kendini buna inandırdın. Tabii bu şartlar altında ben ne oluyorum, bilemedim bak,” diye karşılık verdim. Boğazım düğümlendi. Theo’nun kaşları düzleşip gergin bir çizgi şeklini aldı, tam ağzını açacaktı ki gözlerimi kaçırdım ve konuşmaya devam ettim. “Demek istediğim aramızda karşılaştıracak bir şey yok. Ben tahammül edemediğim sıradan bir işi kaybettim, sen ise bizzat kurduğun ve milyonlarca dolarlık başarıya imza attığın şirketini kaybettin. Yine de...”

“İşte *tam da bu yüzden* sana söylemedim,” diye patladı Theo. Göz göze geldiğimiz an göğsümde bir şey çatırdadı. “Daha şimdi kendin söyledin Noelle. Bunu sana itiraf etmek

istemediğim için beni suçlayabilir misin? En başından beri beni başarı timsali olarak görüyorsun. Bütün yolculuk boyunca *Forbes* saçmalığından söz ettin durdun. Ne kadar harika işler yaptığımdan, insanların beni nasıl gördüğünden falan söz ettin. Benim yerimde olsan sen ne hissederdin? ‘Hey, bu arada, bütün hayatım altüst oluyor ve çok yakında işsiz kalacağım?’ Böyle mi deseydim?”

“Keşke deseydin. Ben de sana, ‘Ben de!’ derdim. En azından bana gerçek bir şey söylüyormuşsun gibi hissederdim.” Elimi kolundan çektim. Bu konuşma öyle bir hızla o kadar tuhaf bir yere gidiyordu ki başım dönüyordu. “Dalga mı geçiyorsun? Bana söylemedin çünkü beni, mükemmel olmadığın gerçeğini kaldıramayacak aptal bir kız hayranın, bir tür fanın olarak gördün.”

“On dört yaşımızdan beri bütün ilişkimiz seninle ilgiliydi. Sırf başarılarıma dayanarak beni hep yeterince iyi ya da çok iyi biri olarak nitelendirdin.” Theo ayağa kalkıp benden birkaç adım uzaklaştı. “Onu gururlandıracak bir şey yaptığını düşündüğünde birden karar değiştiren ve daha fazlasını istediğini söyleyen bir babayla büyümek ne demek biliyor musun? Her seferinde aynı şeyi yaşadığını düşünsene. Topa vuruyorsun ve bir bakıyorsun ki kale direğinin yeri değişmiş, ne kadar çabalarsan çabala bir türlü gol atamıyorsun? Hayatım boyunca kendimi yetersiz ve başarısız hissettim çünkü bana *sürekli* öyle hissettirdi.”

“Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Ben... Çok üzgünüm.” Gözlerim doldu. Babam evde beni bekliyordu. Kafası karışık ve belki biraz da kızgındı. Ama bütün hayal kırıklığına rağmen beni koşulsuz destekliyordu. Theo’nun da aynı şeye sahip olmamasından nefret ediyordum.

“Bir de sen vardın tabii. Her yaptığıma sinirleniyordun, ne zaman kızdığını görsem yaptığım şeyin yeterli olduğu hissine

kapılıyordum. Sanki zaten elimden gelenin fazlasını yapmışım gibi geliyordu. Böyle davranmak için bir sebebin ya da kazanacağın bir şey yoktu elbette. Zaten ben de buna dayanarak gerçek olduğunu anlıyordum. Bundan çok beslendim Noelle. Liseyi bitirdikten çok sonra bile sesin kafamın içinde cınlıyordu.”

Beni düşünmesine o kadar şaşırmıştım ki sesimin sürekli kafasının içinde olmasına aldırmış etmedim.

Theo ellerini saçlarının arasından geçirdi ve bir nefes verdi. “Bu yolculuğa çıktığımızda sen ilk andan beri başarılarımdan, neler yaptığımdan ve o lanet profilimden bahsettin. Ama ben bu sırada altı yıldır emek verdiğim her şeyi kaybetmek üzereydim. Sana neden anlatmak istemediğimi anlayabiliyor musun?”

“Hayır,” dedim ve ben de ayağa kalktım. “Anlamıyorum, anlayamıyorum. Tamam, yaptığın onca güzel şeyi takdir ettim. Bu beni hem çok kızdırdı hem de çok gururlandırdı. Ama mevcut durumlarımız göz önüne alınırsa –onca insan arasında ben– neden seni yargılayayım ki? Öncelikle bunu yapmaya hakkım yok. Ayrıca olsa bile bunu asla yapmazdım.”

Theo’nun çenesi kilitledi. “Durumlarımız aynı değildi.”

Theo’nun kurşundan ağır sözleri hedefine ulaştı. “Doğru, tabii ya. Çünkü benim boktan bir işim vardı ama seninki çok önemliydi.”

Theo’nun gözleri şaşkınlıkla parladı, bir de panik ve telaşla. “Öyle demek istemedim.”

“O halde ne demek istedin?”

Bir an için Theo tek kelime etmedi. Uzaklara baktı ve saniyeler sonra paniğin yerini yenilgiye benzer bir şey aldı. “Ne var biliyor musun? Boş ver. Önemli değil,” dedi.

Theo’nun sözleri ve tekrar duvara çarpmanın yarattığı hayal kırıklığı yüzünden çılgılık atmak istedim.

“Tabii ki önemli, Theo. Söylediğin ya da söylemediğin her şey benim için önemli. Ama şimdi burada durmuş yine aynı şeyi yapıyorsun, beni yine itiyorsun. Niçin kendini tutuyorsun? Seni her şeyinle görmem için neden bana bir şans vermiyorsun? Bunun benim için yeterli olduğunu göstermeme neden izin vermiyorsun?” Ona doğru bir adım attım ama aramızdaki mesafenin belirli ölçüde korunmasına da özen gösterdim. Daha fazla yaklaşırsam ona dokunmak isteyebilirdim ki muhtemelen isteyecektim. “Ben sana iş hayatımla ilgili her şeyi açıkça anlattım hatta daha fazlasını. Sana bu konuda sonuna kadar güvendim. Sen de bana tökezlememin normal olduğuna, karakterimin ayrılmaz bir parçası olmadığına dair tatlı sözler söyledin. Ne yani bunların hepsi palavra mıydı?”

Theo hakarete uğramış gibi görünmeye cüret etti. “Hayır.”

“Karşımda öylece oturup bana güldün mü? Çok zor bir durumda olduğum için ayırdığın zamana değmeyeceğimi mi düşündün?”

“Hayır.”

“Madem öyle senin tökezlemenin nesi yanlış? Niçin acınası bir durummuş gibi lanse ediyorsun? Niçin benim sana güvendiğim gibi sen de bana güvenmiyorsun?” Duygularım o kadar hızlı akıyordu ki dilim ve ağzım yetişemiyordu. Az önce dilimin ucuna kadar gelen itiraf nedeniyle midem serbest düşüşe geçmişti. “Senin nasıl bir özel bir durumun olduğunu inan hiç anlamıyorum. Senin bakış açına göre; senin başına kötü bir şey geldiğinde ben arkamı dönüp giderim. Öte yandan durum tam tersi olsa, aynı şeyi senin bana yapmayacağın konusunda ısrar ediyorsun. Ne yani, ben bu kadar iğrenç ve adi biri miyim?”

“Hayır Noelle. Ben sadece...”

Theo bana doğru bir adım attı. Anında elimi kaldırıp onu durdurdum ve bir sandalyeye yaslandım. Theo yanımdayken

sağlıklı düşünemiyordum ve an itibarıyla aramızda bir tür sınır olması benim açımdan bir gereklilikti. Bu arada önemli bir şey fark ettim; biz yakınlaştıkça ben yavaş yavaş kalkanlarımı indirmeye başlamıştım ama Theo bir an için bile gardını düşürmemişti.

Bu acı farkındalık canımı çok *yaktı*.

“Bana güvenmediğin için benimle aranda hep bir mesafe bıraktın. Dahası bunu bile isteye yaptın, aksi takdirde sana iyi misin diye sorduğumda her seferinde beni geçiştirmedin. Oysa ben seni hep gerçek olmaya, benim yanımda kendin gibi davranmaya teşvik ettim. Ben sana karşı olabildiğince şeffafken sen kalın perdelerini aralamadın bile.” Birden aklıma başka şeyler de geldi; Theo’nun konuşmanın tam ortasında duraksaması, gerçeğin etrafından dolanması, pek çok şeyi kısa cümlelerle ya da sessizliklerle geçiştirmesi... Kendini bana karşı nasıl kapattığını hatırladıkça kaygı ve korkudan delirecek gibi oluyordum. “Beni tanımana izin verdim ama sen bana karşı aynı şeyi yapmadın.”

Theo güçlükle yutkundu, nabzının hızlandığı boğazından anlaşılıyordu. Nabzının attığı o noktayı kim bilir kaç kez öpmüştüm, gerçi o zamanlar kalbinin hızla çarpmasına bambaşka bir şey neden olmuştu. Şimdi düşününce o anlar bile yalanmış gibi geliyordu. Belki de öyleydi. Belki de hepsi kocaman bir yalandı.

“Böyle söyleme,” dedi Theo. “Beni tanıyorsun.”

“Bana sadece ünlü iş adamı Theo Spencer’ı gösterirken seni nasıl tanıyabilirim ki? Sen bu kadar önemli bir konuyu sır olarak sakladın, gerçeği öğrenirsem arkamı dönüp gideceğimi düşündün.”

Theo ironik bir şekilde güldü. “Tanrım, sırlar konusunda çok takıntılısın.”

“*Bu da ne demek?*”

Theo gözlerinden alev saçarak “Zaten bütün yolculuk bununla ilgiliydi, haksız mıyım?” diye sordu. “Büyükanenin gizli aşk hayatına ışık tutmak istedin. Oysa onun açısından geçmişte kalmış acı tatlı bir tecrübeydi. Yaşadı, atlattı ve hayatına devam etti. Sana anlatmayı ya da seni de içine sürüklemeyi hiç düşünmediği bir şeydi. Ama sen illa o sırrı açığa çıkarmak istedin. Sonra durmadın, bu sefer de beni dürtüklemeye başladın. O oyunu oynamak istedin ve...”

“Bu bir oyun değil. Seni tanımak isteyen bendim. Seninle bir şeyler paylaşmak, senin yanında açık ve savunmasız olmak istedim. Ayrıca sen de beni dürtükledin, bu yüzden sakın sırları ortaya çıkarmaya hevesli tek kişi benmişim gibi davranma. Sen bana sordun, ben de anlattım. Ama soru sorma sırası bana geldiğinde ya meseleyi küçümsedin ya da konuyu tamamen kapattın. Şu an sana bunu neden yaptığını soruyorum?”

Theo sabırsızca iç çekti. “Her şey yalan söylemek için kurulmuş bir komplodan ibaret değildir. Bir şeyler anlatmadan önce hayatımı gözden geçirmek istemiş olamaz mıyım? Böyle yapınca neden kendim gibi davranmamış oluyorum ki?”

“Çünkü ben de senin hayatındayım!” diye bağırdım. “Bana bir hikâye anlatıp sonra onu dilediğin gibi değiştiremezsin. Aynı şeyi benim de senin için yapmama izin vermediğin müddetçe benimle olmak istediğini, yanımda olduğunu söyleyemezsin. Ben böyle bir ilişki istemiyorum.”

Theo’nun yüzünden yine bir panik dalgası geçti. Ama az önceki gibi anında kendini kapattı hatta bunu beden diliyle de ifade edercesine kollarını kavuşturdu.

Tekrar denemeden önce sakinleşmek için birkaç kez nefes aldım. “Ben senin baban değilim Theo. Ya da belirli bir şekilde davranmamı bekleyen, hayatındaki herhangi biri de değilim. Önce senden bir şey yapmanı bekleyen sonra da onun

yeterli olmadığını söyleyen ve omuzlarına sürekli yeni yükler yükleyen biri değilim.”

“Yalnız şu an tam da bunu yapıyorsun,” dedi Theo tekdüze bir sesle.

“Hayır, yapmıyorum. Ben sadece senden senin yanında olmama izin vermeni istiyorum. Bana karşı açık olmanı, her durumda senden hoşlanacağıma inanmanı ve bana güvenmeni. Şimdi Nereye’nin kurucu ortağı ve CFO’su olan ya da 30 Yaşın Altındaki 30 Önemli İnsan listesine giren Theo Spencer değil, gerçek Theo olmanı. Son birkaç hafta içinde bana o Theo’ya dair bazı şeyler gösterdin ama ben hepsini istiyorum. Bu konuda çok açgözlüyüm, tamam mı? Verdiğin kadarıyla yetinemem. Ben sadece seni istiyorum, iyi ve kötü bütün özelliklerinle.”

Şimdi bile o soğuk ve kapalı tavrından taviz vermiyordu. Ben teknik olarak ona yalvarırken o bir adım bile atmıyordu. Sadece beni izliyor, tanrı bilir belki biraz da dinliyordu. Fakat boynundaki kalp atışları dışında hiçbir yaşam belirtisi göstermiyordu.

“Son birkaç hafta benim için çok anlamlıydı ve bunun ana nedeni *sendin*.” Bunu söylerken sesim çatallandı. Theo ise uzaklara baktı, azalan günışığında gözleri parlıyordu. “Bak bunu istediğimi daha başka nasıl anlatabilirim bilmiyorum. Ama ben sana her şeyimi gösterdim, sen ise tüm bu süreçte benden bazı şeyleri hatta kendini sakladın. Şimdi yine içine kapandın. Tekrar tekrar tuğla bir duvarla savaşmak istemiyorum.”

Birkaç saniye hiç ses çıkmadı. Sonra Theo yere bakarak iç geçirdi ve adımı mırıldandı.

“Bence korkuyorsun. Korktuğun zaman da donup kalıyorsun.” Gözlerime baksın diye dikkatle yüzünü inceledim. “Hadi, bana bunu nereden bildiğimi sor.”

Doğru bir noktaya parmak basmış olmak, bazı şeyleri dü-rüstçe dile dökmek, bazı gerçekleri itiraf etmek biraz olsun içimi rahatlatmıştı. Hatta bir an için göğsümdeki sızı bile geçmişti. Tek amacım ona ulaşmak, benimle orta noktada bu-luşmasını sağlamaktı. Theo duvarlarını yıkıp bana doğru bir adım atarsa şayet elimi uzatıp ona dokunabilirdim.

Ama önce beni içeri almaya gönüllü olması gerekirdi ve henüz o noktada değildi. Aniden içime bir korku düştü; ya o noktaya hiç varamazsa... O zaman sahip olduğumuz bu özel şeyi de kaybederdik.

Bunu düşününce boğazım düğümlendi ama kötü düşünceyi hemen zihnimden uzaklaştırdım. “Belki de sırları haddinden fazla önemsiyordum. Ama bunu yapmamın en önemli sebebi bu sayede kendimi karşımdaki kişiye daha yakın hissetmem-di. Çünkü gerçekten önemsemiğim biri olunca...” Kahretsin, uçurumun kenarına giderek daha da yaklaşıyordum ve bu sefer Theo tam zamanında yetişip beni geriye çekmeyecekti. Üstelik bu sefer dizimde açılan bir yaradan daha fazla hasar almak üzereydim. “Dinle, seninle aramızdaki bu şeyi doyası-ya yaşamak istiyorum. Ama artık sana daha fazlasını vermek-ten korkuyorum, ta ki senin de aynı oranda vermeye hazır olduğunu bilene kadar.”

“Evet, anladım,” dedi Theo, kestirip atarcasına. Ardından iç çekerek eliyle çenesini ovuşturdu. “Ben şeye alışık değ-i-lim... Yani şu an bunu yapamam. Beni çok fazla zorluyorsun, tamam mı? Bir sürü saçmalıkla uğraşırken bir de bunu kaldı-ramam. Bu kadarı çok fazla.”

Çaresizce ellerimi havaya kaldırdım, teslim bayrağı çek-miş gibiydim. Gözyaşlarından gözlerim görmüyor, boğazım tıkanıyordu. “Yani şimdi gitmeli miyim?”

Theo ağzını açtı ama sonra kapatıp dudaklarını sıktı. So-nunda, “Yalnız kalsam daha iyi olur,” dedi.

Bu sözcükler kalbimin tam ortasına atılan bir el bombasından farksızdı. Titreyen elimle masanın üstündeki telefonumu aldım. “Peki, tamam, elbette. Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun.”

Theo’nun empatik ve yumuşak bir ses tonuyla “Lanet olsun,” deyişini duyduğumda bahçeyi yarılamıştım. Adımlarım tereddüde düştü ama arkamdan gelen ayak sesleri duymayınca tekrar yürümeye başladım. Bahçe kapısını iterek açtım. Arabama atlayıp buradan uzaklaşana dek gözyaşlarına boğulmamak için kendimi sıktım hatta dudaklarımı parçalarcasına ısırdım.

Bana Bir Sırrını Söyle... Bir yerlerden bir fısıltı çalındı kulağıma. Ama bu bir rica değildi, düpedüz benimle alay ediyordu.

Bu oyunu oynamaktan çok yorulmuştum. Artık söylediğim sırlarla yüzleşme zamanıydı. Theo’ya dair her şey göğsümün ortasında taş gibi dururken bunu yapmak her zamankinden daha zor olacaktı.

Otur

ANNEMLE BABAMI KANEPEDDE OTURMUŞ, BENİ BEK-
ler halde görünce kaç yaşında olduğumun bir önemi kal-
madı ve bu sahne anında savaş ya da kaç tepkimi tetikledi.

Salona girişimi izlediler. Annem ona belalı bir hava veren kadife blazer ceketini giymişti ama yüz ifadesi nötrdü. Babam kanepenin ucuna ilişmiş ve dizlerinin arasında ellerini kenetlemişti. Hafif çatık kaşları nazik yüz hatlarını gölgelemişti.

Kanepenin karşısında duran krem rengi berjerlerden birine oturdum ve babamın duruş pozisyonunu kopyaladım. “Selam.”

“Sel...” Yüzümün halini görünce annemin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Tatlım ne oldu? Sorun ne?”

Görünen o ki Theo’nun oturduğu sokaktan Golden Gate Köprüsü’ne gidene kadar hüznün izlerini rötuşlamak konusunda berbat bir iş çıkarmıştım.

“Yoksa o çocuk seni üzdü mü?” Babamın kaşları iyice çatıldı. Tam ayağa fırlayacaktı ki elimi kaldırıp ona engel oldum. Kendimi perişan hissetsem de bu son durum beni gülmenin eşiğine getirdi. Babam ne yapacaktı ki? Theo’nun evine gidip onu ölümüne kucaklayacak mıydı?

Aslında Tanrı biliyor ya Theo’nun şu an en çok buna ihtiyacı vardı. Ama kimse bir tuğla duvarı kucaklayamazdı.

“Ben iyiyim.” Sesim çatallanınca boğazımı temizledim. “Sadece beklediğim gibi bir konuşma olmadı.”

Annem pek ikna olmuşa benzemiyordu. “İstersen bekleyebiliriz...”

Hayır anlamında kafamı salladım. Avuçlarımı birleştirip ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırdım. “Hayır, size bir açıklama borçluyum ve şimdi bunu yapmaya hazırım.”

“Tamam,” dedi babam yavaşça. “Şey, bildiğin üzere TikTok hesabını buldum.”

“TikTok’un ne olduğunu bildiğini bile bilmiyordum.”

“Bilmiyordum zaten,” dedi babam. “Sabah iş yerinin mutfağındaydım. O sırada genç çalışanların konuşmalarına kulak misafiri oldum, internetteki bir video dizisinden bahsediyorlardı. Böyle mi diyorsunuz? Yani dizi doğru kelime mi?” Cevabımı beklemeden *her neyse* der gibi elini salladı. Babam daha dokunsal eğlenceleri tercih ederdi; bir kitabın sayfalarını çevirmek, başparmağına mürekkep bulaşması pahasına fiziki gazete okumak gibi. Sosyal medya onun için hiç de cazip değildi. “Bir yolculuktan bahsetmeye başladılar, birkaç turistik yerin adı geçti ve birden fark ettim ki sen de tam olarak aynı yerleri geziyordun. Bunun üzerine onlara, ‘Kızım da benzer bir rotada yolculuk ediyor, şu videoya ben de bakabilir miyim?’ dedim. Fotoğrafçılık grubundan biri olabileceğini düşündüm.”

Kalbim sevgiyle büyürken utançtan küçüldü.

“Bir baktım o kişi sensin.” Babamın bakışlarında soru işaretleri yanıp sönüyordu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım.

“Şey, o cümleyi aklında tut. Sen gittikten sonra annemle birlikte bütün videolarını izledik. Sonra da bazı yorumları okuduk...” Babam duraksadı. Az önce benim de yaptığım gibi boğazını temizledi. O an ilk kez, gözlerinin bir parça

camsı olduğuna dikkat ettim. Annem yüzünde hafif bir tebesümle ona baktı.

“Ağlıyor muydun?” diye bağırdım ve ayağa kalkmak için bir hamle yaptım.

Bu kez babam bir el hareketiyle bana engel oldu. Gözleri giderek kızarıyordu. “O yolculuk boyunca yaptığın şey çok güçlü ve çok etkili. İnsanların kendi ailelerine ve ne kadar yetenekli olduğuna dair yaptığı yorumlar... Her şeyden önce şunu belirtmeliyim ki çalışman annenle beni çok gururlandırdı.”

“İnanılmaz,” diye onayladı annem. “Yalnız oturup düşündük, filmi başa sardık ama yolculuğun gerçek amacını bize neden anlatmadığını bulamadık. Ne yaptığını bizden neden sakladın?”

“Bu çok uzun bir hikâye,” diye uyarma gereği hissettim.

“Belli ki hikâye anlatmakta epey maharetlisin,” dedi babam. “Neden en başından başlamıyorsun?”

Derin bir nefes aldım ve öyle yaptım. Fotoğrafları ve mektubu nasıl bulduğumu anlatarak başladım. Ebeveynlerine ait olmayan buruk bir aşk hikâyesini gündeme getirerek babamın yası atlatma sürecine zarar vermek ya da onu incitmek istemediğimi söyledim. Öte yandan kendi adıma; büyükanneyle aramızda son bir sır daha olmasını istediğimi, yolculuk boyunca uzun uzun büyükanneyle aramdaki özel bağdan bahsettiğimi, o yerleri gezerken kendimi büyükanneyle çok yakın hissettiğimi anlattım. Son olarak da –yer yer duraksayarak da olsa– yolculuk süresince Paul’e ne kadar bağlandığıma değindim. Ve Tabii Theo’ya...

Her şeyi anlattıktan sonra aralıksız konuşmaktan (öncesinde de hüngür hüngür ağlamaktan) boğazımın tahriş olduğunu fark ettim. Güçlkle yutkunurken keşke içecek bir şey olsaydı diye düşündüm. Bir bardak su ya da daha iyisi votka.

Babam derin bir iç çekti. “Öncelikle konuşmanın bağlamını geniş tuttuğun için teşekkür ederim. Bana yalan söylemen pek hoşuma gitmedi ama dürüst olmak gerekirse...” Babam birden gülümsedi, bir saniye sonra da gülmeye başladı. Annem de kıkır kıkır gülüyordu. Tenis maçı izler gibi bir anneme bir babama baktım.

Acaba votkayı *onlar* mı içmişti? “Şey... İyi misiniz?”

Babam gülmekten yaşaran gözlerini sildi. “Evet, bu sadece... biraz komik çünkü ben Paul’ü biliyordum zaten.”

Salondaki bütün oksijen birden tükendi sanki. Bir an için kendi kalp atışlarımdan başka bir şey duyamadım. “Affedersin. Ne dedin?”

“Bu bir sır değildi tatlım. Annem biz büyüdükten sonra bir iki kez bahsetmişti, *hayat nasıl da değişebiliyor* tarzında nostaljik bir sohbette.” Babam bunu söyledikten sonra ciddileşip öne doğru eğildi. “Büyükannenle aranda ne kadar yakın bir ilişki olduğu ve ikinizin oynadığı küçük sırlar oyunu da göz önüne alınırsa, bunu senden saklamış gibi hissetmeni anlayabiliyorum. Ama bana kalırsa sandığın gibi bir durum değildi. O sadece hayatının bir bölümüydü. Uzun zaman önce yaşanıp bitmiş bir bölüm.”

“Ama bu senin için...” Derin bir nefes verdim. Beynim allak bullaktı ve gizleyemediğim bir hayal kırıklığının pençesindeydim. “Yani büyükannemle büyükbabamın ilişkisi senin hep hayran olduğun bir şeydi. Bilseydin şayet bu gerçeğin seni rahatsız edeceğini düşündüm.”

“Kesinlikle hayır. Bence annemle babamın aşk hikâyesini destansı kılan şeylerden biri de bu hayat yolunda birbirlerini seçmeleri idi, Noelle. Birbirlerini buldular, ortak bir hayat kurmaya karar verdiler, sevgi ve emekle de bu kararlarının hakkını verdiler.” Babam omuz silkti ve anneme baktı. Annem de bu sırada yüzünde hoş bir tebessümle ona bakıyordu.

“Her ilişkinin bir dönüm noktası vardır. O noktaya geldiğinde bir karar vermek durumunda kalırsın; ya ona sıkı sıkı tutunmayı seçersin ya da öylece bırakır ve hayatından gitmesine izin verirsin. Bazen pek çok...”

Annem babamı dirseğiyle dürterek “Tecrübe konuşuyor,” dedi.

Babam sözüne devam etmeden önce bir süre gülümsedi. “İki senaryoda da yanlış bir taraf yok. Aslına bakarsan iki karar da inanılmaz derecede cesur. Ama bence iki kişinin birlikte kalmaya karar vermesi mucizevi bir şey. Büyükkannenle büyükbabam altmış küsur yıl boyunca bunu başardı. Üstelik yaşamlarının her dakikasını birbirlerine duydukları derin bir sevgi ve aşkla geçirdiler.”

Theo’nun sözleri kafamın içinde dönmeye başladı. *Sırlar konusunda çok takıntılısın.* Büyükkannemle Paul’ün ilişkisinin bir sır olduğunu varsayarak kendime bambaşka bir yol çizmiştim. Tanrı aşkına onların hiç gerçekleşmeyen *balayı tatiline* bile gitmiştim.

“Yani tüm bunları aslında ben mi uydurdum?” diye sordum hem kendime hem de annemle babama. “Tek yapmam gereken gelip sana, ‘Hey, Paul adlı bir adamdan haberin var mı?’ diye sormaktı. Sen de bana, ‘Evet, tabii ki var,’ derdin. Böylelikle bütün sorularım cevaplanmış olurdu. Ne yani, her şey aslında bu kadar basit miydi?”

“Şey, hayır. Bana gelseydin sana Paul’ün anlattığı hikâyeyi anlatamazdım. Sadece bildiklerimi aktarırdım ki çok fazla bir şey bildiğim söylenemez. Sen de hayatına devam ederdin. Ama seçtiğin diğer yolun seni hangi noktaya getirdiğine bir bak.”

Büyükkannemin kendi kalbinden, dilinden ve elinden dökülen sözcükleri okumak; eski aşk hikâyesini ilk elden, yani Paul’dan dinlemek; Paul’le bir bağ kurmak ve o bağın günbe-

gün güçlendiğini hissetmek; iki haftalık süreçte fotoğrafçılığa duyduğum tutkuyu yeniden keşfetmek ve Theo'yu bulmak...

Kendi başıma bir işe kalkışıp konuyu derinlemesine araştırmasaydım eğer bunların hiçbiri gerçekleşmeyecekti.

Annemle babam aksi yönlerde yana kayıp aralarında boş bir alan oluşturdular. Sonra da babam kanepedeki o boşluğa hafifçe vurdu. Sendeleyerek de olsa onlara doğru gittim ve kendimi babamın kollarına bıraktım.

Babamın ses tonu yumuşak ve sakinleştiriciydi, tıpkı uyumadan önce bana masal okurken olduğu gibi. “Hepimizin yası farklıdır ve hepimiz yasımızı farklı şekillerde yaşarsınız. Sen kendi kederinle ihtiyaç duyduğun şekilde yüzleştin; büyükannenle ilişkinizin ana dinamiklerinden birini canlı tutarak. Bu keder hiçbir zaman yok olmayacak, sadece baş edebileceğin ya da olgunlaşmanı sağlayacak bir şeye dönüşecek. Kederinden neler yarattığına bir baksana; büyükannenin hikâyesinin iplikleriyle kendi hikâyenin kumaşını dokudun. Bu tam da onun seveceği türden bir şey. Seninle o kadar gurur duyardı ki...”

Ağlamaklı bir sesle, “Baba,” dedim ki gözlerim dolmuştu bile. Kalbim hem kırılıp parçalanıyor hem de iyileşiyordu, üstelik aynı anda. Keder ve şifa dalga dalga yayılıyordu yaralı kalbimin damarlarına. Babam haklıydı. Büyükannem kesin benimle gurur duyardı. Hatta muhtemelen fotoğraflarımın altına yazılan bütün yorumları çerçeveletirdi. Ondan “bebeğim” diye söz edenleri bile...

Babam beni hafifçe sarstı. Kafamı kaldırıp bakınca onun gözlerinin de benimkiler kadar nemli olduğunu gördüm. “Annen ve ben de seninle gurur duyuyoruz. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle eve dönmeni sağlayacaksa eğer ne istiyorsan onu yapabilirsin. Çünkü bizim için gülüşünden değerli bir şey yok. Ayrıca bize yalan söylediğin için sana o kadar da kızgın

değilim çünkü sana bakınca bunların ne kadar harika bir amaca hizmet ettiğini görebiliyorum.”

Gözlerimi kapattım. O an göz kapaklarımın ardında bir film oynadığına yemin edebilirdim. Şu anadk fotoğraf makinemle yakaladığım bütün karelerden oluşan bir film... Çok güzel bir film, en acıklı sahneleriyle bile...

Anladım ki bu benim yaptığım bir hata değildi. Bu benim hayatımdı.

Aklım yine Theo’ya gitti. O bir başına evinin arka bahçesinde oturuyordu. Ben de yürüyüp gidiyordum.

Annem düşüncelerimi bölerek “Hey, düşündüm de bir de bu haftaki Tahoe işi var,” dedi. “O yolculuğa çıkmasaydın o işi de bulamayacaktın. Bence devamı da gelecek biliyor musun, hatta bundan eminim.”

Anneme takılmak için “İş kısmına değinmesen şaşardım,” dedim.

“Seni seviyorum hayatım ama Peloton odamı geri almayı da çok istiyorum.”

Gülerek yüzümü gözümü sildim. “Üzerinde çalışıyorum, merak etme.”

“Seni seviyorum, Beans,” dedi babam da. Sonra ikisi birden bana sıkıca sarıldı. Onların sevgi ve şefkatiyle içimde parçalanan bir yer onarıldı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım ve ikisini de yanağından öptüm.

Annemle babamın desteğı koşulsuz ve sonsuzdu. Bunu bilmek durumun Theo açısından ne kadar zor olduğunu biraz olsun tahmin etmemi sağlıyor ve canımı acıtıyordu. Keşke o da benim sahip olduğum şeye sahip olabilseydi. Bu konuda ona yardım etmeye, sahip olduğum her imkânı sunmaya hazırdım. Sadece ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum.

SALI GÜNÜ THEO'DAN HİÇ HABER ALAMADIM. ÇAR-şamba günü de huzursuzlanmaya başladım. Yarın Tahoe'ya gitmek üzere yola çıkacaktım. Burada öylece oturup beklersem soluğu Theo'nun evinin önünde almaktan, kapıyı açması için yalvarmaktan korkuyordum. Kelimenin tam ve mecazi anlamıyla bundan çok korkuyordum.

Bu yüzden bir şekilde kendimi dışarı attım ve Theo yerine Paul'ün kapsını çaldım.

Önce şaşkınlıktan kaşları kalktı, sonra gülümsedi ve rahatladı. "Noelle, içeri gel."

Üç gün üst üste aynı şeyi yaptım, yani ağladım. Gözyaşlarımı görünce gülüşü cılızlaşıp kayboldu. Endişeli ama bir o kadar da şefkatli bir şekilde bana sarıldı.

Çenemi Paul'ün hırka kaplı omzuna yaslarken bir açıklama yapma gereği duydum ve "Seni özledim," dedim.

Tabii bu gerçeğin sadece bir kısmıydı. Sadece onu değil, Theo'yu da çok özlemiştim. Güvenli balonumuzun içinde yaşamayı, Paul'ün anlattığı hikâyeleri dinlemeyi, uzak diyarlarındaki büyümlü yaşantımızı (her ne kadar burada da yeni ve özel bir hayat kurmaya başlasam da) çok özlemiştim.

Paul saçlarımı okşadı ve yumuşacık yanağını şakağıma dayadı. "Ben de seni özledim tatlım. Lütfen içeri gir. Gel de biraz oturalım."

Paul beni salona aldı. Bana Theo'yu hatırlatacak herhangi bir şeye bakmayı elimden geldiğince reddettim. Theo'nun fotoğraflarıyla dolu o duvara bakmaktan özellikle kaçındım. Çocuk Theo'nun neşeli ve saf gülümsemesini ya da arka bahçede bahçıvanlık yaptığı zamanki halini görmeye dayanamazdım. Gerçi ona dair hiçbir şey gözlerimin önünden

gitmiyordu ki. Paul için sebze ektiği günü bütün detaylarıyla hatırlıyordum. Üstünün çıplak olması, kasları, büyüleyici sırtı. O gün aklımın ucundan geçmezdi belki ama o güzel sırtın bütün kıvrımlarında dolaşmıştı parmağım. Şimdi bundan mahrum kalmak çok acıydı. Aslında her şey benim için acı vericiydi; ev, bahçe hatta Paul'ün yüzüne bakmak bile... Theo'nun yüzünü alıp bilgisayar programıyla altmış yıl yaşlandırınca Paul'ün yüzünü elde etmek kaçınılmazdı, benzerliğin böylesi akıl alır gibi değildi.

“Özür dilerim, çat kapı geldim. Gelmeden önce aramam ya da bir şekilde haber vermem gerekirdi.”

Ya da en azından Theo'nun burada olmadığından emin olmam gerekirdi, gerçi bir yanımda umutsuzca burada olmasını dilese de. İçeriye kulak verdim. Televizyonda yayınlanan beyzbol maçının kısık sesi dışında ev epey sessizdi.

Paul kanepenin ucuna oturdu, ben de külçe gibi yığıldım yani oturdum. Paul yüzümü daha net görebilmek için öne doğru eğildi.

“Hiç sorun değil. Daha sonra poker arkadaşlarım gelecek ama zamanımız var.”

Başımı salladım ve ellerimle bacaklarımı ovuşturdum. “Theo’yla konuştun mu bilmiyorum ama...”

“Evet, elbette konuştum,” dedi ve birden yüzü kasvetle gölgelendi.

“Buraya ağzından bilgi almaya çalışmak ya da onun hakkında konuşmak için gelmedim.” Paul'ün gözlerinde flaş gibi çakan bir tür hayal kırıklığı gördüğüme yemin edebilirdim. Ama o usulca başını salladı. “Ben... Aslına bakarsan, sözünü ettiğin şu son mektubu okuyabilirim diye umuyordum.”

Paul'ün yüzü aydınlandı. “Ah, ben de bunu bekliyordum.”

Fotoğraf albümlerinin durduğu yere, kahve masasının altına uzandı. En üstteki albümü çekti ve Zion'da çekilmiş,

muhteşem bir manzara fotoğrafının olduğu sayfayı açtı. Tam olarak belirtmek gerekirse fotoğraf Angels Landing’de çekilmişti, elimi uzatsam büyükanneme dokunabilecekmişim gibi hissettiğim yüksek rakımlı yerde. O anı hatırlayınca sırtımdan aşağı doğru inen bir ürperti hissettim. Fotoğrafın üstünde bir mektup vardı ama bu seferki diğerleri kadar eski görünmüyordu.

Paul başıyla mektubu işaret etti. Hemen gidip aldım ve katlanmış üç sayfayı özenle açtım.

“Tam hatırlayamadım ama Kathleen’in, Vera’yla bana bir düğün hediyesi ve bir not gönderdiğinden sana bahsetmiş miydim?”

Bu hatırayı belleğimin raflarında arayıp bulmak bir saniyemi aldı. “Evet, yolculuğumuzun ilk günü söylemiştin.”

“Evet, kesinlikle. Şimdi, mektubun bazı bölümleri konuyla alakasız çünkü eski üniversite arkadaşlarımız hakkında dedikodu yapıyoruz. Senden ricam senden bahsettiği kısmı okuman.”

Nefesim kesildi. “Sana benden mi bahsetti?”

Paul gözleri parlayarak “Bütün torunlarını anlattı,” diye onayladı. “Hatta koca bir sayfa sizlerle dolu. Fakat sadece sana ithafen bir paragraf var.”

İlk fırsatta Thomas’la ilgili paragrafın fotoğrafını çekip ona mesaj atmayı aklımın bir köşesine not ettim. Ama önce – Paul’ün sevecen eli de omzumdayken– kendi kısmıma odaklanmalıydım.

Ve bir de Noelle var. Şimdi sana bir sır vereceğim: Favorimiz diye bir şey olmaması gerektiğini biliyorum ama –gerçi sadece bir tane torunun olduğu için bu konuda sen gayet rahatsın– bir favori seçmem gerekseydi eğer o benim tatlı kızım olurdu. Ona her baktığımda kalbim sevgiden patlayacakmış gibi

oluyor. Gölğem gibi biliyor musun? Evin içinde sürekli peşimde, hangi odaya gitsem o da geliyor. Oturuyorsam da muhakkak kucağımda. İnsanlar bizi birbirimize çok benzetiyor ama bence o benden çok daha cesur. Bir de çok meraklı. Her şeyin içinde olmak istiyor! Bir şeyi gerçekten istediği zaman asla ama asla peşini bırakmıyor. Bir yanım bütün torunlarımın büyüdüğünü görmek isterken diğer yanım acele etme, onlarla geçirdiğin her dakika çok değerli diyor. Onlarla geçireceğim tek bir yılı bile hızlandırmak istemem ama büyüdüğünde nasıl bir kadın olacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Hoş nasıl olursa olsun, harikulade olacağından hiç şüphem yok.

Okumayı bitirdiğimde yaşlardan kelimeler birbirine giriyordu. Üzerine eğilip mektubu göğsüme, tam kalbimin üstüne bastırdım. Canım çok acıyordu.

Paul şefkatle sırtımı sıvazladı, ben de ağladıkça ağladım. Bu kez sadece büyükannemi kaybettiğim için değil, her şeyden önce bana çok büyük bir sevgi sunduğu için ağlıyordum. Ben bile kendime inanmazken bana hep inandığı için... İşin garibi artık yavaş yavaş ben de kendime inancımı geri kazanıyordum. Tüm bunları büyükannemin satırlarında, kendi eliyle yazdığı sözcüklerde görmek direkt kulağıma fısıldadığı bir sır gibiydi. Bu hem çok inanılmazdı hem çok can yakıcı. İhtiyaç duyduğum şey tam da buydu ve büyükannem bir şekilde bunu anlayıp bana cevap vermişti.

Büyükannemle Paul'ün ilişkisinden öğrenebileceğim bir şey varsa eğer o da şuydu; düşsem bile tekrar kalkabilirdim, bir şeyi bıraksam bile denemeye devam ettiğim sürece başka bir şeye tutunabilirdim. İhtiyaç duyduğum huzur öyle veya böyle beni bulacaktı zaten.

Büyükannemin öldüğü gerçeğinden nefret ediyordum, asla bu kaybın tam olarak üstesinden gelemeyecektim. Fakat

onu yakınımda tutmak için sırları daha fazla eşelememe gerek yoktu çünkü o zaten her yerdeydi. Ben kendime rehberlik ettiğimde o da bana rehberlik edecekti.

Düşüncelerim Paul'ün nazik sesiyle bölündü. "Gönderdiği hediye için teşekkür etmek amacıyla ben de ona bir mektup yazdım. Tabii aynı zamanda kendi torunumdan da bolca bahsettim."

Yüzümü gözümü sildim. Kendimi toplayabileyim diye saçımla yüzümü perdeledim. Theo hakkında konuşmak istemediğimi söylemiş olmama rağmen ona dair küçücük bir bilgi kırıntısına bile muhtaçtım.

Paul sessizliğimi doğru algıladı, yani bunu konuşmaya devam etmeye yönelik bir talep olarak gördü. "Tam olarak hangi kelimeleri kullandığımı hatırlamıyorum... Çünkü üzerinden hayli zaman geçti, ayrıca malum hafızam da eskisi gibi değil."

"Evet, tabii," diye takıldım ve hafifçe güldüm.

Konuşmaya devam ederken Paul'ün sesinde çok bariz bir keyif vardı. "Ona Teddy'yle ilgili her şeyi anlattım; ne kadar akıllı olduğunu, beş yaşındayken bile nasıl bir odaklanma yeteneğine sahip olduğunu. Ama daha da önemlisi ne kadar sevgi dolu olduğunu ve sık sık gülümsediğini."

Saçlarımı arkaya atıp ona baktım. Dikkatle beni inceliyordu.

"Birkaç haftadır o beş yaşındaki çocuğu görüyorum hem de son zamanlarda içinde bulunduğu talihsiz duruma rağmen. İkinizi gözlemledim. Günbegün yakınlaşmanızı ve çok özel bir şey inşa etmenizi. Seni itip kendinden uzaklaştırmasının çok zor olduğunun farkındayım. Ama sahip olduğunuz şey sıkı sıkı tutunmaya değer."

Babamla neredeyse aynı şeyi söylemesi beni şoke etti: *Ya serbest bırak ya da tut...*

“Bana güvenmiyor,” diye fısıldadım.

“Sana güveniyor. Sahip olduğunuz şeyin elinden alınmayacağına güvenmiyor.” Kafasını salladı. “Bu senin için değerliyse eğer oğlumuz konusunda biraz daha sabırlı ol, Noelle. Kendi mutluluğunu itiraf etmek onun için üç kat daha zor çünkü mutlu olmanın onun da hakkı olduğunu bilmiyor, hiçbir zaman bilemedi.”

Paul’ün söyledikleri kalbimin etrafını sarıp sarmaladı ve günlerdir dinmeyen sızılarına biraz olsun iyi geldi.

“Peki,” dedim sonunda. Bu tutup tutamayacağımdan emin olmadığım bir sözdü. Aramızdaki şey benim için değerliydi, peki ya Theo için? Bunun cevabı hâlâ bende yoktu.

Paul kahve ve kurabiye ikram ederek sohbet konumuzu değiştirdi. Bir müddet daha az yorucu ve daha az duygusal konulardan söz ettik. Eve gitmek için ayağa kalktığımda güneş gökte alçalmaya başlamıştı.

Ön kapıya doğru yürüdüğümüz sırada, “Aslında bu kadar geç kalmayacaktım,” dedim. “Yarın Tahoe’ya gitmek için yola çıkıyorum, iş teklif eden şu otel vardı ya... Hemen eve gidip bavulumu hazırlamam lazım.” Sonra Paul’e bakıp ironik bir şekilde gülümsedim. “Yine!”

“Nasıl gittiğini bana da haber vereceksin değil mi?”

Kapı eşiğinde duraksadım. “Bu senin için uygun mu? Yani Theo’yla işler yolunda gitmese bile?”

Paul bana şöyle bir baktı, ardından son bir kez sarılmak için beni kendine çekti. “Sen Kat’indin,” diye fısıldadı. “Yani artık benim de sayılırsın.”

Caddede ilerlerken ağlamaya kendimi öyle kaptırmıştım ki köşeyi dönüşte kırmızı yandığını son anda fark ettim. Bir saniye sonra da Theo’yu gördüm. Betty’nin direksiyonuna geçmiş, Paul’ün evine gidiyordu. Bir anlığına göz göze geldik ve müthiş bir elektrik akımı yayıldı. Telaşa kapılıp yanlışlıkla

gaza bastım ve arabayı sarsarak hızla onun yanından geçtim. Yavaşlamadım ama acaba duracak mı diye dikiz aynamdan onu izledim. Ne o durdu ne ben. Sanki kalbim Theo'nun tamponuna bağlanmıştı, aksi yönlerle gidip birbirimizden uzaklaştıkça beni çekiyor, çekiyor, kopma aşamasına getiriyordu.

Sonra ben köşeyi döndüm, o da gözden kayboldu.

Ailemin garaj yoluna park edince telefonumda bir kısa mesaj gördüm. Theo'dan gelmişti.

İhtiyaç duyduğunu söylediğin kişi olmak istiyorum.

Islak yanaklarımı sildim ve ne söyleyeceğimi bulmaya çalıştım. Sonunda çok basit ama çok anlamlı bir şeyde karar kıldım: Zaten öylesin Spencer. Sadece bu konuda kendine güvenmeni istiyorum. Ve bana...

Cevabını bekledim ama gelmedi.

Otur Bir

EUNICE BENİ TEKRAR LOBİYE YÖNLENDİRİRKEN “HER şey için çok teşekkür ederim, Noelle,” dedi. Kendisi tesisin pazarlama müdürüydü. “Son halini görmek için sabırsızlanıyorum. Bize az önce gösterdiğin kareler müthişti.”

Yerden tavana dek uzanan pencereyi göstererek “Böyle bir manzarayla çalışınca harika çekimler yapmak zor değil,” dedim. Dışarıda göz kamaştırıcı bir manzara vardı; devasa bir teras, pırıl pırıl bir havuz, onun ötesinde yükselen ağaçlar ve sarp dağlar. Hepsi bir araya gelince Tahoe Gölü’nü göz kamaştırıcı kılıyordu.

“Çok ciddiylim,” dedi Eunice, siyah kaküllerini gözlerinin önünden çekerek. “Erkek arkadaşına anlattıktan sonra ikimiz de adeta telefonlarımıza yapıştık. Sen gezdikçe biz merakla izliyorduk. Bu arada hiç abartmıyorum. Hikâyene bayıldık, fotoğrafların da tek kelimeyle büyüleyici. Sosyal katılımının ne kadar olağanüstü olduğundan bahsetmiyorum bile. Hal böyle olunca seninle çalışmak konusunda patronumu ikna etmek çok kolay oldu.”

Daha önce de buna benzer pek çok yorum okumuştum ama bizzat duymak çok değerliydi. Yalnız kaldığımda ilk işim bu gerçek mi diye kendimi çimdiklemek olacaktı. Gerçek olmayacak kadar güzel bir gün geçirmiştım.

Keşke bu mutlu anımı Theo'yla da paylaşabilseydim. Dün bana bir kısa mesaj atmış ve şöyle yazmıştı: *Tahoe'da bol şanslar Shep. Oradakilerin aklını başından alacaksın.* Ben de ona koruluğun oradaki gün batımı manzarasının bir fotoğrafını göndermiştim. Ama cevap olarak sadece kalp emoji gelmişti.

Gözlerimi kırıştıtarak içinde bulunduğum mutlu ana döndüm. “Gerçekten çok zarıfsın, teşekkür ederim. Seninle harika bir gün geçirdim.”

“Ben de aynı şekilde. Sen bir rock yıldızısın.” Kol saatine bakınca kaşlarını çattı. “Şimdi gitmem lazım ama öncesinde sana bir şey sormak istiyorum. Yüzde elli iş yüzde elli özel bir mesele diyebiliriz.”

“Tabii ki, seni dinliyorum.”

“San Francisco’da yaşayan bir arkadaşım var, kendisi bir kahve dükkânı açacak. Bütün sosyal platformlarda yayınlamak üzere mekânının ve menüsünün fotoğraflarını çekecek birini arıyor. Programının ne durumda olduğunu bilmiyorum ama senin için de uygunsa iletişim bilgilerini ona verebilir miyim?”

Heyecanımı belli etmemeye çalıştım. Gayet normal bir ses tonuyla, “Evet, tabii, iyi olur,” dedim.

Tabii bu arada içimde havai fişekler patlıyor, onlarca araba alarmı aynı anda çalıyordu. Daha birini yeni bitirdim derken potansiyel bir işim daha olmuştu...

Önceden asla ulaşamayacağımı sanıp korktuğum pek çok şey şimdi ellerimin arasındaydı. Birden Theo’nun sesi yakılandı kafamın içinde: *Sana söylemiştim...* Bu cümleyi ondan bizzat duymak için neler vermezdim.

Eunice neşeli bir sesle, “Süper!” dedi. “O halde akşamının kalanını rahatça geçirebilmen için seni rahat bırakayım. Her şey için tekrar teşekkürler. Görüntülerin son hali konusunda

irtibat halinde oluruz değil mi? Pazartesi günü sponsorlu içecek planını yeniden gözden geçirelim.”

“Kulağa harika geliyor.”

İyi dilekler eşliğinde vedalaştıktan sonra asansöre doğru yürüdüm. Göğsümde giderek büyüyen bir huzursuzluk hissi vardı.

Çünkü şu anda aramak istediğim ilk kişi Theo’ydu. *Onun* desteğini istiyordum. Ona anlattığım şeylerden sonra bana çok fazla şey sunmuştu ve tüm bunları samimiyetle yaptığından kuşku yoktu. Yani en azından o kısım tamamen gerçekti. Ne kadar zor şeyler yaşadığından bana bahsetmediği için kızgındım ama o yine de kendini tamamen geri çekmemişti. Onu, olduğu kişiyi görmüştüm, hem de âşık olacak kadar. İşte bir diğer gerçek de buydu.

Paul bana mutlu olduğunu itiraf etmenin Theo için üç kat daha zor olduğunu söylemişti. Çünkü mutlu olmaya hakkı olduğunu bile bilmiyordu. Şimdi fark ediyordum da hata yaptığını ya da başarısız olduğunu itiraf etmesi de normal insanlara kıyasla çok daha çabuktu çünkü ömrü boyunca tek duyduğu ne kadar yetersiz olduğuydu.

Enzo’nun sesinin kafamın içinde çınladığı yılları düşündüm, asla iyi bir fotoğrafçı olamayacağımı çünkü bu konuda çok yetersiz ve beceriksiz olduğumu söyleyip duruyordu. Hem de bunu onunla çalışmaya başlayalı sadece bir yıl olmuşken söylemişti ki bu da sözlerini daha yıkıcı ve kalıcı bir boyuta taşıyordu. Theo’nun babası da oğluna sürekli yetersiz olduğunu söylemişti. Hayatı boyunca buna maruz kaldığı düşünülürse kim bilir babasının sesi beyninin ne kadar derinine işlemişti? Peki ya kalbi? Kalbinin de aynı duygunun yankılarını barındırması çok yaralayıcıydı. Acaba Theo yaralı kalbinde benim de sesimi duyuyor muydu?

Gerçek ya da algısal bütün hatalarımı kabul eden, sevgisini ve desteğini benden hiç esirgemeyen kendi ailemi düşündüm. Onlar beni bu konuda hiç yargılamazlardı. Pazartesi günü Theo'yu görmeye gittiğimde maalesef bu önemli noktayı henüz fark etmemiştim. Theo hep yargılanmıştı, hayatında Paul dışında onu olduğu gibi kabul eden kimse yoktu. Sivri bile olsa köşelerini seven, parlak veya gölgeli bütün yönlerini sevecenlikle kabul eden sadece Paul'dü.

Sonra evvelki gün attığı mesajı düşündüm: *İhtiyaç duyduğunu söylediğin kişi olmak istiyorum*. Ben de ona zaten öyle olduğunu sadece bu konuda kendine güvenmesini söylemiştim. Ama Theo güvenmek konusunda çok az şey biliyordu. Ne büyük bir hata yaptığımı ancak şimdi anlıyordum. Aslında Theo'ya, kendine ya da bana güvenmesini söylemek yerine bunu neden yapması gerektiğini açıklamalıydim.

Asansörden inerken kalbim güm güm atıyordu. Yarın sabah buradan ayrılacaktım gerçi ama ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ve hepsi o kadar acildi ki bir saniye daha bekleyemezdim.

Koridorda hızla yürürken fotoğraf makinemizin olduğu çanta sürekli kalçama çarpıyordu. Fırtına gibi odama daldım. Annemle babamdan, Sadie'den ve Thomas'tan gelen mesajları şimdilik görmezden gelmeye karar verdim.

Theo'yla aramızdaki yazışmaları açıp anında yazmaya başladım.

Geçen gün sana, sen zaten ihtiyaç duyduğum kişisin derken çok ciddiye dim. Fakat sana bunun nedenini açıklamadım. Şimdi ne kadar harika biri olduğunu benden duymanı istiyorum.

Duraksadım. Koridoru koşarak geçtiğim için nefes nefeseydim. Dahası içimde hem korku hem sevinç hem de telaş vardı ve bu üçünün kombinasyonu koşmaktan çok daha yorucu olabiliyordu. Herhangi bir metin balonu çıkıp

çıkmayacağını görmek için bir süre bekledim. Hiçbir şey gelmeyince yazmaya devam ettim.

Bugün çok fazla şey oldu. Acayip fotoğraflar çektim. Pazarlama müdürü de bana bayıldı. Hatta şehirdeki bir arkadaşına beni tavsiye edeceğini söyledi, potansiyel bir işim daha var artık. Öyle güzel bir gelişmeydi ki acaba rüya mı görüyorum diye kendimi çimdiklemek istedim. Aslında her şey mükemmel gitti, tek bir şey hariç... Tüm bunları paylaşmak istediğim kişi, yani sen yanımda değilsin. Biliyor musun bu güzel haberleri alır almaz ilk seni aramak istedim. Sen her şeyimi anlatmak istediğim kişisin. Seninle paylaştığım hiçbir şey için pişman değilim, o korkunç pazartesi gününden bile... Sen kendimi güvende hissetmemi sağlıyorsun. Tek dileğim senin de aynı hissi tatman.

Ellerim de dizlerim de zangır zangır titriyordu. Yatağın kenarına oturdum ve dudağımı ısırmaya başladım. Ve bekledim... Hâlâ bir şey yoktu. Yazdığım şey giderek şeye dönüşüyordu...

Bir mektuba. *Bir aşk mektubuna*. Ama en önemli şeyleri Theo'nun yüzüne söyleyecektim.

Normalde buradan yarın çıkış yapacaktım ama yarını beklemeyeceğim. Hemen şimdi yola çıkacak ve soluğu kapıda alacağım. Ne söylediğimi hatırlıyorum: Sen de bana kendinkileri anlatmadığın sürece sana başka sırrımı anlatmayacağımı, bundan korktuğumu. Ama bu yazdıklarım sır değil ki. Bunlar salt gerçekler. Çaldığımda kapıyı açıp açmayacağına karar vermek için üç buçuk saatin var.

Theo hâlâ cevap yazmıyordu. Gördüğünü belirten bir işaret, gözlerini deviren ya da gözlerinden kalp çıkan emojiler falan da yoktu. Anlaşılan cevabının ne olduğunu oraya gidip kapısını çalana dek göremeyecektim.

Dakikalar içinde bavulumu topladım. Kalbim deli gibi atmaktan bir an olsun vazgeçmiyordu. Olabildiğince hızlı

hareket ederek tamamen hazırlandım. Bavulumu arkamdan sürükleyerek kapıya gittim. Tam kapıyı açtığım sırada...

Kapımın önündeki uzun figürü gördüğüm gibi çılgılığı bastım. Korkudan geriye doğru sendelerken “Lanet olsun!” diye bağırdım. Bu da yetmezmiş gibi topuğum bavulun kenarına takıldı. Tam sırtüstü yere düşüyordum ki...

Ama Theo uzanıp beni yakaladı. Tekrar ayaklarımın üzerinde durup dengemi sağlayana dek de beni kollarının arasını da sıkıca tuttu.

“Beklediğim tepki bu değildi ama...” diye mırıldandı.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Yine nefes nefeseydim. Kollarımdaki çantaları yere bıraktım ki ellerim bir an evvel boş kalsın. Boş kalsınlar da gerçek olup olmadığını anlamak için Theo’yu iyice kontrol edebileyim. Avuçlarımı göğsüne bastırdım, kaburgalarının arkasındaki kalbinin hızla atışını hissedebiliyordum. “Ben de tam şimdi sana gelmek için yola çıkıyordum!”

Theo gülümsedi ama gülüşünün ardına gizlenmiş bir endişe vardı, göz kenarları da gergindi. “Desene senden önce davrandım ve seni yendim.”

“Tam da senlik bir hareket,” dedim.

“Beni buraya sen davet ettin, hatırladın mı?” diye sordu ve bir adım yaklaştı. “Yoksa davetiyenin son kullanma tarihi mi geçti?”

“Ha... Hayır... kesinlikle hâlâ geçerli.” Ellerimle vücuduna dokunmama rağmen burada olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. “Beni nasıl buldun?”

“Thomas ve Sadie sayesinde.”

Aman Tanrım. Thomas sonsuza kadar bu konuda böbürlenip duracaktı.

Theo’nun ifadesi ciddileşti. “Söyleyecek çok şeyim var.”

“Benim de.” Parmaklarım kıvrılarak açık gri tişörtünün eteğini kavradı ve onu tutup kendime çektim. “Az önce sana uzun bir mesaj gönderdim, teknik olarak roman yazdım.”

“Park ettikten hemen sonra gördüm.”

“Theo, ben...”

“Önce ben,” diyerek araya girdi. Ama sesi o kadar nazikti ki gözlerim yaşardı. “Ne de olsa bunun için onca yol geldim.”

“Yine her zamanki gibi ilk sırayı almaya çalışıyorsun, ti-pik sen işte. Ama...” Theo gülünce ben de gülümsememe engel olamadım. “Tamam, devam et.”

Theo hemen ciddileşti. “Pazartesi günü söylediklerim için özür dilerim, kendimi kapattığım için üzgünüm. Aynı durumda olmadığımızı söylerken kendimi daha iyi ifade edemediğim için özür dilerim. İş kayıplarımızı kastetmedim Noelle. Ben aslında sonrasında olanları kastetmiştim.”

Dikkatle dinlediğimi anlasın diye sessizce başımı salladım.

Theo genizden gerginliğini yansıtan bir ses çıkardı. “Senin güçlü bir destek sistemin var ve ben yalnız kalmaya alışkı-nım. Bu... Böylesi benim için daha iyiydi. Demek istediğim geçmişte de hep böyle oldu, kötü şeylerle tek başıma mücadele etmek benim fabrika ayarım gibi. Bunun bana karşı kullanılmayacağına güvenmek benim için hiç kolay değil. Olanları bilseydin beni yine de ister miydin bilmiyorum, bunu düşün-medim. Yani sana anlatmayı erteleyerek kendimce kaçınıl-maz olanı geciktirdim.”

“Seni *gerçekten* istiyorum. Her ne olursa olsun.”

“Biliyorum. Tabii bunu anlamam biraz zaman aldı. Söy-lediklerini iyice düşünüp hazmetmem gerekti, sonra başıma gelen onca şeye rağmen benimle olmak istediğini fark ettim.” Theo nefes verince şakaklarımdaki küçük saçlar havalandı. Sözleri de aynı şekilde kalbime üflüyor, serin bir fısıltıyla ferahlık yayıyordu. “Seni beklettiğim için özür dilerim.”

“Ben de özür dilerim. Bana güvenmenin senin için kolay olmadığını ve zaman alacağını göremediğim için. Tam olarak hazır olmadığın halde bu kadar önemli konuları benimle paylaş diye seni fazla zorladığım için. Zaten kötü olan durumu daha da berbat hale getirdiğim için.”

“Kırılmıştın.”

“Sen de. Benim kırgınlığım ya da acım seninkinin üstüne çıkmamalıydı.” Theo’nun gözlerindeki bakışı görünce çok duygulandım. Güçlü bir duygunun elçisi olan o bakışın ne anlama geldiğini biliyordum ama adını onun koymasını istiyordum. Theo bekledi, benim de ona karşı olmam gerektiği kadar sabırlıydı. Beklerken elleriyle kollarımı okşadı. “Belli ki hâlâ birbirimiz hakkında öğrenecek çok şeyimiz var, mesela olaylara nasıl tepki verdiğimiz. Ama ben seninkini öğrenmeyi çok istiyorum...” Kafamı salladım. “Tabii artık bunlara sır demeyeceğim. Sanırım onun yerine senin gerçeklerin diyeceğim ve bekleyeceğim, ta ki sen onları benimle paylaşmayı isteyene ve buna gerçekten hazır olana kadar.”

“Bunu söylemen komik.” Gözleri beni aşip odanın içine baktı. “Girebilir miyim?”

Tam içeri adım atıyordu ki onu hafifçe ittim ve çenemi geriye yatırdım. “Önce bana doğru düzgün bir merhaba demelisin.”

Theo tek kaşını kaldırdı. “Giriş ücreti bu mu Shepard?”

“Evet,” dedim sabırsızca. O gülünce ben de gülümsedim.

Ama eğlencemiz uzun sürmedi. Theo çenemden tuttu, parmakları yanaklarımda gezindi ve beni kendine doğru çekti. Dokunuşu beni ateşledi. Çok yakın olduğumuz için bunu o da görebiliyordu. Dudakları önce kıvrıldı, saniyeler sonra da benimkilerle buluştu.

Theo’nun tişörtünü parmaklarımin arasında sıkarken sessiz ve arzulu bir ses çıkardım. Theo iç çekerek adımı söyledi.

Dudaklarıma yumuşacık bir öpücük kondurdu, sonra beni tekrar öptü. Ben öpüşmemizdeki şehvet dozunu artırmak istiyordum ama o usulca ilerlemeye devam ediyordu. Ağırdan alacak kadar sabırlıydı.

Ağzımın içine, “Merhaba,” diye mırıldandı.

“Merhaba,” dedim.

“Günün güzel geçti mi?”

Gözlerim doldu. Tabii ki bunu soracaktı. “Evet, harikaydı.”

Şen gamzesini, parlak ve gururlu gülümsemesini gördüm. “Öyle olacağından emindim.”

“Sana söylediğim için artık daha gerçek geliyor.” Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ama Theo onu düşmeden yakalamak için yanımdaydı.

“Bu duyguyu öğrenmeye başlıyorum,” dedi. Yüzündeki özel gülümsemenin anlamını merak ettim. Ama beni tekrar öptü, bunun gerçek olduğundan emin olmak istercesine oyalandıkça oyalanıyordu. “Hadi, biraz konuşalım.”

Bavulumu kapının yanında bıraktım. Theo bizi koltuğa yönlendirdi ve daha önce fark etmediğim bir çantayı yere koydu.

“İş konusunda kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordum.

Bana bir bakış attı. Bir dosya çıkardı. Ardından beni de yanına oturtabilmek için elini belime doladı.

“Duygularım karmakarışık ama zamanla daha iyi olacağım. Anton ve Matias’la tuhaf derecede medeni, babamla ise çok sert bir konuşma yaptım.”

“Nasıl geçti?”

“Ona büyükbabam ve seninle çıktığım yolculuktan söz ettim. Ailevi konularımızın internette yayılmasından pek memnun değil.” Ben yüzümü buruşturdum ama Theo sadece başını salladı. Şaşırtıcı derecede sakin görünüyordu. “Bundan nefret edeceğini biliyordum ama ben etmiyordum. O iki hafta

benim –ve tabii ki büyükbabam– için çok şey ifade ediyordu. Her şey çok özel ve çok güzeldi. Önemli olan da bu.”

Theo’nun sesindeki kararlılık kalbime dokundu.

“Her neyse, zaten sonrasında işimle ilgili gelişmelere odaklandım. Hayalinden vazgeçmek durumunda kalan benim ama babam bu konuda benden daha çok zorlanıyor. Ona bunu yapmaya mecbur olduğunu söyledim. Bunu başarana kadar onunla konuşmayacağım. Kafamın içinde onun sesi kendi sesimden daha yüksek çıkmamalı, öyle değil mi?” Gözlerimin içine baktı. “Üstelik yanımda bunun üstesinden gelmeme yardımcı olacak insanlar var.”

Ona yaklaştım, heyecandan göğsüm sıkışmıştı. Bu çok büyük yük hatta dev bir adımdı. Bunu onun gözlerinde görebiliyordum, o da bunun farkındaydı. Aramızdaki sınır kalkmamıştı sadece, aynı zamanda büyük bir yükten de kurtulmuştuk. “Seninle çok gurur duyuyorum.”

“Neyse ki geçen seferin aksine bu kez kusmak üzereymişsin gibi söylemedin,” dedi Theo sırtarak. “Bu da bir ilerleme.”

Yaşlı gözlerimi devirdim. Sonra onu şöyle bir süzdüm, ardından yüzüne dikkatle baktım. “Gerçekten iyi misin?”

Theo aynı oranda alçak bir sesle, “Şimdi daha iyiyim,” dedi.

Aramızda dalga dalga büyüyen bir sessizliğin içinde öylece kaldık. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde dokuduğumuz şeye bir iplik daha eklenmişti sanki ve bağımız daha da güçlenmişti. Görünmez, kopmaz bir bağ...

Daha fazlasını duymak istiyordum bu yüzden ikimizi sessizliğin içinden çekip aldım. Bacağına dokunurken parmaklarım kucağında duran dosyaya değdi. “Yeni bulduğun özgürlükle neler yapıyorsun anlat bakalım.”

“Ben mi... şey...” diye söze başladı. Gevelerken de keyifli bir tavırla çenesini sıvazladı. “Aslına bakarsan dün bütün gün TikTok olayını çözmeye çalıştım.”

Gözlerim büyüdü. “Ne? Neden?”

“Senin için bir şey yapmak istedim.” Yüz ifadesi çekingen bir hal aldı. “Yalnız seninki kadar güzel bir şey yapmak gördüğünden çok daha zormuş. Bunun üzerine pes ettim ve B planına geçtim.”

“B planı ne? Aslına bakarsan A planını anladığımdan bile pek emin değilim.”

Theo güldü. “A planı özünde kalbimi koyduğum bir video hazırlamaktı. B planı da aynı ama yorum bölümünde çok daha az trol olur diye düşünüyorum.”

Boğazım düğümlendi, kalbim o kadar güzel duygularla dolmuştu ki taşması an meselesiydi. “Söz vermiyorum.”

Theo sırtıttı, sonra dudakları umutla hafifçe kıvrıldı. “Çarşamba günü büyükbabamı görmeye gittim. Şey, beni gördüğün için sen de biliyorsun.”

“Evet.”

“Uzun bir konuşma yaptık.” Elini saçlarının arasından geçirdi ve dağınık bıraktı. “Çok uzun bir konuşma. O kadar uzun ki poker partisini iptal etmek zorunda kaldı. Söyleyecek çok şeyi vardı ki bu seni şaşırtmamıştır.”

“Yüzde sıfır.”

Theo’nun gözleri yüzümde öyle bir gezindi ki sanki zihniyle fotoğrafımı çekiyordu. “Sen ve büyükbabam sayesinde pek çok şeyi yeniden düşündüm. Başarımı nasıl gördüğümü, insanların başarımı nasıl gördüğünü, neyi hak ettiğime dair düşüncelerimi, büyütülme şeklimden dolayı kendi kendimi nasıl sabote ettiğimi.” Elini tutmak için uzandım, Theo da başını eğip birbirine kenetlenen parmaklarımıza baktı. “Ama büyükbabam beni karanlık odasına götürene dek bir şeyi tam anlamıyla fark etmemiştim. Orada bana bazı fotoğraflar gösterdi ki birazdan ben de sana göstereceğim. Neyse o fotoğraflara bakınca, böyle davranmaya devam ederek neyi kaybetme riskiyle karşı karşıya olduğumu gerçekten anladım.”

Elini sıktım. “Beni kaybetmeyeceksin.”

“Kaybedebilirdim ama,” dedi alçak sesle. “Belki hemen değil ama eninde sonunda. İstedğin adam olmak istiyorum ama bunu sadece senin için değil, kendim için de istiyorum. Bizi olduğumuz gibi isteyen ve kabul eden biriyle birlikte olmayı ikimiz de hak ediyoruz, sence de öyle değil mi?”

“Evet,” diye fısıldadım. Gözlerim yine dolu doluydu.

Theo birden, “Büyükbabamın ikimizin fotoğraflarını çektiğini hiç fark etmiş miydin?” diye sordu.

Kaşlarımı çattım. “Az buçuk.”

“Aslında az falan değil epey çok, tam bir *stalker*. Bir sürü fotoğrafımızı çekmiş çünkü bazı şeyleri bizden çok önce yakalamış.”

“Ne demek istiyorsun?”

Theo’nun gülümsemesi o kadar hassastı ki sanki kolayca kırılabilirdi. Onu rahatsız etmemek için nefesimi tuttum. “Hazır mısın? Gösteriyorum.”

Otur İki

GÖZLERİM THEO'NUN KUCAĞINDAKİ DOSYAYA KAYDI. Theo elini dosyanın üstüne koydu, derisinin altındaki damarları yol haritası gibi görünüyordu. O el vücudumun her yerinde gezinmişti, şimdi de sıkıca kalbimi tutuyormuş gibi hissediyordum.

“Senden gizlediğim bazı şeyler vardı,” diye lafa girdi Theo. “İşimle ilgili sorunlar vs. Ama sakladığım başka şeyler de vardı. Eğer senin için de uygunsa şimdi anlatmak istiyorum.”

“Elbette,” dedim cılız bir sesle.

Theo dosyayı açtı ve gözüm anında en üstteki fotoğrafa kilitlendi. Theo’yla ben aşağıdaki Tünel Manzarasına bakıyorduk. İlk fotoğrafımı çektiğim gündü. Ben elimde fotoğraf makinemle profilden çıkmıştım. Makineyi daha yeni gözümünden indirdiğim anlaşılıyordu. Hayran gözlerle manzaraya bakıyordum. Birkaç adım ötede duran Theo da bir şeyi izliyordu. Yüzünde benimle aynı ifade olsa da onun izlediği manzara değil bendim.

“Bak, burada korkularına rağmen o fotoğrafı çektiğin için seninle ne kadar gurur duyduğumu düşünüyordum,” diye fısıldadı kulağıma. “Bir de kendi korkumu, arkamda bıraktığım

enkazla iki hafta içinde tekrar yüzleşeceğimi düşünüyordum. O an senin kadar cesur olabilmeyi diledim. Keşke bunu sana da söyleseydim.”

“Theo...” diye haykırdım ama o kafasını salladı ve ilk fotoğrafı kenara koydu.

“Dahası da var.”

Diğer fotoğrafta Ölüm Vadisi’nde idik. Birbirimize ayna olurcasına yakın duruyorduk. Omuzlarımız birbirine doğru kavislenmişti. Gözlerim kocaman açılmıştı, ona bakarken kendimden geçmiş gibiydim. Theo’nun elleri ceplerindeydi, bedeni benim kişisel alanımı işgal ediyordu. Sanki bana uzanmak istiyor ama bir yandan da kendine engel olmaya çalışıyordu.

“Bak, burada da bana Şimdi Nereye’nin adının nasıl ortaya çıktığını sormuştun. Büyükbabam tam olarak aynı cümleyi kullanınca bana muhakkak soracağını *biliyordum*. Çünkü hep çok dikkatli ve çok özenliydin. O ana kadar, bu konu hakkında konuşmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim bile ama sen bir şekilde beni o aşamaya getirdin.”

Paul’le yaptığı yolculukların şirketin temelini oluşturduğunu anlatırken yüzündeki ifade yumuşacıktı. Belli ki bu onun için görüldüğünden çok daha anlamlıydı.

“Şimdi Nereye’nin hayatımdaki yerini konuştuğumuz sırada bana ‘gördüğün iyiliğin aynısını diğer insanlara da yapmak gibi, tekrar ve tekrar,’ demiştin ya bu söylediğini hiç unutmadım. Çünkü sen diğer insanların –hatta Anton ve Matias’ın bile– göremediği bir şeyi görmüş, şirketi kurmaktaki esas amacımı anlamıştın. Bu niyetle hayata geçirdiğim bir şeyin benden alınması çok acı. Ama senin beni, yani ne yapmak istediğimi gerçekten anlamam bu acımı biraz olsun hafifletmişti. Keşke o gün sana bunu da açıkça söyleseydim.”

Artık salya sümük ağlama aşamasına gelmiştim ama Theo durmuyordu. Sanki bir barajın kapakları açılmıştı da içindeki bütün sular tek bir seferde dışarı boşalıyordu. Tabii burada su metaforu sırları simgeliyordu.

Sıradaki fotoğrafta Zion'daki doğal yüzme alanındaydık. Suyun altında avazımız çıktığı kadar bağırıp yüzeye yeni çıkmıştık. Her yerimizden sular damlarken Paul'e bakıyorduk. O kadar yakın duruyorduk ki omuzlarımız birbirine değiyordu. Suyun altında da bacaklarımız birbirine dolanmıştı.

Theo başparmağıyla fotoğrafın köşesini düzeltti. "Bak bu da gerçekte neler yaşadığımı sana anlatmak üzere olduğum gün. Senin de zor bir süreçten geçtiğini hissetmiştim, belki de bu yüzden bir parçam beni anlayacağına inanmıştı. Ama ben şirketteki değişikliklerden söz ederken sen birden araya girdin. Kariyerimi yakından takip ettiğini, inandığım şey için mücadele ettiğim için benimle gurur duyduğunu falan söyledin... O sırada sana *mücadele edemedim ki* diyemedim. Çünkü her şey çoktan olup bitmişti. Kendimi yalancı biri gibi hissettim ama seni hayal kırıklığına uğratmak da istemedim."

"Uğratmazdın."

"Artık biliyorum." Eğilip saçlarıma bir öpücük kondurdu ve parmak eklemiyle ıslak yanaklarımı sildi. "Ama o zaman çok korkmuştum. Benden uzaklaşmanı istemedim. Ayrıca sahip olduğumuz şeye henüz tam olarak güvenmiyordum."

Paul'ün çektiği fotoğraflarımıza bakmaya devam ettik, ikimizi aynı karede buluşturduğu o kadar çok fotoğraf vardı ki. Aniden kalbim bir şimşek gibi çakan bir farkındalıkla aydınlandı.

En büyük sırrını benden saklamış olabilirdi ama bana o kadar çok küçük sırrını vermişti ki. Gerçek işte tam da buradaydı, bu fotoğraflarda... Tozlu, kırmızı, toprak yollarda yan yana yürürken bazen hiç konuşmazdık. Theo'nun eli

sırtımda gezinirken sessizliği paylaşırdık. Bazen de Şimdi Nereye uygulaması, fotoğrafçılık, lisedeki saçmalıklarımız gibi daha sıradan konulardan konuşur, ayrıntılarla sohbetimizi renklendirirdik. Theo'nun direkt objektife baktığı bir fotoğraf vardı, Paul'e duyduğu saf sevgi yüzünün her noktasından okunuyordu. Kimi zaman kırılganlıklarını da sergileyerek büyükbabasıyla ilişkisinin her parçasını görmeme izin vermişti. Hatta aralarındaki büyük sevgiyi benimle de paylaşmıştı çünkü bu sevginin beni de iyileştireceğini biliyordu.

Başka bir fotoğrafta Sedona'daydık, arka verandada dans ediyorduk. Bir gece önce ona her şeyi itiraf etmiştim, o da bazı itiraflarda bulunmuştu. Onun itirafları işiyle ilgili değildi gerçi ama yine de çok değerliydi. İlk kez beni nasıl gördüğünü söylemiş, ilk kez kendi isteklerini dile getirmişti. Geriye dönüp bakınca kendisiyle ilgili söylenen sözlere inanmayı ne kadar istediğini, bunları duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu daha net görüyordum.

Birbirine dolanmış bedenlerimizin üzerinde parmağımı gezdirdim. "İşini kaybetmek üzere olduğundan bana hiç söz etmemen beni çok üzmüştü. Ama kendini tamamen de çekmedin, bu da demek oluyor ki aslında bana bunu anlatacak kadar güvenden sadece yapamadın."

"Sana güveniyorum," dedi ve son fotoğrafı eline aldı.

Theo'nun beni Zion'daki Angels Landing'in zirvesindeyken çektiği fotoğraftı. Ona doğru döndüğüm sırada yani hareket halindeyken çekildiği için biraz bulanıktı. E-postayla ona göndermemi istediği zaman ona epey takılmıştım ama sonradan bu pozu çok sevdim. Hele şimdi diğer karelerin yanında görünce daha da çok seviyordum. Fotoğrafta Theo daha az önce bana adımla seslenmişti, bu yüzden de gözlerim ıslıl ıslıl parlıyordu. Kendimi fena halde ele vermiştim.

Theo bunu biliyormuşçasına gülümsedi. “Bu benim favorim.”

“Neden?”

“En tepeye çıkmak için ne kadar kararlı olduğumuzu hatırlıyor musun?”

Güldüm. Yolun zincirsiz kısmında dizlerimin nasıl zangır zangır titrediğini unutmam mümkün değildi. Fakat Theo’nun tam arkamda olduğunu bilmek de tuhaf bir sakinlik veriyordu.

Göz göze geldik. Theo derin bir nefes verdi. “Bunu birlikte nasıl başardığımızı hatırladın mı?”

Sesimin nasıl çıkacağına güvenemediğimden sessizce başımı salladım.

“Zirveye önce sen çıktın ve benim tek düşünebildiğim ne kadar güzel görüldüğündü. O gün bana bolca zamanım olsaydı ne yapacağımı sormuştun. Ben de seyahat ederdim dedim ama en önemli kısmı eklemedim.” Hafif yana dönüp bacağını tuttu. Gözleri derin, dipsiz bir maviydi ama aynı zamanda çok da berraktı. Onlara bakınca her şeyi görebiliyordum. “Zamanımı seninle geçirirdim demedim ama içimden öyle olmasını diledim. Şirketten ayrıldıktan sonra ne yapacağımı pek çok kez düşünmüştüm belki ama ilk kez beni gerçekten mutlu edecek bir cevap bulmuştum. Ve bu da senin sayende oldu. Çünkü birlikte yapabileceğimiz çok fazla şey vardı.”

Theo fotoğrafı sehpanın üstüne, diğerlerinin yanına koydu. Yabancı biri bunlara bakınca ne hissettiğimizi kolaylıkla anlayabilirdi. Her şey orada, ortadaydı işte. Dahası aramızdaki şey her geçen saniye büyüyüp serpiliyordu. Biz bunu kabul etsek de etmesek de. Hatta edemesek de...

“Noelle.”

Theo adımı o kadar alçak sesle söylemişti ki bir ses çıktığını duymak bile güçtü. Fotoğrafları göstererek bana, “İşte sana böyle âşık oldum,” dedi. O an göğsümün içinde kabaran duyguyu kelimelerle tarif etmem olanaksızdı.

Konunun nereye geleceğini az çok biliyordum aslında ama bunu ondan duymak yine de olağanüstüydü. Sözlerinin kalbimdeki yankısı beni o kadar etkiledi ki biraz dağıldım. “Ben de sana böyle âşık oldum.”

“Bunu görebiliyordum.” Yüzüne ağır ama biraz mahcup bir gülümseme yayıldı, tıpkı bal gibi. Onu öpmek için eğildiğimde tadını alabiliyordum.

“Seni seviyorum,” dedim. O da yüzümü ellerinin arasına alarak aynı şeyi söyledi. Bana her bir kelimeyi büyük bir rahatlama hissiyle harmanlayarak sundu.

Yüzüme dökülen saçları geriye iterek “Keşke tüm bunları sana daha önce söyleseydim,” dedi. “Cesur olmaya çalışmayı kolaylaştırıyorsun ama ben doğru şeyi yapmakta her zaman başarılı olamıyorum. Mükemmel olamam.”

“Sen beni dinlemiyor musun? Mükemmel olmam isteyen kim? Bunca kavgamızdan sonra bu söylediğinin beni ne kadar kızdırdığını biliyor olmalısın, Spencer.”

Theo yanağıma doğru güldü. Boynumu öptü, kulağıma öptü, yanağıma öpücüklerden bir yol yaptı ve öpücüklerin en özenlisini burnumun ucuna kondurdu. Gözleri kocaman açılmıştı, tıpkı benimkiler gibi.

“Seni neden sevdiğimi söyleyebilir miyim?” diye fısıldadım.

Biraz geri çekilip evet anlamında başını salladı. Yüzündeki tedirginliği görünce içim sızladı ama aynı zamanda beni daha da güçlendirdi.

“Öncelikle dünyadaki en harika torunsun. Paul için her şeyi yaparsın ve birbirinize takıntı derecesinde bağlı olduğunuz ortada. Demek istediğim onu bu kadar sevip sahiplenirken bir adım geride durmayı kabul ettin ve onunla bazı özel anlar yaşamama izin verdin, hem de bunu hiç tereddüt etmeden yaptın.” Ben bunları söylerken Theo’nun yüzündeki kaygı ve tedirginlik eriyip gitti, artık yüzünde umudun parıltısı

vardı. Onu böyle görünce yanağımdan bir damla yaş süzüldü. “O kadar özverilisin ki favori torun unvanını benimle paylaşacaksın.”

Theo’nun yüzünde ısıltılı bir gülümseme belirdi. “Biraz yavaşlasan mı acaba?”

“Tepelerden düştüğümde beni yakalıyorsun ve bu konuda beni biraz azarlıyorsun, azıcık. Ayrıca berbat bir müzik zevkin var.” Theo tam itiraz edecekti ki elimi kaldırıp onu durdurdum. “Bu bir artı değil ama belirtmeden geçemedim. Çünkü iyi yanlarının yanı sıra kötülerini de istiyor ve kabul ediyorum.”

Theo güldü ama gözleri camsı bir tabakayla kaplı gibiydi.

“Sonuncusu ve en önemlisi de yere düştüğümde beni tutup kaldırdın. Ben tekrar kendi başıma yürümeyi başarana kadar da elini üzerimden çekmedin.” Theo bana dünyanın en şirin ve en güzel gülümsemesiyle bakarken refleks olarak birkaç kez yutkundum. İyi ki etrafımızda bu halimizi fotoğraflayacak kimse yoktu. İkimiz de o kadar gülünç ve aşık görünüyorduk ki. Hayatımın en güzel ve en özel anıydı. “Ayrıca beni düzeltmeye ya da değiştirmeye çalışmadın. Beni sadece destekledin, ta ki ben de kendime inanana kadar. Ben de senin için böyle biri olmak istiyorum Theo. Kısasa kısas yapmak ya da sırlarını öğrenip ödeşmek için değil. Bunu istiyorum çünkü senin mutluluğun benim için çok önemli. Nasıl olursa olsun ya da nasıl görünürse görünsün. Umursadığım tek şey sensin ve senin gerçekten iyi ve mutlu olman.”

“Bunu ben de istiyorum,” dedi Theo. “Ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin.”

“Ederim çünkü ben de o kadar çok istiyorum.”

Rahat bir nefes vererek beni kucağına çekti, saçlarımı parmaklarına doladı ve dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdı. Birbirimize o kadar çok şey söylemiştik ki artık sözcüklerle

işimiz bitmişti. Yapmadığımız tek bir şey kalmıştı. Theo'nun öpüşü anında yoğunlaştı. Kollarımı boynuna dolayarak bedeninin limanına demirledim. Kalp atışlarını göğsümde hissedebiliyordum. Bir eli sırtımdan aşağı kayd ve beni ne kadar arzuladığını fiziksel olarak hissettirene kadar kalçalarımın tutup beni kendine yapıştırdı.

“Seni seviyorum.” Theo bunu söylerken inledi ve saçlarının arasında yumruğunu sıktı. Bunu yaparak beni tam olarak istediği yerde tutuyordu, yanında ama her anlamda.

Ağzının içine doğru güldüm. “Evet, seviyorsun.”

Theo sırtarak geri çekildi. Ona o kadar yakındım ki vakitimi bir an önce soyunup çıplak olmak dışında bir şeye ayırmak isteseydim eğer kirpiklerini tek tek sayardım.

Theo kaşlarını çattı ama o sertliğin altında yumuşak bir şeyin yattığını artık biliyordum. İfadesi her zamanki kadar etkili olsa da bu kez bir farklılık vardı. “Senin konuşman benimkinden çok daha iyiydi Shepard.”

Ben de tek kaşımı kaldırdım. “Bu bir yarış değil Spencer.”

Birbirimize keyifle bakıp sırttık. Bir tutam rekabetle tatlandırılmış büyük bir aşk. İşte biz buyduk.

Ama Theo şaşırtıcı bir tespite bulundu. “Peki, tamam. Bu kez ikimiz de kazandık.”

Haklıydı. İkimiz de kazandık. Hem gecenin kalanında hem de çok daha sonrasında...

Otur Üç

Bir Buçuk Yıl Sonra

“**Y**ATAĞA KENDİMİ YÜZÜSTÜ ATIP KIRK SEKİZ SAAT aralıksız uyumak için sabırsızlanıyorum,” diye söyledim. Bir yandan da bavulumu merdivenlerden çıkarmaya çalışıyordum. Üç haftalık kıyafet, tuvalet malzemeleri ve bir sürü hediye paketiyle tıka basa dolu olduğu için o kadar ağırdı ki kollarım ve bacaklarım kopmak üzereydi.

Arkamdan gelen Theo, “Yalnız bu kulağa yüzüstü yatıp yapabileceğin diğer şeyler kadar eğlenceli gelmiyor,” dedi.

Omzumun üstünden ona şöyle bir baktım ama kendisi popoma bakmakla o kadar meşguldü ki bunu fark etmedi bile. Cevap vermediğimi görünce o derin mavi gözler yukarı çıkıp yüzüme yöneldi. Yakalandığını anlayınca da hiç utanmadan sırttı.

“On dokuz saattir yolculuk ediyoruz, Spencer. Uyumak dışında bir planın varsa eğer seksi konuşmalarını elinle yapmanı öneririm.”

Milano’dan uçağa binip saatlerce uçtuktan ve JFK’de mola verdikten sonra bavullarımızı üst kata taşımak Everest

Dağı'na tırmanmaktan farksızdı. Çantamı son basamağın hemen yanına bırakırken bitkinlikle ofladım.

Theo da bavulunu benimkinin yanına bıraktı ve anında beni kollarının arasına alıp öptü.

“Haayır! Şu an uçak, havaalanı ve bayatlık kokuyorum.” Ne kadar itiraz etsem de sıcaklığında eriyip kollarımı gevşekçe beline dolamaktan kendimi alamadım. Theo bir adım daha atıp bağımızı derinleştirdi.

Elleri sırtımın alt kısmını dalgın dalgın okşadı. Ardından bel kıvrımından ve sırtımdan yukarı çıkıp yanaklarımı usulca kavradı. Neredeyse yirmi dört saattir bir uçak kabininde tıklılı kalmış, ondan önce de üç hafta boyunca İtalya'nın her yerini dolaşmıştık. Bunca yorgunluğa rağmen dokunuşlarının bu denli yoğun olması şaşırtıcıydı. Beni öyle bir öpüyordu ki ya beni ya da içinde bulunduğumuz anı ezberlemeye çalışıyordu.

Geçtiğimiz bir buçuk yıl boyunca Theo'nun farklı ruh hallerini tanımak ve gruplandırmak için çokça zamanım olmuştu. İşile ilgili değişiklikten sonra melankolik olduğu zamanları da silkinip bunu üzerinden nasıl attığını da izlemiştim. Anton'la ve tabii (daha az da olsa) Matias'la dostluğunun daha mesafeli bir hal alması onun için hiç de kolay olmamıştı. Ama bu olaydan dokuz ay kadar sonra tekrar denemeye karar verdi ve eve gözlerinde bir parıltıyla döndü. Nasıl güzel bir gelişme olduğunu anlamam için yüzüne bakmam yetmişti. Artık yerel toplumsal etkilere odaklanan, kâr amacı gütmeyen bir seyahat kuruluşunda severek çalışıyordu ve ne zaman görsem telefondaydı. Aile konularına değinmek gerekirse, Paul'c duyduğu büyük sevgiyi artık daha da net görüyordum, şakalaşmalarında bile aynı şefkat, aynı sakinlik vardı. Öte yandan bir keresinde babasıyla o kadar kötü bir telefon konuşması yapmıştı ki kafasını dağıtması için onu bir süreliğine

buralardan uzaklaştırmak zorunda kalmıştım. Konu benim ailem olunca da hep çok sıcak ve eğlenceli bir profil çiziyordu.

Bazen tam olarak hazır olmadığını göremeyip yaşadığı ya da hissettiği bir şeyi paylaşması için onu fazla zorluyordum, böyle anlarda da yüzüne hayal kırıklığının gölgesi düşüyordu. İşten eve döndüğümde gözlerindeki sessiz gururu çok seviyordum. Yolculuğumuzdan sonra TikTok etkileşimlerim hızla artmış, karşıma pek çok fırsat çıkmıştı. Hatta bazıları hayal bile edemeyeceğim türden şeylerdi.

Fakat Theo'nun şu anki modu favorimdi: Çok uzun zaman sonra bile hatırlamak isteyeceği türden bir an yaşadığımız sırada birden beni –tıpkı şu an yaptığı gibi– kollarının arasına alır ve bazen bir, bazen iki, bazen de beş dakika boyunca aralıksız öperdi. Nefessiz kaldığımı fark edince ancak geri çekilirdi. Bazen bana ne kadar mutlu olduğunu söyler, bazen de alnıma küçük bir öpücük kondurmakla yetinirdi.

Şimdi de bunu yapıyordu işte. Ardından başparmaklarını yanaklarımda gezdirdi ve “Evine hoş geldin,” dedi.

Bunu bana ilk söylediğinde, yani bir yıl önce buraya taşındığımda yüzünde şapşal bir gülümseme vardı. Bu onun olayıydı; ne zaman bir yere gidip gelsem kapıdan girdiğim an bunu söylerdi, gittiğim yer köşedeki market olsa bile. Merdivenlerden çıktığımızda da yüzünde yine o şapşal gülümseme vardı ve şirin gamzesi gövde gösterisi yapıyordu.

Bunu duymaktan ya da görmekten asla bıkmazdım. Ayrıca evimizden ve sevdiğimiz insanlardan üç hafta uzak kaldıktan sonra bu anı *ben de* ezberleyip hafızama kazımak istiyordum.

“Seni seviyorum,” dedim. Theo'yla nihayet tam da isteyeceğim türden bir hayat yaşamaya başlamıştım. Bu noktaya gelmek için uzun, kimi zaman da karmaşık ve kafa karıştırıcı bir yoldan geçmem gerekmişti ama sonunda buna değmişti.

Keşke büyükanmem de hayatta olsaydı da bu mutluluğumu görseydi. Ama içimden bir his bir şekilde bildiğini söylüyordu.

Theo dudaklarımın arasına, “Seni seviyorum, Shepard,” diye mırıldandı.

Kolumu omzunun üstüne kaldırıp saate baktım. Dokuzu geçiyordu ve ben açlıktan ölüyordum. “Sen bir ara Thomas ve Sadie’ye alışveriş poşetlerini bırakmalarını mı söyledin yoksa ben hayal falan mı gördüm?”

Theo şifreli bir şekilde, “Buradaydılar,” dedi. Bakışları beni aşip arkamdaki bir noktayı hedef almıştı. Ellerinde konfetilerle Thomas ve Sadie’yi görmeyi bekleyerek arkamı dönüp bakmak istedim. Ama Theo yanaklarımı avuçlarının arasına alıp dikkatimi tekrar üzerinde topladı.

Kollarının arasındayken hafifçe geriye yaslandım. Bronzlaşmış tenine rağmen yanaklarının kızardığı anlaşılıyordu. Gözleri parlak bir parça da savruktu, bunun aşırı yorgunluktan kaynaklandığını sanıyordum. Dönüş yolculuğunda çok az uyumuştı. Kendi uyumadığı gibi sürekli sıçrayıp dizime çarptığı için beni de uyutmamıştı.

“Yoksa onlar... hâlâ burada mı?” diye sorma teşebbüsünde bulundum.

Güldü. “Hayır.”

“Eşyalarımızı falan karıştırdıklarından mı endişe ediyorsun? Mas çok meraklıdır, her şeye burnunu sokmaya bayılır. Ama Sadie onu yatak odalarından ve vibratör zulalarından uzak tutması gerektiğini iyi bilir.”

“Hayır,” diye tekrarladı. “Sadece ben söyleyene kadar arkana bakmanı istemiyorum. Biz evde yokken bir şey yaptım da... daha doğrusu büyükbabamdan ve aileden biz evde değilken bir şey yapmalarını rica ettim, tabii bütün direktifleri ben verdim.”

“Ne?”

“Duvara yeni fotoğraflar asmak istiyordun değil mi?” Theo çenesiyle, omzumun üstünden, arkamdaki bir yeri gösteriyordu. Tekrar dönmek için hamle yaptım ama o beni yine durdurdu ve yüzümün ona dönük olduğundan emin oldu.

Yanağımla avcunu ittirerek pozisyonumu değiştirmeye çalıştım ama o sağlam durarak buna da engel oldu. “Aman Tanrım! *Bakmak* istiyorum! Lütfen!”

Theo güldü. Güldükçe göğsüme dayalı göğsü sarsılıyor ve beni bedenine daha sıkı bastırıyordu. Kalbinin her atışını duyabiliyordum. Fakat hızı o kadar artıyordu ki kulaklarım şaşkına dönmüştü. “Kahretsin! Çok sabırsızsın. İzin ver de son ayarlamaları yapayım.”

“Sen bunu yapana kadar saçlarıma aklar düşecek. Hadi ama!”

Theo’nun yüz ifadesinde belirgin bir değişiklik oldu, eğlencenin yerini ümide benzer bir şey aldı. Öyle saf ve yoğun bir ümitti ki bakarken bile yüreğim ısındı. “Görmek için sabırsızlanıyordum.” Theo beni konuşturmadan devam etti. “Duvara çerçeveli yeni fotoğraflar asmak istiyordun ama çok meşgul olduğunu bildiğim için bu işi senin yerine ben üstlenmek istedim. Eve döndüğünde bu işin bittiğini görmenin senin için harika olacağını düşündüm.”

“Fotoğrafları ve diğer her şeyi sen mi seçtin? Hem de tek başına?”

Theo dudağını ısırarak başını salladı. “Öncelikle çok sevdiğini bildiğim bazı fotoğrafları seçtim. Yaptığımız gezilerle aile fotoğraflarımızın bir karşımı. Hatta İtalya’da çekilmiş birkaç kareyi bile dahil ettim.”

Bunları duyunca resmen eridim bittim. “Tek kelimeyle harikasin, bunu biliyorsun değil mi? Benim için böyle bir şeye giriştiğine inanamıyorum. İşimi kolaylaştırdın.”

Theo ukala esprilerinden biriyle cevap verme gereği bile duymadı ki bu tuhaftı. “Pekâlâ, artık bakabilirsin.”

Sonunda döndüm ve baktım. Duvar o kadar büyüktü ki farklı boyutlarda yaklaşık yirmi tane çerçeveli fotoğraf rahatça sığmıştı. Sol üst köşeden başlayıp yavaşça ilerledim. Paul’le çıktığımız yolculuktan yeni fotoğraflar da vardı, yine aynı yolculukta çekilmiş diğerlerinin yerini almıştı. Çeşitli yerlerde ve farklı zamanlarda çekilmiş bir sürü fotoğraf vardı; hafta sonu seyahatlerimiz, arkadaşlarımızla yediğimiz akşam yemekleri, artık yürüyüş arkadaşı olan babam ve Paul’ün birlikte çekilmiş bir pozu, büyükannemle ikimizin bir fotoğrafı ki bu en sevdiğimdi ve...

Tam ortada da Theo’yla ikimizin dört çerçeveli fotoğrafı yer alıyordu ama bunları daha önce hiç görmemiştim. Neye baktığımı idrak etmem birkaç saniye sürdü ama anladıktan sonra kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Birinci fotoğrafta, Positano’da özel bir tekne turundaydık. Saçlarım rüzgârla uçuşuyordu ve fotoğraf çekildiği sırada başka tarafa bakıyordum. Theo ön planda gülümsüyordu, yüzü kameraya dönüktü ve elinde bir kâğıt tutuyordu. Kâğıdın üstünde BENİMLE yazıyordu.

İkinci fotoğrafta, Floransa’da bir akşam yemeğineydik. Ben Arnavut kaldırımlı bir meydana ve orada çalan bir müzik grubuna bakıyordum. Theo’nun yüzünde yine bir gülümseme vardı ve elinde yine bir kâğıt tutuyordu. Onun üstünde de EVLENİR yazıyordu.

“Aman Tanrım!” dedim, gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı bile. Hemen sıradaki fotoğrafa geçtim.

Bu kez Taormina’da bir kumsaldaydık. Elimi gözlerime siper ederek okyanusa bakıyordum. Theo birkaç adım arkamdaydı. Üstünde sadece mayo vardı ve muhteşem görünüyordu. O gün otele dönüp de kendimizi nasıl yatağa attığımızı bütün ayrıntılarıyla hatırlıyor, avuçlarımı yakan teninin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum. Elinde tuttuğu kâğıtta MİSİN yazıyordu.

Sonuncusunda, Roma'nın dar sokaklarından birindeki bir kafenin önündeydik. Theo beni kollarının arasına almıştı. Yüzüm boynuna gömülüydü. Kameraya bakan gözlerinde öyle büyük bir sevgi vardı ki hıçkırıklarımın arasında gülümsedim. O anı hatırlıyordum, beni tatlı bir sevgi ve sıcak bir şefkatle kucaklamıştı. Gözlerimi kapatmış, o anın büyüsunü içime çekmiş ve şöyle düşünmüştüm: *Tanrım, çok güzel bir hayatım var...*

Fotoğrafta Theo'nun parmaklarının arasında sıkıca tuttuğu bir yüzük vardı. Bir kâğıdı da kırmızı elbisemin üzerinden kameraya doğru tutuyordu. Bu seferkinde NOELLE? yazıyordu.

Fotoğrafların çerçevesinden yansıyan görüntüye bakınca şoke oldum. Theo arkamdaydı ve diz çökmüştü.

Hemen döndüm. Elimle bir karış açık kalmış ağzımı kapattım ve sendeleyerek ona doğru yürüdüm. Theo başparmağıyla işaret parmağı arasında fotoğraftaki yüzüğü tutuyordu.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedim. Ağlayarak ben de dizlerimin üzerine çöktüm. Bunu yapacaksak, birlikte yapmalıydık.

Theo gülümsedi, gözlerinin kenarı kırıştı. Onu seviyordum. Göz kenarlarındaki o çizgilerin zamanla derinleşmesini izlemek istiyordum. Yaşlandığını, saçlarının bembeyaz olduğunu görmek istiyordum.

“*Mükemmel* kelimesini kullanmayı sevmediğimizi biliyorum ama birlikte geçirdiğimiz son bir buçuk yıl mükemmel denecek kadar güzeldi,” dedi Theo. Kalbinden taşan duygular nedeniyle gözleri dolu dolu, sesi boğuktu. “Artık sır sakladığımı ve sırlara takılmadığımı da biliyorum ama hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istemem bir sır sayılmaz, öyle değil mi?”

Gözyaşlarıma rağmen bir kahkaha attım. “Hayır, bu konuda gayet açıksın.”

Theo sırttı, yanağından bir damla yaş süzülüyordu. “Kimse beni senin kadar sevmeyen Noelle. Her sabah uyanıyorum ve bundan daha iyisi olamaz herhalde diye düşünüyorum. Ama tuhaf bir şekilde her an her saniye daha da güzelleşen bir şeyin içinde buluyorum kendimi. Hiçbir zaman mükemmel olmayacağını biliyorum ama önümüzdeki altmış yılı ya da daha fazlasını çok güzel geçirebiliriz, tabii bunu sen de istersen.”

“Altmış yıl demek?” Onunla iki ömür geçirmek bile bana yetmezdi.

“En azından.” Theo parmağını nemli yanağımda gezdirdi ve sessizce bana o büyük soruyu sordu: “Benimle evlenir misin?”

Kollarımı boynuna öyle sıkı doladım ki düşecek gibi oldu. Theo hem gülüyor hem de belimden tutarak ikimizi dengede tutmaya çalışıyordu.

“*Lanet olsun*, tabii ki seninle evlenirim,” dedim ve öpmek için onu kendime çektim. O mutlulukla gülüyor ben de sevinçten ağlıyordum.

Theo bir kez daha, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. Parlak pırlantayı parmağıma usulca takarken bunu tekrar söyledi. Ben de ona onu sevdiğimi söyledim; ağzına, yanağına, kulağına... Bu anı ve beni ne kadar mutlu ettiğini asla unutamam diye bütün dokularına ve hücrelerine bu cümleyi fısıldamak istiyordum.

Mutluluk sarhoşuyduk. Coşkulu nidalar, sıcak kucaklaşmalar ve tutkulu öpüşmelerle geçen birkaç dakikalık kutlamadan sonra Theo elimden tutup beni ayağa kaldırdı.

Duvardaki fotoğraflara bakarken bir gün onları birinin bulduğunu hayal ettim. Bunlara bakacak ve hikâyemizi öğrenmek isteyecekti. “Tanrım! Bütün bunları benden habersiz nasıl yaptın?”

Theo'nun eli sakinleştirici ve huzur verici dokunuşlarla sırtımda aşağı yukarı hareket etti. "Aslına bakarsan bulunduğumuz yere göre öncesinde biriyle anlaştım. Bazen tekne turundaki gibi günler önce her şeyi organize ediyordum, bazen de Roma'da çekilen o fotoğraf gibi dakikalar önce ayarlıyordum. Fotoğrafı daha sonra bana mesajla göndersinler diye onlara numaramı verdim."

"Peki kim bastırdı? Kim çerçeveledi? Kim astı? Bütün ailem işin içinde miydi?"

Theo evet anlamında başını salladı. "Thomas ve büyükbaban fotoğrafı bastırdı. Annenle baban da dahil olmak üzere herkes gelip eski fotoğrafları bunlarla değiştirdi."

Bu, iki gün önce ailemle yaptığım tuhaf FaceTime görüşmesini açıklıyordu. Hepsi sersemlemiş gibi görünüyor, histerik kahkahalar atıyordu. Önce brunch keyfi yaparken içkiyi fazla kaçırdıklarını falan düşünmüştüm ama şimdi bunun gerçek nedeninin heyecandan yerlerinde duramamaları olduğunu görüyordum.

"Hepiniz çok sinsisiniz. Aman Tanrım!" Elimi alnıma bastırınca yüzüğün soğuk metali alev alev yanan tenimde serinletici bir etki yaptı. "Acaba bir gün daha iyi bir sürpriz yapıp bunun üzerine çıkabilecek miyim?"

Theo bana döndü ve beni kollarının arasına çekti. Bakışlarıyla beni tepeden tırnağa taradı. Yüzü saf mutluluk, cüretkâr bir aşk ve bariz bir sevginin ışıyla parıl parıl parlıyordu. "Bu bir yarış değil, unuttun mu?"

Büyülenmiş gibi yüzüğüme baktım sonra gözlerimi kırpıştırarak bakışlarımı âşık olduğum adama çevirdim. "Bu gerçek mi? Bu gerçekten benim hayatım mı?"

Theo dudaklarını dudaklarıma değdirerek "Shepard," dedi ve hemen ekledi. "Bu bizim hayatımız."

Bakışları yoğunlaşıyor, öpüşleri tutkuyla dolup şehvetli arayışlara dönüşüyordu. Onu geri geri, yatak odamıza doğru ittim. Tişörtünün eteğini sıkıca kavradım, Theo tişörtü başından çıkarmama izin verdi. O da bu sırada hem gülüyor hem de elimi ağzına götürüp yüzüğün takılı olduğu parmağımı öpücüklerle boğuyordu.

Birlikte olduğumuz süreçte seksin neredeyse her türlüünü yapmıştık; çılgın, yavaş, yoğun ve sert, hararetli bir tartışma sonrası ateşli barışma, gizli ve yakalanma riski içeren... Fakat şurası kesin ki nişanlı seksi benim favorim olacaktı. Theo'nun beni nasıl arzuladığını ve birazdan yaşayacağımız şehvetin hangi boyuta varacağını kalçalarımı sıkıca kavramasından anlamıştım.

Theo beni yatak odasının yanındaki duvara yasladı. Ağız boynumun her noktasında geziniyor, dudakları nabzımın en güçlü attığı noktaya baskı yapıyor ve elleri kadar sıcak gülümsemesi tenimi okşuyordu. “Acaba balayımızda nereye gitsek?”

Sadece bir saniye düşündüm. Sonra gülümsedim ve kollarımı boynuna tekrar dolayarak “Bir yolculuğa ne dersin?” diye sordum.

Teşekkür

Gençliğimin ilk döneminde büyükannem tesadüfen bilgisayarımdaki bir hikâyeyi buldu. Bana onu okuduğunu söylediği an dağıldım, öfke ve utanç kuyusunun dibini boylamıştım sanki. Ama sonra yazdığım şeyi gerçekten sevdiğini belirtti ve aklımda yer eden bir şey daha söyledi: “Onu yazmayı bitir. Sonunu merak ediyorum.”

Onu ve ondan sonra yazdığım bir düzine hikâyeyi hiçbir zaman bitirmedim. Fakat büyükannemin kafamın içinde yankılanan sesinden aldığım cesaretle bu kitaptakini bitirmeyi başardım. Bunu eline alıp okuyabilme şansı olsaydı eğer, bence kesinlikle çok severdi. Ama en önemlisi, çok uzun zamandır hayalini kurduğum bir şeyin başlangıcına tanık olduğu için ne kadar heyecanlı olduğunu söylerdi. Bu yüzden öncelikle ona teşekkür etmek istiyorum. Bu hikâyenin ateşini yakan ilk kıvılcım olduğu için.

İnanılmaz menajerim Samantha Fabien’e de sonsuz şükranlarımı sunmak istiyorum. En başından beri bu hikâyeyi ve Noelle’i anladığın, bana olan sarsılmaz inancın için ki gerçek olduğuna ben bile hâlâ inanamıyorum. Sana ve bizi bir araya getirmek için çeşitli komplolar kuran büyükannelerimize çok

teşekkür ederim! Büyük bir teşekkür de harika Root Lit ailesine gitsin isterim.

Muhteşem editörüm Kerry Donovan'a da minnettarım. Theo ve Noelle'i en az benim kadar sevdiği ve hepimize bir şans tanıdığı için. Rehberliğinden, yeteneklerinden ve engin bilgi birikiminden yararlanabildiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum. Bunun gerçek bir kitap olmasını sağladıkları için kocaman bir teşekkür de Berkley ekibinin kalanına; Mary Baker, Megan Elmore, Christine Legon, Dache' Rogers, Fareeda Bullert ve Anika Bates. İnanılmaz bir kapak yönetmeni olduğu için Emily Osborne'a, çarpıcı kapak çizimleri için Anna Kuptsova'ya da çok teşekkür ederim. Emekleriniz için minnettarım.

Bu yolculukta çok sayıda insanı peşimden sürükledim, bu yüzden bana biraz daha tahammül etmenizi rica ediyorum. Öncelikle onları toplum önünde utandırmamak adına takma adlarına burada yer veremeyeceğim Anya ve Kate; siz olmasaydınız ben ne yapardım? Umarım bunun cevabını asla öğrenmem. Elimi sıkıca tuttuğunuz, gözlerimizden yaşlar gelene dek benimle güldüğünüz, beni tekrar gülümsetene dek de benimle ağladığınız için size çok teşekkür ederim. Bence bizimki gibi bir dostluğun eşine bu dünyada ender rastlanır.

Sarah T. Dubb, Risa Edwards ve Livy Hart... Siz olmasaydınız bu kitap da olmayacaktı. Teşvik edici sözleriniz ve her gün daha iyi olmam için beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Bu kitabı yazma sürecimde düşünceli ve yüreklen-dirici geri bildirimlerde bulundukları için Alexandra Kiley, Maggie North ve Sarah Burnard'a; bu yolda harika bir amigo kız gibi beni destekledikleri için Jen Devon ve Ingrid Pierce'a çok teşekkür ederim. Jen ve Ingrid, siz inanılmaz yeteneklere sahip muhteşem insanlarsınız. Ne kombinasyon ama!

Bu kitabı okuyan, hakkında yorum yapan ve moralimi yükselten insanlar da büyük bir teşekkürü hak ediyor: Mae B, Kate Robb, Aurora Palit, Sofia Arellano, Rebecca Osberg (B takımının temsilcisi), Ambriel McIntyre, Nicole Poulsen, Carla G. Garcia, Tasha Berlin, Caitlin Highland, Jenn ve Ashton. Kalpten bir teşekkür de Berkletes'e gitsin, siz olmadan kesinlikle yaşayamazdım. Fırtınalı geçen ilk zamanlarda bana iyi bir kulak olduğu için Sarah Adler'e, el tutma konusunda bir üstat ve eşsiz bir arkadaş olduğu için Alicia Thompson'a çok teşekkür ederim. İnanılmaz destek sistemlerine sahip Hopefully Writing ve #TeamSamantha slack gruplarına da kocaman teşekkürler. Henüz tamamlanmamış sözcüklerin altını çizen ilk kişi olduğu ve yapılacaklar listesini kontrol etmeme yardımcı olduğu için Esther'e teşekkür ederim. Etrafım muazzam yeteneklere ve emsalsiz bir cömertliğe sahip pek çok insanla çevrili olduğu için çok şanslıyım, onlar sayesinde her gün büyük ikramiyeyi kazanmış gibi hissediyorum.

Büyükannemle birlikte beni aşk romanlarıyla tanıştıran –ki onlar sayesinde hayatım değişti– anneme ve Teri teyzeme de kalpten teşekkür ederim. Yolun her adımını benimle kutladığınız için ikinize (ve tabii Maddy'ye) de minnettarım. Bunu okuyabilirsiniz ama daha sonra bunun hakkında konuşmayalım olur mu? Büyük bir teşekkür de biricik babama, her ne olursa olsun benimle hep gurur duyduğu için. Benim geniş ailem –hem içine doğduğum hem de evlendikten sonra sahip olma şansına eriştiğim– sizi hiç unutmuyum? Hepinizi çok seviyorum!

Çok değerli kocam Steve... Bu kitabın ortaya çıkma sürecinde bana alan ve zaman tanıdığın, hep bir numaralı destekçim ve hayranım olduğun, bana gerçek bir aşk hikâyesinin neye benzediğini bizzat gösterdiğin ve yaşattığın –ki senden aldığım ilhamla bir tane de ben yazabildim– için sana çok

teşekkür ederim. Bir de ne zaman bir kitapçıya adım atsak karşına çıkan herkese bir kitap yazdığımı söylediğin için. Benim enerjik, heyecanlı, küçük oğlum Noah... Varlığıyla beni ödüllendirdiğin, böyle koşulsuz bir sevgiyi deneyimleme imkânını bana verdiğin için. Bir sonraki kitabımı yazarken bana yardım etmeyi teklif ettiğin için de çok teşekkür ederim. Bir gün büyüyecek ve bunun neden tuhaf olduğunu anlayacaksın. İkkinizi bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum.

Ve bu satırları okuyan siz değerli okurlar, son ama en büyük teşekkür de size. İnsanların kitabımı elinde tuttuğunu görebilecek kadar şanslı olacağım hiç aklıma gelmezdi. Bu hayali tamamladığınız ve tamamen gerçek kıldığınız için minnettarım.

